

M-220

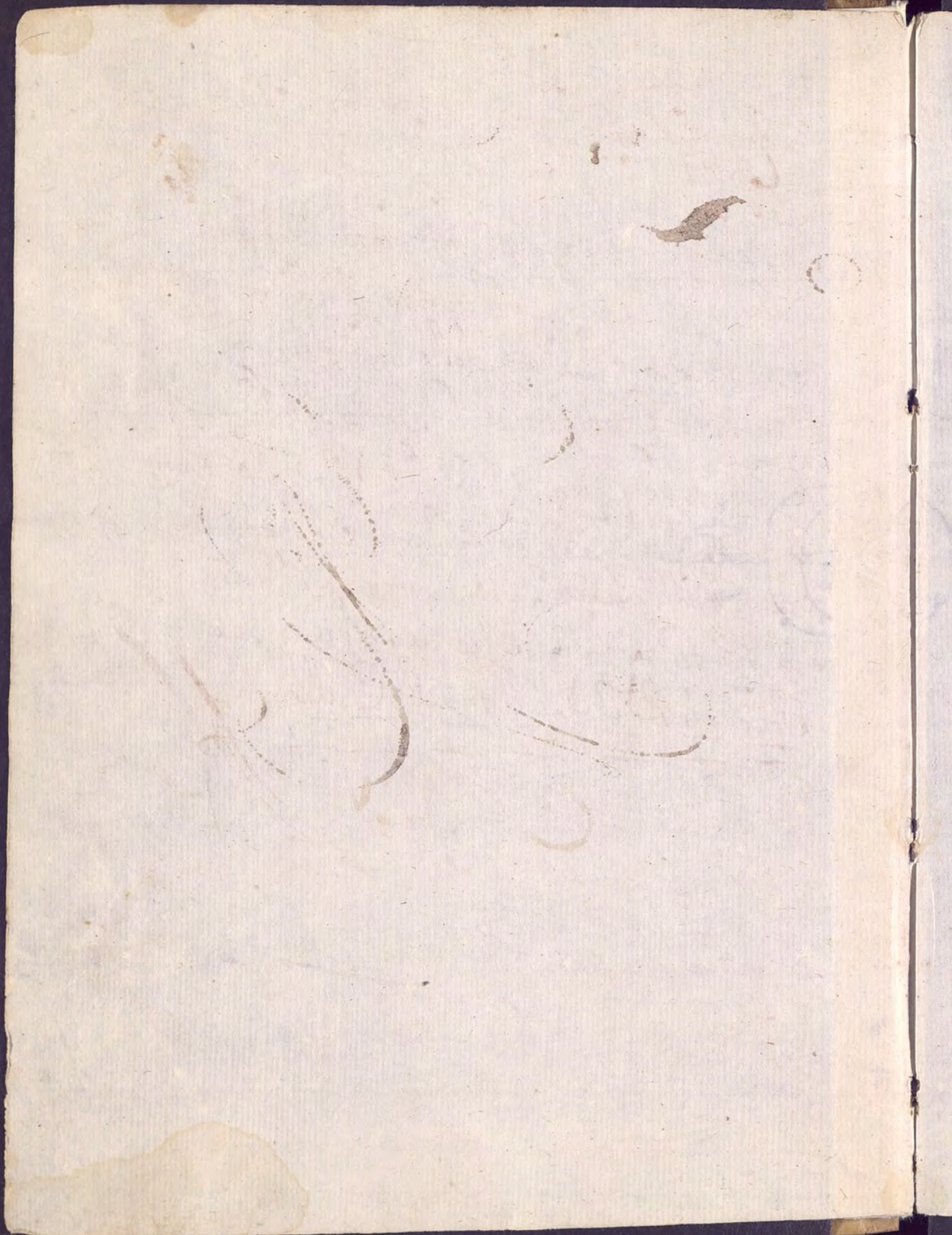

M-230

Handwritten text on the right edge of the page, including characters such as 'e', 'p', 'e', 'c', and 't'.

Escuro este primer Libro de
Triza uno de los mas minimos Disci-
pulos del Padre Maestro Vicente
Ambrosio Sorano de la muy para mi
venerable Compania de Jesus, en la
Ciudad de Jaen Año de 1535. Lo comen-
zo a leer el dia 8 del Mes de Septiembre
del Año de 1536, y lo acabò dho. Padre
el dia primero del Mes de Febrero del
Año de 1535. Manuel Callejon

Callejon

A B C D E F

a

A

a

M
A
M
M
M

I G C

D. O. M.

Disputationes
commentarias in octo li-
bris Philosophi de fisica
auscultatione, sive de fizi-
co auditu in latitia auspi-
ciorum et futura pignus felici-
tatis D. O. M. Santissimae
que Virginis Mariae na-
tutatis in qua velut Aurora
pulcherrima Solis pa-
rens ex omnipotentis brachii
io consummavit esplendori-
bus plena ex corde sacra-
tus liber primus. Auctore
Patre Vincentio Soriano.

Scriptore Immanuele
Callejon, in Societate Jesu.
Nobilissima Civitatis Gienensis

21
Comme
M. de Honneur de
de son suite de l'An
de l'An

In hac quaestione qua continentur
in hoc primo libro Physicorum.

Quid sit Physica	fol. 004
Dividit Physica	fol. 003
Unde sit Scia	fol. 0004
Unde sit speculativa ty	fol. 004
Unde sit practica	f 5
Quid sit proprium universaliter sumptum	f 1
Quid sit proprium in corpore naturalis in facto	f 10
Dividit proprium in actum, et in rem, et in ty, et ty	f 10
Unde unio substantialis sit constitutiva composi- ti physici unio sit que dat in mag et sit subiectum	f 15
Unde eiusmodi unio sit proprium in corpore naturalis in facto esse?	f 20
Unde deo proprium in aequo compositi substantialis?	f 34

Utrum compositum substantiale includat aliquid
praeter magis simpliciter substantiale et unionem collec-
tivam physicam sumptam, vel distinguat ab omnibus
partibus collectivam physicam sumptam? — — — — — fol. 43

Quid sit corpus in primo sensu? — — — — — fol. 66
De simpliciter incis corpore naturali in primo sensu — — — — — fol. 66

Quot principia inca requirantur ad corpus transi-
ens per transitum merè logicum? — — — — — fol. 51

Quot principia inca requirantur ad corpus prout
transiens per transitum conversivum qui ut na-
turaliter de facto fit? et est dignus transitus physicus? — — — — — fol. 51

Quot principia requirantur ad corpus prout tran-
siens per transitum precise tale? — — — — — fol. 50

Sectio ultima primae disputationis in qua inbe-
niant aliqua scitu digna — — — — — fol. 54

Disputatio Secunda.

Quid sit materia prima? — — — — — fol. 82

Utrum materia prima exeat? — — — — — fol. 88

Utrum materia sit in materia receptiva formarum subs-
tantialium, vel tantum materia? — — — — — fol. 83

Utrum maia prima hat acty methaphy? f 83

Utrum omnia exa dista ab essa maia la hat
propq exq distq ab exa f? — f 84

Utrum Dns has faueat anti question? f 118

Utrum maia prima innote appetat fias subs
tantiales? — — — — — f 121

Utrum Maia prima appetat innote appetitu
desuntivo desident omnes fias? — f 128

Utrum maia la appetat fias substale per mo-
dy amoris stricti? — — — — — f 131

Utrum maia la moron appetitu appetat fias
perfecto, quq minus perfectq? — f 132

Utrum maia la appetat fias corruptas by
substantiq ipsary formary? — — — — — f 133

Utrum maia la appetat fias corruptas ut comun-
tas cy circumstantia corruptois? — — — — — f 136

Utrum maia la poe deumtus existera sine om-
ni fias substantiali? — — — — — f 137

Utrum contra Dy. Ang. qd. materia potest durare
existere sine forma substantiali? — — — — — f. 150

Utrum materia potest dependere naturaliter a forma subs-
tanciali? vel si potest naturaliter existere sine omni forma
substantiali? — — — — — f. 152

Utrum eadem materia sublunares differant specifi-
ce inter se? — — — — — f. 153

Utrum materia caelestis sit eadem specificè cum materia
prima sublunari? — — — — — f. 153

Utrum coeli sint naturaliter corruptibiles? — — — — — f. 161

Circa proprietates, et corruptibilitatem et causas
materiae aliqua scitu digna notantur. — — — — — f. 153

Utrum formae substantiales non caelestes, quae sub-
lunares fuerint productae à Deo in la. mundi
conditione per actionem generantem, vel creatam? — — — — — f. 155

Appendix praedictae questionis finis quae hu-
ius disputatoris Magistri Troyano, et
Matilla fit satis. — — — — — f. 183

Quid sit fra substantialis — — — — — f 186

Utrum fra substantialis sit tota quid dicitur com-
positi substantialis? — — — — — f 187

Utrum in eadem parte maius supernaturaliter possint
conungi plures frae substantiales totales? — — — — — f 188

Utrum in eadem parte maius possint naturaliter con-
ungi plures frae totales? — — — — — f 200

Utrum eadem fra de potentia Dei absoluta
possit infringere duas maius non continuas? — — — — — f 211

Utrum suppositus in eadem parte maius duabus
fraibus in quibus natura sua, tales frae conser-
vantur vel per actiones entitative naturales
et denominative obediuntiales, vel per
actiones entitative supernaturales? — — — — — f 214

Utrum in quocumque potentia maius recipiuntur duae frae
totales? — — — — — f 225

Utrum de fra substantialis a se subordinata
in, vel frae Coparentatis? — — — — — f 233

Utrum exat entitas modalis? ———— f 283
Explicat natura entitatis modalis. ———— f 286
Utrum uno s̄ quid positivum? ———— f 288
Dicitur uno ———— f 288

Utrum supposita unione dista ab extremis sit
modus? ———— f 288

Utrum uno que dat inter extrema substantialia
sit substantialis? ———— f 290

Utrum uno informans, vel quasi informans
exeat qd ubi e unum extremum s̄ aliud? f 292

Dubitatur quid sit trinus pars unius. f 293

Utrum uno que dat in composito substanti
qualia ab extremis? ———— f 294

Quotplex uno essentialis det in composito subs
tantiali non inventibus? ———— f 312

Utrum in quocumq subto recipiat uno que e in com
posito naturali substantiali? ———— f 315

In quong fit consistas possibili
tas creature? ————— f 321

Ury essa rei create distinguat
ur ab ipsius Existencia? ————— f 343

Ury sit contra Divy Thomę qđ
essa rei create n distinguat ur ab ip-
sius existencia ————— f 363

Aliguae auctoritates Di Tho et alij
qua argumenta contra predictę ques-
tionę referunt? ————— f 363

Aliguae anotaciones Circa ques-
tionę Ury totę distinguat ur ab or-
bus suis ptibus collectivè sumptis. f 383

Probas p̄iactę Conclusionis f 380

Qualia sint opuscula, que merito
dubitari possunt, qđ sint Di Tho f 348

Quong opuscula Di Tho falsa sint? — f

100

The first part of the book
 is devoted to the history
 of the country and the
 people who inhabit it.
 The second part contains
 a description of the
 natural resources and
 the climate of the
 region. The third part
 deals with the political
 organization and the
 laws of the country.
 The fourth part
 describes the social
 conditions and the
 customs of the
 inhabitants. The fifth
 part contains a
 list of the principal
 cities and towns of
 the country. The sixth
 part describes the
 principal occupations
 of the people. The
 seventh part contains
 a list of the principal
 rivers and lakes of
 the country. The eighth
 part describes the
 principal mountains
 and hills of the
 country. The ninth
 part contains a list
 of the principal
 islands of the
 country. The tenth
 part describes the
 principal harbors
 and ports of the
 country. The eleventh
 part contains a list
 of the principal
 fortifications of the
 country. The twelfth
 part describes the
 principal military
 operations of the
 country. The thirteenth
 part contains a list
 of the principal
 battles of the
 country. The fourteenth
 part describes the
 principal events of
 the history of the
 country. The fifteenth
 part contains a list
 of the principal
 treaties of the
 country. The sixteenth
 part describes the
 principal diplomatic
 relations of the
 country. The seventeenth
 part contains a list
 of the principal
 treaties of the
 country. The eighteenth
 part describes the
 principal diplomatic
 relations of the
 country. The nineteenth
 part contains a list
 of the principal
 treaties of the
 country. The twentieth
 part describes the
 principal diplomatic
 relations of the
 country.

V

Disputationes commentariarum in octo Philo-
sophi libros de ferica auscultatione, sive de
ferico audita in latice auspicio a futura
pignus felicitatis DO M S Saque Vir-
ginis Mariae natiuitate in qua velut Au-
rore pulcherrima Solis parens ex
omnipotentis brachio consue-
rat. Splendoribus plena
ex Corda Sacra-
tus.

Prologo
Amicos, favente Deo, Dialecticam pala-
gi celis pupi fluctus, et undas fortunati trans-
navimus. Rationalis philosophiae scopulos, diffi-
cultatesque superavimus animis invictis; satias
que praeterita defatigatione madentes sudore
amicta quiete detrasimus fultus.
Luge, luge, Dilectissima, luge. Igitur
ty clangunt philosophici tituli. Ageingite, Curru-
te. En vos ad amens scia naturalis invitant
Campos, et non solum probarent, et moverent; non solum du-
cunt, et impo conferunt. quo Lephyris meli-
oribus halant, per petu flores.

Vt em vobis iucundis studioque ita utilis
 laboris, felicesque vestros labores speremini,
 quavis vel ab octava octava natalis Virgi-
 ner incipere laborare hora fuit cura. Intra
 octavae radiantis Aurora incipistis: go intra
 aureae horae. Aurei consequentis testis advo-
 co Isidorus magnus. Aurora, inquit His-
 palensis Antistes, sic dicitur quasi aurea
 hora. Hora quidem aurea, ex qua Manant
 clientis ex plenitudine divina aurora the-
 sauros Sapientiae, quibus, felicitatisque vitae
 optimis accipiunt. Aurea quidem hora, ex qua
 secula profluxere aurea ut patricius Doctus:

Id proa progenies calo dimittit alto:
 Id redit et Virgo, redeunt sativaria secla
 Aureus annus adest sofia lustrate pales-
 tag;

Et teris causas, et quod naa doabit,
 Quod Deus, unde nives, quo fulminis
 esset origo?

Juppiter, an venti discessa nube tonarent?
 Quis quatit teris, qua sidera luce reful-
 gent?

Et quaecumque latent magna quomordia mundi.

3

Hac Virge Matre praeside, hac Diva
Duce vobis canere iubat

Felix qui potuit rerum cognoscere causas
Valere

Opera nota et partitio
Ira dividit in rales, naturalis, et logicas.
Ralis, Dialectica, sive Logica de qua anno pro-
ximè elapso egimus, è qua vultus operationes diri-
git. Logica è, qua virtutes et vitia considerat, et
pertinet ad Theologos. Philoſophia naturalis, qua
ſiſa vocat, sive ſiſiologia à voce graeca *physis*,
qua nro idiomate ita ſiſat ac *natura*, è illa qua
verſat in ſpeculatione rerum naturalium; ideo q̄
comprehendit ſub ſe n. sò p̄t̄s illas, qua ſpeci-
ali rure het nomen ſiſico, ſciſet octo libros ſiſi-
corum, etiq̄ quatuor libros de coelo, Duos de
ortu et interitu, quatuor de metheoriz, tres de
anima, qui omnes libri, et plures alia res ſci-
tu dignas Deo iubante et ex Deo manus mouen-
doſ per videntur tradent.

In primo ſiſicorum libro docet. Jus prin-
cipia intrinſeca corporis naturalis; in ſecundo e-
git de natura, et de cauſis rerum naturalium; in 3
de motu, et infinito; in quarto de Loco, de Va-
cuo et tempore; in quinto de ſpeciebus motuum

De unitate et contrarietate ipsorum; in 6 de com-
pone contrarii; in 1 de subordinacione et com-
parabilitate motuum; in 8 denique de primo
motore, eiusque attributis. In quibus omnibus
miliones elegemus Disputaciones. Disputaciones
dividemus in capita; Capita vero in Sessiones.

Proemium

Philosophia, quae primas philosophiae naturalis
partes tenet solet sic defini Sciæ specularæ
corporis naturalis completæ. Ex qua definitione constat
primo fieri esse sciæ. Ita docet à fo 6 metaphæ
cap 1 dicente: fieri esse sciæ illius entis quod movetur
per se.

Suadet etiam à ratione; quia fieri per demons-
traciones procedit circa sui obiecti attributionis de-
monstrando illius essentiam, existentiæ, et proprietates: si
quidem ex generacionibus rerum, et earum corruptioni-
bus evidenter inferat, dari corpus naturale completum,
esse que de facto compositum ex materia et forma substanti-
alibus.

Constat secundo, fieri esse specularæ phi-
losophiæ. Ita sentit Aristoteles 6 metaphæ cap 1 textu 11.
Hoc etiam suadet ratio: nam fieri consistit in contem-
platione sui obiecti: quamvis enim tale obiectum sit ope-
rabile, eiusque operabilitas à fieri considerat,

nō in considerat modo operabili; siquidē per
nullū suū actū dirigit agens tale ad operatiōem
corporis naturalis completi.

Necue dicas fīsq; salū ex pte practiq; ē;
qā videlicet includit medicīnā quā facultatibus prac-
ticis solēt adscribi: negabo eā suppositā nempe medici-
nā ē pte fīsa rāo ē; nō h medicina qd in obto mali
fīsa includit, nempe corpus, illud tñ respicit sub di-
versa rāone fīali, ac respicit ā fīsa; cū illud respiciat
sub rāone sanabilis, sub qua rāone ā fīsa nō attendit.

Nec urgebit quisq; ex Aristofīlo et
medicīnā apelante sorores, unq; quae per alterūq; defini-
tū sentiente; quatenus medicina dicenda sit corporis
Philosophia; fīa vō animi medicina.

Nec silyōz stare in eo qd utraq; mede-
at; alia corpori, animo alia: et in eo qd philosophia cir-
ca magnū mundū, medicina ā circa parvū mundū,
hoc ē, humanū corpus verset; et in eo qd ex ipsa fīsa ob-
tīva, vel ex ipsa nāa, quae fīsa contemplant eruat medi-
cīna leges suas, quibus corporis sanitē intendit.

Nec hūc obstat. qd aliquibus actibus
dirigat fīsus ad faciendū opus, v. g. illi quibus docet
modū attrahendū Sursū aquae per fistulā: quia hūc
tūc sū ppter alterius facultatis subalternae fīsa scī
habet vel mathematicae, vel Arithmeticae, vel Medicinae.

Obtinet attributionis fisa est corpus nate com-
pletu: ne fisa quiescit tanquam in fine ultimo in con-
 templaone talis corporis, ad illa que ordinat notq co-
 terary, de quibus tractat notq scilicet causary ex
 transecary corporis nalis, ipsius obicaonis, durati-
 onis &c.

Dicit in primis corpus in define fisa:
 quia de spiritu n agit Asus, neque fisa nisi indi-
 recte, et propter per se notq corpus asequendq: ad
 modu quo loqa agit aliquando de ente; et n prop-
 ter ipsu ens, et propter per se notq modi sciendi.

Dicit nate n prout nate oponit miraculoso,
 et prout est habens in se naq, seu virtutu ad se mouen-
 dy ab intus o, hoc est, ad producendas res cupiendasq
 in se suas pprietates, fisas que passiones: ideo que
corpus nate idq sifit ac corpus mobile.

Dicit completu, hoc est, n ordinaty ex se ad
 componendy cy alia comparte aliud totu, et tale est
corpus constans ex ma a prima, fisa ultima, et uni-
 one.

Obtinet male est corpus completu, et esset
corporis naturalitas est forte.

Libri primus
sicorum

Cy nihil sit corpori nali completo ma
gio ppriy, quq ipsius principia intrinseca; ideo ab his
fise tractatione pulcherrimo doctrina orde exorsus
fuit. Iuxta huius vestigia nos praementes de
corpis nalis principis intrinsecis modo agemus

Disputatio I de principis intrin
secis in communi corporis nalis
compositi. Caput primum de prin
cipis intrinsecis corporis na
lis in facto esse. Defio
et explicao Sectio pri
ma principii intrinseci

Moc nomen principii diversas usurpaoes
sortit, quas recensere libet, ut cy de vta clarite
procedamus. Principii igit unilise sumptu e id,
a quo aliquid procedit quocunque modo. Ita D.
Angus 1 pte q. 33 art. 1. Sub qua raone genera
lissima principii comprehendunt illa omnia in
ter qua aliqua intercedit causalitas, sive ori
go, vel saltz cognexio aliqua sive consequentia;

Sic om causa e vi et pprii princi
pii sui effectus, quia recte ab illa ducit origine,
ab ipsa que per causalitatz seq procedit; sic

8. ¶ itaq; auctora principij dicit, et primus punctus prin-
cipij hinc dicit qd hinc ly ordi loci primus punctus,
et dies ly ordi temporis auctoris consequunt; sic
itaq; ans obtrivus dicit principij obtrive conclusi-
onis, qd ex anti obtriva conclusio cognoscit.

3 Doctrina et explao traditur à To S meta-
fa cap. 1 principij sic exponente: principij est
primus unde aliquid fit, est aut cogit. Ex quibus
clarum fit primo n̄ suffere ad ratione principij, qd
aliquis sit prior alio nisi hic ab illo procedat quo-
cumque ex modis enumeratis et ideo quamvis prius
hanc naturam prius sit Joane nato hodie n̄ tñ dicit
principij Joannes

4 Clarum fit ly, principij patere latius
quā causa; sedq; om̄ causa est principij, at n̄ omne
principij est causa. Ratio; quia de om̄ causa verificat
desio principij, n̄ a verificat de om̄ principio desio
causa. Primus constat ex dictis. Ly suadet ex
eo qd causa ex conceptu causa est principij, dante
alteri est limitata perfectio, que conditio n̄ ca-
git ab essa principij; et ideo Pater iterum est
principij filij divini, n̄ a causa ipsius; qd vide-
licet illi comunicat est infinita, et illimitata per-
fectio, qd ideo dicit debet de patre et filio spiritus
sancti spirantibus.

3

¶ Hinc notandum e oportune ex Doctore Angelico, qd h correlary causa sit causaty, sive effectus; correlary ad principiu n e principiaty d procedens a principio: quapropter n omne qd procedit a principia potest appellari principiaty. Hoc ex eod Angelico; nq haec vox principiaty denotat in procedente minore aliquo, et subiectione ad principiu; quo in n invenitur in procedente quolibet, ut patet in filio dno procedente a patre, et nec minore, nec subro patris.

¶ Principiu in hac universalissima acceptioe, et prout per principia qualibet contrahit dividit in ty et ty. Primum e qd n supponit principiu sui in eo genere in quo principiat. In hoc su intellexere principiu Aristoteles et Julius Aristoteles lib 5 de generatione alij cap, inquit: de ratione principii e, ut ipsy quidq causa sit multorum, d ipsius nulla. Julius vo quae tusculana ait: principii nulla e origo; man ex principio oriuntur omnia, ipsy a se re nulla nasci pot.

¶ Sic Deus e ty principiu in genere suo productivo; quia e principiu sua productivy n supponens principiu productivy sui; sic etiq ma prima e ty principiu in genere receptivo; qd principiat composity recipiendo sua fig, quin ipsa ma supponat principiu sua receptivy sui; sic etiq veritates perse nota dicunt ha principia; nq ex ipsis conclusiones

deducunt, ipsa a veritate ex nullis principiis procedunt.

Secundum principium illud, quod supponit principium suum in ea linea, in qua principiat. Sic Creatura quilibet dicitur et est per principium, et causa la in genere productivo; nam ista est principium fise productivum, ut in hac eadem linea supponit principium suum, nempe Deum per principium, id est causa eiusdem creaturae.

Principium dividitur in extrinsecum et intrinsecum. Extrinsecum est quod non constituit rem cuius est principium; ut ignis produciens ignem, sed qui hic per illum constituitur. Intrinsecum vero est illud, quod constituit rem, quae principiat, ut materia, quae principiat componere ignem, et ipsam constituendo.

In presenti non loquimur de principibus quibuslibet, sed de principibus intrinsecis, et primis corporis naturalis completi equaliter compositi; atque ad hoc sermo non erit de principio intrinseco primo scilicet compositi.

igitur prima principia intrinseca sic definiuntur ab Aristotele et philosophorum cap. 5: principia sunt, quae neque ex aliis, neque ex se se, omnia ex ipsis fiunt. Haec definitio ita exponitur contra Deum ut corpus, et plao sit omnibus regula ad dignoscendum quod sit per principium intrinsecum compositum, quae sic se habet: quae neque ex se se mutuo, neque ex aliis in eodem genere,

¶ ex ipsis omnia constant.

12 Prædictæ definitione eæ neq; suadet ex eo, quomodo et soli primo principio intrinseco conveniat. Nam eæ neq; ut cortex tradit ex Arte tria s; la principia intrinseca scilicet materia, forma, et prædicta quibus adenda eæ unio; Definitio data his omnibus convenit: go. minor quia præ de unione et prædicta loquitur infra probat. probat modo quod reliqua principia, quæ neque materia neque forma constant ex se se mutuo, neque ex aliis eod; generis, et ex materia et forma oia constant: go.

13 Explat: nec materia constat ex forma, nec forma ex materia constat: s; eæ comparatas et distas, ac proinde unq; extra esset, et constructione alterius. Deinde quambis forma ex materia generet, nec constituit per materiam, neque constat ex illa; quia materia s; sit causa mater extrinseca, dependenter à qua forma producit: go materia et forma n; constant ex se se mutuo.

¶ Insuper, nec constant ex aliis in eod; generis; h; eæ materia et forma possunt constare ex aliis
13 ex genere et diffinita, aut etig; ex partibus integran-
tibus n; tñ constant ex illis in eod; genere in quo ma-
teria et forma composity principiant. Nam, quia materia
principiat composity tanq; subty de genere fisico et
forma tanq; causa finalis de genere fisico; quæ a et de
forma s; subty et forma et genere metaphisico; et demiss; par

12

tes integrantes mag n ss subty fisy maa, nec partes
integrantes fig ss fra fisa ipsius fra.

15 Demy: oia corpora nalia composita constant
ex maa et fra substantiali: hoc em ss ptes esales in o
corpore nali composito repente. Per qd unice intendimus
omne predictu corpus ex maa et fra debere constare;
unq qd in ex suis, vel tantu numerice, vel etiq spefe
distat a pncipis corporis alterius: Certu quidq
pny n constare usdq numero pncipis ac plus;
et equ n constare usdq specie pncipis, ac ligni;
cy fra pu distat numerice a fra pli, et fra equi
distat spefe a fra ligni: relinquunt go oia corpa na
lia composita debere constare eisdq pncipis intinse-
cis saltq genice ac ceptis

16 Deinde talis defio n competit proprio
extrinseco: ng ex pncipio, sive caa extra n constat
corpus nali; nec convenit pncipis n pncipis, si qui
de de pncipio n primo verificati nequit qd n cons-
tat ex alio in eodq genere, in quo pncipiat: go defio
eiusmodi omni et soli primo pncipio intinseco con-
venit.

13

Sectio la quor et quang
et principia intrinsa cor
pis nalis composita in
facto esse.

¶ Ipse questionis titulus dno notanda est
Inq, nos in pte so loqui de pncipis constituentibus cor
pus nali compositi; idcirco et a questione hac, et atq a ra
one pncipi intrinca corpis nalis relegandq ee subxq; quia
in hac sit pncipiu inq corpis ut subposita, aut subsisten
tia, n in corpis in ee nalis; siquid hoc iq constituty suppo
nit, e que ab illo separabilis subxq; ut patet in Christo Do.
Vbi etia dny assumpsit corpus completu in ratione nali, n in
assumpsit subxq.

¶ 18 Secundy, nos loqui de corpore nali composito
dicitur in facto ee, hoc e, de corpore pnti verificante hanc pps
dat corpus: de corpore em in primo pnti, seu pnti veri
fante hanc pps corpus modo e, et immediate antea n erat,
vbi postea tradit doctra.

¶ 19 His notatis audi n ss Parmenides, eius
que Democritus, Melchior Samius asserentes unicy ee re
ry naly pncipiu, qd Parmenides fity, Melchior a infi
ny nuncupabat; et quomodo illos conit explorare Ares li
bello de Senofane, simpliciter Nicolaus Cusa et Mi
randulanus, quos hic excitant ppses Coimbraeses, subia
cent in rigide censura, qua vel Ares ipse eos inun

14.
ut tunc & fieri cap. 2, & aliis in locis: quia somniantibus siles deliria cogitantur.

¶ Nec ut audendi sicut alii iudicantes utriusque naturae principia esse infra, infitas scilicet atomos, & quatuor alios convinationibus, hanc res resultant: contra hoc enim infra de partibus. Evulsi sunt Con. loco citato, ubi aliorum antiquorum recensent placita, et exultis refutant.

¶ Sensa inter Purypatheticos duo tunc esse principia corporis naturalis in facto esse, nempe magis & minus; quia unum negant ratione principii.

¶ Sectio 3a utriusque uno fixa inter magis & minus sit principii intensius corporis naturalis?

¶ Quae est materia à Philosopho discussa, qui unum tunc principii volunt esse corporis naturalis in facto, dissonantibus, aut potius talentibus antiquis fide. Id vero validius adeo rationibus confirmat, ut veteris quidam Rex ingeniosus in philologia et theologia praedoctus dixerit, mihi videtur saltem pace dixerim quorum opinionem excuculo, nulli ferme relicto esse ambigendi locum ut sectio perpendiculari, et qui ex eorum quae non sunt de quibus habentur academiary lib. 2 ad quae cyque sicut disciplinae, aut sensu quasi te mperate delati ad eam ad sacrum tanquam adhaerent.

23 Spono, unumq̄ e de essa compositi. Ita
Suis has 3a pte ques So aut ubi inquirat an Chris-
tus in indus mortis fuerit ho? Ret negare subit que
Mag. Sen. posuit, qd Christus in indus mortis
fuit ho, q̄ credidit, qd unū anima et carnis n̄ est
de raone... qd patet e falsū. Consentunt corse
Scolastici, que id e luce clarius ait Vitadus
Dis. 6a fice Sec. 3a. Rao e, q̄ alioquin n̄ cas-
tente unione potet ho existere: cy potet existere
anima, et ma, hoc e qd erit de essa hois, atq̄
n̄ casstente unione.

24 Sit Conclusio p̄via ad principalio-
rū conclusionē Vno fisa e constitutivū compositi
fisi. Probatur: id, quo p̄se foriter n̄ intellecto,
n̄ intelligit fori res e constitivū rei, d̄ p̄se fori n̄
intellecta unione fisa inter maq et fig n̄ intelli-
git fori compositū fisi: qo: minor concedit corter,
Major a e fori axioma iudicantiū eq e regulā
ad constitutivory cogne. Quonig in disputaoe
presenti aliqui d̄vitant, p̄occupandus e ipsory
conatus. Instimant, axioma p̄dictū inventū e
a f̄s pro solis partibus absolutis: ceterū in pte
modali qualis e vno locū n̄ habere. Responsio
in hoc antevertit majori nostra sup̄dicta maior esta,
d̄ parte modale sive unione n̄ intellecta fori n̄ inte-

Uigra fori compositi: go pars modalis, sive unio
e constitutivum compositi fieri.

25 Viget: implat qd positivis obis constitutivis rei
res n ponat. Nam qa res nil aliud e, quq sua consti-
tua; d positivis prese ma et fia substantiabilibus n ponit
corpus nale compositi: go positivis prese ma et fia sus tan-
tialibus n ponuntur omnia illius constitiva: go unio dicit
e constitutivum compositi nalis. Nam hinc, qa standit as
ma et fia, ac unione adveniente eo ipso ponit compos-
tivum nale. Nota: implat re aserit, quq auferat aliqd
salte rei constitutivum. Nam: qa implat re auferat quq
auferat e rei; at cy manent omnia rei constitiva n au-
ferat e rei, alioqy e rei est aliud ab omnibus suis cons-
titutivis; modo sic: Ablata prese unione fia auferat
fori compositi fia: go ablata prese unione fia auferat
aliqd constitivum compositi fia: go unio e illius constitutivum.

26 Notandy et e hac regulq pro discrien-
dis constitutivis a n constitutivis rei, qua sic se habet con-
ta id quo prese fia posito ponit aliqd, et quo fori abla-
to tolit fori res e constitutivum rei, hanc, inq, regulq
in rigore e falsq, et hoc pacto corrigendq e, id quo
prese fori posito ponit aliqd, et quo fori ablato tolit
fori res, e aut tota rei essa, aut salte constitutivum rei.
Notandy procedit.

27 Notandy et e, hanc pp. que advenit.

27
ulq. obijci solet: esse n̄ intelligit, n̄ intellecto pro se ali
quo existens: vel: Essa defit deficiente pro se conditione,
includere apertq. contradictioz, adeoq. nandam ut falsq. Rao:
nq. ea pp̄ ex una parte affirmat deficere essq, ait n̄, defit
essa, ex alia parte nat. deficere essq, ait n̄ deficiente pro se
conditione, q̄ idq. e, ac sola conditione deficiente, siue
n̄ deficiente essa: includitq. apertq. contradictioz.

28
Rant. Dicit: pp̄, et regulq. stabilitq.
Hic tanq. approbatq. e. q. i. partibus, de quibus merito
dubitari potest, an sint essentialia, nec n̄. Atque de solis par
tibus absolutis id dubitari potest; nq. que pars modalis, que
constituit, et exercitū substituendi pertineat ipse e. s. q. dubita
ri nequit. Addunt n̄ leg. coniecturq.; nq. ipsi. Si, quibus
pp̄ illud senty e. negant, unomq. te constituturq.; qo illud so
lis partibus absolute appant.

29
Hic responsio haec nobis potius favet. Dubita
ri utq. nequeat, qd. unio pertineat ad essq. compositq.; e. igit
ter de ratione compositq., ipsiusque e. e. inadequatq. Cur n̄ etiq.
constituturq.; inquires, qm. pars absoluta n̄ e. Contra: eate
nus pars absoluta e. constituturq. compositq., qm. e. e. inade
quatq. compositq., seu quia e. id, quo forte n̄ nullo n̄ inte
ligit forte compositq.; q. pars modalis e. e. inadequatq.
compositq., et id quo n̄ nullo n̄ intelligit forte compositq.:

30. *Confut.* Non minus vera est haec propositio: unio, quae haec compositio est materia: quod non minus est constitutum compositi unio, quae materia. Nam Antis; quia quodlibet compositum sive substantiale, sive accidentale valenter est subiectum capax, factum, et debita applicatio.

31. Coniectura reponenda est, pariter de Totis, qui absolute negent unionem esse de essentia compositi quod nobis id est ac affixae esse ipsius constitutum. Sunt quidem quae aliquando discrimen assignent partes inter absolutas, et modales, ut videtur in Eximio, qui cum dicitur metaphisice factum, hanc numero unionem requirit ad perfectum unum huius numero compositi, quia suo modo intantur concutunt ad constitutionem totius, addit non est ita necessarium, ac magis et figuratum. Hoc tamen nobis difficile videtur: nam aequae materiae et unio esse de essentia compositi.

32. Sicut videtur ex notis rationibus ad summum sequi, unionem esse constitutum quo, id quae unio est: nam unio est exercitium constituendum, sive ratio factus qua causa intantur constituantur compositum non tamen esse constitutum quod, ac proinde neque simpliciter constitutum. Exemplum desumuntur a Metaphisice, sicut enim, inquirunt id est est meta constitutio, non pars, et constitutum totius metaphisice scilicet speciei, propterea quae loqui, de specie secundum prae explicant, nulla facta id est tamen mentione illi dividit in prae male quo scilicet, et factus et videtur desig; ita unio in fine est meta

constitutio n̄ a pars, et constitutus totus fit. 13

33 Contra: implat, unione ēe p̄esse constitutus
quo: go nulla ē solutio. Probat̄ ars: ideo unio ēet p̄-
sse constitutus quo, quatenus ēet m̄xy exētibz constituen-
di; Implat qd̄ sūt m̄xy exētibz constituen-
di; mox: implat unione ita ēet exētibz, quo p̄tes absolute con-
stitunt̄ compositū, ut ipsa n̄ sūt inadequaty ēe compositū; Si
ē inadequaty ēet compositū n̄ ē m̄xy exētibz constituen-
di. Nam mox; q̄a eo ipso qd̄ unio sūt inadequaty ēe com-
positū, n̄ modō v̄y ē dicere, p̄tes absolute media unione
constituere compositū; Ipsa quoque unione illud cons-
tuet, et provide hanc n̄ ēe m̄xy exētibz constituen-
di, cy id munitis postulet̄ verit̄ hucus p̄tes ab-
soluto media unione constitunt̄ et ipsa unio n̄ constitu-
it̄ compositū.

34 Exemplū ex Metaphis de unitate infirmū ē,
idētas cō in metaphis x̄a corū, seq̄ supōnit̄ n̄ ēe 3g for-
lit̄ adequate dist̄q̄ ab extremis, que unit̄ metaphis, seu
ā gere et dist̄a: unio vō f̄sa supōnit̄ ēe 3g realitat̄ ade-
quate dist̄q̄ ab extremis que f̄sē unit̄, seu ā maā et
f̄sa, alioquin dubitare n̄ liceret, unione n̄ ēe compositū
constitutus, cy certū ē, maḡ et f̄sq̄ ēe cuiusmodi consti-
tura: que admodū de idētate dubitari nequit, qd̄ sūt
constitutus metaphis t̄y quāq̄ que ē inadequaty, t̄y quā d̄
f̄sa. 3g si idētas 3a fortitas sūt Namq̄ n̄q̄ medi-

uno inter extra metafisica dicitur consequenter, et est constitu-
tury, et non magis constitutione totius metafisicae.

35 Secunda et principalis Conclusio: Unio facta est
principium intrinsecum compositi facti. Ita plures nobiles Artes
vetici quibus favet Per Almoa D. Unio facta speculativa Cap.

3. Probat conclusio: unio facta est constitutiva compositi facti:
ergo est principium intrinsecum compositi facti. Probat contra: si unio facta
est constitutiva compositi facti est etiam illius proprium: ergo. Probat
ante: si unio facta est constitutiva compositi facti, ex unione
constat compositus factus; de eo ipso est principium in se compos-
iti facti: ergo. Ratio minor, quia si ex unione constat com-
positus, cum aliunde unio non constet ex materia, neque ex forma,
neque ex alio in eodem genere, in quo ipsa concurrit ad com-
positum, non modo principium in se existit, ut dicitur. Probat
major: res quodlibet constat ex suis constitutivis, meta-
fisica videlicet res ex metafisis, facta ex factis: ergo.

36 Artes etiam hunc discursum favet: non est in se
Cap. 5. Textu 6. Sibi: siquidem igitur naturae constan-
tibus causa, atque propria ea sunt ex quibus primis constant
et ordine sunt; non ex accidente, quod quaeque sua essentia dicitur:
ergo si unio sit essentia compositi, ut dicitur Angelicus, debet
in via si concedi compositum ex unione constare.

33 Confirmat: compositum constat ex factis, ex quibus
componitur; et componitur ex unione: ergo constat ex illa. Probo
magis compositum componitur ex re, in qua essentialiter resolvitur,

37
sive dicitur; & compositi resolvuntur equaliter, seu dicitur
dat in unione; go compositi componuntur ex unione. Major
autem iudicat esse doctus Angelici Philosophi lec. 13 ex
mente clausa Aristotelis quibus commentatur. audiant eius
verba: ea in qua resolvuntur definitio alicuius rei sive com-
ponentia ut illi; quia unus quodque resolvitur in ea ex quibus
componitur. Dicitur autem; quia ego met. Dy. Aristoteli notat
ut quoad substantivum verba citata sunt argyropoli Aristoteli
traductoris, et aliquid quoad substantivum citata verba sunt Di-
scipuli; omnia tamen ut videntur sive Reverendissimi Carissimi. Hoc in
favorem veritatis insinuaré dicitur.

38
Major autem suadet quia supposito, unioque distinctio
ab extremis esse constitutum compositi, inepta proterus erit
divisio. sive equalis resolutio illius, que aliquid unione
non enumerat: siquidem divisio equalis rei omnia rei propria
equalia debet complecti. Ex quibus omnibus perspicuum
videtur tamen apud Aristoteli, quod apud Dy. Aristoteli egregium eius
commentatorum idem proterus sonare verum constitutum com-
positi, ac verum proprium illius: ac proinde in via. Si vel ne-
gandum esse unione rationis constitutum, vel illi conceden-
dum rationis principium.

39
Vigetius: compositi constat ex eo quod dicit in-
tense esse composito; & uno dicit intensive esse composito: Si-
quidem exhibitionem suae entitatis constituit sub eadem et sua
compositi; go hoc constat ex unione. Rerum, compositi

constare ex eo qd dat intrinse ut qd eē compositū; n̄ a
 ex eo qd dat illi eē sō ut quo; unione a sō ut quo
 dare eē composito. Viget: n̄ sō dat ut quo eē compo-
 sito entas illa, que n̄ eē merey exēditū causandi in-
 trinse compositū; d̄ uno n̄ eē merey exēditū causandi
 intrinse compositū; go. Probo miy: n̄ eē merey exēditū
 causandi intrinse compositū qd eē essa inadequata com-
 positi qd̄ per exhibitiōne sua entatis compositū cons-
 tituit; d̄ uno eē essa inadequata compositū, que per ex-
 hibitiōne sua entatis constituit compositū; go. De
 mior durū n̄ eē.

¶ Major probat n̄ eē merey exēditū causa-
 ndi extrinse effectū, qd sul eē virtus extrinse produc-
 va ipsius effectus; go n̄ eē merey exēditū causandi intrinse
 compositū, qd eē essa inadequata ipsius compositū qd̄ per exhi-
 bitōne sua entatis compositū constituit. Constat ans: si
 em̄ potis sit causa id̄fata cy actione productiva effectus
 ut fert probalis sensa) certū eē, talis actionis n̄ foret merey
 exēditū producendi, eo qd id̄faret cy vite dante eē
 effectui.

¶ Ratio a Divinitatis eē, qā sicut actio illa n̄ dat
 ut sō ut quo eē effectū quia videlicet eēt 11 virtus, a
 qua orietur effectus, ita sicut uno n̄ eē merey exēditū, nec
 dat intrinse sō ut quo eē composito, qā eē essa inadequa-
 ta ipsius compositi.

42 Insuper exercitibus constituendi compostus est per 23
vos constitutus ve et proprie tale ipsius compostus: go exer-
tibus principandi intrinse compostus est ve et proprie prin-
cipii intrinse compostus. hinc, Disparitate est, quod uni-
o ita est exercitibus maie ut constituentis, ut de unione ve-
rifet defecto constui, scilicet est id, quo praese fori n in-
tlo, n intelligit fori compostus: at ipsa unio taliter est exer-
tibus maie ut intrinse causantis, ut de unione n verifet
defecto principii intrinse. Haec illis est: quia compostus so con-
tat ex suis causis intrinse, causa a intrinse a adequate
dividit in male et frate, seu in mag et frq, cy ad unio
n sit maie, nec fra: ideo n est causa intrinse compostus.

43 Nec dicendum, Divisionem illam causam intrinse
est defectuosam, si unio n enumeret. Ius eius que an-
tiquos Aetate iudicarent, unio est ab extremis in-
distig: quod go mixtu, quod iudicarent, causam intrinse
adequate dividit in mag et frq; si stante doctra ab illis
supposita in composto dua ty dabant entates maie scilicet
at, et fra: adversarii quidam et stig nos ab Aetate illis q.
fis in questionis supposito decedimus; adversarii
longius distant, ad illorum que mentis minus consequen-
ter procedere vident, concedendo unio rationi constitu-
vi, ipsi que negando rationi principii: cy in Aetate et Dns
Haec ea iudicarent principia intrinse, quae ty esset
prae de composto.

44 Denique notandum est unione hanc numero esse
 de essa huius numero compositi: quia sicut ad hoc nume-
 ro compositum deitate requiritur hoc numero facta, et hoc
 numero facta, et haec est de essa huius numero compositi,
 ita etiam deitate requiritur hoc numero unio.

Sectio IIa argumentis

occurrit

45 Arguetur pro illis DD., qui unionem substanti-
 raonum constitutum denegant. Unio non est constitutum compo-
 situm. probatur antea: pressis factis intellectibus facta et facta ut
 in actu lo constituentibus, intelligitur facta compositum; et
 non intelligitur unio ut constitutum: ergo. non minus. probatur
 minor: pressis factis intellectibus facta et facta ut in actu lo con-
 stituentibus sic intelligitur unio ut constitutum, sive ratio consti-
 tuendi; et unio sic intellecta ut constitutum, sive ratio facti-
 tis constituendi non intelligitur ut constitutum: ergo.

46 Probatur minor falsa esse. Ratio: quia constitutio,
 sive ratio constituendi est facta essa inadequata compositi,
 qua pressis factis non intellecta compositum non intelligitur facta;
 et cum conceptus iste sit facta constitutum esse, ideo consti-
 tutio imbibit esse constitutum: unde inferitur unio
 ea fortissima ratione, quia est constitutio esse constitu-
 tum; quia ea ratione, quia est constitutio, talis est, ut ipsa
 facta non intellecta non intelligantur facta et facta ut in actu lo
 compositum constituentibus; et facta et facta ut in actu lo

3 25
constituentes composity is foris ipsy composity: go
n̄ intellecta foris unione ea raone, qua ē constituti
o n̄ intelligit foris composity.

47 Confirmat pro p̄ta contraria: intellecta
unione sub p̄presso conceptu p̄ncipiaonis et causa-
litate n̄ intelligit foris raō p̄ncipi; Intellecta
unione sub eo p̄presso conceptu intelligit foris so,
raō constituti: go raō constituti n̄ ē foris raō p̄ncipi:
go. Raō mixta; q̄a unione n̄ intellecta sub concep-
tu p̄ncipiaonis, et causalitatis n̄ intelligit foris
composity.

48 Ad confirmacionē dicendy, qd̄ illa mixta
distuenda ē; Intellecta unione sub eo p̄presso con-
ceptu intelligit foris raō constituti metaf; omittit:
raō constituti fieri; no mix. Duplex p̄rtis p̄t̄e dis-
t̄a in unione, altery generis, in cuius foris ē cons-
triv; altery differentiale, in cuius ē foris tale cons-
triv. Illud in unione ē c̄e aliquid compositi, quo n̄
intellecto n̄ intelligit composity, hoc ē, c̄e detrac-
t̄y p̄rtis absolutary, raone utriusque unio ē
tale constitutiv in specie disty ab aliis constitutivis,
et p̄ncipiis, et uterque conceptus metafē constitu-
it p̄ncipiat que unione in c̄e constituti fieri com-
positi: neuter t̄n satis ē, ut unio intelligat in ra-
one talis constituti fieri compositi, neuter t̄n seors̄ suffit,

ut intelligat tota esset sua unio, quod quod totum est tale
 seu constivum, et principium compositi. Utrique igitur pra-
 ty fore passivum est constivum metaphysice unionis, utriusque in-
 divisum est constivum et principium in corpore naturalis in facto.

18 Argues 2o in simbolo S^{ti} Athanasii enume-
 rantur partes constituentes hoc, quod enumerat unio: quod hoc
 non est constivum horum. Constant autem ex illo sicut al^{is} est
 caro unus est homo ita Deus et homo unus est Christus. Retor-
 quet autem: in tali recte sicut enumerantur constituta horum,
 ita enumerantur constituta Christi; atque non enumerat unio
 hypostatice inter Deum et humanitatem: quod unio hypostati-
 ca non est constivum Christi. Itaque veritas S^{ti} Doctoris so-
 luit contradicere Athanasio deliranti Deum et Deum in eius mira-
 bili incarnatione factum esse primum creaturam, et deum contra-
 dicere Nestorio credenti stolidum Christum esse primum horum:
 quapropter subit Athanasius Deus et homo unus est Christus
 in conversione divinitatis in carnem, et assumptione hu-
 manitatis in Deum. Et ad hoc assumptum asequendum
 non est necessarius recursus ad unionem, ideo de illa men-
 tionem non facit.

3o Argues 3o pro R^{es}, qui concedunt
 unionem esse constivum, negant tamen illam esse principium: quod non est
 pars compositi non est principium in eo illius; et unio non est pars
 compositi: quod nec illius principium. Probat ex 2o 5° metaphisice
 cap^o 25 namque partes sic explante: pars dicitur uno quod mo-

do in qd quoquo modo quanty dividit poe... in qua
species absque quanto dividit poe... itz in qua aliquid divi-
dit, aut ex quibus toty componit. Ex quibus sic argues:
id e pars totius in qd toty dividit, & toty n dividit in un-
one. no: probat: in ea toty dividit quo remant toto me-
ntaliter diviso; & toto mentaliter diviso n remanet unio,
& ma et fra: go. probat mox: si consideret unio n di-
vidit, & coniungit ma et fra: go dy mentaliter toty di-
vidit n remanet unio

¶ Ad argi probaony Divisio mag: in ea
toty dividit, que remanet toto mentaliter diviso per
ablaony mentaly compois metapha, & loga totius; codo:
per ablaony mentaly compois fra; no mag: accipio
mag: subtiler; & toto mentaliter diviso per ablaony
mentaly compois fra; n remanent unio; codo: per
ablaony mentaly compois metapha, & loga totius; no
mag: et cog. Suis ditione e, compositio metapha
& loga totius e. unitas compositi, que stat fori in
omnibus suis partibus sul, & collectivē acceptis; con-
sequenter toty n dividit per ablaony mentaly com-
positiois metapha & loga, nisi per hoc qd ptes n
coligant, sed potius disjungant mentaliter, sic
que toty in ipsas distribuat

¶ Compositio frae unio frae, raone cir-
us ma et fra ad invicem nectuntur, Et que n toty e,

aut totalitas, & pars totus: consequenter totus n̄ di-
vidit̄ per ablationem mentalem compositionis factae, nisi per
hoc qd̄ unio consideret̄. Colligit̄ totus mentaliter
dividi pot̄e, qū aufert̄ mentaliter compositio facta,
imo et debet, ut totus divisio recta, et logica sūt: cy
em̄ unio vere componat̄ compositum, sūt que proprie de
ipsius partes, ut totus recte, et logicē distribuat̄ man-
sere utiq̄ debet unio: sola igit̄ totalitas aufert̄
debet per modum illudisuntionis tendendi eodem di-
visionibus totus actualis in partes actuales, &
hōis alia pars ē corpus, alia anima, alia unio,
quāvis si aliqua propter materiam, divisio ade-
quata n̄ est: discrimen em̄ deficit ad divisionem to-
tus actualis desumendū ē n̄ ex obto, sed modo
rendendi.

53 Colligit̄ iterum, pot̄e quempr̄ mentali-
ter ponere compositionem factam, quam ideo componat̄
compositione opposita divisionem logicam, cy debeat e-
ponere se, qui sūt dividit̄.

54 Instabit̄: x̄a Sicut̄ Anḡ & ficut̄ sic
13: ea in qua resolvit̄ deficit̄ ab eis rei. is compo-
nentia n̄ illḡ. a; at qui corpus n̄ale sō resolvit̄
in subit̄ et sic absolutq̄: n̄ em̄ manet unio, cy
resolvit̄. Dicendū, Sicut̄ Anḡ n̄ usurpauit̄ vocem
resolvit̄ pro eodem ac destruit̄.

23
55 Patet: nō alioquin nō eēt principia inca-
fra males, quae resolutio seu destructio composito, ne-
quaquā manent. Mens go Sū Doctus ē, qd ea q
sunt componentia nō, in qua res resolvit logice,
et mentaliter per ablationē solius compositionis lo-
gicę, et metafisicę: nō ex his res componit, in qua loge
dividit.

56 Viget: sicut se habet copula ad compositum lo-
gicę ita se habet unio ad compositum: go sicut copula nō ē
tūc logus, ita in ipso nō resolvit ppo, ita unio prin-
cipii nō ē, quia in ipso nō resolvit compositum fisu.

57 Dicendum, paritatem copulae nobis suffra-
gari: nō sicut copula ē constitutiva compositi logici, ita
etiam oportet unionem dici constitutivam compositi fisici: at
si semel dicat constitutivam, nō ē cur principium nō ap-
pelleret: Disparitas em copulae inter et unionem ē,
quā ad rationem tūc nō sufficit ratio partis constitutivae ppo,
requiritur ulterius ratio partis absolute: ad rationem vō
principii sufficit ratio partis constitutivae compositi, qd uni-
oni fisicae competit.

58 Argues quarto: unio sō constituit, et prin-
cipiat ut quo compositum sō em ē causalitas inca, quae magis et
fieri intrinsecē causant compositum; Deo ipso unio nō constituit,
nec principiat compositum: go. probat minor: qd causat ut
quo in genere extrinsecō, seu causalitate extrinsecā absolu-

te n̄ consistat ut patet in actione, qua causa extrinseca
 producit effectū: go sicut. Constat: modalitas actiōis
 minuit rāonē causa extrinseca: go modalitas rāonē in-
 trinseca.

58 Viget: sicut se het actio productiva in
 genere causandi extrinseca, se het unio in genere causandi in-
 trinseca; Actio productiva sō causat ut quo: go.

60 Ad actū nō mag, et si em eodē possit, unio-
 nē sō ēe p̄cipuū, et constriū quo, ut denotet, eū ēe
 p̄tē modale, n̄ absolutē compositū, negandū in ē, qd
 unio ita sit p̄cipuū, et constriū quo, ut n̄ partici-
 pet v̄e et proprie rāonē constriū, et p̄cipuū.

61 Probao adiuncta negari posse, propterea
 qd et si unio sit causalitas, qua maā causat fr̄g, hoc
 ē, illg complet intrinseca, et quā fr̄a intrinseca informat
 mag, in videt n̄ ēe causalitē ineg, quā maā et fr̄a
 causant inca compositū.

62 Haec ē; quia haec causalitas ē constitutū,
 sive rāo fr̄alis, quā maā constituit compositū; et
 constituit, quatenus idē fat cy composito: go p̄dic-
 ta causalitas ē rāo fr̄alis, quā maā idē fat cy
 composito. Atque se ipsa idē fat cy composito; go
 existit quo, sive causalitas inca, quā maā et fr̄a
 causant compositū n̄ ē aliquid disty ab ipsis, et unaque-
 que in se ipsa het suā causalitē ineg, nempe idē ta-

63 Confirmat n̄ aliter maā v̄ causat in cō compos-
ty nisi quatenus, id est, cū composito, nec aliter id est,
cū composito nisi quatenus ē eadē id est, entas secū ipsa;
unio n̄ ē rāo fralis, aut causalitas qua maā ē eadē
entas secū ipsa: go nec ē rāo fralis, aut causalitas,
quā maā causat in cō compositū.

64 Admittat tñ p̄po illa, qua p̄ se habet
cō loquendi mōdy & v̄tady dicentz, Dis. 6a fisa Sec3
nulla pōtē rāone defendi, qd̄ unio n̄ sit rāo fralis quā
p̄tes causant compositū: pōtē insuper stabiliri p̄mo, un-
io ē rāo fralis, qua maā et fra component compositū;
& compositū compositū ē causare in cō compositū: go unio
ē rāo fralis, qua maā et fra causant in cō compositū.

65 Secundo, maā et fra causant intrinse com-
positū: go unio ē rāo fralis 2^a; clarius: maā et fra ca-
usant in cō in actu lo compositū, quatenus s̄ p̄tes in actu
lo compositū, & maā et fra s̄ for̄ per unio in actu lo par-
tes compositū, nq̄ p̄s̄s̄ do unione s̄ s̄ p̄tes in actu lo: go
maā et fra for̄ per unio causant in cō in actu lo com-
positū.

66 Paritas actionis, seu causalitatis extra in plu-
ribus peccat. Peccat 1° quā causalitas extrinseca dista-
ri ā causa sua, & suo t̄o supponit causā adēquatā ext̄q̄
sui, et sui t̄i: causalitas ā in cō n̄ supponit causā in-

32
cō adequatq: hac em̄ ea cōm̄ sensu repugnat.

67 Secundo, q̄ causalitas exca it̄ n̄ sit causa, ē in̄ proprie effectus cause, cuius ē exercitū; causalitas ā inca n̄ ē effectus inca causatus ab ullo ex extremis, quorū exercitū ē: Unde sic retorquero parit̄, causalitas exca ita ē causalitas, ut sit et̄q̄ absolute effectus exca: q̄ causalitas inca ita ē causalitas, ut sit et̄q̄ causa inca.

68 Hæc paritas, q̄ sicut de actione verificat̄ desit̄ effectus, ita de unione verificat̄ desit̄ causa inca. Ex his ad parit̄, q̄ probat̄ mior̄ actī cōtra anti, no cog. Disparitas ē: n̄q̄ de causalitate exca n̄ verificat̄, qd̄ sit̄ principij dans eē limitate perfectior̄ alteri; causalitati ā inca competit̄ conceptus cause inca, sicut et̄ constituit̄.

69 Ad confirmacionē ut̄ distuendo ans: modalitas actiōis n̄ contractiva virtutis productivæ minuit̄ rationē cause extrinsecæ; cōtra: modalitas actiōis contractiva virtutis productivæ minuit̄ et̄q̄; no. Non improbabilit̄ existimant̄ aliqui, pole eē actiōis id̄ factq̄ cy virtute productivæ effectus, et in hac sensa modalitas actiōis n̄ minuit̄ rationē cause exca.

70 Ceterū si hoc pole n̄ sit̄ aduc̄ paritas n̄ urget: n̄q̄ actiō presupponit̄ causq̄ adequatē producē, ac p̄inde advenit̄ cause, n̄ ut concursa, ut dicit̄ cause: uno vō cy nequeat̄ supponere causq̄ adequatq̄

33

Inq. compositi, sit que vj. eē inadequaty compositi, ad-
venit n. ut mixta detrao, s. ut concausa compositi.

11 Ad urgentiq. constat ex dictis, vj. ut
quo aliquando denotare id supra qd. cadit eē mixty
exertitv, et raone fraly, ut cy dicimus, cogny eē cog-
nens ut quo actiony eē producens ut quo et in hoc
su negari debere, qd. uno sō ut quo causet compos-
ty, quj obsit paritas actiois propter disparitv ex-
hibitv: aliquando vō sifare id supra qd. cadit eē
exertitv, et raone fraly p̄acindendo ab eo, qd. sit, vel
n. sit mixty exertitv, ut cy dicimus, actiony eē produc-
tq. ut quo, unioy eē univq. ut quo, et in hoc su conca-
di debere unioy sō causare ut quo, cy causet n. ut en-
tas absoluta, s. ut modalis.

12 Aliques ultimo: qd. n. e. causa inca
compositi, n. e. p̄ncipij incy compositi; s. uno n. e. causa
inca compositi: qo. probō mix: causa inca compos-
ti e. malis vel fralis, in has em. adequate dividit.

13 Distuo hanc ultimq. p̄p̄ statq. in has em.
et vj. si uno suponat in dista a maā et fra; codo:
si uno suponat dista a maā et fra; no; constat ex
dictis solutio. Constat ex dictis solutio. Juxta Jy lib.
quinto Metaphisicoy cap. 26 toty dicitur curus nulla
pars eoy abest.

Caput 2y Sectio 1^a an det

principij iney adequaty com
positi. Sit negativus

14 Idem e' ut interrogare, an possit dari causa in-
ca adequata compositi: Difficultas in eadē e', si em
principij latius patcat, quā causa, oris in causa prin-
cipij e', omne que principij iney ut finita causa inca e'
eo modo quo principij. Quare go, an ully det prin-
cipij iney adequaty et causal inca adequata compositi?
nomine causa et principij adequati (adequatione exclusi-
va) designat ea, que ita dat e' aliquid, que excludat
a causando aliud a se disty.

15 Sic Deus e' causa adequata anima rationalis,
quia ita ille causat, ut excludat a causando animam
quod a Distinctum. Supponendy e', causy et principij
iney illud e' qd per se ipso constituit id, cuius e' cau-
sa, ac proinde id e' causy iney, ac causy constituen-
te, vel componenty aliquid per se e', aut se e' illi
communicando: cy e' converso causa exca causet effecty
a se disty, et cui se e' n' communicat.

16 Conclusio nostra est: implat principij, si
ve causa inca adequata compositi. Conclusio e' contra
Scotas, et aliquos Iesuitas. probat?

17 Causa inca compositi e pars constitutiva con-
 pusti; Impliat pars adequata constitiva compositi; go
 impliat causa inca adequata compositi. maior constat ex
 supposito, et ex eo qd causa inca sit forte pars n totu, cons-
 titiva, et componens, n constitit aut compositu. probat
 minor: pars essentialiter connotat alig compositu, et si ade-
 quata sit excludat illg; Impliat qd aliquid connotet,
 et sul excludat alig compositu; go. *Probatur. D.*

18 Non e usignale aliquid, de quo possit verifa-
 ri, qd sit causa adequata inca compositi; go haec impliat.
 Probat ans: conceptus cause inca adequate e, qd ita ca-
 uset inca, ut preter ipsu nulla alia causa inca requiratur.
 Nihil e, de quo possit verifari predictus conceptus; go.
 Probat minor: n ma, n fia, n utraq collectivē, n demy
 ma fia et unio collectivē; go nil. Probat ans:

19 Non ma, qā alioquin preter mag n re-
 quirit fia. n fia, qā alioquin preter fig n requirit
 ma. Non utraque collectivē, qā alioquin preter mag
 et fig n requirit unio. Non denique ma, fia, et
 unio collectivē; qā si preter istas n requiratur alia ca-
 usa inca, de his tn sic sumptis n verifatur, qd causent,
 constituent, et componant compositu, *et sic forte ipsu*
 compositu.

20 Infer, n dari causq incq sufficientz compo-
 siti. *Ratio:* qō causa inca suffiens dicit illa, preter

quæ alia n̄ requiratur, & præter quælibet causam
compositam alia requiritur, cy præter quælibet partem
pars alia requiratur: go nulla est causa inca sufficiens
compositi

81 Infert etiam, implere constitutum tunc fieri, quod
metaphysice adequatum compositi. Ratio est, quia sicut causa
inca, et simpliciter inca est foris pars componens, ita consti-
tutum est foris pars constituens; et consequenter non minus
implet constitutum adequatum in eo genere in quo constitutum
est, quod causa inca adequata, quo circa notavit op-
time excellentissimus Montoya, constitutum ex conceptu ta-
lis aliquo imbecillitate distinctionis à constituto sive reali,
sive rationis ratiōnate.

82 Ipsi audite: constitutio actualis inquit
Dis. 86 de Unitate Secta, requirit aliquam distinctionem in-
ter duas res constituente scilicet, et constitutum; quia
propter ubi distinctio realis est, sicut inter magis et minus ubi
constitutio realis est, videlicet corpus fieri.

83 Contra vero si res constituens ante operationem
intra est prius id, quod res constituta non potest inter eas
ante intra operationem constitutio interveniret, restat
go ut constitutio sequatur, postquam intra conceptus res
constituente quasi distincta à se constituta, et quasi for-
maliter distincta à ceteris formalitatibus.

33,

Sectio Secunda argu-
menta contraria so-

luntur.

84 Argues & ex Scotis; compositus est adequate
a totaliter causatus in causa: ergo a causa in causa adequate
a totali. Retorquetur: totus est adequate et totaliter in
causa compositus: ergo a componente, si a componente in causa ade-
quata, et totali, quod implat.

85 Distinctio ans: compositus est adequate a tota-
liter causatus in causa. adequate effectus; codicis: ad equa-
tione causa; no. Sub distinctio; compositus habet totum id, quod
sibi esset, nihil enim est ad se esse constitutum: ergo est
adequate in causa causatus ad equatione effectus; nulla in dat pars
compositi illud adequate componens, aut in causa causans: pars
enim ex conceptu talis connotat essentialiter aliquid compositi, cum
qua totus componat, et in causa causet: idcirco compositus non est
in causa adequate causatus ad equatione causa.

86 Instas: magis est causa in causa inadequate, et
sibi in se: ergo utraq; sumpta cum unione est causa in causa
adequata compositi. probat cog: si plures sunt causa ex causa
requisita ad effectum omnes sumpta debent, et ita opta-
ta res colere ut causa adequate ex causa effectus: ergo sibi
in causa in causa inadequate colere sumpta erunt causa
in causa adequate compositi.

81 Confirmas: cause inae partiales ununt in ra-
one causary; go ex ipsis resultat una causa per se ad equa-
ta compositi

88 Ad arguty coo anti, no cog, qug utorqueo;
qualibet pars totius accidentalis, et unius per aggregatione
e. causa inae inadequata: go omnes sul ss causa inae ade-
quata. Negant Scoti cog istg requirrentes ad ratione ca-
use inae distionem a suo causato, qug distionem n requi-
runt inter ptes sul sumptas, et toty per aggregatione, scuto-
ry accidentale.

83 Probatione coe coo, no cog. Disparitas
e, qd causa inae respicit aligd totale constituendy ab-
ipsa, hoc vò totale n respicit aligd 3g entate, cui se ex-
hibeat: unde fit, qd causa inae inadequata n respicit
illud e. totale ut totalit; causa inae, sicut totalit; effectus:
causa ad exae inadequata respicit aligd causg inadequa-
tg, qd quã constituat unig causg totale, et haec causa totalis
respicit aligd 3g entate cui per fluxy influxy communicet e.

80 Breuius in excis colectio omnium causary
e causa, quia omnes colective causant; contra accidit in inae:
omnes em colective n causant sicut forz ipsy causaty.

81 Ad vigentig distio ans: causa inae par-
tiales ununt in ratione causary ad constituendy compo-
sy; coo: ad constituendy causg compositi; no ans; si-
cut em ptes compositi ununt n ad constituendy unig

pte adequata, (q̄ pars et adequata implet) duntaxat
 unt ptes ad constituendū totū, ita causa inca univert
 n̄ ad constituendū unū causq̄ adequatq̄ compositū, & ad
 constituendū ipsū compositū

32. Argues No: nequit unū correlatū ē
 sine alio; & causa inca inadequata ē correlata ad ca-
 usq̄ incq̄ adequatq̄: q̄ hęc dat.

33. Ita atq̄ nec eoa mai, negando unū:
 causa em inca inadequata correlata ad concusq̄ incq̄ in-
 adequatq̄, n̄ ad ad causq̄ incq̄ adequatq̄: sicut pars in
 adequata correlata ē ad compositū inadequatq̄, n̄ ad pte
 adequatq̄. Neque adversarios rubare pōt paritas ca-
 usa inadequata, quq̄ fatetur, correlatū ē ad causq̄ excq̄
 adequatq̄; q̄ eatenus causa exca inadequata respicit
 adequatq̄, quatenus ex pluribus excis inadequatis co-
 alescit una adequata; & ex pluribus incis n̄ coalescit
 una adequata, sicut ex pluribus partibus n̄ coalescit
 una pars adequata: unde sumenda ē ultima dispari-
 tas causq̄ excq̄, et incq̄, hęc ē; causa em exca n̄ ē pars
 causati, causa a inca ē causati pars: q̄ a pars ade-
 quata implet, q̄ ē pars ut pōt pars, et n̄ ē pars ut
 pōt ad adequata, inde Ua

34. Instas: si n̄ daret causa inca adequa-
 ta neutra ex partibus ēt causa; & hoc dici nequit q̄o.
 probat maior: moa q̄ quatenus incē constituit colē

non pars sui requirere causa sui, nec fieri, nec unione
go nil causat. no mag, ad probandz eoz anti no cog.

35. Maa em et quavis pars diversive causat
id curus e pars; cy d n sit pars sui, fia, aut unione,
d compositi, n causat se, fia, aut unione, d compositi per
sui exhibitione.

36. Addectione: maa quatenus consti
tuit et componit collectione, ne eipsq ne fia, nec unione
fieri constituit: go nihil fieri constituit.

37. Replicas: maa quatenus ince constituit collec
tione so trat unione; d trare unione n e causare, alio
quin causaret n, quq in eate tangit, atque adeo ca
usaret fia, et unione, qd e falsy: go maa n e causa, quo
tenus ince constituit collectione: go ut sit causa debet cy
alio concausis causare compositi disty a collectione maa,
et fia unitary.

38. Respondendy e admissa maa, no mag cy
auxa probaone: maa em causat id curus pncipiy con
unity e, seu cui ut pars sug entaty exhibet; d n exhibet
sug entaty ut pars fia aut unione, d toti composito: go
maa trans unione so e causa compositi. Nec aliud profec
to e, maa trare unione, quq se toti comunicare, semel
posito, qd uno dicat causalitas, et iao fialis, qua maa
et fia causant compositi.

+

41

33. Nota, quod ut toty substantiale sit uny per se, sufficit qd dent plures causa inca inadequate, que se habeant in linea substantiale ut principy perfectibile, et principy perfectivy, n̄ a requirit, qd det una per se causa inca adequata, sicut apud Scotistas ut toty ex subto, et accidenti sit uny per accidens, n̄ requirit qd det una p̄falsens causa intrinseca adequata.

100. Argues 30: ptes divisivē sumpto ita causat ut p̄ter ipsas nil causet inca composy. Si ly p̄ter ipsas sumat collectivē; no suposy, qd oes ptes collectivē sumpto causent. Si ly p̄ter ipsas sumat divisivē logē va ē la pars et falsa la; q̄ p̄ter mag causat fia, et p̄ter fig unio; unio a fia, et ma collectivē sumpto n̄ causant composy, d̄ s̄ ipsy composy.

101. Instas: ois causa inca causat composy, et excludit aliud a causando. Distuo statz: ois causa inca sumpto ly omnis collectivē causat; no: sumpto ly omnis divisivē logē causat; codo hanc pte p̄ter, d̄ no: ig pte, q̄ p̄ter mag causat fia, ut ig dicimus.

102. Instas: p̄ter ois causy incy n̄ dat alia caa inca; sicut p̄ter omnes hoies n̄ dat ho. Distuo: p̄ter omny causy incy & a: ly p̄ter omny distributivē; no; nq p̄ter mag dat fia, p̄ter fig unio; sumpto ly p̄ter ois collectivē, subdistuo: n̄ dat alia n̄ inclusa in collectione.

omnium; modo: non datur alia inclusa in collectione; non autem; neque propter omnem collectivam partem datur alia inadequate distincta a collectione, in ea que inclusa: sicut propter omnes hoc datur hoc, qui sunt unus illorum omnium, ita propter omnes causas compositi datur causa, que sit una illarum omnium, et sicut nullus est homo qui non sit numeratus in numero omnium hominum, ita nulla est causa in causa compositi, que non sit numerata in collectione omnium.

103. Insuper ex acuto quocumque: partes compositi sui diversive accepta verificant adequatum conceptum causa adequate in causa. Pro hoc capitalis implatur in terminis: quia partes sui accepta sunt partes accepta non diversive, et collectivae; cum terminus sui foris collectivus, partes vero diversive accepta sunt partes non collectivae accepta cum terminus diversive sit foris non collectivus: ergo partes diversive sui accepta sunt partes collectivae et non collectivae accepta, quod in terminis implatur.

104. Replicas: tunc omnis causa in causa est causa compositi; et omnis causa in causa est causa: ergo datur aliquid, de quo verificatur quod tunc sit causa in causa compositi; atque illud erit causa in causa adequate: ergo.

105. Distinctio magis: tunc omnis causa in causa est causa compositi tunc tunc cadente supra diversive sub tunc ab eo, de quo verificatur partem; modo: cadente supra idem sub tunc; non magis. Pro tunc omnis causa in causa est causa compositi ut sit va exponenda est sic, omnis causa in causa compositi distributive, et diversive sumpta est causa compositi, et non adequate distincta ab omni causa

colere sumpra e caa compositi; nisi exponat in hunc mo-
dy, falsa se erit, in hac vo exponente exclusio cadit supra
omne causq colere, pratyque causa verifat de omni caa
distributive, unde n de eodq subto verifat qd causet, et ex-
cludat a causando.

106 Argues quarto: qa quavis pars verifat
inadequate cy composito, verifat de collectione omnium partium,
qd idem verifat adequate cy composito; qd quabet pars causet ina-
dequate compositum: go verifat de collectione omnium partium
qd causet adequate compositum: go qd sit caa adequate com-
positi.

107 Atque sub eadq mai; qd quabet pars dis-
tinet inadequate a composito: go verifat de collectione par-
tium qd distinet adequate a composito, qd falsissimum e.

Directe distinet mag, qa quavis pars idem verifat sum-
pto ly qa in su malis illationis; addo: in superficialis illa-
tis; no mag: n em qd verifat inadequate de partibus
verifari adequate de collectione: et idem igitur in ade-
quata cuiusbet partis cy toto inferat adequate idem de co-
lectione partium cy composito, qa idem pars cy toto e in-
dignitas inclusi cy includente, includens n constituit per
aliud quq per pres, quas includit: id circo illas pro-
dicta e bona ex se ma, n vo ex infra.

108 Argues 5o: tq ma quq fia hent qd
requirit ad ee integre, et perfe pte compositi: go tq

maā quāq; fia s̄ pars et caā adēquata compositi. Confir-
 mat: ignis rectē dicit caā adēquata alterius ignis s̄
 indiget concursu caā primae; q̄o maā et fia dicitur p̄
 caā adēquata. Nam caā, q̄a sicut ignis et caā prima
 n̄ integrant unq; caā ideo que s̄ duplex adēquata caā
 in dupli linea caā 1^a et 2^a, ita maā et fia n̄ integrant
 unq; causā ideo que s̄ duplex caā adēquata in dupli li-
 nea caā scilicet malis et fialis.

108 Recensior curus ē autē vult dari tripli-
 cē caā adēquatā inq; compositi, q̄dō unq; negamus.
 Cōdo ans, et nō cog: q̄d in maā habeat q̄d
 requirit ut sit integrē pars, ē q̄d hat q̄d requirit,
 ut n̄ sit adēquata: alioquē medietas ulnē, q̄a hat q̄d
 requirit, ut sit perfē medietas dicit medietas integrā,
 q̄d iocari ē.

110 Ad Confirmat dicit ignis n̄ ē simplici-
 caā adēquatā alterius ignis, s̄ sō ly quid, quatenus
 n̄ indiget consorcio alterius caā creato ad producendū
 ignē. Similiter mag et fia dicit caā adēquatā ly quid
 compositi, nemo prohibet, s̄ quid inde?

111 Probat t̄n caā debilis ē, aliqui dicit atq; po-
 at, q̄d intus ē caā adēquata visōis supernalis co-
 q̄d intus, et lumen glorie n̄ s̄ una, s̄ duplex caā adē-
 quata in dupli linea caā nalis, et caā supernalis, q̄d
 dicere ē ambulare per vias difficiles et inusitatas.

112 *Argues bō:* sicut implat incomple-
ty n̄ complebile, ita implat inadequaty n̄ adequale;
go p̄ncipij iney inadequaty per aliqd̄ sibi adty ade-
quatum, consequenterque dat p̄ncipij iney adequa-
ty.

113 *Retorquero:* sicut implat incomplety n̄ comple-
bile ita implat inadequaty n̄ adequale: go distinctio inadequata p̄tis à
toto per aliqd̄ sibi adty adeq̄, ceteraque dat distinctio ade-
quata p̄tis à toto, s̄ fra à composto.

114 *Distinctio ans implat incomplety n̄ comple-
bile ad complendg p̄tis; no: implat incomplety n̄ comple-
bile ad complendg totij; todo: Pars ut pars ē quid incom-
plety, et nunquq̄ complet in linea p̄tis; nq̄ pars conno-
tat essentialiter aliq̄ compartē, ipsa vō semper incompleta ē,
n̄ complet n̄ ordē ad se ipsq̄ in linea totius: ordinat
em ut pars ut cy alia vel aliis aliq̄ totij componat;
et q̄do pars actu componit ē pars actualiter componens;
Ceterij si omnij partij conviunt ut conviunt intelligat
iq̄ n̄ intelligunt ut p̄tes, n̄ ut totij; n̄ ut componentes,
ut composty, n̄ ut caantes, n̄ ut caaty.*

115 *Hinc orit solutio huius difficultatis
aliquibus indisolubilibus vice. Maa fra à uno in actu
no caant inā composty. Hanc pp̄ fundalē re. probat
tū; maa s̄ ē causa inca in actu lo composti. Adverte,
lymaa in hac p̄pe dicere in obliquo ceteras comptes, aut*

in compositi, prosequitur actus: V qdo maā ē caā inca in actu lo compositi intelligit maā fia, et unio: go maā fia et unio caant inā in actu lo compositi. Probatur mō: qdo intelligit maā ut caā inca in actu lo intelligit maā ut unita fia; V qdo intelligit maā ut unita fia intelligit maā, fia et unio unita et coniuncta fise: go maā fia et unio dig fise coniuncta ut fise coniuncta caant inā in actu lo compositi.

116 Tator acumen. Dicendū ē, qd fere omnes ptes in sano su explanda ss. Explat ppta probator: maā V3 ē caā inca in actu lo compositi, id ē, ē adaliter pars compositi; cōdo: maā V3 ē caā inca in actu lo compositi, id ē maā inspecta, et intellecta cy omnibus aliis partibus fise et logē collectis; no.

117 Explico mō: V qdo maā ē V^a, intelligit maā, fia et unio fise collecta, et logē diversa; cōdo: V qdo maā ē V^a, intelligit maā fia et unio collecta fise et logē; no.

118 Intentū ē, qd qdo intelligunt ptes omnes collectivē, ig debent intelligi ut totū, n̄ ut caā; qā causa ex conceptu talis aliquig distionē debet dicere in causati, cy d oes ptes compositi collectivē inspecta nullū dicant distionē in totius, n̄ causa, V potius totū appellanda ss.

119 Sed dicitur ex S^{ris}. at qui totū ut totū ē, dicitur a suis partibus collectivē sumptis: go nulla ē solutio.

43

Sectio 3a an composita
includat aliquid proter
magis et unum vel
distual ab omnibus
suis partibus.

120. Acutissimus Doctor tomo 1 in 3a pte dispu
13 cap. 1 docet in animantibus seu viventibus compositis
derivati ab anima in magis quod est sustantia, ratione cuius ma
per animam informat, et vivificat, ipsa que ma est proprium
operis vite. De compositis accidentalibus aliter discutit in
his in factis, nihil aliud est quod magis et unum, et de ca
teris sustantialibus per ipsum hinc videtur inventum filoso
fi. Hoc est de veritate appellat effectus fralis fra, in eo que in
cludit ipsam animam ut fralis: ne effectus fralis a fra separari
non potest hucusque acutissimus Barques.

121 Impugnata doctrina ista ex Do Tho con
tra gentes cap. 81 ad 3y de humanitate non est intelligen
dy, quod sit quodammodo fra conuergens ex conuentione fra ad magis,
quasi si sit alia ab utraque; quod cum per animam fiat ma
hoc aliquid actu, ut dicitur de anima illa fra conu
gens non est sustantia, sed accidens.

122 Impugnata do ex Arriaga dis. 5 fra
sectione 1: magis vivens est anima quod huiusmodi barque
sianus, et eque illa, quod hic unum materia: quod sicut mo
dus is sine novo alio modo nec in infirmitate dabitur

48

sufficiat, ^{rot} cy maā verificat, ita et sufficiat anima unita
 independenter à modo illo: go modus ille, ut pote superflu-
 us admitendus n̄ ē.

123 Ricardus Lincius ex regione omnium castro
 fiat. Docuit em lib. 2. physorum tractatu 8 cap. 4. in compos-
 ito sustantē (nō de accidentali et integrati secus decernit)
 p̄ter mag. fig. et unū quartū dari entatē, subsistentē
 q̄ videlicet, quā dicit ē sustatē inseparabilē quōdā à tri-
 bus aliis partibus, in qua consistit fix totus ho, ita ut
 si per impole deficientibus maā, anima rali, et unior
 maneret subxq, totus ho maneret; et siliter totus lapis,
 si subx lapidea ēet: unde xa Docty hunc maā fix et uni-
 o n̄ s̄ composity fori tale, hoc siquidē adequate et distinguē
 v̄ om̄y istarū partū, v̄ s̄ fundaliter, sive resultanter:
 nō ex illis partibus unitis resultat subx, quā sola v̄
 raonē compositi habet.

124 Impugnāt Lincii Doctio: naa humana dist-
 ruit et adq̄tē à suis partib. colere sumptis; Vnaa humana ē
 fori composita: go naa fori composita n̄ distruit et adq̄tē à suis
 partib. colere sumptis: go siliter qd̄cy quē aliud composity.

125 Itaque praesa prodanda ē. probat maior.
 Verby Divy assumpsit naq̄ humiq̄ totq, p̄xq, integrq n̄
 simpliq, v̄ fori compositq; Vn̄ assumpsit aliqd̄ et adq̄tē
 disty à corpe anima et unione: go naa humana distruit et
 adq̄tē à corpe, anima, et unione: go.

48

126 Probat q̄ ta mior. Corpus et anima
ratis u unionis aliqd̄ for̄ componunt; n̄ componunt
aliud, nisi naḡ humq̄, vel illud assignet P. Lince: go
naa huma ē for̄ composta.

127 Probat efficacius contra Lincei doctr̄q̄
ab autoritate: toty ē ipsius p̄tes; neque em̄ p̄ter p̄tes
tes toty ex Jo de physicor̄ cap. 3. Anima et corpus ē al̄
cut pupilla ē uisus oculus.

128 Ex eod̄ Jo de anima cap. 1, et 5 metafo
restu 31 et quarto physicor̄ restu 33. Nil aliud ē, quq̄ aia
et corpus crebat S. Augustinus lib. 3 de trinitate cap.
1. Tomo 2: go toty n̄ distinguit̄ adq̄te ā suis partibus.
Nec satisfacit Linceus uens, predictas p̄tes debere su
mi in su causal̄, n̄ in fr̄ali et id̄ntico: quo em̄ uerum
sy adeo impropie detraquent̄.

129 Rursus contra ē: sicut aia ralis, et ca
ro unus ē ho; ita D. et ho unus ē Christus ex simbolo
dominicali. Modo sic: Christus for̄ et d̄ct̄ca ē D. et
ho: go ho for̄ et id̄ntice ē aia ralis et caro int̄ se uer
te, quin requirat̄ ad subseq̄, quq̄ Verby d̄vny n̄ asu
psit.

130 Coa urget ā parte. ans ex quo infert Lince con
cedit docens loco citato cap. 1 ens ordinis d̄vny, qua
le ē Christus D. n̄ d̄vny et adq̄te ā suis partibus.

131 Arguetur pro. Dicitur. maia in composito nali prae-
cipue in accidentibus n se habet ut merum vehiculum facta, sicut se-
habet in accidentali composito: ergo etiam maia concurrere debet ac-
tively ad operationes vitales. Argue ut possit ita concurrere de-
bet prius vivificari per modum substantiae derivatae ab ipsa aia:

132 Omitto entimema, et magis no subsumptum. Cum
enim n poterit aia per se ipsa vivificare corpus, sicut potest in-
vivificare modum illius substantiae derivatae: cui n poterit aia cor-
pus vivificare inmediate per se ipsa, quae est finalis vita, et po-
terit vivificare id corpus modo illo modo ab ipsa derivato.

133 Insuper, ut maia n sit merum vehiculum supra, quod
recipiat, sicut subiectum sustentationis in aliquam operationem
saltem intrinsecam ipsius facta. Ad quod sciendum est, duplex esse
quod operationum vitalium.

134 Aliae sunt spirituales quas aia talis se sola,
et independenter a corpore exercere potest: eiusmodi sunt actus in-
tellectus, et voluntatis. Aliae sunt corporales, et males, quas requirit
aia exercere independenter a corpore: huiusmodi sunt actus seneca-
ris.

135 Itaque operationes vitales males attribuentur n
soli aia, et toti composito; quod in toto composito stat proprium
activum et passivum talium operationum. Activum proprium est illud quod
producit; passivum autem quod recipit. Activum proprium est in aia, pa-
ssivum vero vel in sola maia, ut vult Aristoteles; vel in aia sola ac

54

maā, ut fext comenior Forū sus xa illud xaoma actio-
is ss supo itoy. Nunc patet solutio ad ly acutissi-
mi Arty.

136 Argues 2: maā in ventibus ē prinpry
productivry, vel fectivry operaciony vitaly malry. Nō:
qā corū forū sus nat maā concursey fectivry in opera-
oes vitalis arg malis, quary ppry dytaxat ē parry, et
caa malis. Hoc n̄ het maā. in accidentalr compos-
to in quo exercat ty ut mery vehiculy ru acoris to-
tus accidentalr: calefas em̄ q egrediens ā toto cali-
do n recipit in maā, d in subto calefacto.

137 Probat tñ ppz Barques: Aust de ara
cap. 11 textu 6 libi: dicere ad arg irasci, vel timere sile ē,
ac si quis arg dicere, arg terere, vel edifare: ng melius ē
fortase dicere n arg, q hos aiā miserere, vel dicere. q
quid inde? proter quq q n loquit fus de operacionibus
vitalibus spiritualibus? patet: miseratio em̄, et disci-
plina voluntatis et vultus ss actus. Si ad loquet fus de
operacionibus vitalibus malibus acty ē de arto paragra-
fo precedentibus.

138 Argues 3o ho vult vita corruptibi:
go constare debet vita corruptibi. V ara sal is n ē vita
corruptibi: go ho in ca claudat aliquid ē derivaty ab ara,
q ut vita corruptibi.

138 Dicitur autem homo ut vita corruptibilis in se, non; corruptibilis quoad constitutionem suam; modo autem: et hoc vita sic corruptibilis est ipsa anima rationalis, quae tamen in se sit incorruptibilis de facie in potentia ab actuali constitutione hominis, eo quod unita sit corpori per unum corruptibile, atque deficiente.

140 Soluuntur instantia Disputulorum acutissimi: corruptio unius non est corruptio alterius rationalis: ergo corruptio animae non est corruptio vitae cum ipsa anima entitate cum ipsa anima: ergo debet poni in hoc modo aliquis qui sit vita corruptibilis. Dicitur autem, corruptio unius non est corruptio alterius rationalis in se; modo: ergo rationalis ut actualiter constitutus homo; non autem: quia anima ut constituens hoc est anima ut unita corpori, anima autem ut unita corpori deficit per praesentiam corruptionis unionis, et nota Aristoteli et instantibus eius reborqueri potest in modo Basquesiano.

141 Nota est quod hic dicitur vita potest dupliciter usurpari. Primo abstracto ex toto vivente, et prout sumitur hic, id est, ~~pro parte anima~~ pro vita resultante in composito. Secundo potest usurpari pro parte sua scilicet pro anima constitvente hoc; quod ad dicitur in sacra pagina ^{partis} ~~partis~~ viventis intelligi debet ^{partis} ~~partis~~ vitae.

142 Arguetur primo ex Ricardo Lineae: si prout dicitur in eius materia sua et unione sua consistere, prout est diversa species ac plura; non. probat unum prout et plura scilicet diversa species. Non; probat: ab hac et illa unione prout ab-

trahi potest ratio eorum unionis pariter, et similiter ab hac et illa unioni pluri ratio eorum unius pluri; utriusque ratio sic abstracta est species, quæbet enim ex his præter in quibus de pluribus so numero differentibus. Permissa maiore non minus.

143 Conceptus enim unio pariter se differat distinctio plusque numerica ab unioni pluri, tamen non differat distinctio specifica, ac proinde is conceptus non est species. id dicendum de conceptu unio pluri; neuter enim horum conceptuum præter inquit et tanquam tota ac mera essentia logica de pluribus solo differentibus numero. Non possunt in retorqueri aliter, eo quod egerint ferant difficultatem eorum, et quæ ipse Sines solvere tenent sicut et quæbet alius Doctori: si nam eo quod includant uniones specie diversarum, sicut specie diversa, atque composita resultantia sicut specie diversa.

144 Probat. se differunt specie, quæ ratio sui essentialiter pendent, ac resultant ex natura specie diversarum; Compositum huius pariter, et compositum huius plus essentialiter pendent, ac resultant ex natura specie diversarum, alioquin potest dari totus pariter, quin daretur natura huius pariter, et similiter plus sine natura pluri: ergo si nam eo quod includant uniones specie diversarum, sicut specie diversa, atque composita resultantia sicut specie diversa.

145 Innotet: unio pariter et unio pluri magis differunt quæ duo uniones pariter; hoc differunt numero: ergo illi specie differunt. Distinctio magis: unio pariter

et unio p[ro]p[ri]a magis differunt in linea d[ist]in[ct]io[n]is fr[atr]is, qu[am] d[ist]in[ct]io[n]is
 o[mn]i[um] p[ro]p[ri]a; no[n] magis magis differunt in linea d[ist]in[ct]io[n]is malis, vel numeri-
 ce; co[n]tra. Unio p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a utriusq[ue] differt ab una p[ro]p[ri]a, qu[am] ab alia, et alio
 unio[n]ibus p[ro]p[ri]is eiusd[em] p[ro]p[ri]a, d[ist]in[ct]io[n]is in qua n[on] excedat spec[ie]s unio
 huma[n]a, et co[n]tra quae n[on] s[un]t in linea fr[atr]is, n[isi] extra lineam d[ist]in[ct]io[n]is nu-
 mericae, et malis

146 Explat solutio. Certu[m] e[st] intra eand[em] spec[ie]s p[ro]p[ri]a
 indur[um] plus, minus v[el] ab aliis differe. In exemplis ad d[ist]in[ct]io[n]em
 primo duo fr[atr]es germani inter se similes et plus d[ist]in[ct]io[n]is
 res et differentes ab alio hoc. Secundo ho[m]o mas p[ro]p[ri]a aliquid
 differe[n]s a femina qu[am] ab alio mas. Tertio cogno de pro
 solo p[ro]p[ri]a differe[n]s a cogno de pro et p[ro]p[ri]a, qu[am] ab alia cogno
 de solo pro.

147 Argues lo pro eod[em]: subra corp[or]is nat[ur]ae e[st]
 totu[m] illud sustan[ct]ile, et per se, q[uo]d ex p[ar]tibus esalibus resul-
 tat; et subra creata d[ist]in[ct]io[n]is ut adq[ui]te ab eiusmodi p[ar]tibus.
 go totu[m] sustan[ct]ile ab aliis suis p[ar]tibus adq[ui]te d[ist]in[ct]io[n]is. probat
 magis q[uia] nil assignale e[st] q[uo]d sit subra, d[ist]in[ct]io[n]is a toto sustan-
 ctile, et per se. magis probat: q[uia] Verby Divy assumpsit naghu-
 mg n[on] in subra.

148 No[n] magis, et proba[n]s eris: q[uia] subra vel
 e[st] modus p[ro]p[ri]us superaditus nae completa per modu[m] p[ro]p[ri]a
 pretatis, vel e[st] nae unio nae comple[ta] cy alio digniori; Duo-
 cyf[er] a ex his modis astruat subra creata n[on] e[st] totu[m] illud sus-
 tan[ct]ile, et per se, q[uo]d ex p[ar]tibus esalibus resultat.

143. *Rao*: nō ex omnibus partibus essentialibus, et constitutis nōa hūma resultat sicut tota nōa hūma, sive totalitas hūma nōa; Nō resultat sicut subiecta creata; siquidem Verby Dī assumpsit totalitatem nōa hūma, quā creata subiecta assumpserit; ergo subiecta creata nō est tota nōa hūma, sive totalitas hūma nōa, consequenter quae subiecta creata nō est totū illud sustantia, et per se, quod ex partibus suis essentialibus resultat.

150. Sexta sententia Scotistarum explanda, et impugnanda venit. Asserunt DD. Doctores isti, totū per se fieri esse quādam entitatem includentem omnes partes, magis sicut et unione; quae entitas distincta est nihilominus ab ipsius partibus sumptis, et unitis distinctione includentis ab inclusio: est enim apud ipsos sexta entitas, melius dicerent quarta) resultans ex omnibus partibus sumptis, et unitis et illas includens, quae nomine totalitatis resultantis agnoscunt.

151. Haec doctrina mihi fuit semper obscurissima. De mente a maiori Doctis dubitant Viri docti, quos inter illustrissimus Figerio Bordinus per illustre ornamentum, et doctissimus Scotus, et Nic. Per Nicolaus Martinez dicit. Nā in hys physicorum sec. 1. citans plures alios. Videat ipse Doctor Subtilis hys physicorum ques. 1. ubi dicit: totū est suas partes, ita quod omnes partes sumptae sint ipsū totū. Quod de hoc sit impugnatum

senza Scotistay.

152 Suppono ut certy, toty per se fisy distui magte,
 et distione includentis ab incluso ab obus suis pibus distiuvu-
 tive sumptis; quye vy e; qd toty per se fisy e aliqd aliud pro-
 ter mag, e aliqd aliud prater fig, et e aliqd aliud prater
 unione; nq prater mag e fia, et unio; prater fig e unio,
 et mag, et prater unione e ma et fia unica go negamus,
 qd Scote afirmant, scribet toty per se fisy e aliqd ali-
 ud prater mag, et fig ut unitas, prinde que distui ab illis
 distione includentis ab incluso.

153 Probat igit conclusio nra scribet compo-
 ty sustanle, n distiuvu u magte a suis pibus colere sum-
 ptis. Loquamur Exg de toto igne. ma et fia ignis uni-
 ta int se s. esa ad equata, et totalitas compositi igne;
 implat composity igney distui magte a sua esa ad qta;
 go composity igney n distiuvu inadegte a ma et fia ignis
 unitis int se. Mior huius discursus certissima e.

154 Probat maior essa ad equata et totalitas ier
 ss illa prata, prater quo colere sumpta nil restat, qd
 esg rei pertineat; d prater mag, A fia ignis unitas int
 se, nil aliud restat, qd ad esg ignis pertineat: go ma,
 et fia ignis unita int se s. esa ad equata, et totalitas com-
 positi ignei

155 Explat eficacia arti: ma et fia ignis uni-
 ta int se s. ignis essa, ut Scote concedunt. Deinde

partes ptes itas colectiōe fise sumptas nil restat esale
 ignis; nq si aliqd restaret vel ēet pars, vel toty. n̄ h̄y,
 q̄a implat pars totius, qua n̄ sit inclusa in colectiōe
 omny partiy. Non h̄y; nq etiā implatary ē, qd̄ pro-
 ter oes ptes totius restet aduc toty ipsy.

156 Viget: colectio partiy nil aliud dicit
 partem omnes ptes colectiōe sumptas: qo composty nil
 aliud dicit proter oes ptes colectiōe sumptas. Ans con-
 cedat ab adversariis, et coa suadet: idē ans ē v̄y, q̄a
 in colectione nulla ē assignabilis entas, qua n̄ sit aut maā,
 aut fra, aut unio; & in composto igneo nulla ē assigna-
 bilis entas, qua n̄ sit aut maā aut fra aut unio: qo.

Hac parite Hac parite oia arta Scotary retorquet

157 Viget: toty sustanle per se nil aliud
 ē quā uny adq̄ty ex poa et actu sustanlibus unitis
 per se ad constituendq unq esq; & praeē p̄dit et fra
 sustanlibus unitis ponit uny adq̄ty ex poa, et actus
 sustanlibus unitis per se ad constituendq unq esq; qo illis
 praeē p̄dit ponit toty sustanle per se.

*
 tis
 maā

158 Probat: praeē p̄dit maā et fra sustanli
 ut unitis ponit conuncty ē poa et actu sustanlibus ut exerci-
 tis in actu secundo: qo ponit uny adq̄ty ex poa et actu sustan-
 libus unitis per se ad constituendq unq esq. Probat coa: con-
 uncty ex poa et actu sustanlibus ut exercitis in actu lo ē ali-
 qd uny: n̄ em ē praeē una pars conuncti, nec ptes divisa,

ptes conuincit, et ptes unita: go ē aliqd uny.

153 U quid n̄ ē uny accidentale; q̄a constat de p̄o et actu substantibus unitis unioe substantie infraois. Deinde n̄q̄ ē uny aggregatois, ut aeruus lapidy, vel tritici: q̄a ptes componentes uny aggregatois n̄ ununt fisē int̄ se. Neq̄ ē uny continuois ut linea; q̄a unio int̄ maḡ et fiḡ n̄ ē unio continuoa, et informata: go pr̄sē positis maā et fra substantibus ut unitis ponit̄ uny adequy ex p̄o et actu substantibus unitis per se ad constituendy uny essy: go ponit̄ composy substantie per se.

160 Sent, pr̄sē positis maā et fra ut unitis ponit̄ duo unita, at n̄ ponit̄ uny; q̄a uny ē realis effectus unitatis, et hoc dat̄ in composto n̄ v̄o in partiy collectione. Contra ē: go nec pr̄sē positis maā et fra ut unitis ponit̄ collectio oiy partiy composy. Probat̄ coa. Collectio ē una: go ab unitate. Et in maā et fra ut unitis n̄ dat̄ unitas, et duo ptes unita: go nec pr̄sē positis et v̄a, qd̄ negant Sota.

161 Sent secundo: by by se toty duplites poē sumi, cathegoretē et sincathegote. toty ~~mate~~ sumpty ē etiq̄ entas, et hoc distuit se ipsa ab oiy partiy collectoe. toty by se toty sincate sumpty ē ois et quabet pars toty us: aserunt go duca Mastris, toty cate sumpty distuit ab oibus sur p̄tibus ut unitis: q̄a sic sumpty et etiq̄ factas ex oibus p̄tibus resultans; quin inferat hinc, toty by omne ^{sui} parte distuit ā suis p̄tibus, q̄a in hac in illaone fit

transitus de toto catē ad totū simplicitē sumptū.

162 Tenebra s̄ ista quas n̄ possunt capere. Contra ē haec totalitas, vel hoc totū catē sumptū qd̄ dicitur ee distū ab om̄ibus p̄tibus colēctōe sumptis, vel ē simplex, vel composita. Ita aliqui rent ē simplici, quamvis ā reliquis et iure optimo deserant; q̄a totalitas sive 3a entas resultans ex p̄tū colēctōe ē (ra Scotas) ipsū compositū; go n̄ ē entas simplex.

163 Insuper si ē entas simplex illa cy tribus aliis p̄tibus colēctōe sumptis componet compositū. Hoc ad compositū erit alia 3a entas resultans; go in infitū iturus ē Scotas ut quærat sug 3q̄ entatū distū ā p̄tibus unitis.

164 Si dicat ē entatū compositū illg totalitē, contra ē: entas resultans prout resultans distū it n̄ adiq̄te ā colēctōe om̄ū p̄tū. Entas n̄ adiq̄te distā ā colēctōe om̄ū p̄tū compositi n̄ ē entas composita, sive ipsū compositū; go. Si neget maior, infert go 3a entas id̄fatū cy aliqd̄ sui cy colēctōe p̄tū, it̄y aliqd̄ sui distū ā tali colēctōe.

165 = Modo sic vel hoc aliqd̄ 3a entatis, qd̄ id̄fatū cy om̄ū p̄tū colēctōe ē p̄, l̄n̄, si n̄ ē p̄: ergo vel imphat, vel ē tota p̄tū colēctōe, q̄a id̄fatū cy colēctōe partū vel ē pars vel tota colēctōe. Si ad sit pars, infert: go proter mag et fig. unitas, quæ quidē s̄ et concedunt

omnes ptes compositi dat alia pars compositi, qd quid ab-
surdus?

166 Insuper, qā ig sequeret, 3a entitatē by ali-
qd sui facere compositione cy reliquis ptribus, qd negat
constantiter ab adversariis. Progredivor: illud aliqd
3a entitatis qd distat a colatione qd ē. dicent ēē com-
posity. Rogo quomodo ē composity si n̄ constat ptribus.
si veant qd n̄ ē composity fore tale, d̄ ty reductivē, sive
resubstantia composity ex hucusque dictis manent impug-
nati.

Seccio 4a Scotay.

solvunt argumenta.

167 Argues 1i. Dns 1has in 3y distione 2a ques.
1. ar. 3o ad 3y ques 3a al 3i haec habet: toty n̄ ē sue
ptes, d̄ aliqd ex ptribus constituty. Ne toty n̄ ēē ptes
ut cyf, d̄ ptes unitas, vel ptes cy unione. Hoc do-
cuit ipse Angelus in cope istius arbi, et in 1 fictione lec-
1 ibi: n̄ em̄ proter ptes ē toty.

168 Arguit 1o ex Are 1 de aia cap 1 ubi di-
vidit susty in mag, fig, et composity. Ne composity ēē
quid disty a maā et fra, d̄ n̄ a maā fra et unione; qā
composity proter mag et fig dicit etig unione.

169 Argues 3o ex eodē d̄ methasa cap 14 ibi:
bis tria n̄ s̄ sex, d̄ sex ^{em} semel sex s̄s, sic d̄ methasa cap.
1d et ultimo ait, B n̄ ēē ipsa elementa D et A

et octavo metase cap^o aut, n^o e^o toty quasi coarctao,
 & ip^o toty e^o aliqd aliud proter ptes.

110 Sedy, silabz B A distu^o a B A A
 et numero denariu^o e^o bis tribus seorsz sumptis, n^o vo dis
 tu^o ab ipsis sul unitis; si em bis tria conu^o distue^o
 a sex cet ridiculy, ut sentit Sotus videns suas suos.
 Adverte omnes ordotes retorqueri in aduersariis se ar
 ty fiat in toto accidentalz, qd dicunt a suis p^oibus et
 n^o distu^o.

111 Ad ultimg autoty en ly aliqd aliud, qd pro
 ter ptes fus affirmat de toto, qd e^o ppia unio, prout opo
 sita p^oese coarctao^o partiy. Obserba denique fu
 ad fine eiusd^o capitis sic conclusisse: et em ip^ou
 samy ee aut copula aut compositio aut conu^oatio auz
 et sandatis erit: ubi denotat fus, ptes absque unioe
 n^o ee toty sicut samy ee.

112 Argues A pla p^ota conueniunt toty,
 que repugnant p^oibus atq^o collecoe sumptis. No^o qd
 qd em conuenit toty, eod^o modo conuenit p^oibus collec
 ue sumptis. Probat in asumpty ab Sotis: composity e^o
 composity et completz, ptes nec composita nec comple
 ss. Expla^o qz ptes, ptes n^o ss composita nec completa,
 id e^o ptes unite n^o ss completz et composity, no: ptes
 et 1^a ut ptes ss disiu^ove sumpta n^o ss composita et
 2^a; eod^o.

113. Nunc est qd ptes sul sumpta ss ens composty
 et complety: unde alio modo clarior et facillior distio illg
 pps: ptes nec composte, nec composty ss, nec completa, nec com-
 plety ss; no: ptes nec composte, et composty ss, nec completa,
 et complety ss; codo. Sicut composty n̄ ē composte, et compo-
 sty, ita ptes sul sumpta n̄ ss composte, et composty.

114. Argues 5: totū convenit ēē uny, p̄tibus ad d̄ig
 sul sumptis, id n̄ convenit; cy potius sint ptes ptes. Distio
 pps 1g: totū convenit ēē uny unitate compos̄is fixo; codo: uni-
 tate simplicitatis no pps. Composty ē uny composty ex p̄tibus
 p̄tibus, et ptes sul sumpta ss composty ex ipsis p̄tibus.

115. Argues 6: composty ē generabile, et corru-
 ptile; ptes vō multoties ss ingenerabiles et incorruptiles, ut
 accidit in composty humano curus ptes nempe maā et aīa
 ingenerales et incorruptiles ss. Distio 1g pps composty
 ē for̄ generabile, et for̄ corruptile; no: composty ē de-
 nomavē generale, et denomavē corruptile; codo.

116. Ioy Vho dicit generabile et corruptile
 n̄ for̄, d̄ij Denomavē ab unione const̄ra hōis for̄ ge-
 nerabile, et corruptile for̄: ab ea qo unione dicunt̄ gene-
 rables et corruptiles ptes hōis sul sumpta, et unita. Hōis
 ē; qā id ipso qd uno for̄ generabile, et for̄ corruptile
 includat̄ in collectione p̄tū hōis verifant̄ pps ista: omnes
 ptes hōis sul sumpta n̄ ss producibiles independenter ā
 presuposto sub̄to: omnes ptes hōis sul sumpta deficere

possunt, in quarum verificatio generabilitas, et corruptibilitas
explant.

137 Instas: si totus non sit 3a entitas resultans
totus erit relatus et modale ratione unionis modalis et re-
lative. No. quia unio non est relatio totius, sed sui ad partes, et por-
tionem ad unumquemque; et si unio sit modus, et includat in hoc
illud in tribuit denominationem entitatis modalis, scilicet
entis immediate per se afficit es alteri alteri. sicut
nec illud tribuit 3a entitatis, nec collectionem omnium partium, et mo-
dalis unio in utraque includat.

138 Argues: generatio totius sustantie est per se
una; ergo terminat ad aliquam sustantiam per se unam. Codo en-
tium: prosequitur: dicitur ad magis: quia hoc est ingenerabi-
lis, neque trahit ad finem; hoc enim potest esse propria generatio compo-
niti. Et hoc totus codo. prosequitur: neque trahit ad unionem;
quia hoc non est sustantia. Utrique nego.

139 Argues: partes totius Visibilitas
hinc sunt indivisibiles: ergo totus curus partes sunt etiam indivisibiles;
ergo est etiam 3a entitas. No. ans: quia sicut essentia hinc non dis-
tinetur a collectione partium fixarum ipsius hinc; sic essentia hinc est
divisibilis in partes partes fixas, a quibus indistincte sumptis
essentia metaphysice desumitur; ita sicut partes et propria
tes hinc essentia indistincte in eadem collectione partium, eaque gaudet
divisibilitate qua essentia ipsa. Quapropter sicut essentia sola est una
unitate indivisionis a se et in se; non vero unitate simplicitatis;

Ita propria passio huius esse non debet esse una unitas simplici-
tis, unde indivisionis in se et à se.

180 Instas: unum per se accidens visus actus
visionis corporeus non potest recipi in subiectis diversis; Visus
corporeus recipitur in toto visus in hoc; ergo hoc est totum distans à par-
tibus. Distans magis: unum per se accidens nequit recipi in
subiectis adequatis diversis; cetero: inadequatis; non magis.

181 Itaque quod accidens tale est ut exeat du-
plex partialis subiecti ex utroque subiecto partiali unum adeq-
uatum subiecti resultat talis ad existimatum actus visionis corpo-
reus, ac proinde subiectum solum in aëre et corpore. Et qui-
bus non possunt mirari quod nobis opponant Scotus predictum
actus, quod ipsi constantem tenent figuram inveniunt, quae est una
per se facta recipi in duplici subiecto partiali, ex quibus sub-
iectum adequatum aëris resultat.

182 Argues ultimo totum per se essale dixerit
à toto per accidens; si non dixerit admissa indivisione
ipsius à partibus solum sumptis; ergo. probat minor; ideo
totum per accidens tale dicit, quod simpliciter est plura, et u-
num unitate per quod hoc est, ratione unionis predictorum plu-
rum; si admissa indivisione totum per se essale à partibus
solum sumptis, totum per se essale est simpliciter plura, et
unum per quod quod, scilicet ratione unionis maiore et facta sustan-
tis; ergo.

183 Ad artu cora mai, no mie, et dis
 tuo mag probaoris: ideo uny per accidens tale dicit,
 q̄a ē simpliciter plura, qua n unuunt per modu
 poe et actus sustanlis; codo: q̄a ut cyque ē simpli-
 ter pla; no mag, et siliter dista mie no cog.

184 Igitur inde dicemus nos compostu
 per se essale differre ā toto per accidens, unde dicant
 Scoto ex maā et fra sustanlibus untris resultare 3q
 entate. Interrogo Scotas, q̄aure n resultat ex maā et
 fra accidentali 3a entas, et ex maā et fra sustanlibus 3a
 entas resultat?

185 Compostu go suntale in eo differt ab aci-
 dentali, qd constat p̄ibus untris, quary una se hat ut
 p̄ferri, et alia ut p̄ferre in linea sustanli: nq per hoc
 p̄esē erit uny de linea sustanli.

186 Nota raony totius per accidens n ēē
 sitq in eo qd sit simpliciter pla: q̄a rāo totius per
 accidens sō exigit constare plibus, qua n coales-
 cant in uny simpliciter compostu, n t̄i constituant
 uny per se; totu em per accidens ē simpliciter uny n
 per se q̄a eius p̄tes n se hent ut actus et poa neque
 int se dicunt illg exgentiq̄ proportione quq̄ int se
 hent p̄tes totius unius que per se, qui plura velut,
 exudat quidq̄ infundorq̄ adeat intq̄.

Caput 3° de primis incis
 corporis naturalis in se fieri. Sec
 tio 1^a notant aliqua.

187 Corpus in fieri e corpus prout versans hanc pps cor
 pus modo e, et immedie antea n erat. Sub hac consideratione cons
 tituitur per ee et n ee; ac proinde tale corpus constat duplex ins
 tans reale, in quorum 1 ultimo n sit, in 2° instanti 1 sit.

188 Supponendy nos n loqui de fieri effecto corporis, hoc
 e de actione qua producit corpus, de corpore ut transeunte
 de n ee ad ee. Transitus e triplex. 1° transitus mere loqui,
 transitus fieri, et transitus conversivus.

189 Transibit corpus per transitu mere loqui, qdo
 in 1° instanti transitus incipiat ee ly omnes et singulas sui
 ptes, hoc e, qdo nulla pte corporis preexistente in instanti 1°
 omnes incipiant ee in instanti 1°. Exy 1° declarabit: si
 1° producat in instanti B mag 1°, fig ligni, et unionis
 substantialis int ipsas, quarum pty nulla preexistebat in
 instanti A.

190 Transibit per transitu fieri, qdo preexis
 tens aliqua ps corporis in 1° instanti cy negatione partis
 alterius, hanc pte adquirit in instanti 1°. Exemply: moa
 1° preexistens in 1° instanti cy negatione sue ignis tran
 siens ad tale fig habendy in 1° instanti.

191 Deque transibit corpus per transitu conversivum,
 qdo preexistit in 1° instanti ps aliqua corporis cy alia pte

fiat, et hac amissa acquirit alig in lo instanti. Vg qdo
praesent cy maa va cy fia ligni, et amissa hac fig ignis
acquirunt.

132. Haec tripla transitu convenit iad transi-
tus logi qm praesent talis ad hunc siquidz nil aliud requi-
rit nisi verifay huius pps corpus modo e, et immoate
antea n exat, que ppo verifat sane de corpe per quolibet
transitu ex enumeratis transeunte.

133. In oi transitu tria concurrunt. Mobile
Ius a quo, Ius ad que. Exple haec tria. Mobile e illa p:
corpis, que de uno transit ad alig, cy quo constituit corpus,
et ideo Mobile dicit etig subty transiens. Ig in transitu
fiso, quz in conversivo debet mobile existere in utroque ins-
tanti transitus. nq in transtu utriusq praesent fise in lo
instanti aliqua pars corpus que cy alia compte in lo ins-
ti acquisita constituit corpus. At in transtu mere lo-
go n ita accidit, qa cy pus sit transiens incipiat ee in
lo insti ly omnes et singulas ptes sui mobile in insti
n praesent

134. Notandy e. utryqz try qz a quo, qz ad
que, in totalz et finalz dividit. Ius totalis a quo e
compositus ex dupli partiali trio; alter qui relinquit
per ipso transty (et hic trius vocat strote trius finalis
a quo) alter qui remanet (et hic e mobile, qd cy trio
finali a quo relinquendo constituit try totalz a quo)

Inus totalis ad quod est etiam compositus ex dupli-
 cato partiali; alteri qui acquiritur per ipsam transi-
 tionem, et coe-ter existit solo in lo-
 instanti, alteri qui per transi-
 tionem non acquiritur ille vocatur transfractis
 ad quod; hic vero est ipse mobile

135 Exempli: status, magis in insti. A pro-
 existere sine cy negatione sine ligno quod acquiritur in insti. B. in transi-
 ty sine in quo invenies mobile, tunc totalis a quo, et tunc to-
 talis ad quod. Mobile est materia, quae a negatione sine ligno habi-
 ta in lo insti transit ad sine ligno per ipsam transi-
 tionem, et in lo insti acquiritur.

136 Inus totalis a quo est ipsa materia, et negatio
 sine ligno; quae negatio est transfractis a quo; quia est id quod existit
 tunc in primo insti, et per ipsam transi-
 tionem relinquitur, et demum
 inus totalis ad quod est ipse mobile, nempe sine et materia ligno,
 quae transfractis ad quod; quia est id quod existit tunc in lo insti,
 et acquiritur per ipsam transi-
 tionem.

137 Accipe tunc transi-
 tionem conversam, quod scilicet
 procedit materia in lo insti cy sine ligno et hac amissa sine
 ignis acquiritur, Mobile est materia transfractis a quo est ipsa
 materia, sine ligno, et negatio sine ignis; quae tunc sine quae ne-
 gatio est transfractis a quo; quia existit tunc in lo insti, et
 per ipsam transi-
 tionem relinquitur.

138 Demum inus totalis ad quod est materia ipsa, sive mo-
 bile, sine ignis, et negatio sine ligno, quae tunc negatio, quae
 sine est transfractis ad quod, quia tunc in lo insti existit,

et per ipsy transty acquirunt à mobili.

188 Supono etiq' p'ncipia inca corpus in facto
 eē n̄ sufficere ad p'ncipiandy inca corpus in fieri: qā cy
 corpus in lō fieri constituat per eē et n̄ eē, per n̄ eē in
 l'insti, et per eē in lō, et p'ncipiat corpus in facto sō
 constituant eē corpus, aliud p'ncipiu assignandū ē,
 per qd constituat n̄ eē corpus; hoc ad debet eē negaty,
 sive negao aliqua.

200 Illinc negao fia d'ndit in absolutiq,
 et respectivq. Tunc dabit negao absoluta, qd fia n̄
 existat fia in vxy naa, sicut modo dat negao absoluta
 aia Anxi. Tunc dabit a negao respectiva, qd existente sub
 to, fia n̄ sit in illo per unomy infraois existat vel n̄ exist
 fia in vxy naa.

201 Negao respectiva subd'nt in purq' carentiq,
 et p'baonq. Est pura carentia, si subty sit incapax ha
 bendi talis fig; et ita negao vno us in lapide ē pura ca
 rentia; qā lapis ē incapax habendi vxy. Est a p'baon,
 si subty sit capax talis fia habenda, sic negao fia ignis
 in maā ē p'baon, qā maā capax ē talis fia.

202 Aliqui volunt p'baonq' d'cere n̄ sō capaci
 ty subty ad fig; d'ctiq' qd subty hat ius ad ipsq' fig;
 nq' aliter ho rusticus diceret p'baonq' regno, cuius ē ca
 pax, Stultus summo pontificatu, et sic mille alia absurda,
 que congerunt, v' inutilita.

203 Quia haec exempla sō p̄p̄uonē in vulga-
 ri usurpatione accepta requirere vis illud; n̄ vo in filosofica,
 in qua nobis loquendū et ea quae a v̄dicat p̄batus luce,
 quin ad illḡ vis aliqd̄ hat; omnibus em̄ certū ē, aery & quē
 bene se habere cy ac sine luce.

204 Invidy etiḡ ē p̄batione frā adepte sufficienter con-
 sistere vel in negaō frā, vel in negaōne unioris subd̄s̄iun-
 tione impropria. Ante p̄batione h̄aus advertendū ē, in qua-
 bet hypotesi p̄oli p̄batione afere negaōne unioris; inḡ cy p̄-
 batio sit negaō frā in sub̄ro capaci, et uno sit esalv̄ta nexu
 int̄ sub̄ro et frā ab ipsis que metaf̄a inseparabilis, nequit frā
 ab̄e a sub̄ro, quin det̄ eo ipso negaō unioris.

205 Probat̄ iḡ: p̄batio frā consistit frā in ve-
 r̄f̄avo h̄aus p̄p̄is maa ē sine frā; & tale ver̄f̄av̄ con̄s̄i-
 st̄ sufficient̄ in su frā, vel in negaōne unioris, vel in negaōne
 frā; q̄a quabet defente maa est sine frā.

Sectio Secunda V̄rb̄iter
 exponitur mens nostra.

206 Quod ad tran̄s̄y logy qua p̄s̄e tale quatuor
 p̄ncipia requirunt, nempe maa prima, frā unio, et negaō vel
 maa, vel frā vel unioris subd̄s̄iun̄tione impropria. Int̄t̄gen-
 dy ē hoc dictū de corpe in primo f̄ire tran̄s̄eunte p̄v̄it ē
 p̄s̄e tran̄s̄ens de n̄ ē ad ēē, vel p̄v̄it p̄c̄ndens a tran̄-
 tu meri logy fisico, & comb̄s̄iv̄o; hoc em̄ corpus requirit̄
 quatuor p̄ncipia, enumerata.

31

207 Hoc corpus considerat prout præse verificans
hanc pps, corpus modo è, et immedate antea n erat. In lo mo
ti tale corpus requirit tria principia mag fig et unione;
qã verificat corpus modo è. Pro instanti ad eè, in quo
ultimo n erat uny principy requirit et sufficit; qã ad hoc
qd n sit corpus sufficit qd aliqd constitutoy corpus n sit:
go aliqua negao sufficit, et requirit ut præse verificet cor-
pus n erat; tria et uny s s quatuor: go.

208 Dico secundo ad corpus in fieri per transi-
ty mere logy (illy relege) requirit in primo insti triplex
negao materiae et unionis, pro lo insti mag fig et unio:
qa corpus in primo fieri per eiusmodi transity è corpus, cu-
ius nulla pars existit fieri in primo insti: go in tali in-
ti prædicta triplex negao requirit: triplex negao, et
triplex entitas porva s s sex: go sex sunt principia huius
corpis.

209 Per transity mere logy Dico 2, corpus in
primo fieri per transity fisy, qui ut nativè de facto fit etiq
è transitus conversivus sex principia requirit: nq tale corpus
verificat hanc pps, corpus modo è ignis V9, et immedate an-
tea n erat ignis, et erat ligny: qd ligny V9 conversy et
mutaty fise fuit in igne.

210 In pte pte continet ppo, huius prima pte
verificaty corpus modo è ignis V9 tria requirit principia,
videlicet mag unione et fig ignis; verificaty la pte et

22
immediate antea n̄ erat ignis uny principij requirit, videli-
at p̄batione s̄e ignis; verfa v̄y 3a p̄tis d̄erat ligny
duo requirit p̄p̄ia, videlicet unione & s̄a ligny, iq̄ em
relinquimus enumeratq̄ mag, quae se hoc ut subij in 1o
et 1o insti: at qui quatuor et duo s̄s sex: 90 sex s̄s p̄p̄ia
corps transeuntis per transy s̄y conversivoy, ut natura
liber defacto fit.

21
Dicit ut nat̄re de facto fit; q̄a in conversi-
one oiy miraculosa Eucharistia t̄t̄it̄y commune, sive mo-
bile s̄s accidentia panis exa p̄not utroque insti transi-
tus, t̄i s̄ales & quibus s̄s substantia panis, huius unio-
cy accidentibus, et negao corpus X̄ti Domini sub illis;
t̄i s̄ales ad quos s̄s corpus X̄ti, aliqua unio ipsius
corps cy accidentibus.

22
Sicuti discurrendy de accidentibus Vini
in conversione ipsius in X̄ti sanguine, et haec regu-
ly illud est 3y coe in aliis conversionibus potibus mira-
culosis, qd̄ exat p̄o utriusque instanti transitus t̄i s̄ales
& quibus erunt illi, qui t̄y in 1o insti, t̄i vo s̄ales ad
quos qui t̄y exant in insti secundo.

23
Colliges qd̄ h̄ conceptus transitus s̄i sit
ex se distinctus à conceptu transitus conversiv̄, t̄n de facto tra-
situs s̄i s̄s semper ē conversivus: n̄ cy maā semper sit
de facto cy aliqua s̄a sustanti, et coeter̄ n̄ p̄cedat cy
sola negaoe s̄a recipiende; ideo semper ac novy s̄y re-

capit admittit n̄ sō negationē illius, Sed tūq; sig; aliq; substan-
 3; quā infra praecedebat: ideo quae transiunt conversi-
 us commutat semper transiunt sig;.

214 Doctores hucusque tradite n̄ opponunt ar-
 gumenta sequentia, ad quorum solutionem nota primo, cor-
 pus in se esse ens successivum, hoc ē cuius partes requirunt
 solum existere, imo potius una exigit existere post alteram
 destructam: sicut dies quā ē ens successivum ita constituitur
 per horas ut haec requirant solum coexistere, una quae post al-
 teram subsequatur.

215 Corpus in se esse ens successivum constat;
 quā constituitur per se et n̄ se; se ad et n̄ se n̄ possit se solum
 successivum; videlicet n̄ se in se, se vō in se. Et hoc ē
 infra int̄ ens successivum, et ens permanentem. Et hoc, quod ne-
 g. hoc neque aliud ens permanentem existit quod n̄ existit solum
 omnes eius partes.

216 Nota secundo, quod quibuslibet partibus
 factis destructivis factis, et coactis sunt destructivis corporis na-
 tis in se rei permanentis, n̄ in se destructivis corporis natis
 in se rei successivae. Hoc ē; nam pars natis in se rei permanen-
 tis exigit omnia eius constituta solum exa, ac proinde requirit consti-
 tui per negationem aliorum.

217 Ceterum corpus natis in se prout incipiens, seu
 in se rei successivae constituitur per se et n̄ se eiusdem corporis in
 diversis modis potest quae obtineat constitui in uno modo

destructivum ipsius in insti altero.

218 Dices: corpus in fieri in eē rei successiva constituitur per fig: go in eē rei successiva n̄ potē constitui per p̄baonē fia. Distus ans: corpus in fieri in eē rei successiva constituitur per fig in lo insti transitus; codo: in insti transitus; no ans. Distus trig consequens: go nequit constitui per p̄baonē fia in lo insti; codo: in h; no cog.

219 Notabis denique duplex instans, in quo transitus peragitur n̄ eē propria in ea eiusmodi transitus, s̄y connotari aq̄billo; ad modum quo h̄t p̄us in facto eē connotatans sua ex ea n̄ in constituitur per illud. Et ratio eē, q̄a p̄us in fieri n̄ eē for̄ corpus transiens de viti ad instans, s̄c̄ n̄ eē ad eē.

Sectio 3a utilia explicat
et primū claudit dis
putationem.

220 Dicimus, maḡ lq̄ et fiḡ substantia eē propria in ea corpis nalis in facto eē; q̄a tales s̄s, ut n̄ constant ex se se mutuo, neq̄ constant ex alio in eodē genere disto à maā et fia, et omne corpus nale compositū constat ex maā et fia substantibus: go maā et fia substantis s̄s propria in ea corpis nalis in facto eē.

221 Ioānes Dalemannus asseruit solū maā eē propriū compositū; quia fia nalis supōit maḡ ut

25
ppriy ex quo fit, cy; contra ma a nully sui ppriy supo-
nat. At qui sa ppria n oportet ex aliis fieri; go.

222 Sic, qd. h. fra malis suponat mag ut sui ppriy eductiv; n suporit illg ut ppriy constiv; sui: go n suporit illg ut ppriy in eod; gere in quo fra picipiat composty, scilicet in gere cae fratis.

223 Anonimus quidq; a ptre Alfonso citatus asseruit solg fig e ppriy incy composti: qa cap. 111 gene-
sis dicit: da mihi animas, cetera tolle tibi, ubi ly animas
sifat hoies: go sola aia e totus ho. Notor que alio textu ex
capite decimo 11 Damelis ubi dicit: dabant eis duo cor-
pa, hoc e, duo hoies: go corpus e totus ho, et un cy ppriy
hois. Dic tales loquitioes ee figuratas, et per synecdo-
pam pro toto sumi.

224 Dicendy tn et notandy e, ut alia solvas,
fig dici apud for frequentissime totq; essg, et totq; quod-
dicit composti; qa e actus complens et detrans mag, ut
hoc potius composty constituat, quq; aliud: unde e to-
ta essa, et tota qd dicitas composti in gere detrenivo et
completivo vel specyfico; qa fradat composto specyfic
ad qa extudit a composto aliq; in adequatq.

225 Contra mag lg obici solet hoc anly ter vene-
rabile propter eius antiquitatq; et curus difficultas Mich-
cony et Forry attentiony vocavit. Prus 13 e id; numero
secy ipso cy e sennex, atque cy erat puer; si maava

Et de essa compositi ho sennex n̄ erit id̄ numero secy ipso
 p̄uero: Variat̄ em̄ maā eius iḡ acquisita noua maā per nu-
 tritionē, iḡ deperdita per diminutionē. Notor̄que: fra sus-
 tantis lacerte, quā fra diuisis ē etiḡ variat̄ per nutritionē,
 vel per diminutionē: q̄o fra sustantis lacerte constituit la-
 certē diuersq̄ q̄do magna fuerit, ac cy ēt̄ parua.

226 Distio maā: p̄us ē id̄ numero essalit̄
 secy ipso cy ē senex, atque cy erat p̄x; codo: ē id̄ numero in
 integralit̄ secy ipso: n̄o maā. Distio etiḡ miḡ: Si maā ta-
 sit de essa compositi ho senex n̄ erit numero id̄ integralit̄
 secy ipso; codo: n̄ erit id̄ numero essalit̄; n̄o miḡ; q̄ā maā
 quā variat̄ vel per nutritionē, vel per diminutionē n̄ ē essalit̄,
 & integralis in composito inuente.

227 Explat̄: in quob̄o uivente dat̄ quēd̄q̄ maā por-
 tio, quā ē minimale, uocat̄ quē maā p̄m̄i generā, et ē
 illa cui p̄mo uiv̄ anima in generāone uocentis. Dicit̄ min-
imale; q̄ā ē minutissima quantitas maā, et ut ait Dus
inas in 3y distione 3ā ar. 2: minimū a quantitat̄ in
uno induo ē in h̄o m̄ti sua figurat̄is et animat̄is quan-
titas adeo parua, q̄d̄ parū excedit quantitatē formicā ut
dicit̄ Dus in 3 de animalibus, q̄d̄ in quadragesima die
mubere patente abob̄is̄y inuentū ē corpus p̄olis oīa
membra dista habere, quamuis in quante ēt̄, sicut mag-
na formicā. Angelicū Angelicus hac.

228 Unde fit, hunc dicitur hoc per totam hanc individuum
magis quomodo habet, non constituit quia proprio ad acquisitionem
multarum ex his partibus mater, quas modo habet, exat hic
individuum homo.

229 Infertur secundo, magis primigenia est illa, quae
concrevit et coagulata ex sanguine paterno, et materno si va
et sensa. Medicorum de simultaneo matris concursu) quae mater
recipit in matrice, fovet quod vitali matris calore, donec post
paucos dies ipsi unita aëre ralis.

230 Infertur tertio, magis hanc in hoc non ex parte per
torum corpus, alioquin absciso cute, aut brachio abscinde
ret et illa at morendi hoc: recondit quod illa in parte huius prin
cipe, si hoc sit epax, si hoc cor si hoc potius celebrat, ut con
tendit Per Lucebium Mersebeg lib. 3 oculis philosophiae
cap. 13 testatur, hoc fuisse, qui viverent sine epate, et
sine corde.

231 Infertur quarto hanc individuum magis primae
generis quoad aliquas saltem sui partes Deo notas est de
essa fuisse huius individui. Haec veritas observatio proci
qua desumit a posteriori ex revelatis angelorum resu
rectionis: scimus enim praesentem aut superiorem aeternam uni
cuique repositandam est in proprio corpore, et eodem quo aut
meruit aut demeruit vitam aeternam.

232 Unde haec partes materiae integralis clari, et
dependere soleant, materia tamen primigenia fixa et stabilis est,

Deo illg servante xa decretu sua providentia.

233 Nunc constat qd ex suppe decreti dicitur circa resurrectionem ad Deum spectat providere, ne eadg numero portio mae sit primigenia in duobz hoj, ut scilicet dicitur iustitia, et misericordia assequantur sine a dicitur voluntate intentu, nempe promiandi hoec, et puniendi in ipsoz corpore propriis: hinc sumenda e solutio casus, in quo unus ho, vel Bestia alteri debet ho.

234 Adde, Deum etq probisurum, qd in resurrectione reumat aia n sō mae primigenae, etq illi numero mae primigenae, et ly eandg mensura, cui ipsa aia in ultimo insti merendi, et demerendi unita fuit, ut sibi scilicet accipiat premiu vel suppliciu in illa eadg numero mae, et qua decedit vel in letali, vel in gratia, et in hac sine imponere omnes vos cupio, et disputari ubat.

Disputatio Secunda de mae ha
eca, essa et proprietabus Cap.

ly de essa et eca mae. Sec.
prima mae prima ex qd

monstrat. ~~monstrat~~

¶ Omnis rationibus aliis, quibus aliqui utunt, eā sō mae ex qd demonstrabo quō utriusq. Laminus Dis. 13 methaphisec tū: quodlibet agens naturale semper supponit passiu circa qd operat, sive ut aliquis, quq ipsu agens per suu actionem immutat, et corrumpit, ut suu effectus sustantē in ipsa pro-

Ducat: go in illo caso dat aliqd sustantle coe et caso des-
tructo, et effectui producto per ipsy agens; Hoc aliqd sus-
tantle e maata: go hac existit.

2 Inno experientia probat: experimur
in nully corpus produci a causis nalis nisi ex alio corpe
presupposito: nq exempti gratia ignis nyquq producat
igne altery, quz ipsi apticol corpus aliqd combustibile
vz ligny, spa Papirus. Itz vivencia n se augent pro-
ducendo in se novy argumenty quin presupponat abus,
quz consumpunt, ut illy effecty asequant, et sic de reli-
quis productionibus.

3 Probat go ta eoa: ad presentiq ignis n
destruit stupa tota, aliter et stupa in nihily redigeret
contra illud coe effecty in nihily nihil revertit, et ignis
n indigeret stupo ad igne produciendo: ad quid em
conduceret stupa destructio: go dat in stupa aliqd sus-
tantle coe, et stupa destruenda et igne produciendo.

4 Mior illa supsumpta suadet facile: nq,
has sustantia cois nequit e fra stupa: si em eet, ignis n
expellere prius ab stupa dispositiones requiritas ad fra
stupa conservandis; atqui illas expellit, ut videmus quo-
tidie et clarus in ligno: illy 3y coe go neque e fra ligni
nec fra stupa.

5 Si uas texty hoc commune, sive subty e
corpusecula, vel athomos. Contra e; qa si tota corpus co-

loxy, at homox que copia per aer volitare sponit cur ignis
absq; affricatione ad passy n atrahit vis sua magnetica corpuscula
silia illis, ex quibus constat ignis et passim eformabit ignis?
Adquid destructio ligni Vgn?

6 Ludog Medicus nomine Cometaus Pererda in
sua anatomiana Margarita ret, illud 3y coe ee quatuor elemen-
ta int se permixta, et atemperata: hac em dabant in stupa,
et in hac elementa introducit ignis. Mirabile dictu: made-
bat igit stupa elemento aqua in stupa incluso? vel stu-
pa cremabat? vel in aer volebat?

Mirabile e, pulvere pulberu tormentarum
accendit, cy in se hat fori ignis, et cy ad superficiat minutissima
ignis particula. Dicit: qa ignis atemperat ab aqua. Quo-
modo ext hoc? proba, qa intelligibile e.

8 Lura vel oia quatuor elementa ss penetrata
in papiro V, ita ut occupent eundem locy, vel ex penetrata, hoc
e, ita ut uny qdq; elementy occupet disty locy? Iy dicit poe:
nq elementa ss corpora quanta qua ideo repugnant penetra-
ri int se: go dicit Iy. Modo sic.

9 Ignis e inseparabilis a summo calore; calor
em in summo gradu e passio fisa que absque miraculo ne-
quit ab igne separari: insuper, ignis esaltu talis invenit
ra illg doctiq; in papiro, et quide in loco disto ac aqua: go
ptz illg papiri, in qua sit ignis experiemur summe calidg, et
alig ptz eiusd; papiri, in quibus cetera elementa ss minus

calidas experiemur. Insuper falsy supponit, q̄a elementa
n̄ fore univ̄satis, ut postea de elementis agentes probabimus.

10 Rent 3o, ignis quide destruet passy ligny;
at n̄ q̄a indigeat pre aliqua sustanti ipsius ligni ad produc-
tionem ignis; q̄a cy ignis producendus occupatus sit locus,
debet ideo destrui ligny ut locy relinquat igni producendo.
Contra e manifeste.

11 Si pugnat ignis cy ligno est unice q̄ad locy;
n̄ v̄o q̄ad subty coe per hoc p̄ces q̄d ligny a loco amoveret,
produceret ignis; experientia oporty docet: videmus em̄
requiri passy combustibile, q̄d ab igne agente destruat: q̄o.
Major e contra: n̄q̄ a moto ligno facillim̄ est igni expellere
aerem a loco; et ponere ignem.

12 Contra e 2o: si ignis n̄ indigeret ad produ-
cionem ignis subto coe in ligno reperto ligny n̄ diceret con-
verti in ignem, v̄ igne loco ligni poni; aqua dicit ligny
converti in ignem: q̄o.

13 Si reas quarto, destructo ligno n̄ ma-
nere maḡ h̄y, v̄ quantitate, q̄a si p̄ca sensu probabile, qua-
ntitas e subty fisy accidentiy, cur n̄ erit etiq̄ subty coe etq̄
fise ligni, quq̄ fise ignis? Contra e; n̄q̄ quantitas vel e
sustantia, vel e accidens: si hoc ty: q̄o quantitas p̄sup-
ponit aliud subty, in quo ipsa fise recipiat.

14 Ratio e, q̄a de ratione essali cuiusbet accidentis
e in eẽ sive subiecta in alio. Atq̄ rogo, hoc subty e sus-

tantia an accidens? n̄ accidens: n̄q̄ de huius subto rursus in-
terrogabo et sic in istis: q̄o erit substantia; atq̄ n̄ requirit ēē
sua substantia, q̄a hanc supponit in ipsa quantitate recepta:
q̄o ē māa p̄ima.

15 Iudicat quantitas ēē substantia, interrogo reci-
pit ipsa quantitas in ipso subto, necne? si h̄y, ip̄sy subty vo-
co maḡ h̄y; q̄a erit subty h̄y receptiv̄y quantitatis, et atq̄
sua, si em̄ quantitas recipiat, cui s̄ig n̄ recipiet atq̄. si vo
quantitas sit substantialis, et n̄ recipiat in alio subto: q̄o
quantitas erit h̄y subty substantie receptiv̄y s̄ig substanti-
al̄y, et s̄is omnibus mutationibus coe: q̄o erit māa 1a.

Sectio Secunda de
finit māa p̄ima.

16 In lib̄o 1° s̄is cor̄y cap. 3° textu 8° maḡ sic definit:
et̄n̄ maḡ id̄ dico, qd̄ h̄y ē unus cuiusq̄ subty, et̄ quo quippiq̄ eo
s̄i pacto ut n̄ per accidens insit. Māa ē h̄y subty; q̄a recipit
s̄ig substantia, ipsa v̄o māa in nullo subto recipit: q̄o ē h̄y in
linea subty receptiv̄y.

17 Ex ea s̄i quippiq̄: q̄a composit̄y s̄i māa ex māa ut
causa in ea composit̄y; et ita ut n̄ per accidens insit: n̄q̄ com-
posit̄y resultans ex māa et sua substantia ē tot̄y substantia per se n̄
tot̄y per accidens: unde māa sic cortex dicit̄: ē h̄y subty receptiv̄y
s̄i substantia consist̄y composit̄y natur̄y.

18 Et h̄ māa 1a s̄i atq̄ subty receptiv̄y s̄i accidenta-
lis ite h̄i conceptus n̄ ē p̄imarius in māa, s̄ secundarius: q̄a h̄

aliqua accidentia prius recipiunt in materia, quae sunt substantia;
 prior tamen est et nobilior in intentione naturae receptivae substantiae.
 Adde, quod si materia recipiat formam malam equam vel ignis dicitur
 substantia sustentationis; si vero recipiat formam bonam substantia mere receptiva
 appellatur.

19 Si interrogetis, quid sit substantia receptiva, et quid
 forma receptiva: respondeo, illud esse substantia receptiva, quod potest recipere formam;
 forma vero est id, quod potest recipi in substantia. Si rursus interrogetis quid
 est illud quod potest recipere formam? Dico statim illud esse substantia receptiva.
 Et sic hanc responsionem cum rursus accipiant aliqui Philosophi, tu silenter re-
 debis interrogando quid est hoc, quod illi respondeant est aliquid, ut
 tu roga quid est aliquid. illi autem respondeant, est hoc, quae responsio non
 sibi accipitur illis correspondente. Sed ultra progredi in socie-
 tate prohibetur.

20 Quaesitum an materia prima sit immediate receptiva
 formae substantiae, an tamen mediante ratione abstracta potest superaddi
 dicitur? Respondeo, esse immediate receptiva formae substantiae, potest
 superaddi ut potest superfluum accipiendum esse.

21 Ratio est; quia materia potest recipere immediate
 potest superaddi independentem ab alia forma superaddita; ergo
 et potest immediate recipere formam substantiae absque honore potest
 superaddita, praecipue cum materia deficiat per se potest receptiva
 formae substantiae.

22 Opones primo: causa efficiens agit per se
 quod sibi superaddit; ergo causa patienti patitur per se potest superaddit

sibi; atqui maā ē causa patiens; nō ē recipiens, et recipere ē patiens. *Pos: go*

23 Retorques go caā patiens patet pōg super additg per aliq pōg super additg, et sic in infity. Directe nō ans; qā causa efēns ignis vō ē per suq entitatē immediate productivus effectus, ut dicemus in libro de causis.

24 Opones secundo maā sibi se ē indifferens ad hanc vel illg fig sustantē recipiendg: go ut potius hanc, quā illg recipiat per pōg super additg detrahi debet. Roga, vel per unq et eadē pōg super additg sit maā pōens recipere oēs suas, vel indiget diversis potentis super additis ad diversas suas recipiendas?

25 Si ly: go hac una, et eadē potā super addita, quā de se ē indifferens ad hanc vel illg fig recipiendg, detrahatur per aliq pōg super additg ad hoc ut potius recipiat hanc, quā illg fig. Si ly: go maā indiget alia potā super addita ut potius recipiat unq pōg super additg, quā aliq, et sic in infity.

26 Leo directe cōtra anti negando cog, nō illa indiffia maā auferit primo per has dispositiones introductas ab agente cōtra ad hanc potius, quā ad illg fig, et auferit vō per unionē cy fia detraita.

27 Opones ultimo: pōg maā ad recipiendas suas ē separabilis ab ipsa maā: go distuit ut ab illa. Nō ans, probatur: qdō maā nō hōt fig ē in potā ad fig, et qdō illg hōt, nō ē in

poa d' in actu: go. No etiq' ans probans: ng maa utiq' qd' h'et sig h'et pog ad sig; quia ab actu et poa veredat ea afua.

28 Replikas: poa pertinet ad predicamentu qua- lita; d' maa n' e qualitas: go nec poa. Ex hoc acto sequit, nec sig sustant' h'et pog informans secy id' fatq, et nec ma- ag h'et pog ipsi incg ad sig super additg recipiendg. No ig- tur mag, universaliter sumptg; ng in aliqua poa pertine- ant ad predicamentu qualitatis, ille v' qua adveniunt enti ig constituto adqte in suo e' calor in ignis; n' in omnes, ut ex illis reortionibus satis constat.

Caput Secundy recens nomina quibus appellat' maa ta, duplex que ex illis difficultas exorta resoluit. Sectio prima ta difficultas minusq' principalis resoluitur.

29 Duplici nominy gere maa cogitatz appellat. Ita ly spectant illa quo munus suy erga fias declarant. Ita ly d' qua humilitat' eius perfeone indicant. Maata dicit a' fias mater, Nutrix, Gremiu, Subitg, Sinus, Recepta- culy f' f'iaz, qa eas proprio sinu recipit, sic que receptas f' f'ozet quomodo alit

30 Dicit etiq' ab eisq' Para poa, n' in pury nihil, quibus hyperbolice a Platone appellata e, f'ez vita dicta fuit ab Aegyptis, eo qd' int' oia entia quo a Deo

producta sunt abiectionibus et imperfectissimis sunt.

31. Itz luna comparat ne sicut hoc fulgoris sui accipit a sole ita ut sole absente, densissimis operiat tenebris sic maiora omnia sui ornatu perfectione que a sustanti mutualia fia; ita ut sit independent a sua consideret, appareat quod oporteret, a gressu impolity que. Nunc ostendit duplex difficultas, an maiora sit pura pota ut n. hat ex se acty metafys, et essale?

32. Sui difficultatis sequenti notatio clare fiat. Nigitur pota triplice usurpatione hat. Primo accipit pro pota activa. Pro para lo. et pro obtriva sive logica. Incurque a pota suus proprius actus correst. Pota activa e capacitas ad producenty effecty; actus vero huic pota correst e effectus ipse. Pota para e pota receptiva fia, huic pota correst fia tanquq proprius actus. Pota denique obtriva sive logica sub dividit in pota obtriva de genere entivo essali, et pota obtriva de genere existenti-ali.

33. Hoc secunda e pota, sive n repugnantia ad exentdy; actus vero illi correst e ipsa exa, que ideo dicitur actus exalis. Pota obtriva de genere entivo essali e pota sive n repugnantia ad essentdy; actus deniq huic pota correst e xa aliquos difra rei, que ideo dicitur actus metaphys, sive actus generis, quod pota metafys appellat, et xa alios e tota rei essa, seu iditas rei secy ipsa ratione curus res e omne id quod pota e.

83

34 Inquirunt 90 an maā ita sit pura poa, ut
n̄ hōt ex se acty entitivy essaly, hoc ē, nec diffig metafgy,
nec ppriq essq, nec idētatē secy ipsa?

35 Prima sensa ret mag lq ēē purq poa in ge
re entitativo essali. Ita antiquiores thote contra Scoty
cūsq; Discipulo, contra Camiy nry et Jesuitas et etiq;
contra Magistros Trilq et Palancy, Magister Baro-
na concedit utiq; maā concepty differentialē ab oī n̄ ipsa;
nōt tñ talē concepty dici pō ēē acty metafgy sive actuali-
tatē obiectiva.

36 Sit nostra Conclusio, maā ta n̄ pura po-
a entitativo essali probat, maā ta entitativē sumpta et independē
ā fra diffig ab Ave, D. thā, ceterisq; Frs, et quāq; diffigōe diversa
ā diffigōe fra: 90 hōt diffig essaly ab oī n̄ ipsa, et sup adēquatq;
essq. Explicatur vrs. acto facti: si fra tribueret maā in genere cas
fralis essaly diffig, sive acty entitavy, fra quidē constitueret
mag at p̄vidē maā n̄ ēēt ex se et independē ā fra capax tra-
ndi diffigōe explicantē essq. ipsius p̄vidē ā fra distē atq; ē capax.

90
37 Confirmat: nq̄ ex thōstas maā ta celestis specē
diffig ā subtrahat; Nihil diffigit ab alio nisi per diffig: 90 maā
ta hōt diffigi et consequenter acty metafgy.

38 Argues t: fra ē conditio ut sit realis essā maā,
hucus que ēē constituit 90 maā n̄ hōt ex se et independē ā fra ac-
ty entitivy essaly. Nō ars, cuius falsitas ē manifesta: aliter

compositi sibi n̄ constant ex materia et forma tanquam ex partibus adiectionis
 in se. Insuper variata forma variaret essentialiter materiam. De
 nique materia est generabilis et corruptibilis; non totum cum una parte
 est corruptibilis, absolute corruptibile. Forma equa vero est corruptibilis
 et est pars materiae equa quo materia est absolute corruptibilis. et si
 hinc discurrendum erit de generabilitate materiae, supposito quod forma
 materiae sit pars essentialis materiae.

33. His non obstantibus probant illud ens sic: forma
 substantialis est actus huius materiae; Deo ipso est conditio, ut sit realis
 essentia materiae, huiusque huius est constitutum; quo materiae supponit et doctrina
 est. Theoria suadet; non si materiae heret ex se et independens a forma sui esse, conse-
 quenter heret independens a forma sui actualitatis essentialis, sive actus entita-
 tis, ac proinde forma non est huius actus materiae.

40. Ad probationem contra dictum magis: forma substantialis est actus
 huius materiae in genere suo substantialis informativo; modo in genere entita-
 tivo essentiali; non magis. Et dicere, quod materiae huius sit ens sibi incomplete,
 et ex se indifferens ad constituendum hoc vel illud totum ideo non heret
 ex se actus huius substantialis informativus, per quem ad esse tale ens sibi
 complete determinet: quia propter indiget aliquo determinato,
 quod sit actus huius materiae in praedicto genere, sed quae cum illa ens sibi
 complete constituat lignum aut lapideum.

41. Hoc determinativum est forma substantialis, quae ideo
 dicitur actus huius materiae in illo genere; est a falsum, sibi substantiale esse
 actus huius materiae in genere entivo essentiali; non hoc independens a forma
 heret sui essentiae huius ab essentia forma, et consequenter actus metaphisicus, et proprius

Fig per qua conceptus substantia incompleta ad eē / subti
detraat

42 Argues 2o ubi n̄ dat' compositio metafā v̄ et pro-
prie talis n̄ dat' actus metafus v̄ et proprie talis; immo ta n̄
dat' compositio metafā: q̄o neque actus metafus dat'. Kao mox;
quia entas ē incompleta maā, compositio ad metafā ē facta comple-
tio. Ad acty nō m̄q̄, distuo que probatūg aduincūg: maā ē
entas s̄c̄e incompleta; ē em̄ essentialiter pars, at incompletio hęc
n̄ tollit completioy metafūg, imo v̄o illg sup̄onit.

43 Kao p̄imi, quia s̄c̄a substantia ē actū s̄c̄e incom-
pleta et t̄i ē completa in suo ēē metafō. Kao t̄i: q̄a nequit
maā ēē q̄d s̄c̄e incompletū, actūq̄ ab ēē s̄c̄e incompletio s̄c̄e,
quā h̄at p̄p̄g essg, ac p̄v̄inde p̄p̄y actū entitay metafū
et essalē.

44 Argues 3: maā ta ē pura poa; q̄o nullū actū
h̄et; aliter n̄ ēē pura poa. Distuo ans: maā ta ē pura poa
in gere receptivo; cōdo: in gere entitativo et essalē; nō ans. q̄
Maā ta ē pura poa in gere receptivo: illa em̄ om̄nē recipit fig,
quā ea in aliqua maā vel subto recipiat. Ceterū in gere
entitativo essalē n̄ ē pura poa: siquidē h̄et essg sup̄ ind̄p̄ent
ē s̄c̄a.

45 Instant: ex Dy Fig tā p̄te questione 1o d̄ ar
t: maā ta ē pura poa, sicut Deus ē actus purus; D̄ d̄ ē
actus purus ita ut nullū h̄at potentialitatē metafūg; q̄o maā
ta ita ē pura poa ut nullū actū metafū h̄beat. Distuo

mag: maā ta ē pura pōa in gere receptivo, sicut D. ē actus
 purus in eodē gere; cōdo: ē pura pōa in gere entivo essali & a;
 no mag.

46 Igitur nō fuit mens D. hōc excludere ā maā actu-
 alitate metaf; sicut nec excludit ā Deo compositio meta-
 fa, quāmbis D. ē actus purus; quia, nempe puritas illius
 actus sō excludit ā Deo pōg fise receptiv; ob imperfectionē, quā
 eiusmodi pōa includit in se, nō ā excludit compositio metaf-
 fa, quā dāt in Deo certe videt: qā dāt proty generis detra-
 ty per dīf; propriq ipsius D.

47 Quod si ā Deo releget compositio metaf, eo qd ex
 hōctas talis compositio dicat fore imperfectionē; nō ideo ā maā
 ta relegari debet, cy sōt ens imperfectissim; Confirmat so-
 lutio antōite eiusdē Angelici, qui ta pte ques. *Maail*
 ad 3y ait: maā hōc pōdcat ā Dei silude ty potentialita-
 ty in in quantity vel sic ēē het, silude quādg retinent di-
 vinitē ēē: qō Dus hōc nō negat maā pūmā omny
 dō perfectionē, ac pūmā nec omny actualitate, et acty.

48 Instabis: ideo Deus nō dicit pura pōa; hōc
 hōc pōg pōductiv; ad extra nō includent; acty talis li-
 nes scilicet actōne, qā Deus het acty entitivy essali
 & maā dicit pura pōa: qō acty metaf; nō het.

49 Retorquero: hōc D. hōc aliquē pūg
 pōg scilicet in gere pōductivo ad destia, nihilominus
 dicit actus purus; qō quāmbis maā hōc aliquē acty

scilicet in genere entitatis potest tamen dici pura potest.

So Directe no mag: D. em iduo n dicit
pura potest, quia hoc praty pura potest denotat ea cog unu-
paone poy reaptivq, et consequenter imperfectione includit.

51 Argues ho: ma ex se indifferens ad
hanc vel illg specy entis: go ex se n het acty in curis
ad hanc potius quq ad illg determinet: actus em e for
determinao indifre.

52 Distuo ans: e ex se indifferens ad
hanc vel illg specy entis fsi completi; codo: ad hanc vel
illg specy entis fsi incompleti; no ans.

53 Igit h ma sit ex se indifferens ad
constituendq hanc vel illg specy entis fsi completi? Iq
ny, et indifra ista per fng sustantly detet; ipso vo e per
se ipso adequate constituta in suo ee entis fsi incompleti,
sicut fra sustantialis e etag ens fsi incompleti, com-
plet que fsi per mag, et tn per sua prata inca e ade-
quate constituta in suo ee entis fsi incompleti, scilicet
fra sustantialis.

54 Ad alioru solutione nota Iy n e contra
no: h em lo metafis cap. 3 textu e mag descriptio per hoc
verba ma n e qd, neque quanty, neque aliqd cony quibus ens de-
tal explicandus et interpretandus e, xa ipsius menty.

55 Ma n e qd, hoc e qd ditas et essa rei, quid em
in frasi Ans, id e ac qd ditas completa; neq quanty hoc e

toty, neque demique e aliquid eorum quibus dicitur, hoc e, ma
 n e id ratione cuius corpus constituitur in aliqua dicitur specie, si
 quidem hanc diversitas, provenit a sua. Addidit sus immediate:
 e d quod p q de quo hory singula p riant: qo sus n delineat
 ut mag oi actu orbatq.

56 Nota lo eundem sy dividuntz ens in acty a p q
 so dividere ens fise in completu in acty fise receptibile, scilicet
 ag, et p q fise receptivz scilicet subty; qm nec dat, nec sus agno
 vit ens aliquid nullo acty metafys habens: ng si daret tale ens
 est ma ta, ut hndta conant, et hoc xa sy het acty meta
 fys; q quidz esalat ty subty, dependent a quo fise sunt.

57 Nota 3, hanc p p q Di the ma ta maxime dis
 tat a Deo e intelligenda de distantia que intacedit int
 ens perfectissimz et ens imperfectissimz; n d de illa quo inta
 dit int ens et non ens.

58 Nota quatto, qd h fia sustantibz dot p p q
 enti fise completo; e namque id in cuius pus fise completo
 V g ligny difert spefe ab alio corpe fise completo V g igne: aliun
 detn quq a fia sustantiali diversitas entis provenire potet.
 Patet in Angelo, hic em difert spefe ab hoc V g in Ange
 lo, in nulla dat fia sustantibz a qua talis difia spefa prove
 niat: sicut qo Angelus per sua p rta inca difert ab aliis a
 se: sic ma per sua p rta inca h subty receptivz V a difert ab
 omni n ipsa.

58 Nota 5 qd sicut in fia si sit actus fixus
 dat conceptus obtin^{ti} potentialis in linea metaf^a, hoc est praty,
 generic^{us} contractibile, et detrahe per acty, sive dif^{er}et^{ia} methaf^a, sic
 in ma^{te} si poa fixa sit, dabit^{ur} actualis conceptus in linea
 metaf^a, detraens potentialitatz metaf^a sive illud praty gen^{er}
 cy ma^{te} scilicet substantia incompleta.

60 Nota 6 acty metaf^a ma^{te} est magis et minus
 poalis in diversis lineis, qu^{ia} conceptus generic^{us}. Et magis
 poalis in linea receptiva, quia denomao po^{te} receptiva, qua
 quoadet ma^{te} n^{on} detraat ab conceptu generico substantia^e fixe in
 completa, et ab actu metaf^a, dicitur conceptus ille generic^{us}
 detraat ad e^{ss}e mag^{is} t^{er}q, et ipse actus metaf^a est poa receptiva
 fixa substantie. Et minus poalis in linea indif^{er}et^{ia} metaf^a,
 qu^{ia} talis conceptus s^{ed} in ma^{te} ta poe invenit^{ur}; conceptus vo^{er}o ge-
 neric^{us} est de se loge indifere^{ns} et ut id^{en}tificat^{ur} cy ma^{te} et ut
 id^{en}tificat^{ur} cy forma.

61 Nota 7 est absurd^{um} qd id^{em} conceptus sit
 magis et minus potentialis altero in diversis lineis patet:
 ng hilitas est magis potentialis, qu^{ia} animal in linea produc-
 tiva ginitus; siquid^{em} denomao potentis producere ginit^{us}
 ab hilitate detraat, et est minus poalis in linea indif^{er}et^{ia} me-
 taf^a; quia hilitas n^{on} est loge indifere^{ns} ad e^{ss}e, ad qu^{od} al
 est utique indifere^{ns}.

Circa id^{em} id^{em} esse cy exa vide folio 343

Sectio 2^a maa ta n^o e^o p^ora

62 p^ora in genere essentiali.
 Hoc e^o, maa ta existit per propri^o ex^o dist^o que ab
 exa fia. Sic e^o sus in quo conclusio n^ora titulo affixa negat^o
 a^o Hostis: in questione ista satis celebri D^o Des int^o illius
 scolo et nostris, quibus cor^o agmine adherent Secta p^ores
 que alii gravissim^o D^o Des citati a^o Murria de la Llana Lib.
 fisicor^o de S^o ques^o A^o h^o eor^o Jesuitar^o que senza adeo dispre-
 caverit Emin^ossimo Carotono Hoste, ut eg^o tomo suo de ente
 et essa intolerabil^o error^o appellat. Patientia nobis necessaria
 e^o, et videamus art^o su^o, utry iure, vel temerarie hoc Eminen-
 tissimus protulerit.

63 Ante probat^o n^ora conclusio^o, et ad ipsius ple-
 nior^o intelligent^o im^o, presupponit debet scilicet ex^o rei create
 ee^o ill^o fig^o, quasi vel fia, a^o qua res het ee^o for^o extra caas, hoc
 e^o, ee^o actual^o p^ori^o actual^o disting^o a^o poli. V^ory v^ostra hoc
 disting^oat^o et ab ipsa re, qu^o denomat exist^ont^o, questio
 e^o graviss^o in metaf^o decidenda, et cui res negat^o con-
 ssa Jesuitar^o senza contra Hostas. Quapropter ut locus
 sit questio^o present^o omitend^o e^o, ex^o rei create dist^o
 et ab ipsius rei essa.

64 Rao: n^o si exa maa id^oficet^o et cy ipsa
 maa, cy maa hat propri^o ess^o dist^o q^o a^o forma, ut ples
 (maa, cy maa hat) fatent^o Hoste, et secone art^o probare
 mus, hetit coeter^o p^ori^o ex^o dist^o ab exa fia. Ideo omiten-

dy e essg distu ab exa.

65 Probat efficacit nra conclusio: Vante 3o
supponenda ss. Prmy suposty sut mag lg naq prony de fion, qua
generant. Suposty hoc desumit ex Arist fisony textu sr ibi:
subty prius e us, qua in eo insunt... et fia genitofit ex pro-
suposto subto.

66 Secundy suposty, mag e ingeneralz et incorrup-
tily. Ita, quia ex nihilo nil fit ab agentibus naturalibus, et in
nihily nil uentit: go qdo generat ignis 29, maan gene-
rat, et qdo ignis corumpit, maan incorruptibilis perseverat.

67 Tertiy suposty sut, mag creaty, ac prinde produ-
cti a solo Deo, eo qd agentia eo hat vim producendi ex pro-
suposto subto, nully a presupponit mag, sy ipsa sut ty sub-
ty. Extriplica suposto tria inbicta nostrastes eformant acta.

Uny ty alligo deducty ex 3o presuposto. Sic se het.

68 In 11 distu producti per diversas actiones hent
diversas exas; maan ta et fia sustantibz ss tu 11 distu pro-
ducti per diversas actioes: go maan et fia sustantibz hent di-
versas exas. Silogus rectus e. Maior et minor stabilitur opor-
tet. Stabilit maior.

69 Actio productiva entis creati comunicat enti
creato finaly cog: actio em e efectiva creatio rei ab statu po-
sibilitatis ad staty exa: go actiones diverse producentes,
tuor 11 distu creator bz comunicant diversas exas: go tu
11 distu va. Ans concedit, et cog infert.

30 Probat minor in syllogi: xa scolar oes per
 potestas maā ta et fia et distinguunt; deinde maā t producta d
 solo Deo per creationē, et fia malis producta ab agente natū
 creato per generationē: creatio a et generatio s actiones es-
 saliter diversa: qo maā ta et fia sustantiles s tu et disti, et
 producta per diversas actiones.

31 Variē sent DDies Tho silogo nostro Magis-
 ter scolanus distat mag sic: tu et disti producta per diversas
 aciones completas hent diversas exas; codit: tu et disti pro-
 ducta p. diversas aoes impletas: nat mag. D^a e, et infra uno
 denue arguty: tu et disti ^{impleti} producta p. diversas aoes impletas hnt
 diversas exas impletas; d maā, et fia s tu et disti impleti
 producta p. diversas aoes impletas: maā, et fia s hnt li-
 veras exas impletas. Pro mag: tu et disti impleti produ-
 ti p. diversas aoes impletas hnt diversas exas impletas: q
 tu et disti impleti producta p. diversas aoes impletas hnt
 diversas exas impletas.

32 Ans evidens ē: siquidē Equus, et la-
 pis, qui s tu et disti impleti producta p. diversas aoes imple-
 tas hnt diversas exas impletas. Rao cor ē, q aoes produ-
 ve maā, et fia s impleti n tollit, q quibet n sufficiat
 ad extrahendū suū tu a poa cae, d quibet suffis ad su-
 u. tu ponendū in xny naa: G.

33 Alit: aoes trate ad entates impletas
 s aoes impletas; d aoes trate s ad duas entates reales

33

lent aoes trah ad Entates mpletas: q aoes trah so
ad suas rales eint aoes mplete. Tunc sic: suppo
nat aia qm, et pli extra ips essentes, aoes trah ad
aia rales eint aoes mplete: d tales aoes et mplex co
carent suis ralibus diversis eias: q tunc dicit mpleti d.

34 Rebit Mr. Baiona, sedendo dicitur.
sic em, rales p. aoes illas mpletas, ponunt extra oes
suas caas: unde si aoes mplex sint, ~~caas~~ ~~fueras~~,
et pprias caas; ng eorum nil aliud e, ni poni in aoes
extra oes suas caas: unde ta ad corbet rei eog, qui po
nat q extra oes suas caas; q vò in aois exade ma
n. ponat ma extra oes suas caas; q n. ponat ma
extra fig, que e caa ma; inde e; q talis aoi corbet
ppriq eog distq ab eoa sic.

35 No stat suppositu, in quo fin
dabat regio: fra n. e caa ma, d. pot: q flo sup
ponit. In sup: q ponit extra oes suas caas e q so pe
ni extra oes las caas, a quibus debet efficienti provenire;
d fra n. e caa, a qua debeat ma sufficienti provenire: q
gmris p. solq aog creari n. ponat ma extra fig
ponit extra oes suas caas. Tunc a oio certa; Nemo
im dicitur hucusq su fustu influxu phyca effectum
mag fig.

36 Max q phat: fig Equi ponit extra
oes suas caas e so ponit extra oes las caas a quibus

debet efficienter provenire: Ergo similiter mag
 poni extra omnes suas causas, solum est, poni extra omnes
 illas causas, a quibus efficienter provenire debet. Pro
 bo antecedens. Formam equi, poni extra omnes
 suas causas non est, poni extra materiam, a qua
 potest materialiter provenire: Et solum est, poni ex
 tra omnes las causas a quibus debet efficienter pro
 venire. **24**

Itaque si materia accipit a se solo denotat
 phyce infra, sic materia malis, qualis est equina accipit a materia deno
 magis ad materiam, sustentate, sine educte; atque ut for
 ma ponatur vere, et proprie existens
 debet accipere a materia superioris, illis adit tunc actione pro
 ductiva in cuius extra omnes suas causas efficienter ponit: ergo aliter
 quam materia de materia denotat informate, materia dicit absolute
 existens per hoc pro se quod tunc actione creativa, in cuius
 sit extra superioris efficiens.

25 Contra est lo utrum negando suppositi responsiones,
 videlicet quod materia sit causa materia; non solum est causa factis materia compositi, quod
 constituit infirmitate magis. habet, materia enim in genere causandi in
 ce; neque in genere causandi esse illa propriat. Non in lo genere;
 neque materia non constituit entitate materia. Non in lo, quia materia non institu
 it in materia, neque est principium ex quo consequatur materia.

26 Nota autem hos egregios Magistros Franca
 ny a Barony circuly formare filosofice intrody: auctor
 em accio materia non tribuit materia ex. Et quare? venit, quia talis
 accio non ponit materia extra se, quia causa comunicans ex materia.

Item rogas, quare acio maæ productiva n̄ communicat
 exq̄ maæ: ut, q̄a fia communicat exq̄ maæ. D̄ dices sta-
 ty fig n̄ communicat exq̄ maæ, & acio maæ productiva; illi
 v̄o-vent acio maæ productiva n̄ communicat maæ exq̄; q̄a
 illq̄ n̄ ponit cetera omnes suas caas; caa em̄ maæ ē fia,
 et cetera fig n̄ ponit maæ. In circuly.

80. Illustramus Palancus nat̄ maḡ in silo-
 gi; aut em̄ maḡ et fig n̄ produci per diversas aciones,
 & per unq̄ indit̄ aciony, qua in h̄ mundi conditione
 creativa fuit; deinceps v̄o generava. Hac doctrina cor̄
 ē Theotis, et mox et profeso recitanda.

81. Si ad Palanco hanc oponamus cog: go
 agens nale generans fig, atq̄ maḡ generabit. Pat̄
 cog; q̄a solus ille trus dicit̄ generari qui in suo h̄o
 ē per acione generativq̄ producit; n̄ a ille q̄a h̄o pro-
 ductus per acione creativq̄; postea per generativq̄ conser-
 vatur.

82. Sic argumentor: per te ille trus dicit̄ so-
 generari, qui in prima sū origine aciony generansq̄ termi-
 nant; & quantitas eucaristica in prima sū origine aciony
 generansq̄ terminant: go quantitas eucaristica atq̄ q̄do
 conservat̄ in eucaristia per aciony creativq̄ n̄ creat, & ge-
 nerari dicenda ē; qd̄ patet de falsy.

83. Patet quq̄ qd̄ Palancus inq̄ apertq̄ relinquit
 inconvenienti filosofico, scribat agens nale producere maḡ

igitur agens naturale producit finem produciendo eius effectum, nam
 produciendo entitatem finem, vel ipsius effectus esse enim rerum Thom-
 tas ingenerabiles, improducibiles, et incorruptiles scilicet ergo si a-
 gens naturale producit generare finem per hoc presertim quod eius effectus
 producat; cum exa finem est effectus finem magis; si exa finem ab agente
 naturali producat, effectus producat exa magis; coactum magis ab
 agente naturali producat.

Sectio 3a argumenta
 Thomistica solunt,
 et verior apparet
 nostra conclusio.

84 Arguitur ex magis et finem ubi non videtur unum re-
 sultat unum per se; sed non resultaret si magis haberet proprium effectum
 ergo illud non habet. Probat minor: quia omnes Thomae cum Aristotele ex du-
 obus entibus in actu nequit resultare unum per se; sed si
 magis haberet proprium effectum, distans que ab exa finem, magis et finem
 essent duo entia in actu; ergo ex illis non potest resultare
 unum per se.

85 Confirmat idem ex subiecto et accidente non fit unum
 per se; quia accidens invenit subiectum actu existens; sed si magis
 haberet proprium effectum, finem inveniret magis actu existens; ergo.
 Minor huius discursus certa est, magis tradit a Tho-
 ma et metaphysice textu 15.

86 Ocasione huius arti quod quoniam Thomae
 hic reputat, conveniens est explere rationem unum per se.

104

85 Unus igitur per se ad mentem. Doctus, literatus,
et aliorum summe late, et summe stricte. Late sumptum con-
traponit unum per aggregationem, ut aceruo tritici in qua usurpatur
unus per se, et precisasse prout contra distinctum unum per
aggregationem etiam totum stricte stricte accidentale sicut hoc albus
unus per se dicitur; unum vero per se stricte sumptum unum per acci-
dens contraponitur tresque conditiones requirit, quarum
qualibet deficiente non erit unum per se. Tales que con-
ditiones in paragrafo venienti ponuntur, ut hac doctri-
na melius concipiatur.

86 Requirit quoque hinc constare partibus quarum una est subiectum
et accidens alia. Idcirco excludit a ratione unum per se hoc totum
hoc albus; quia nempe constat partibus, quarum una est subiectum, et
alia accidens; non tamen excluduntur quantitas continua quali-
tatis extense et qualitas inesa, quia tamen accidentia sunt; non tamen
constant partibus quarum una est subiectum et alia accidens, signifi-
cat nec una pars quantitas est subiectum alterius partem quantitas,
nec unus gradus qualitatis est in qualitate extensa, quia
in intensa est subiectum gradus alterius, quamvis omnes inter
se uniantur.

88 Requirit deinde non constare partibus, quarum un-
ant inter se, idcirco si duo anime vel penetrarent quia ipsas
necesse est unio fieri, quarum per se non formare; et denique requirit
non constare partibus, quae tamen uniantur, uniantur tamen contra
ipsarum namque; quapropter etiam si duo illae anime inter se uniantur,

n̄ constituerent uny per se, n̄q̄ talis unio eēt contra naq̄
animarū, quātā sint indifferentes ad unione cy corpe, re-
pugnant in unio int̄ se.

So. Infert̄ raonū unius per se strictē sumpti n̄ sō
convenire enti p̄tibus constanti V̄ h̄m; v̄y et̄q̄ v̄tū p̄tibus ce-
penti sive essentialibus, sive integralibus; et̄ enti spiritali,
sive completo, sive incompleto: et̄ idio n̄ sō h̄c f̄sē compositus,
et̄q̄ māa essentia simplex, et̄a f̄sē incompleta; essentia
et̄ integralit̄ simplex; et̄ Angelus entivē completus s̄ uny per
se, n̄q̄ his omnibus t̄is predicta conditiones conveniant.

31. Itaq̄ ad artū reo cōtra māa, negando mix-
tū d̄tuo māa probaonū: ex duobus entibus in actu t̄y exa-
cti nequit resultare uny per se; no; ex duobus entibus in ac-
tu f̄sē essentiali informato; cōdo māa, et̄ cōdo et̄q̄ mixtū in t̄o
substitutū, negataq̄ in t̄o, no demq̄ cog.

32. Itaq̄ v̄y ē, qd̄ ē duobus entibus f̄sē com-
p̄tibus in actu essentiali informato V̄ ex hoc et̄ quo nequit
uny per se resultare, quia conventio utriusq̄ t̄is predic-
to conditiones convenire n̄ possunt. H̄c ē, qā cy cōtra ma-
di entū n̄ valent ob sup̄ complexione ad componendū
ordinari, casu quo unirent, eēt contra ipsorū naq̄.

33. Ceterū cy ē converso māa t̄o existens, et̄ f̄sē
substantialis existens sint entates sustantiales capaces
unionis mutue, que unio n̄ repugnat ipsarū naq̄; signifi-
c̄ ut entates incompleta, mutuosq̄ perfectibiles ad se

intra ordinant ad constituendū specie entis, si com-
pleti; idē ex maā completa in linea reali, et ex fia etiq
completa in eadē linea uny per se resultari potē.

34 Hoc suadet a parte satis efficaci: ex essa
maā per se completa in linea maā; et ex essa fia com-
pleta per se in linea fia essa adiquata; et per a com-
positi resultat qd ex maā completa ty in linea existen-
tali, et ex fia completa ty in eadē linea resultat uny
per se.

35 Ad idē, qd quāvis maā et fia gaudent
cor, et unica ess, cent duo entia in actu, sicut plures plus
cent duo alb, etiq si uny et eadē albū huerit,
et sicut duo hōes terminantes eundē actū visus cent
duo hōes visū ab eadē ratione; ita maā et fia cent duo
res existentes proprias rationes eadē actū ab ipsis
hōis solvendi ē.

36 Ad confirmandū res, in dictionibus meta-
fary Anō, et commentare dicitur, quas habemus
resurta; in inaccidentalē causalē, nec talē autōr, idē
ex subto, et accidente nō fit uny per se, qd accidens
invenit actū actu existens.

37 Illud ē illud, quod dicitur in legisse
resurta; dicitur, vel salte ad impugnandū; eo
qd iste fundatissimus Doctor affirmavit sy talē au-
toritā n huer; et quidē veni poterat Anus Fiola

mus Scripserunt legisse ei antecessores per centum et decem an-
nos.

§ 8 In hoc punto cadit presto Peinado, et mi-
himitipst caedo, qui diligenter perlegens nro Granato
De Grenni etiq. citaty locy Aris, et pla alia in quibus
agit ex professo de diffra int' ens per se, et ens per accidens
nec causalz illg inveni, neq. any aliqd qd adversariis fabeat.

§ 9 In cap. 1 metaphoy lib 8i hac verba legi. con-
tingit a una exente maā diversaf (scilicet comporta) fi-
eri propter moventz causq, ut ex ligno fit arca, et lectus.

¶ 100 Suppono ad intelligentia hory verborū Iuz lib 1
fascicoy cap. 1: mag' comparase maā de ligno Iuz vel et;
atq. maā de ligno si et ppie existit per ppriq. exq,
nō vō per exq. figura, pitta, arca, aut lectus: qd maā hāve
et ppie existit per ppriq. exq, nō vō per exq. fia. Videat
nunc Tronlanus si hic ē textus ab ipso allegatus, vel ip-
sius assumptus in ipso continet.

¶ 101 Capiti 6 dicitur Iuz sic: quod ē qd
qd hoc facit uny. et eodē capite 6 lib 1 fascicoy usq.
int' de unomy, que facit hoc ē uny, ut videtur pot' ipso
loco. Et de mō hūc locus consonat capiti 6 lib 1 metaphoy
ubi ait Iuz: illoz vō que per se uny dicunt hoc itq.
dicunt id qd continua sē, ut fascis unculo: A ligna
vōcho.

102 Argues Ura. In supracitato, ma n
 e quid neq[ue] quanty neq[ue] quale neq[ue] aliqd eor[um] quibus ens
 detrah[er]e; si ma n h[ab]et pp[ri]e ex[ist]e[n]t[ia] e[st] q[ui]d et aliqd: q[ui]d
 n[on] h[ab]et ex[ist]e[n]t[ia] pp[ri]e.

103 Accipio auctoritate sicut eq[ue] accipit questi-
 one anti. Itaq[ue] fuit s[ed] exclusit per illa verba id est sic
 substantialis cy ma n. Probat assumpt[um]: intenty. Ita
 loco citato unice fuit stabilitate, q[ui]d sicut ma n dicitur
 n[on] e[st] s[ed] s[ub]stantialis; illa n[on] dicitur quia s[ub]stantia detrah[er]e ad e[ss]e
 quanty, vel quale; ita sicut dicitur a s[ub]stantia, illa
 scilicet quia detrah[er]e ad e[ss]e ens detrah[er]e vel fuit complet[um],
 ut opponeret fuit antiquis iudicantibus ma n h[ab]et dicitur
 quid ab accidentali, n[on] v[er]o a s[ub]stantia fuit.

104 Quapropter T[er]tius unice statuit, q[ui]d ma n
 n[on] e[st] quid, neq[ue] aliqd eor[um], quibus ens detrah[er]e, sicut
 dicebat ab illis fuit n[on] e[st] quanty neq[ue] quale q[ui]a videli-
 cet ma n h[ab]et ex se eand[em] indif[er]entia ad e[ss]e ligny. V[er]o quod e[st]
 ens quanty vel ens quale.

105 Quod v[er]o hoc fuerit in mens clare colligit
 ex Doct[or]e Angelico in commentario illius loci ubi
 ubi expresse meminit sensu illor[um] T[er]tius per hec verba:
 toty s[ub]stantia: s[ed] e[st] toty composity, q[ui]d nos ponimus ex ma n
 a s[ub]stantia componi, ipsi dicebant e[ss]e h[ab]et mag[is] ut a[er], aut
 aqua aut aliqd eiusmodi.

106 Replicant: xa. *Hy* / *Historia* / *testu* / *ES*, *maa*
se het in se substantialis, sicut *maa statua* in se *sta*
tua; verbi em *frabra* s̄ hoc *maa* *ta* *se het* in *nalibus*, si
cut se het maa *ta* in *artificialibus*; *Ma* *ta* *nullly* *ē*
artificiale het: *go* *maa* *ta* *nullly* *ē* *nale het*: *go* *n* *cas*
ut per propriū *exg*

107 Ante solutionem noto magis quod prout dicitur a
 prima de qua loquimur de ipso substantia integrata ex
 materia et forma substanti. Igitur tota substantia dicitur materia, vel
 quia hinc completa in linea substantia aduc ē capace recipien-
 di accidentia, vel quia in illa potest induci aliqua artificialis
 forma; et dicitur materia, quia supponit hanc, per quam ipsa substan-
 tia constituitur.

108 Hoc ita distingo magis: *Ma* *ta* *nullly* *ē*
artificiale determinans het; *modo*: *lapide* *en* *vel* *lignū* *v̄* *n*
hent *ē* *se* *artificialis*: *nullly* *ē* *artificiale* *detr*
minans het; *no* *magis*, et *dist*
inctio consequens: *go* *maa* *ta* *nullly* *ē* *nale* *detr*
minans het; *modo*: *quā* *n* *ē* *se* *substantis*: *nullly* *ē* *detr*
minans het; *no* *coq*.

109 Itaque sicut lignum v̄ hinc ex se non habet nisi esse
 adequatum statuae, nisi esse forma artificialis, het tamen suum esse exis-
 tens materiae independens ab artificiali forma; sic materia, quomodo
 ex se nec sit corpus naturale completum, nec forma substanti de
 noua ad tale corpus, habet tamen ex se et independens a forma sus-
 tanti suum esse existens materiae.

No Replacant: ea eundem sive vobis in locis
 de e propter operari; & ma hanc nullam habet operationem: go
 nec propter eam. Quare ex eadem premissa non inferunt con-
 sequens hoc: go ma nullum propter eam habet: quod tamen ipse non co-
 dunt: neque utique ea hanc ma habet aliquid esse distinctum a se.

III Distus igitur magis: esse completus est propter
 operari; cetero: esse incompletus; omissio magis: quia ut infra
 dicemus ma producit quantitatem, sive si praesentis lo-
 cali: go aliquas operationes habet.

III Instant: Tres habet de celo cap. 8 aserit:
 quod receptivum est aliorum operatur non hanc actu ea, quorum est
 susceptivum, & potest huius: go ma per se ipsam non existit, &
 huius est potestas existere. Autoritas quae in loco citato et non
 invenit. Nihilominus ex illo textu ad summi inferunt, en-
 tatis ma (si vel supponat receptiva exa dicta) distincta ab
 exa; non vero inferunt, ipsam magis non hanc eam propter: hac retor-
 tione patet, quia supposita distinctione esse ad eam, fra etiam
 est susceptiva sua exa et tamen propter eam habet.

III Argues 3: ma ha est pura potestas, ut est cons-
 loquutio foris: go nullum habet actum; & exa est actus: go nullum
 habet eam. Retorquetur a clarissime actus idem potest de-
 cantari ab adversariis. Non magis excludit pura potestas
 quemlibet actum quum potestas qualibet actus illud, ad quem
 est potestas; & entas fra est potestas ad extendendum; et eius actus
 est exa: go entas fra excludit eam: go fra propter eam non

qd ens cu ultimo actu sit in pota ad alij acty: go.

¶ No ans, dicitur mag probatur: exa e, ultimus actus entis in linea existentiâ; codo in aliis lineis; no mag. bea e ultimus actus, qui coet pota obiectiva, quâ heret ens ad exendy; n; ng per exq ponit forâ in rexy naâ: n tñ e ultimus actus in omni linea alit. qdlibet ens existens, et coet hens ultimy acty de linea exali n pota perfici per acty alterius lineae, qd falsissimû e.

¶ No em exens aduc e perfectis per frâs accidentales, quâ s's actus de accidentali linea, et aia hens intellctionis, quâ e ultimus actus intelligendi ordinal ad havendq volitionis, quâ e ultimus actus de linea volendi. Unde h' maa hat ultimy acty entis in linea exali, poterit tñ e in pota ad frâs sustantales, quâ s's actus de alia linea, scilicet de linea entis frâe completi.

¶ No Instas: res quolibet complet' entitative per sug exq: go si maa heret ppig exq, let ens complet' in actu: go. Distuo ans instantia; res quolibet complet' entitative in linea exali per sug exq; codo: complet' entitative in omni linea; no ans.

¶ Itaq' exa s'o e complementy entitativy de illa linea, in qua e actus; d' s'o e actus in linea exali: go s'o e complementy in hac linea, et cu linea exalis n

sit ens linea, ideo ens in illa completus, potest esse incom-
 pletus et potest ad actum alterius lineae. Patet hoc in ipsa
 sua substantia. V. ignis, quae sit per se sui generis sit ens com-
 pletus in linea ex aliis, non tamen est ens completus in actu, vel in
 a linea; siquidem indiget materia ut sit corpus ignis fieri
 completus, et indiget calore, ut sit forma calida.

M2 Instas: res qualibet completa existit eo modo quo
 producit; si materia habet propriam effectum, eius productio est com-
 pleta: ergo materia exercet complete: ergo est ens completus in ac-
 tu. Probat minor: ideo productio compositi est completa, quia
 ut exat eius effectus, scilicet compositus, aliud non desiderat;
 si materia habet propriam effectum, eius productio talis est, ut non
 desideraret aliud producendum ut materia sua existeret: ergo.

M3 Inuis instantie data materia, non tamen concessa
 propter equivocationes quibus fundit, dicitur minor; si
 materia habet propriam effectum, eius productio est completa in
 linea entis fieri contentis; ergo: in linea entis substan-
 tis completi; non minor. Accio productiva tamen dicitur com-
 pleta, vel in completa a completionem vel incompleti-
 onem sui tamen: unde in illa linea, in qua tamen est completus, vel
 incompletus, debet dici accio completa, vel incompleta.

M4 Itaque accio productiva materia dat materia comple-
 tionem in linea ex aliis, siquidem illi conat effectum; non vero comple-
 tionem in linea totius fieri; quia non comunicat illi substan-
 tiam suam: quapropter talis accio dicitur completa in linea

entis fieri existentia, n̄ in linea entis fieri completi.

125 Ad more probationis nec productio-
compositi dici absolute et absq̄ limitatione completa q̄a
us n̄us ē absolute completus n̄ so in linea reali; et itaq̄
in linea entis fieri completi.

126 Unde accio productio materiae denominationis com-
plete absolute, et absq̄ limitatione scilicet n̄ pot̄; q̄a nem-
pe in materia completa ē in linea reali incompleta t̄n ē
in linea unius fieri substantis; ideo que ad existētia
naturalia indiget alio se habente n̄ ut ex materia, dicit
complemento substanti ipsius.

127 Instas 3̄ ex duabus existentibus parti-
alibus materiae et spiritus requirit resultare una per se totalis exa:
go neque ex materia et spiritu existentibus per esse partiales uny,
per se totale existens resultare poterit. Probat̄ aut̄ primo
ex his t̄j pot̄ resultare uny per se que vel comparant̄
int̄ se ut perfectura et perfectibile, sicut int̄ se compa-
rant̄ Verby Divi, et humanitas Xpi Domini, vel ut
actus et pot̄; In nullo ex his modis comparant̄ int̄ se
exa ille partiales; q̄a. Duo n̄ sunt, q̄a nec una ē sub-
ty aut̄ fia alterius; nec se ad ambigū perficiunt.

128 Probat̄ 2̄ q̄a ea que distingunt,
nequeunt ēē uny per se nec convertant̄ in aliquo
ipsis corp̄ ut uny per se; at qui ille exa partiales
n̄ convertant̄ in aliquo ip̄s cor̄, q̄d ēē uny per

id est: ga.

128. Leo. coo. arti, negando cog. Disparitas e
satis clara. nq. a. raone unius. per se constantis. p. tibus in
completis. requirit. qd. p. ce. p. ce. uniant. int. se. p. cel
unione. informatis, quā. gaudent. p. oa. et. actus. Ma
et. fia. vel. unione. interioris. quā. hont. gradus. qual. sta
tis. constituentes. qual. it. inter. q. vel. unione. extensi
onis. qua. uniant. vel. p. ce. quantis, vel. gradus. qual. ita. quā.
tatis. vel. qual. it. extens. q. componentes. Nulli. ex. his. uno
nibus. p. ducta. p. ctualis. ex. uniant. go.

130. Confirmat solutio hac. re. tione: stant. doc
tra. p. cedentis. constantia. et. duabus. accionibus. quibus. ma
et. fia. sunt. n. pot. fieri. sine. resultate. una. per. se. totalis. p. ro
ductio. Latet. p. p. hoc. qd. nec. comparant. int. se. ut. actus. et
p. oa. neque. ut. p. se. et. p. se. In. feto. go. compo. n. e. uny
per. se. totale. exens.

131. Probo. cog. x. a. thas. nes. est. e. modo. quo. p. ro
ductio. de. compo. n. p. ctualis. per. actones. quā. n. e. una. per
se. totalis. p. ductio: go. compo. n. e. uny. per. se. totale. exens.
Si. reant. ex. talibus. accionibus. uny. per. se. totale. p. ductio. n.
resultare: In. feto. go. ad. raone. unis. per. se. n. requirit. qd.
comparent. int. se. ut. actus. et. p. oa. et. se. total. p. ctualis.

132. Si. reant. qd. p. ductio. accionis. n. e. una. per
se. p. ductio. et. una. per. p. ductio. n. e. remanere. quatenus
scilicet. e. p. ductio. nes. ma. et. fia. quā. ad. uny. unta.

unq; per se constituunt ~~---~~ bene rebrnt: et sicut dic-
mus; ex duabus illis existentis n̄ resultare unq; per se fact
exq; Nūq; per se exq; t̄y tremore, quatenus videlicet s̄
exa maā et fia unq; per se constituenty.

133 Argues 6: ut subxant maā et fia, unica sub-
xa sufficiat: ut uniant, sufficiat unica unio: ut dicit corpus na-
le completū, unica fia sufficiat: q̄o unica exa sufficiat, ut exant
maā et fia.

134 Sed cur hoc exa erit pp̄ia fia, potius quā ma-
ā. et cur stante veritate antiū inferunt Theora hanc
absurdū cog: q̄o unica entas sufficiat ut dicit composū?

135 Sic directe omisso anti, q̄d aliqui negant,
negando cog. Disparitas ē; nq; subxa cont. explat per
ordē ad naq; completū: quā propter cy nesc̄ maā se sola, nec
fia se sola s̄ naā completa; ideo nec solū maā, nec solū fia,
coniuunto utriusq; subxa rebit; Ceterū cy maā se ipsa,
et fia se ipsa sint t̄y r̄ d̄isti, et diversas acciones pro-
ductivas truent; ideo diversas exas debent accipere.

136 Insuper de essa unionis ē ēē necy fia
n̄ unū t̄y, et duplicis extremi: ad quū q̄o ad q̄dlibet
extremū unio sua? exa d̄ n̄ ē de conceptu suo exaduonū.
alū nec anima separata à corpe potest existere, nec sufficit
unita composū. existeret exa, quā sū pp̄ia, et n̄ d̄ig maā
dici potē.

137. Ad corpus reale compositum completum & constructum
 tuendum unica forma totalis est sufficiens; quia semper accidit subtyfrat
 substantialem completum, dabit corpus reale completum, & unica forma
 totalis est forma sustantiale complementum subty: go. Verum ut com-
 positum sit actu existens duplex exa requiritur; quia compo-
 situm constat ex partibus ut distis, quae per actiones diversas
 producuntur.

138. Instas: exa forma unum immutate materiae haec go
 illa denominat existens. probat coa: ideo exa forma exa deno-
 mat existens, quia immutate unum ipsi forma; & etiam unum im-
 mutate materiae: go. no. ans; quia in facta suppone omissionis
 illius de distinctione esse ab exa, sicut esset forma est quae immutate unum
 materiae prime.

139. Quod si opponant hanc propositum, forma ut existens unum
 immutate materiae, illud concedo, si huius ut existens innotet etiam ex
 forma immutate unum ipsi materiae: ad modum quo haec propositum forma ut exens
 constituit compositum equum. & est va, si illa reduplicatio unica deno-
 tet, exa est conditio ut forma constituat compositum; falsa ad
 si denotet, talis exa est etiam constituit compositum; aliter compo-
 situm equum est absolute accidentale, ut potest constituitur per exa
 quae in omissione questionis accidens est.

140. Argues forma sustantialis est actus huius materiae; go haec
 non est per exa propositum. coa probat: actus supponens in pead-
 y actus non est primus talis propositum; & si materia existet per exa pro-
 positum, forma supponeret in materia alius actus, scilicet exa; go si forma

Actus huius materiae, hoc non existit per eam proprie. Dicitur is
Theoria: alii iudicantes figuram substantiam esse actum huius, et alii
affirmantes esse actum ultimum.

141. Non ad distinquimus autem sic: si substantia est ac-
tus huius materiae in linea entis sicut substantia completa; modo
in linea exaltationis; non autem. Itaque si substantia dicitur actus huius
materiae, quia est actus pertinens constituitur ad huius esse substantia com-
pleta, et ad huius adequatam radicem categoriarum, quae dantur incom-
posito et a proprio inchoant conservantur.

142. Sit exemplum: si ignis est actus huius materiae,
quia est actus substantialis, qui sub eodem potest substantia scilicet materia
constituitur compositum ignis et coelestis huius adequatam radicem su-
mmam caloris et summam siccitatis concomitantium ignis
et quae conservantur ab ipso igne tanquam ad huius radicem ip-
sorum.

143. Quod ad hoc sit visus, in quo si substantia
dicitur actus huius materiae, constat, quia si substantia supponit
actum entium essentialem, et metaphysicum, ut constat ex supradic-
tis et igitur est Theoria fere omnibus conceditur. Constat igitur
quia si appellantes figuram substantiam actum huius materiae, appellant
etiam figuram accidentalem actum huius, si substantia accidentalis dicitur
per actus huius, quamvis multoties supponat in materia dicitur,
vel tres actus: igitur ideo si substantia dicitur actus huius
quia nulli deo actum debent in materia supponere.

144. Patet minor: quia *haec* accidentia
 recipiunt in toto composito, et coet supponunt in maiori acty ex,
 et acty substantiali, quo completur, scilicet substantiali; sicut
 ergo fatendum est sicut accidentia, ideo unice dici acty in maiori, quia est ac-
 tus non pertinens constitutus ad hunc, est sustantia completum, quod suppo-
 nitur constitutum, ita sicut est dicendum, sicut substantiali ideo uni-
 ce appellari acty in maiori, quia est actus constitutus pertinens ad hunc
 est sustantia completum, huiusmodi radice. *145.* quod non supponit constitutum;
 ipsa met sua sustantia constituit tanquam actus sustantia; et
 sustantia complementum maiori.

145. Nemo audire quomodo instantia nuper usque in
 ubiendissime. *146.* Instantia Augusti. *147.* proprii actus, et proprii
 de linea operandi actuant eodem modo operatione, et actualiter
 le operanda: ergo proprii actus et proprii de linea essendi videlicet
 maiori et sua actuant eodem actu de linea essendi, et coet existunt
 per eandem ex. *148.* Nemo tradit a se adveniente actione et pa-
 one de ratione finali eandem, ut suo loco videbimus.

146. Instantia probat, magis et sicut produci unice
 actione, quod negat *149.* in consequenti: quia sicut proprii
 actus et proprii per eandem indifferentione actuant, quin requi-
 rant unice actus actuans proprii actus, huiusmodi ignis agente, et alia
 actuans proprii proprii. *150.* Alia ignis productus, ita sufficit
 unice actus ad hoc ut producat unice et sua.

147. Eodem modo, et nota. *151.* Disparitas est: quod
 requirit intelligi sua denominans proprii actualiter agens, quin

eo ipso intelligat propriam ut patet actualiter per eandem figuram;
 at potest intelligi fieri denominans unquam partem compositi existentis,
 quin intelligat eo ipso alteram eiusdem compositi partem existentem
 denominans: nam fieri existens, vel exa potest denominare figuram eius
 tenentem scilicet unquam partem, quin eo ipso haec eadem exa corpus
 existens denomet, ut patet in separatione aie à corpore.

148 Ad alteram solutionem nota primo, ens dividitur
 in potestatem et actum: quod potestatem maius nullum habet actum; aliter dicitur
 includere in membro dividente. Ad quod respondetur, ens
 reale recte dividitur in potestatem et actum, id est, in ens potestatem
 existens actualiter, et in ens actualiter existens, et hoc ens
 actualiter existens est illud quod dicitur ens in actu. Similiter
 contra nota.

149 Nota, non opponitur nostra conclusio, quod maius
 non potest existere sine fine; nam creatura nequit existere sine
 Deo, et tamen non existit per eam Deum.

150 Nunc mihi subit in hoc punto quidam
 scrupulus deponendus: nam in probando conclusionem sic
 se habebat, tamen in dicto, et producti per diversas acciones
 habent diversas exas; et maius et finis. Hoc autem potest
 simi nostra conclusio videtur procedere in consequentem
 in omissione facta distinctionis esse ab eadem; nam eadem maius
 ut patet accidens non creatum; sed ducit, sicut exa finis est di-
 cenda: unde si actio quae producit exa finis generatio dicitur
 actus dicitur generatio actio productiva exa maius. Di-

facultas satis instructa manet.

151 Ad textu notat congruē udy, nos quidy om-
ssisq; erg distq; ab essa: ceterq; n̄ omittimus qd̄ absurdū ex omi-
sione sequat̄: uant go Thōta, quomodo componat̄ qd̄ ma acci-
et, ut omnes si affirmant, cy exa ma accidens ē. Ad omitti-
mus dist̄ congruē esse ab eaq; d̄ nunquq; omittimus, mag n̄ cre-
ant: quomodo d̄ componat̄ hoc, p̄si Thōta uideant.

152 Forte requirunt Thōta ad hunc solvendū no-
dy ad lucē illḡ 1 die creatq; de quā Srus Basilus homilia
6ā hexameron, Iodoretus et Mantianus oratione in noyq;
dominicq; iudicant eē accidens, et qualitatē in mundi exor-
ditio creatq; sine subto.

153 Unde ex hoc ecclesia luminaria dat quali-
tas, et accidens accionē creatq; n̄ eductiq; trans.

154 Videt̄ etiq; consonare Angelicus, dy questioe
6) aut̄ dixerit ad hy; prima p̄tis i ma a principio
creata sub forma substantialibus, post modū uo formata hy
aliquas conditiones accidentales, int̄ quas hy locy obri-
net lux. Ceterq; hoc Deo iubante, postea ex professo uide-
bimus.

Sectio Ia arguta ex autoritate
angelica contra nos a Thōta
producta, et Angelicū nra
sententia favere
ostendit.

155 Quibus plerumque Sapientissimi Theorax
Magistri, in quibus Magister Sora in hys fieri quæ
6. ad 16, et Magister Barer in 19. pte quæ 66. ad
16. 16 et 16 sincere promittunt, ut angelicis no-
bis favore; nihilominus in quibus iudicantes aliqui
ex Di. The. scola plerumque auctoritates congruentes contra nos
sic argunt, quæ quæ in merito iudices vos appello.

156 Argues. 1. xa Dy. The. 1. pte quæ
ad 1. ad Dy. sic: ad Dy. dicendum, quod materia non existit
in re ipsa per se ipsam, cum non sit ens in actu, et potest.
Unde magis est aliquid concretum, quam creatum. Hoc
est auctoritas quæ præcipue utitur Theorax.

157 Xa huius literarum notandum est, quod Sora
Doctor quod dicit magis hanc non existere per se ipsam non dicit,
quod Theorax, scilicet per exg. fra, quod requirebat ut An-
gelicus est pro Theorax contra nos.

158 Mens in Di. The. toto coelo dicitur ab in-
tellectu Theorax: nam quod Dicit Theorax affirmat, magis non ex-
istere per se ipsam sed intendit magis non existere à se et inde-
pendent ab aliquo, quod requirebat, ut materia esset infinita
quod erat assumptum ante si propositum. Hoc enim argumen-
tum sic se habebat.

159 Materia aliud est a Deo, ut supra osten-
dit; et materia est infinita: quod aliquid aliud præter Deum
potest infinitum esse.

160 Hoc 3y artu dicebat Do. Tho ad sta-
tuendy aliqd aliud prater Deu poe e infinty per-
essq; et cy maa la hat ppg veluti infinty; eo qd sit
pca ad infitas has h n sul, d successive habendas; in-
de videbat mag hq e aliquid infinty; d maa la e aliqd
asty a Deo: go aliqd prater Deu e infinty.

161 Contra e (ait Dus Tho) qd infinty n poe
e ex pncipio aliquo; omne a qd e prater Deu e ex
Deo, sicut ex pncipio; go nihil qd e prater Deu poe
e infinty.

162 Hinc, quin requirit ad hoc qd maa exis-
tat per exq fra stat responsio angelica, dy mod maa
la existat dependent a Deo per exq ab ipso Deo comu-
nicatq maa: qa per hoc pncip maa la n poe e quid
infinty ut pote habens exq ab alio comunicatq.

163 Unde ad mente Di. Tho etus autoritate
explico: maa la n existit per se ipsq, id e, independe a
Deo; cado: n existit per se ipsq, id e, existit per exq fra;
no ars, qd minime vidcaty fuit ab angelica mente.

164 Illo videri dus Tho locutus fuit in hoc
loco de maa, sicut Dus Joannes Evangelista locutus
fuit de omnibus creaturis cap 1 dy dixit: omnia per
ipsu facta ss, et sine ipso facty e nihil, quin hinc licet
inferre omnia existere vel per exq Dei, vel nullq here
ppriū exq.

165 Neque aliquid infert contra nos ex illis
 verbis cy n sit ens actus, & potu ty unde potius concuata,
 qug creata dici debet, in qua conformat asyptu Divi
 Thae scilicet mag ty n potest de quid infinity propter de
 pendentia, qug huc n so e. Deo, scilicet a fia: quia maas
 moa prima ratio e ut illa sit pota dependens a fia, ita
 ut naturalit n possit existeri sine illa, id est Deus an
 nuens agentia maas illa non exeat solitariq & sol cy
 illa altera entitate, sig scilicet procedit: unde potius
 concuata, qug creata dici debet. Ex hoc dicitur qd maan
 d ens in actu (scilicet completo) per se ipso. Itac ut ma
 explicatone utunt cori. Notate.

166 Argues 2o ex Dy. Arguit de pot ault.
 qd in re nna invenit, actu existit, qd n hnt maas, antea
 per sig. In primis noto in hac autoritate, qd n fia
 angelica quid valet id, ac complete. Quia nota patet
 qug elicere hanc vq pps: qd in re nna invenit actu
 existit, qd non hnt creatura nisi per Dy: quoniam
 licet inferre creatura existere per exq Du.

167 Unde sic explicat autoritate, qd comple
 ty invenit in re nna actu existit, et maas hoc qd e exis
 tere complete n hnt nisi per sig; vq e: qd in complete
 vnt in re nna, actu existit, et hoc qd e existere in
 complete n hnt maas nisi per sig; falsu, et imple est qd
 y e: nq si fia prestat exq maas, maas est in actu in

completas: q̄a per fig complet̄ maa, et minima intelligit
incomplet̄ castore; & per fig maa ē aliquid actu tale, et
hunc talē actū maa praestat fia.

168 Per fig em, aut Dns Thas cap 2 de ente
et essa, quā ē actus maa; maa ficit ens actū, et hoc ali-
quid: unde illud qd superadvenit, n̄ dat ē simpliciter maa,
s̄ ē actu tale.

169 La prima pte ques. 5^a ad 13 ad 13; cyens
dicit aliquid pp̄e ē in actū; actus ad pp̄e ordinis hat ad
pog: ly hoc simpliciter aliquid dicit ens, ly qd n̄ discant
ab eo qd ē in p̄o 13: hoc ad ē ē sustantia rei uniuscuius-
q. Et lib 1 contra gentes cap. 8 l. 1, avertit Stus Doc-
tor, qd fia sustantialis tribuit maa ē n̄ ut cysg, s̄ ē
sp̄fary, putatōis, aut Leonis.

170 Hinc quib̄es Dns Thas ē et ex pte ap-
pellat ē compositi, intelligendus ē, de ē determinatio,
et sp̄fary: nq̄ Stus loquit de fia eo modo quo Stus 2
ficony cap. 3 fig de tota quod dicit compositi, quā auto-
ritate omnes 13 Thosta, quā servata intelligunt ly de
ē sp̄fary, et determinatio.

171 Argues 3^a Dy Ang 1^a pte ques 1^a ad
3 ad 3y: habet quidē maa idē in Deo, n̄ in aliq̄ ab idea
compositi: nq̄ maa ly se neque ē hat, neque cognoscibilis
ē. Deoissime Angelicy accipio testimonio, et scimus
q̄ vj ē testimonio, qd venē intellectū nil hat contra nos:

ng Suis Doctor hic sō nat maā idēq̄ completq̄ absque fra,
ā sō nat ē completq̄, et cognoscibilitatē pp̄q̄ totius.
Itē probabo.

¶ Sed supponendū ē, in Deo ut sup̄mo omniū
factibilū op̄ia dān ideas omniū factibilū et potentū cas-
teu nūq̄ fori tū et per raonē distq̄ ita ut distinguitis fori
ideationē ab idea legnis. Insuper in qualibet existis idē
is ad entia completa tratis, distinguitis fori ē idea un-
us p̄tis ab idea alterius; quā quidē idea unus tū p̄tis
ent ita incompleta et inadequata incomplezione, et in-
adequatione se hentes sō ex p̄te nūq̄ intus n̄ vō ex p̄te ipsi-
us Dei, ut ex dīvo Thā. agentes de p̄cisionibus dicimus.

¶ Quando ad Dūm Thās nat maā idēq̄ comple-
tq̄ nat, n̄ incompletq̄: nq̄ maā factibilis et creabilis ē. Comple-
tq̄ vō nat; qā maā ly se n̄ ē completa nec ē completq̄ het.
Ad dā. santus Doctor nec cognoscibilis ē cognoscibilitate
(dīca) pp̄ia totius, n̄ vō nat. Suis Doctor maā cognosci-
bilitatē entis incompleti; nq̄ maā het sup̄ essq̄, et dēfili-
est.

¶ Explicao ē ad mentē Dī Thā nq̄ cap. 1. de ente
et essa ait: n̄ em res intelligibilis ē, maā per sup̄ dēfionē et
essq̄, et sic etiq̄ dicit sup̄ in 4. metafā qd̄ omnis substantia
ē naā: qd̄ qd̄o Dūm Thās dicit, maā n̄ heu cognoscibilita-
tē, debet intelligit de cognoscibilitate pp̄ia naā; et quā cog-
noscibilitas pp̄ia naā ē cognoscitas totius: qd̄ qd̄o Dūm

Thas nat maa cognoscibilitatis, illg ty nat que e ppa totius, et hoc modo loquendi conformatur cy fo.

¶ 155 Augues ultimo: humetas Xpi Da existit per exq Verbi: go etiq maa existit per exq fia. Ans pro bant Thorta. ex Do. Tha Za pte que d' aut d' dicente: in Xpo Domino so dat uny ee: go. Ans nu omnes nat. Kao e: qa exa vel psis adversarius fatentibus n' supponit nag. Illg consequit.

¶ 156 Id circo Thorta nant dari in divinis tues eius relevas: qa ibi n' dat nisi una naa: go cy Xpo Domino det duplex naa, duplex in Xpo dabit exa. Ad autorit' Di. Tha dicendy e, Sy Doct' so loqui de ee ut subsistente et in hoc su vy e in Xpo Domino uny ee subsistens: qa Xp tus Dominus ty subsistit per personalitatis Verbi.

¶ 157 Sic igit, aut Dus Thas ibi, cy humana naa con iungat filio Dei hypostatice, per personalit' consequens e, qd ty humg nag n' adveniat sibi novy ee persona le, d' so nova habudo ee personalis p'ccastentis ad na g humg, ut scribat persona illa ig dicat subsistere n' so ty diving nag, d' etiq ty humang.

in def 434 Xa Dy thg l' metafo nabit unusquisq' deside rat sciq, sicut maa fig. itea Dy thg l' contra gentes cap 61 sic argit ad hoc qd resurgat ho id' numero qd qd' fuit ma ala in eo ty toty corpus resumat, ty ex eo qd quanty suffit ad complementy debite quantitatis.

Cap 3y de appetitu quæ ma-
het ad fras. Sectio 1a ape-
titus explicat essq.

138 Mag 1q appetere sustanties fras, ad illasq
inclinare consimij, e contra Absensq fory sensus
Aret fscicory textu 81 aserente, mag proinde appetere
fig, atque si turpe appetat pulchry. Quapropter ali-
qua de hoc appetitu vobis dicemus. Appetitus genericæ sum-
ptus e inclinatio rei in bonu sibi, conveniens. Dicitur
in elicito et in naty.

139 Ulictus, cui ratio appetitus pprie convenit, e
actus in curus uvens cognoscitury et appetitury fext in bo-
ny sibi conveniens pposity per cogno. Appetitus innatus,
qui ty per methaphoræ desyptq, ab elicito appetitus e, dicit-
ur inclinatio rei in bonu sibi conveniens nulla cogno-
dugente ad illy.

140 Dicit vò innatus, qd ut ait Doctor An-
gelicus 1ª pte ques 13 ault, appetitus iste n nascit per
ipsa met ne appetent, dcy ipsa et id est: deficit appeti-
tus innatus, ab elicito in eo qd tuis innate appetitus
semper e debitus appetenti; tuis d appetitus elicite n sq-
per sit debitus appetenti elicite.

141 Quapropter appetitus innatus sic recte deficit
a partibus quiros et Fernado: collectio cy bono xa natas
reay poli. Ex qua ditione n sò constat de de ratione talis

appetitus conueniens cy bono, & bonu istud debere de po-
 le ra nāas nery. Hoc ē, qā si tale bonu n̄ sit ita po-
 le; appetitus, siue inclinatio illa n̄ erit nalis ut per se pa-
 tet: siquidē nāa n̄ inclinatur in id, qd ex nāis nery ē
 impole.

¶ Hoc appetitu innato propendunt res omnes
 n̄ cognoscitua, et emortua in propriis p̄fectione, et bo-
 ny sibi nalis conueniens, ¶ Lapis in centry, aqua
 in frigiditate, ignis in calore. Ex quibus infertur con-
 tra Scotas aliquos ad ratione appetitus innati n̄ su-
 ficere mensurā capacitatis, siue n̄ repugnantia ad bonu,
 & requirunt talē capacitatis, quā ex possessione boni res
 appetens in statu carnali constituat, et ex amissione
 aut n̄ habitione talis boni violentia patitur ut illi
 patitur lapis extra centry, aqua sine frigiditate.

¶ Ita docet expressē à Doctore Serapio in dy-
 uisione 18 cy Ane et Doctore ibi: duo s̄ de ratione
 appetitus, scilicet conuenientia et indigentia. Et idē
 ita aqua sit capax caloris, et aer lucis, nec aqua calo-
 re appetit, nec aer lucē; qā nec aqua sine calore, nec
 aer sine luce violentia patiunt.

¶ Appetitus ellicitus diuersas denominationes
 accipit à diuersitate uidentium, à quibus proueni-
 re potest; ut si elicitur à potestate appetiva ralis, qualis
 ē uoluntas, ē spiritualis et ralis, uocatur que uolūto

si vō proveniat à poa vitali mali, malis ē, et dicitur
appetitus sensitivus. Verique dat in hoc, tunc in brutis,
et tunc in rationali.

185 Appetitus illicitus et ad eius situm in-
natus dividit in amor strictus, desiderium, et gaudium.

Amor strictus ē actus quo poa fert in bono presenti ut bono
procedendo ab eo qd absens et presentis. Desiderium ē actus
procurativus et causativus aliquo modo boni absentis, seu quo
poa fert in bono absens.

186 An requirit ad rationem desiderii qd eius
tunc ē posse absens, sufficit qd absens presentis sit, patet in hoc
voto qui multos fert appetitu desiderii in augmento gratiae,
qd tñ nō ē absens posse, siquidem in illo eodem instanti, in quo super-
naturaliter desiderat tale augmentum, ipse confert in se sui desiderium,
et eodem augmento eiusmodi nō ē posse absens tñ, qd illud
desiderat, ē tñ precise absens, qm pro signo desiderii pro-
cedit ab eadem sive presentia talis augmenti.

187 Quapropter hō nō potest illud desiderare, nisi
illud cognoscit, et eodem tale desiderium regulet à cogno-
scentia gratiae, nō tñ à cogno-
scentia talis augmenti, ut actu possit. De-
nissus gradus ē actus, quo appetens fert in bono cogito in presentis
ipso fruendo atque in illo quiescendo. Sic ita.

188 Iudicio primo et communis sensu, magis in nate ap-
petere sua substantia; Probat: res quae in animata et nō cogno-
scentia propendit in nate; et nate sua in sui bono aliquo modo

ipsi debiti; & materia est res inanimata, sic substantialis est boni materia aliquo modo debiti ipsi; ergo.

188 Oponit Avicenna: materia de se nullg hēt figuram; ergo nec appetit naturalis ad figuram. Probat cogitatio: nam appetitus naturalis debet esse provenire ab aliqua figura; ut naturalis appetitus lapidis ad centrum convenit ipsi lapidi à gravitate sua.

189 Credo ans intellectus de figura figura, et non cogitatio; quia sicut ignis per suam entitatem appetit innate calorem, ita materia per suam entitatem innate appetit figuram.

190 Iudico quod magis appetere innate appetitum disjunctivo desiderium omnes figuras. Tractant Doctores. probat in primis magis appetere disjunctivo omnes figuras: quod est ex figuris substantialibus potest subemere indigentia materia, eiusque urgentiam implere. Cuius ergo alias appetit, et alias non?

191 Insuper neque appetit hanc omnes figuras successive; ergo solum appetit illas subdisjunctivo, hoc est, vel hanc vel illam. Ratio autem, quia per hoc patet, quod hanc unam figuram substantialem est substantialiter completa, ac proinde satisfactus eius appetitus, ad suum complementum sustinet, et in super figura potest infirmitate sensu, et coet nequeunt omnes dant successive materia, quia de ratione infiniti ut talis est esse essentialiter improducibile successive, atque successive impetransibile.

192 Quod appetitus disjunctivus est appetitus desiderium suadet; quia appetitus desiderium est actus causarius, et precursarius aliquo modo boni absentis; sicut scilicet appetitus materia

siquid maa sua inclinatione movet. Deu autem nae cy nisi
volentis aliquis inferre vellet maa, aliquis fia sustantia ipsi
conferat.

134 Itaque cy appetitus maa identificet in cy ipsa maa,
et pro signo maa aduc n intelligatur fia, ideo fia e bonu
absens saltu praesens ipsi maa, et consequent appetitus, si-
ve inclinatio ad fias in adequitate identificata cy maa e appetitus
desiderii: cy quo stat optime qd si consideremus magis qd
ut in actu possidentis fia ponit inclinatio illa gaudij deno-
mani. Nam qd qdo intelligit maa ut in hinc fia intelligit
sacriata eius inclinatio ad ad sustantia fia; Sed intelligit sa-
criata inclinatio maa ad fia intelligit maa ut gaudens de pose-
sione fia: go.

135 Opones t: maa appetit hunc solum plus fias: gon
ferit appetitu disiuncto in omnes fias, ita ut solum appetat hanc
vel illam. Probat ans: si maa det solum duplex, vel triplex
fia tota hinc sacriabit, eius appetitus: go appetit hunc solum plus
fias.

136 No ans, et eodem modo anti probatis, no cog; cuius
nullitas hac retortione ostendit, si ignis solum comburat et
passu sufficienti applicatu, et passu non applicatu sufficienti sacriabit
eius appetitus comburendi passu combustibile, et sufficienti appli-
catus: go appetit convivere utriusq. Itaque appetitus maa
maneret utriusq sacriatus per illam duplicem, vel triplicem fia;
qd daret illi id qd appetit, et plusquam appetit, et eo ipso.

hoc plus supra ipsius appetitū ē.

131. **P**ones 2: maā n̄ fert appetitū desiderii in
 fig spirituali; q̄ n̄ appetit appetitū desiderii disuonno om-
 nes frās. probat̄ ans: maā requirit causare fig spiritu-
 ali; & appetitū desiderii ē causatus in appetitū: q̄.

132. **P**ones 3: appetitū maā iustificat̄ cy poa nali
 maā ad frās; & poa nalis maā ē ad omnes frās distri-
 butive sumptas, hoc ē, ad hanc, et istā & illā: q̄ appeti-
 tū maā ē ad oēs frās distribe, et n̄ disuonno sumptas.

133. **A**d 1y, maḡ n̄ causare in gere suo fig spiritu-
 ali, utiq̄ vo in gere obtivo. Kao 1 q̄a nec maā ē causa efficiens
 suo spiritualis ut per se patet, nec causa malis ipsius, cy frā
 spiritualis n̄ producat̄ per actōis dependentis ā maā. Kao
 2y q̄a maā ut ultimo disposita ad fig spirituali movet De-
 y actōis nae, ut ipsi conferat talē fig. Pona ē de raōe
 appetitū causare detrate in gere fisico, tuz suū.

134. **A**d 3y corā maā, distribe maḡ; & poa nalis
 maā ē per indifig ad omnes frās distribe sumptas; ad
 per exigentia; no maḡ, et distribe consequens q̄o appetitū
 maā qua frā appetitū ē, ē ad omnes frās distribe sumptas;
 no: q̄a poa receptiva ē; cōdo cog.

135. **I**taq̄ cy maā sit poa pluri formax recepti-
 va poē utique sucesivē recipere hanc, istā, et illā; at cy
 maā sō appetat id per qd̄ supent et substantialit̄ com-
 plet̄ et ad hoc n̄ indigeat recipere sucesivē omnes frās,

Idco poa illa ad res aperiendas ptes successive n̄ ē poa cy
eugentia, & poa per modū indifia.

202. Iudico 3, appetitū maa ad fia n̄ ē per
modū amoris stricti, Probat: paa amoris stricti fert in
bonū p̄sē q̄a bonū ly se; & maa n̄ appetit fia, q̄a bonū
ly se & q̄a bonam = ipsi maa: go.

203. Pones 1 fia ut p̄sē polis ē bona maa: go
illg ut p̄sē pole appetit mag: Atqui nequit illg appetere, ut p̄sē
se pole, quin illg appetat per modū amoris stricti.

204. Mo m̄, n̄q maa 1 n̄ appetit fia p̄sē pole,
q̄a bonū ly se, & q̄a fia polis ē talis in actu primo bona maa,
quatenus sit pōē complere sustantū ipsū mag.

205. Pones 2: maa appetit fia eo modo quo ipsi
bona ē; & p̄sē ab auseritia et p̄sē fia fia
ē bona maa: go maa appetit fia p̄sē ab auseritia et
p̄sē ipsius fia: go illg appetit per modū amoris stricti.

206. Distio m̄: & p̄sē ab auseritia et
p̄sē fia etiq̄ polibus fia ē bona maa; no: p̄sē ab
auseritia, et p̄sē fia sō exercita, sive existente;
addo m̄, et distio consequens: go maa appetit fia etiq̄ p̄sē
ab auseritia, et p̄sē fia sō exercita; addo: &
etiq̄ poli; no cog. Et dicere, maa appetit fia, q̄a bonū sibi;
cy a fia in nullo sensu sit bona maa, nisi talis intelligat
cy poa ad informandū mag: idco appetitū maa n̄ pōē trahi
ad fia p̄sē ab auseritia et p̄sē fia.

201. Lucido A, magis appetere sic perfectioris mai-
 omni appetitu, quod sic minus perfecta; Iudicium e Di Tho 1° pte
 ques 66 in corpore quod sequuntur coram Iesu ita ad Contra Sco-
 tas, Manstry, et Sonty. sic 3. ques 1^a probat: appetitus
 innatus magis ad sic nil aliud e, quod indigentia complemen-
 ti substantialis; huic indigentia equae subenit per sic sus-
 tantia minus perfecta, quod per sic perfectioris: go.

202. Confirmat si magis propendere magis in sic perfe-
 oris, quod in minus perfecta, dy heret sic ligni 2° est violentia;
 hoc n: go. Rao magis: nq magis heret sic ligni, cadet
 aia rali, ad quod magis propenderet.

203. Oponet magis appetit maioris sic perfectioris;
 si perfectior e maior perfectio magis: go. Distio magis:
 magis magis appetit sic maioris perfectioris, si per minoris n fiat
 satis indigentia magis; codo: si per minoris fiat satis indigen-
 tia magis; no magis, et cosa mai, no cog: qa per sic substan-
 ty minus perfecta satis fit magis indigentia: quodet emfra
 substantialis e substantialis completus magis.

204. Instat: magis appetit sic sub ratione bonae; si
 perfectior e melior quod minus perfecta go magis appetit sic
 perfectioris: Distio magis: si perfectior e melior quod minus per-
 fa melioritate requisita ad faciendum appetitum magis. no meliori-
 tate n requisita; codo magis et no cog. Res n appetit innate
 mai id, per quod simplicitate fit satis sua indigentia; n a curat,
 nq appetit melioritates alias supra isty concepty.

204. Instat: magis appetit sic sub ratione bonae; si perfectior e melior quod minus perfecta go magis appetit sic perfectioris: Distio magis: si perfectior e melior quod minus perfecta melioritate requisita ad faciendum appetitum magis. no melioritate n requisita; codo magis et no cog. Res n appetit innate mai id, per quod simplicitate fit satis sua indigentia; n a curat, nq appetit melioritates alias supra isty concepty.

217 Opones 2 si maā heret cogit ēēt q̄ dicitur
 appetitua, magis appetit siq̄ perfectior, quā minus perfectior; go
 innate magis in illa, quā in ista propendit. Haec cogit q̄
 appetitua innatus rerū naturā sequit̄ cogit Aristotē nāc
 illas dirigentis ad suos fines.

218 Ad argumentū Dicendū, magis illa hy
 pothē magis appetiturq̄ appetitu ordinato siq̄ perfectior,
 quā minus perfectior, q̄a cū mediu n̄ amet̄ propter suū entitū
 perfectior, & propter eius conducentū ad finē, n̄ debet
 maā magis appetere siq̄ perfectior, quā minus perfectior, cū
 per quodlibet ipsarū suū finē satis, abundē consequeret̄.

219 Iudico 2 appetitū maā trahi ad finē corruptas
 ly ipsarū substantiā. Ita auctores n̄ contra Aristotē expli
 cat: finē corrupta ē illa quā r̄ perit: unde duo dicit, et substan
 tiā ipsius finē, quā aduc remanet polis, et circumstantiā pro
 cedentis corruptionis. Dicimus go magis appetere finē corrup
 tas ly substantiā ipsarū.

220 Probat: maā appetit̄ innate siq̄ ante eius corrupti
 onē: go etiā post corruptionē appetit̄ illa. Probat̄ coā: per
 corruptionē finē nec mutat̄ in ea entitas maā, nec in ea entitas
 et substantia finē; 2 maā ante corruptionē finē appetit̄ siq̄ qu
 od substantiā, sive entitatē: go post corruptionē illa appetit̄.
 Mirari patet, q̄a corruptio finē ē quid aliq̄ r̄ entitati ipsi
 us finē, quā entitati maā.

215. Arguit: si macia appeteret frigus corruptas quod ad sustentationem ipsarum neque appeteret frigus merum poles sed ipsarum sustentationem; et appetit frigus merum poles: ergo et corruptas.

216. Probat maior: ideo non appeteret frigus corruptas quatenus per ipsarum corruptionem impeditur, ipsas hanc materiam a macia; et non minus impeditur habitus frigus merum poles a materia per decretum efficaciter de non ex frigus merum poles: ergo si macia non appeteret &c.

217. Opponetur supposito exca destruens obfusale appetitus innati hunc pariter destruit; et corruptio frigus est supposito exca destruens obfusale appetitus innati; quia corruptio frigus destruit naturaliter aequilibrium ipsius frigus. Non magis; quia obfusale appetitus innati est bonus sed se aequabile; et frigus etiam potest corruptionem moveret sed se aequabile, siquidem poles remaneret: ergo. Itaque videtur, quod si reproductio frigus destruitur sed se impolis naturaliter naturaliter ut hic omittit) talis frigus non est absolute naturaliter aequabilis a macia; at non est de ratione appetitus, quod eius tunc est absolute aequabilis, et quod se naturaliter aequabilis est: nam frigus merum poles non est absolute aequabilis a macia, et tamen ideo macia illi appetit, quia sed se attendit naturaliter aequabilis est.

218. Instas: ideo macia dicitur habet unguis non appetit aliquid, quia nequit naturaliter habere duas subiecta; et supposita corruptione frigus, nequit habere naturaliter frigus corruptus: ergo. Non supposito maioris; quia macia etiam dicitur habet unguis quibus alias

appetit appetitu diuino, si n̄ sul habendas eo qd ad sa-
 triandy appetitu maie phires fra sul n̄ requirant: appetit
 ad diuine omnes etiq dy fig aliquat, q̄a agit,
 qd nunquq sibi deficient sustantly complementy, et ob
 eandz raone appetit fig corrupty, q̄a uidebat fra corrupta
 e una ex forme, que ponunt ex sustantly compleme ma-

ag
 ¶ Opones 2: maie nullo modo appetit fig supernaly: go
 nec fig naly semel destructy. Probat coa: ideo nullo modo appe-
 tit fig supernaly q̄a hoc e inaequibily a maie; d̄ fra sel destructa
 e inaequibily a maie; siquid e naly inaequibily fra produc-
 tio: go.

¶ Coo anti no cog. Disparitas e: fra supernalis eet
 ly sug entaty indenta maie; nq eo ipso qd ly sug entaty super-
 nalis eet, ly sug entaty superaret omnes vias, omnes q̄
 exigentias totius nae, et consequent maie: at fra destru-
 ta considerata ly se, et independent a circumstantia exca
 corruptione n̄ eet maie indenta d̄ debita: q̄a talis fra
 ly se e polis, et e sustantiale complementy ipsius maie, un-
 de maie illg appeteret ly se et entatv̄e consideratq.

¶ Instas: qd e indenty maie, n̄ e trus in-
 nate appetitus a maie; d̄ fra sel destructa e indenta maie:
 go. = Ad confirmandz distuo maie: qd e ly se indenta
 tve consideraty indenty maie, n̄ e trus innates appetitus a
 maie; coo: qd e indenty n̄ ly se, d̄ raone alicuius circums-

tantis, ecce; no mag et negata mte in / sudationis; codo
que in lo, no. demque cog.

222. Quærat modo dicere utrum materia innata appetat
fias corruptas ut conuertas cy circumstantia corruptionis?
et quæ in hac questione ab aliquibus supponit, et ab omnibus
omittit reproductione fias destructa eē ly se naturalit in pōg;
dico, mag n appere innate fias corruptas ut conuertas cy
circumstantia corruptionis.

223. Probat: materia innata appetit fias corruptas
reduplicatē ut tales, et innate appetere tales à Deo reprodu-
ci; et supposito qd reproduci sit ly se naturalit impolis illg
n appetit innate materia; go. Maior constat et minor suadet:
nq appetitus innatus sō eē ad bonum xanacis reru poles; et
reproduci sit bonum, n tñ eē xanacis reru pole si omissione
facta stare velimus: go.

224. Dico qd reproduci sit ly se naturalit impolis
n prebat n posse innate appeti à materia. Implicet probabit
ans: conferat Deus materia omnes fias sal, et illas omnes
postea destruat. Modo sic: nulla fias potest postea dari ma-
teriam, quia iterum produceret et materia tunc innate appeteret
aliquid sibi dari: go.

225. Probat: fonte corruptionis fias. A materia illg appetit
bit: go etig illg appetit post ipsius corruptione, pro coa stat
coe illud aroma: idg manens idg naty eē de semper facere idg.

226 Probat 3 qd aia separata a corpore
 itaq; cy illo uniat reproductione unione importat;
 al ralis separata a corpe het appetitu, et inclinacione innatq;
 ad eusmodi reunionem: go. minor Doctis Angelici 1 pte
 ques 16 aut ad 1y.

227 No ans, ad eius probacione omnes casu
 argumenti, nec ad 1y probacione cosa ma. distinguendo mag;
 1 ma. hanc innate appetit aliquid sibi dari tunc; no
 mag; sibi dari in su diverso a circumstantia corruptionis pre-
 cedentis; codo mag;. Hoc e, ma. post corruptione frax; eas
 appetit eod; appetitu, quo antea eas appetebat; Antea n
 appetebat sibi dari frax, que sel destructa fuissent; hoc
 em e impole nalis: go nec postea eas appetit in su com-
 posto corruptionis.

228 Ad 1y probacione distuo ans: ante co-
 rruptione. A ma. illg appetebat in su diverso a corruptione;
 codo: in su composto corruptionis; no ans et cog. Ad
 1y denique nec cy Caretano Dy 1hg so. docere qd aia
 inclinatur uniat cy corpe 1y substantia amonis, hoc
 e, cogit uniat; n a qd exigat reproducu eand; mat nune
 no unione, que iq destructa fuit. Vive fol. 434.

Capitulu de dependentia

ma. ha ru fia substantia

1y Sectio 1 utaq; ma. 1y

possit sine omni fia sustan-

1199
 In divinis existere.

228 Manus itery ad arma vocat Theotary nobilissimū,
 et eucty ultio ad pugna probocat Jesuitary agmen. Nega-
 vis insonat Theotary litus, mag indicans adis debile ē, ut si-
 ne fra Scipione nec divinitus quidy consistere queat.

230 Theotis de more adherent complutensenses
 triopus 3 ques 6. Filipus à Santissima Trinitate ques 3
 et 5 Cardinalis Aguiris disopus 8 Sectione 14 Fiolanus
 ques 3 et 3 Salancus ques 8, et quibus nre Policius to-
 mo 2 disputatione 6 sectione 11.

231 Eamus Jesuitary exercitus diving tuct om-
 nipotentig. Decorata sefi pialangi accedit acuescy suo
 nobili mariano Duce, quos egregi sequit voluntarii, ut
 quos anumerant Dalemandet, Emmanuel à conceptione
 disputationet ques 3, et qd miry ē. celebres Theota ut So-
 lus citatus ab Ortiz tractatu 3, Barez atque Medina
 Dominicanis castis relictis ad nra triumphalia convolarunt
 signa.

232 Ante prebary supponendy ē, Dey duplici potē
 uti sua omnipoa quoad producionē, sive conserbationē cre-
 aturary. Primo conformando se et nris usy, et legibus co-
 muni us, quibus mundus conditū, et quibus dicunt se
 acomodare semper ac per ipsy Dey n dicunt oporty: qdo
 d Deus utitur sic omnipoa sua naturalit operari dicit, vel
 de poa ordinaria, et ut Autor nra.

233 Secundo n̄ annuendo uery exigentia, nec
se conformando legibus illis communibus, quibus mundi
constituit: qđo Deus sic utit omnipoa sua dicit super
nalit̄ diuinitus, et miraculose operans de poa extra ordina-
ria de poa absoluta, et ut Autor ^{su} pernalis. Primo modo
producit, et conseruat accidentia in subto. Secundo a mo-
do conseruat accidentia sine subto in sacra Eucharistia.

Probita asserimus, Deū poē facere qđ maā sine fia sus-
tantiali existat, vel maā poē supernaturalit̄ et diuinitus ex-
istere sine fia sustanli.

234 Probat̄ commun̄, ac solido fundamento, qđ lo-
cy hit in omni controversia, qua de absoluta Dei omnipoa.
Hoc ē: qđ manifestq̄ n̄ inbolbit contradictioni n̄ ē dene-
gandy diuina omnipoa; Imāq̄ h̄ sine omni fia sustanli
existere manifestq̄ n̄ inbolbit contradictioni: qđ n̄ ē dene-
gandy omnipoa diuina. Maior ē fundamenty inconcursy.
Mora firmata nallebit solat̄ cone argumentory, qua legi-
tima euadet coal: unde impde n̄ erit apud Deū, maq̄ sine
omni fia sustanli existere.

235 Argues t̄ maā h̄ accipit ex qđ fia sus-
tanli: qđ neque diuinus poē existere sine illa. Falsy ē
ans xa n̄q̄ doct̄q̄ nuper traditq̄. Ma in omnia distuo
ans: maā h̄ accipit exq̄ necessario metafē ā fia sustanli,
no: n̄ necessario metafē; omitto ans, et no cog.

236 Quibus omittamus, magis accipere hic et nunc ex \hat{a} \hat{f} ia, hoc in \hat{n} necessario mutari accidit, quia potest saltem supernaturaliter ex accipere ab alio, quod \hat{a} \hat{f} ia sustantia, sive existere ex aliqua peculiari, quod \hat{a} \hat{f} ia sustantia non probentur.

237 Patet hoc et roborat conclusio hoc discursu: quod effectus finalis potest provenire a diversis causis, negatio unius cause non infert negationem effectus finalis. Hoc propter quod fortissimum debet esse, et exprimitur exemplo caloris: calor enim est effectus finalis qui potest provenire a diversis causis, scilicet ab igne, et a sole; et propter hanc rationem non bene valet: ignis non existit: ergo calor qui est effectus finalis ignis non existit, quia deficiente igne calor potest a sole provenire.

238 Supposito ut evidenter vera illa propter quod effectus finalis \hat{a} \hat{f} ia subsume; Defectus finalis mae existentis a diversis causis provenire potest: ergo negatio unius cause talis effectus non infert negationem finalis effectus mae existentis.

239 Aliorum subsistentia approbare tenent vel ipsi adversari: nam quod ipsos mae potest existere vel per eorum propriam \hat{f} ia, vel per eorum propriam \hat{f} ia: quia quod ipsos humanitas Christi Domini existit per eorum Verbum, non per eorum \hat{f} ia: unde hoc quod ens habere eorum potest provenire vel a \hat{f} ia vel a Deo: unde neque \hat{f} ia in mae non infert negationem ex quo ipsa mae.

240. La hic discursus videtur efficax, potest enim
 nihilominus esse Theodorus dicendo, quod effectus finalis exa potest quod
 de provenire a diversis causis supposita sua sustanti in ma,
 et si non supponat sua sustantis minime potest ex q ma a di-
 versis causis provenire; cy a ma existens per exq Verbi
 supponat cy sua sustanti, inde nullus est argumenty.

241. Contra est, quod effectus finalis exa a diversis pro-
 veniat supposita sua, non videtur quod talis effectus absolute prove-
 niat a diversis causis; quia quod ma existat per exq Verbi su-
 posita sua, non est quod sua praestet exq ma, et quod absolute a de-
 o proveniat; prosequor: et quod effectus finalis a diversis
 causis provenire potest negatio unius causa non infert negatione ef-
 tus finalis: quod negatio sua sustantis in ma non infert negatione
 effectus finalis exa in ma.

Secundo Secunda argu-
 menta soluntur.

242. Argues: in facta omissione hinc conceptus ma ex-
 tens dependet a sua in genere causa finalis; et Deus non potest ru-
 pture defectu causa finalis: quod nec divinitus potest ma ex-
 tere sine sua. Ita minoris: quia effectus causa finalis nec di-
 vinitus potest dari sine sua.

243. Distinguo: et Deus non potest supple defectu
 ty causa finalis substituendo pro causa finali qua deficit
 alig causq, vel quasi causq finali; non: non substituendo alig
 causq; vel quasi causa finali; cetero et non cog.

244 Explat hoc ppo va e effectus fralis constituitur per subty et fig. Ex illa ad hoc unice inferit indicat, qd de fonte fra necessario metafe deficiet ille numero effectus fralis, qui per talis fig deficiente constituebat. Et hoc numero calidit qd per subty et gradus. Et caloris constituitur, n poe, nec durabitur, permanere, si gradus. Et caloris deficiat: na inferit ex ppe illa n poe. Deu substituere pro illa fra aliq fig, vel quasi fig, a qua proveniat id effectus fralis spe se id, quambis n numerice cy prior.

245 Patet in exemplo: nq quibus hoc numero calidit, a gradu. Et caloris, proveniens n potit provenire ab alio gradu necessario que deficiat tali gradu caloris deficiente: poe tn id subty denotari calidit a gradu. Et calor in ipso subty producto, et sic dabit absque gradu. Et calor ead denotari calidit, ead, inq, spe, tn ea- de numerice.

246 Anima in tali Xpi Domini correspondebat ex naa rei exa sibi propria a qua ingere causa fralis proveniret aia existens denotari, et tn aia Xpi Domini xa hostas ve et ppe existens ab exa Verbi Divini, quo tn n e ve et ppe causa fralis physca illius denotari- omis. Cui go n poterit Deus communicare ma et ta aliq exq in cuius existens sit.

247 An duo inferunt, hanc denotari- omis sive effectus fralis existens n lit detraat effectus fralis physicu

effectus fialis fixum; quia potest provenire ab ea quae nō fīa
fīa ut patet in eadem Verbi, quae nō ē fīa fīa, et in denomi-
natōe existentis humani Christi in se Theotary.

¶ Unde potestis formare contra ipsam hunc silo-
gy. Si vos maia potest existere per eam Verbi Divini; et
verby Divini nō ē per vos fīa: ergo maia potest existere, et nō
per eam fīa. Major et minor Theotary s; eadem inferunt.
At fortasse ut vim infringant aut restrictionem addatōe, quae
quae relinquitur impugnatio.

¶ Secundum quod inferunt ē, quod quibus omnibus, hanc
denominatioem maia existens ē effectus fialis fixus proveni-
entis ab ea fīa in genere causa fialis, potest tamen magis denomi-
nari existens, et constituitur eundem vel specie vel saltim ge-
nera effectus fialis, et alia exa possibili, et a fīa independen-
ti, quae Deus de potest saltim absoluta illi communicare potest.

¶ Uno verbo: hic effectus fialis maia existens da-
mū requirit absque actu ex alio; et possibile s; plures actus exa-
les, a quibus effectus ille provenire potest.

¶ Argues: maia dependet esset ab aliqua fīa accidentali, scilicet ab ubi: ergo et a sus-
stanti. Respondeo: non cum maia conectet minus ex fīa sus-
stanti, quae quidem ē substantie complementum, quae ex fīa
accidentali, quae tale complementum nō ē? eodem modo, et na
consequentia.

252 In disparitate u. existere, et n. e. alicubi, ex p-
 s. t. a. s. c. o. n. t. r. a. d. i. c. t. i. o. n. e. p. e. r. s. e. f. e. r. t. ; atqui ma. a. h. e. t. f. o. r. t. a. s. u. a.
 u. b. i. c. a. o. n. e. e. a. l. i. c. u. b. i. : g. o. a. b. i. l. l. a. d. e. p. e. n. d. e. t. e. s. s. a. l. i. t. ; et consequen-
 t. e. r. n. e. c. d. u. r. m. i. t. u. s. p. o. t. e. s. t. e. x. i. s. t. e. r. e. s. i. n. e. i. l. l. a. : m. a. a. a. d. e. x. i. s. t. e. n. s. s. i. n. e.
 f. r. a. s. u. s. t. a. n. t. i. n. u. l. l. g. c. o. n. t. r. a. d. i. c. t. i. o. n. e. d. i. c. e. r. e. t. , s. e. l. o. s. t. e. n. d. a. t. q. u. a.
 s. i. t. ? I. t. a. c. o. e. a. d. u. n. c. t. a. n. i. l. p. r. o. b. a. t. ; q. a. m. a. a. e. e. t. i. q. c. o. m-
 p. l. e. m. e. n. t. u. s. s. u. s. t. a. n. t. i. e. a. i. a. n. a. t. u. r. a. l. i. s. , e. t. t. u. h. a. e. e. t. i. q. n. a. t. u. r. a. l. i. t. p. o. t. e.
 s. i. n. e. i. l. l. a. e. x. i. s. t. e. r. e.

253 Replicant: possibilis e. entitas essalit inco-
 m. p. l. e. t. a. i. m. p. o. t. e. n. s. u. e. e. x. i. s. t. e. r. e. a. b. s. q. u. e. s. u. o. c. o. m. p. l. e. t. o. s. u. s. t. a. n. t. i. : g. o. t. a.
 l. i. s. e. m. a. a. t. d. e. f. a. c. t. o. e. x. i. s. t. e. n. s. : h. a. e. e. m. e. e. n. t. i. t. a. s. i. n. p. e. r. f. e. c. t. i. s. s. i. m. a. o. m-
 n. i. u. . R. e. t. o. r. q. u. e. o. : p. o. t. i. s. e. a. q. u. a. i. m. p. o. t. e. n. s. u. e. e. x. i. s. t. e. r. e. n. a. t. u. r. a. l. i. t. a. b. s. q. u. e.
 f. r. i. g. i. d. i. t. a. t. e. s. i. b. i. d. e. b. i. t. a. : g. o. t. a. l. i. s. e. a. q. u. a. d. e. f. a. c. t. o. e. x. i. s. t. e. n. s.

254 Igitur coo. anti, no. cog; q. a. p. o. s. s. i. b. i. l. i. t. a. s. i. l. l. u. s. e. n-
 t. i. t. a. t. i. s. n. e. s. u. p. e. r. n. s. f. u. n. d. u. , u. t. s. i. l. i. s. i. u. d. i. c. e. t. m. a. a. s. a. d. e. f. a. c. t. o. e. x. i-
 s. t. e. n. s. , u. t. c. o. n. s. t. a. t. e. x. r. e. t. o. t. i. o. n. e. . P. r. o. b. e. t. g. o. a. l. i. u. n. d. e. : n. e. q. u. i. d.
 a. s. e. q. u. i. t. p. r. o. b. a. o. c. o. e. a. d. u. n. c. t. a. ; s. i. q. u. i. d. m. a. a. q. u. a. m. b. i. s. a. d. e. o. i. m-
 p. e. r. f. e. c. t. a. e. t. i. n. s. u. s. t. a. n. t. i. a. , e. t. p. l. u. r. i. b. u. s. a. c. c. i. d. e. n. t. i. b. u. s. p. e. r. f. e. c. t. o. r.

255 Argues 3: ma. a. e. m. a. g. i. s. i. n. s. e. p. a. r. a. b. i. l. i. s. a. f. r. a. s. u. s-
 t. a. n. t. i. , q. u. a. m. a. c. c. i. d. e. n. s. a. s. u. b. t. i. ; a. c. c. i. d. e. n. s. n. p. o. t. e. n. i. s. i. s. u. p. e. r. n. a. t. u. r. a. l. i. t.
 s. i. n. e. s. u. b. t. i. e. x. i. s. t. e. r. e. : g. o. m. a. a. n. e. c. s. u. p. e. r. n. a. t. u. r. a. l. i. t. p. o. t. e. r. i. t. e. x. i. s. t. e. r. e. a. b. s-
 q. u. e. s. u. s. t. a. n. t. i. f. r. a. . P. r. o. b. a. t. m. a. i. o. r. : m. a. a. e. t. f. r. a. s. s. m. a. g. i. s. u. n. y. ,
 q. u. a. m. a. c. c. i. d. e. n. s. e. t. s. u. b. t. y. ; n. g. m. a. a. e. t. f. r. a. s. u. s. t. a. n. t. i. s. c. o. n. s. t. i. t. u. e. n. t.
 u. n. y. p. e. r. s. e. ; s. u. b. t. y. u. o. a. c. c. i. d. e. n. s. u. n. y. t. y. p. e. r. a. c. c. i. d. e. n. s. c. o. n-
 s. t. i. t. u. e. n. t. , a. q. u. a. s. s. m. a. g. i. s. u. n. y. s. s. m. a. g. i. s. i. n. s. e. p. a. r. a. b. i. l. i. a.

256 Retorquens: corpus et aia ralis ss magis
 uny, quā ignis et calor: qā maā et aia ralis constitunt
 uny per se; ignis vō et calor uny per accidens; et quā ss ma-
 gis uny ss magis inseparabilia: et ignis sō supernaturalit po-
 test à calore separare; qō maā vel corpus nec supernaturalit
 poterit ab aia rali separari, qd falsissimū ē.

257 Directe no mag, et maiore probatoris: qā
 qd uny per se, quā uny per accidens ss uny unitate compo-
 sitionis fise, qd d uny sūt per se, et altery per accidens so ar-
 quat dicitur suary pty, n d maiore, vel miore insepa-
 rabilitate, ut ex retortione fit clarū.

258 Argues A ex fratribus computensibus: implat
 qd existere, quin sūt in aliqua detrata specie; d maā sine
 fra n ēēt in specie detrata; qā n heret difiq, hoc siquidē
 desumit à fra. Retorquens: in illo cog su in quo si di-
 cunt difiq desumi à fra, dicunt qus à maā desumi; qō
 implat arg raly existere sine maā. Probo cog: qā n ēēt
 in specie detrata siquidē caret gene.

259 Neo directe distinguendo mig; d maā sine
 fra n ēēt in specie determinata entis fise completi; codo:
 entis fise completi; codo fise incompleti; no mig et cog. Sus
 in quo s va hac ppo difra desumit à fra supra explica-
 tus ē, quibus ad de re oportet, qd sicut qus desumit, si-
 ve ē idē ac maā metafā, n vō fisa, alit nec Deus nec an-
 gelus constant gene; sicut difra rei n semper desumit

à fra sua, alit nec Deus, nec Angelus herent. Difras,
 D' à metafa, quq quidq' huc maà ex se, et independent
 à fra.

¶ 60 Unde observandū ē 1, mag' existens sine fra fo-
 re in aliqua detraata spefecie entis sui incompleti cons-
 tituta per gus et difrag metafa, scilicet per conceptu ge-
 nicy substantia fra incompleta, et per aleitū diffe-
 rentialē metafē contractivq' illius conceptus genia, ad
 ēē ty subry.

¶ 61 Secundo mag' existens sine fra fore extra q-
 nes illas caas, extra quas debet ēē ut existens ē. Rao
 ē, qā ut res existat, sufficit qd sit extra illas causas
 à quibus debet efficiens provenire, hoc conveniret ma-
 a atq' in illo casu nō trare accione productivq' Dei, qui
 ē unica caa efficiens maà.

¶ 62 Argues s ex Gavardi illa pars substantie
 que ē prior ty origine alia comparte, dependet essentialit' ab illa,
 d' maà ta ē prior ty origine fra substanti: go. maiorq' probat:
 nō si predicta pars substantie nō dependeret essentialit' ab alia co-
 pte, posse salty supernaturalit' existere sine illa, et consequent
 nō diceret prior ty origine: ad modū quo h' cely et terra
 fuerunt à Deo sul producta cely tñ nō dicitur prius terra ty ori-
 gine, qā indicat potuit prius tempore à Deo creari.

¶ 63 Confirmat: qd ē prior ty origine, vel ē ingere
 cause finalis inca, vel in gere cause finalis exca, ad quq

141

sequitur effectus cu[m] illa conexus essalut, ut soludicit prior
radio ty origine. Modo sic: ma[ter] e[st] prior ty origine in gene
causa fratis ince in fra: go nec super nat ut po[ss]e[st] existere
sine illa.

264 Probat cog: q[uonia]m int[er] prioritates illas versat
discumen istud, q[uo]d t[er]m[in]o int[er] duo substantialia essalut con-
exa; la u[er]o int[er] duo necessario conexa ty accidentalit. Et
nao interior e[st]; q[uonia]m si ma[ter] e[st] causa fratis ince: go sup[er]nat
essalut fig prioris in gene causa fratis ince: n[on] Deus ne-
quit sup[er]nat effectus causa fratis. Atque obscuri-
mus Gavarior pla confundens; forte a sua celebri paritate
malei confusy habens caput.

265 Et h[ic] facilius e[st] negare q[uo]d dicit, dica-
mus t[er]m[in]o aliquid ne obscurior fiat. In primis maior arti
e[st] prioris falsa: ignis producat calor[em] a primo sua pro-
ductionis instanti, e[st] prior calore ty origine, naa, sive cau-
salitate: e[st] em[en] prior, et nullq[ue] aliq[ue] prioritate[rum] het, et t[er]m[in]o
nullus dicit, ignis h[ic] essalut et metaf[is]ic dependentiq[ue] a ca-
lore.

266 Sit go ma[ter] prior ty origine fra substantiali
q[uonia]m forte Deus n[on] producat hucusque mag[is] sine fra, & cu[m] D[omi]no
facere[n]t n[on] poterit q[uo]d ma[ter] sit prior atq[ue] tempore fra sus-
tanli. sicut po[ss]e[st] facere q[uo]d ignis e[st] prior calore atq[ue] tempo-
re, h[ic] modo sit illo prior ty origine.

263 Ad confirmacione dico, nesci magis esse cogitabile in cogitacione, et compositi, nesci si cogitabile in cogitacione magis est compositi; sed enim entitates et adequatissime dicitur in se. Insuper necio quod fundus habeat illud discrimen inter proprietates, ita ut ratio apponatur esse aliter conexa cu sole.

Sectio IIIa pro capitulo fundi Theoriarum explicat solent, et eventum ut.

264 Quia omnes difficultates hucusque ab alia proposito rami sunt, et hoc Theorico ligno et ancore illud opere proprii duci. Theoricosimus Salancus, et Magister Froilanus et mente omni Theoriarum sic arguunt.

265 Metaphis impossibile est, ut existere sine capacitate proxima ad existendum; et materia sine forma sustantiva est materia sine capacitate proxima ad existendum; ergo metaphis impossibile est, ut materia existere sine forma sustantiva. Probat minor exa est ultimus actus in genere entis et forma est actus huius in eodem genere; et materia sine actu huius in genere entis est sine capacitate proxima ad actum ultimum; ergo.

266 Non magis, et ad eius probationem dico, ex quo est ultimus actus in genere entis vel forme completi, vel forme incompleti; non vero est ultimus actus in genere entis dicitur forme completi. Patet clarissime in forma sustantiva, quae habet esse in forme incompleti, huius tamen propter ex quo dicitur actus ultimus in genere entis, quod cum illud sit; quia est illa actualitas, in cuius ens de se

potens existere, pond' tanc' for' in rexy naa: cy quo stat,
 qd' existat vel ex se completo, vel ex se incompleto, sicut
 fuerit ipsius essa.

¶ Insuper fra sustantib' e' actus hui' in gere
 entis frae completi: e' em' id' in cuius ma' detrah' ad ee' ta-
 le compositu' potius qu' illud. Velgo instet Salancus cy
 omnibus suis solut'one' ista, vel desinat acty repetere. In-
 ter' in hanc re'ort'one' audiat: Per te ma' het acty metaf'q,
 qui e' etiq' in aliquo su' ultimus actus in gere entis; ng' e' da-
 fra metaf'q, per qu' raa superior detrah' ad constituen-
 d'q' sp'et' metaf'q' ma' ta, et etiq' fra e' actus hui' in gere en-
 tis; quomodo go het acty ultimy sine actu primo?

¶ Dicit, acty metaf'q' ee' ultimy essale, et
 in linea metaf'q' p'acindit' ab ente frae completo, et frae
 incompleto. Sed ad et nos remus, scilicet exa e' ultimus
 actus entis in linea exali, qua p'acindit' ab ente frae co-
 pleto, et incompleto; fra ad e' hui' actus in gere entis frae co-
 pleto.

¶ Unde sic arguor ideo per vos implat mag' h'q'
 ee' sine fra sustantib', qa' eet in actu ultimo, quin eet in ac-
 tu 1°: huc em' e' fra sustantib'; hoc raa nulla e': Probo
 mag' poe' ens ee' in ultimo actu, quin sit in actu primo, in-
 telecto actu primo per fra sustantib': go. Probo ans: acci-
 dens Eucharistici e' ens in actu ultimo, het em' exq, quae p'ra
 voo e' actus ultimus; ens Eucharistici n' het acty primo,

quā n̄ habet figuram substantie, que per se est actus huius: quod stat
ens in actu ultimo, quā s̄ in actu h̄o. Neque prodegit res
accidens esse figuram, et consequentem actui, et magis esse puram per se.

¶ Non inquit prodegit quā accidens taliter
est forma ut n̄ sit substantia, et taliter est actus ut n̄ sit primus;
¶ Secundus: quod licet accidens sit actus n̄ tamen actus primus;
atque nihilominus accidens est in actu ultimo, quā habet actum
h̄o, scilicet figuram substantie: quod magis tamen quā habet figuram substantie
poterit esse in actu ultimo, si videlicet habet aliquam figuram acciden-
talem ex se scilicet, durationem, vel ubi rationem.

Sectio de utrorumque

Dna Thomas respondet.

¶ Doctores Thomae, et Dominicanus Magister a
deo visus fuit oppositus Doctor Angelicus, ut Soto, Banez
et Medina in hac verba exumpserunt: a nro Sro Doctore deficien-
tes verba s̄ ipsorum quod Cavery disputatione 14a dicitur octavo
numero magis potest conservari sine figura azeimus. Iudica-
mus in Jesuita Angelici præceptoris n̄ esse nobis contrarium,
ut reverenter auscultatis testimonio ab ipso desumptis cla-
ry fiet.

¶ Mustissimus Salancus, Mre Poilanus, et ce-
teri Thomae condelegant verba haec per ques. 66 art. 1, ibi:
dicere a magis præcedere sine forma, est dicere ens actu sine actu,
quod implat contradictionem. Et ad 3y ait: ad 3y dicendum quod
accidens esse forma est actus quidam: magis ad 3y id quod est ens

5151
in poa. Unde magis repugnat esse in actu materiae, quam acciden-
ti sine subto. et quod libet 3o cal. v. dicere quod materia est in ac-
tu sine forma est dicere contradictoria esse sub: ergo magis sine forma
sustantiae existere implat contradictionem.

¶ No. hanc ultimam cog., quae non inferitur ex ver-
bis dicitur The: nulli enim verby ex allegatis est sustantialis, vel sus-
tantialis: unde accipio auctoritatem Angelicam ex distinctione fundata
in ipsis verbis. Dicere autem magis procedere sine forma tamen acciden-
tali, quam sustantiali, est dicere ens actu sine actu; eodem dicere
autem magis procedere sine forma tamen sustantiali, est dicere ens actu sine
actu; no. Implat 2o magis procedere sine forma tamen accidentali,
quam sustantiali: quia si procedat, igitur in illo saltu instanti proce-
dentia durat materia: ergo igitur magis habet formam durationis, et coe-
ret ens in actu: hoc enim duratio importat, ut ait Angelicus
ipse; quia duratio est forma apud ipsum et apud ipsos The:as.

¶ Audiat modo integer discursus Angelici
Preceptoris. Inquirunt Sui Doctor haec parte quae 66 cal. utrum
informitas materiae tempore praecedat formationem ipsius? in cor-
pe a huius auli hoc habet: si enim materia in formis praecedat
duratione, hoc erat igitur in actu: hoc enim duratio importat.
Creationis enim tunc est ens actu: ipsum autem quod est actus, est forma. Di-
cere autem magis procedere sine forma, est dicere ens actu sine actu,
quod implat contradictionem. Quod autem Sui Doctor loquitur de
forma accidentali infero ex illis verbis hoc enim duratio impor-
tat; et quia paucis introitus hoc habet:

278 Unde oportet dicere, quod materia prima neque fuit
 creata deo sine forma, neque sub forma una eorum, et sub forma distinctis.
 Atque materia cum forma accidentali non est omnino sine forma: quod enim im-
 portat hoc deo ut patet ex suppositione ad 3y ubi Sicut Doctor
 accidens appellat formam, et actus quandoque: quod materia prima indepen-
 dentia a forma substantiali potest habere formam, et esse in actu.

280 Unde omissio ex quo est distinctio ab essentia, et omis-
 sio durationis distinctio a tempore et re existente, ut plures
 faciunt Aristoteles, essentia materia quae est potest pura in genere re-
 ceptivo non potest existere omni forma exposita: quia indiget forma
 ex aliis ut sit in actu ex aliis: cum ad hoc actus ex aliis est ens in ac-
 tu, et infert bene: quod non est deus in forma: quod si supponat exis-
 tens aliquam formam habet, quod absolute concedimus, et hanc doc-
 trinam applicamus ceteris autoritatibus.

Sectio Sa utrius materia
 dependeat naturaliter
 a forma substantiali.

281 Suppono hanc vocem nalis dupliciter accipitur. Pri-
 mo prout contra ponit violento; et prout supernaturali.
 In primo modo dicuntur naturalia illa omnia, quae res exigunt ad
 bonum sui conservacionem, et quibus deficientibus in statu vi-
 olento constitutur: sic frigiditas est naturalis aquae; et calor
 ipsi violentus.

282 Nalis vero modo est omne id quod contra miraculum
 dici valet. Unde licet calor non sit naturalis, melius non sit contra-

his aqua, prout natura operatur in volentis; et in naturalis pro-
 ut naturalis miraculoso operatur; quia videlicet potest calor absque
 miraculo in aqua induci. Hoc praesupposito interrogat,
 utrum natura ita dependeat a sua substantia, ut non possit natu-
 riter, hoc est, absque miraculo existere sine illa?

283 Prima in questione sensa defendit, mag-
 isque non potest natura existere sine sua substantia. Haec sensa
 est fere omnium Socrum contra aliquos philosophos antiquos contra-
 riam non minus defendentes, et atque contra paucos inge-
 niosos. Res affirmantes esse ignotas, inter quos hanc sen-
 sationem nobis acute illustravit. Memori colendissimus Re-
 censionis, a quo non sine magna gloria memini philosophi
 doceri, et a quo in hoc puncto uberentem recedo, quod et
 ipse fecit; quia amicus Plato, et magis amica veritas.

284. Nunc igitur conclusio sit magis, non potest natura
 existere sine sua substantia. Unde natura sumitur prout ope-
 ratur miraculoso in sensu supra explicato.

285. Dubitatur ratione ex hinc deumpta: quod semper eodem modo
 evenit, ut non aliter venibile est esse natura necessarium; sed magis saepe
 per se, et est cum sua substantia: quod venibile est, hoc est natura nece-
 sarium.

286. Maior debet esse certa. Cuius enim ignis non adhaeret
 cum naturali exigentia ad calorem, nisi quia semper experimus ignem
 cum calore?

287. Sed primo Per Ariana, unde nobis constat

mag^{is} t^{em}p^{or}e, semper furasse cy fia sustanli? nun qui morati sumus
in omnibus orbis locis? Interrogo Anaga, unde illi cons-
tat ignis V, vel qdlibet agens semper requirere passy ad
agendy? nunquid ipse incola fuit omny orbis locory, ut t^{em}p^{or}e
certo possit affirmare cy omnibus fis qd semper agens requi-
rat passy ad sug fig produendq, et ex hoc prinpio ipse sicut
ceteri exq ma^{xi}ma ostenderit?

287 Non atq ex eod^e prinpio dicimus mag^{is} se-
per extitisse cy fia sustanli: n^{on} experimus qd semper ag-
ens aliqd passy destruit, ut introducat sug fig: signy
go e, mag^{is} here fig: n^{on} dispositiones fia antiquas videmus
destrui, cy a hac dispositiones conecant nat^{ur}al^{it}er cy fia,
inde infer^{re} dari semper fig in ma^{xi}ma.

288 Sed qd n^{on} ma^{xi}ma semper extiterit, et ex-
tat cy fia sustanli; et t^{em}p^{or}e n^{on} infer^{re} consequentia: n^{on} t^{em}p^{or}e ve-
nibat ab actu ad p^{ro}g coa negava rediret n^{on} e, nec fuit: go
n^{on} po^{te} e.

289 Non cauet nec caret: go caere n^{on} po^{te}. Respon-
do, qd ab actu ad p^{ro}g negave no valet experientia, et coa-
hens certitudin^e, et infalibilitat^e metaf^{is}; bene t^{em}p^{or}e valet
coa negava h^{ab}ere morale, et fig certitud^e, qdo fundat^{ur}
inconstanti, et unli experientia, et cor^{am} Doctor^{um} calculo
approbat; et qdo n^{on} e ugens r^{ati}o ad dicendy op^{er}aty.

290 Ino verbo: ab actu ad p^{ro}g coa negava infal-
ibilit^{er} metaf^{is} infer^{re} n^{on} valet; ab actu ad p^{ro}g coa ne-

ga verumelut moralit et fixe natit inferens vult,
 ut patet hac paritate, que est confirmatio conclusiois.

232 Confirmatio conclusio: maā ē ex sua naā poa sus-
 tantis sustantit incompleta ex se detrata adfig sustantit n
 minus quig ignis ad calorem; d ignis n poē natit existere
 sine calore; go nec maā sine fia sustantit. Illic ato ut mi-
 hi colendis ismus Illic paritate nullq; sili em modo proba-
 re quia poē, aqua n poē natit existere sine fragilitate
 summa. d contra ē.

233 Non licet cuique illud asypti probare; qā
 heret contra se ipso experientia; unde nos probamus mag
 n poē natit existere sine fia sustantit n praxi qā ignis
 n poē natit existere sine calore; d illud probamus hoc
 ipsa paritate et circūscripta raone; quā probant fignis n
 poē natit existere sine calore; que quide ē eadē ac nra
 loquendo de maā.

234 Arguit em, ignis semper experimus semē
 calidus; go n poē natit existere sine calore, vel asigne qā
 raone probat ignis n poē existere natit sine calore, si non
 ueniat ad ipso experientia; cy ad ut dicit contra aqua mi-
 lit experientia ipsa in dicit qd nulla ē paritas.

235 Arguet: in ta mundi conditione maā ta
 existit sine fia sustantit; qā in ta mundi conditione terra
 erat innans a bacua, xa illud generis capl, ubi Suis Au-
 gustinus nomine terra, intelligit mag hq.

286. Hoc in primis S^{ty} Augustinus ut tracta-
se sup^{er} opione lib 13 confessionum cap 13 ibi De^{us} sic alloquitur:
sul utiq^{ue} fecisti ut mag^{is} fia nulla more intercap^{er}e se-
queret. Sicut Basilus homilia 2 in Exameron appellat
depravatores sacra scriptura eos, qui per illa verba gene-
sis intelligunt mag^{is} or fia sustanti carente.

287. Unde I^o interpretes legerunt ibi: terra erat
invisibilis et incomposita, q^{uia} in sa mundi conditione terra
cavebat ornatu et plucia compositione plantarum, herba-
rum, varietate que florum carebat.

288. Quod a nomine terra elementy terra inteli-
gendy sit probat. Verba sacra scriptura accipiendat^{is} in
toto rigore q^{uo}o nully sequit inconveniens. Hoc e regula
Theologie expositiva; hoc vox terra in rigore accepta si-
fat terra elementy ex ma^{ter}a et fia sustanti composity, nully
que sequit inconveniens in eo q^{uo}d producto rigore accipiat.

90.
289. In triduo mortis X^pi Domini mansit ma^{ter}a
sa X^pi absque fia sustanti: ma^{ter}a sa X^pi mansit sine
aia rali; hoc em separata fuit a corpore; Inque habuit
alig^{is} fig^{is} sustanti: 90. Probat minor si habuisset alig^{is}
fig^{is}, eg amis sis et X^pus Dominus in sua resurrectione;
hoc e absurdy: 90 alig^{is} fig^{is} n^{on} habuit. Suadet maior:
ng per adventy aia exptusa fuisse talis fia. minor a^{ut} e certa;
q^{uia} ut theologicy axioma e, q^{uo}d sel^{us} verby assumpt^{is} nunquq^{ue}

Dimisit.

300. Argu Verby Diviny qd Arg in triduo mortis
mansit unity mae la Xpti, asumpsisset illg nobz fig: go
eq n dimisset.

301. No ans, cuius probas nulla e in sa Sco-
ni, qug nos forte turbimur; xa qug mae la Xpti mansit
cy fra sustanbi corporeitatis, qug ante mortz Domm
habebat, et in eius resurrectione n dimisit. In sa vo
Di Ihoa fig corporeitatis n admittentis vel duplicis?

302. Primo mag hq Xpti mansisse cy fra
cadaverica inducta in mag in morte Xpti, et postea expul-
sa in eius resurrectione; hoc a minime opponi predicto
axiomati, nq ut fra cadaverica unita fuisset corpi Xpti
n in Verbo Divo: unde illg Verby Diviny n asumpsit.

303. Sed ex doctra Lamii, Verby Dy fu-
isse utique unity fra cadaverica, eq que dimisere in Xp-
ni resurrectione; hoc in n e contra predicty proloquy, qa
hoc so intelligit de eo qd e pars va humanitatis; d fra
cadaverica n e pars neque essalis neque integralis: ga.

Cap. quintay de unitate
mae la Sectio Ia quib
unitate quadeant mae
la de facto existentes.

304. Assero primo, mae omnes sublunares n di-
fere spi int se. Probat essa mae nobis patet ex poa

ad frax; Si in quabet maa sublimari uluat poa ad quag-
libet fig; go maa omnes sublimares s; eiusd; speciei.
Caa patet: qā stante veritate minoris, nullū dat frond; ad
mag subsular; multiplicand; specife.

305 Mox constat videmus em qd ex terra fit
planta, arbor ligny, ex ligno ignis ex igne cinis ex cinere
terra ex illa terra vermis ex vermine avis.

306 Opones stat;: maa adamantis nunquq
perdidit suq fig; No sanguine agni amittit. Insuper
maa adamantis anteq; habuisset fig; adamantis habu-
it fig; terrae, quae bene decocta adonibus solis purifica-
taq; eius fulgentissimo inflatu lapis apparuit eluit
que.

307 Opones 2: maa formica nequit recipere fig; ele-
fantis. No; qā si elefas vescit formicis, maa formi-
cary fig; elephantis recipiunt. Vel distue pp;: maa formica
se sola nequit recipere fig; elephantis; codo: coniuncta
cy aliis partibus maa; no ans.

308 Itaque nulla pars maa ipsius elefantis
pōt se sola fig; totq; integraq; que elefantis recipiunt; At tñ
n̄ probat hinc specia diversitas int; ptes maa, ex qui-
bus elefas constituit.

309 Opones 30: ho difert specie ab equo; go
maa ex qua constat debet distui specifi. probat coa: n̄ dis-
tingunt numeria, nisi qui adiq; numeria distingunt; go

nō distinguunt specificē qui adiq̄te specificae nō distinguunt: q̄o
 si hō et equus differunt specie, debet eorū maā specifica dis-
 tingui. constat autē: q̄a hō senex nō distinguuntur numerica a
 se ipso puero, et tñ in aliquibus p̄tibus maā distus ē.

310. Cōtra autē, nō cog: nō sicut hō metafe sumptus
 difert specificē ab equo, quā hō conceptus generis diferat; ita
 ut difert specie fci ab equo sufficit qd diferat hō fci, quā
 difert hō mag. Ad coa probatōne, nō ans; q̄a panis di-
 fert plusq̄q̄ numerica ab hōe, et tñ hō p̄tē constare eadē nu-
 merica maā hō panis per nutratōne in substantiā ipsius hōis
 conversi.

311. Non urget probatō negati autē: nō distio abso-
 lute probata stat pro distione, qua provēnit a fci; et ideo hō
 senex dicit idē numerica se cō ipso puero, hō diversis p̄tibus
 maā constat; et verimē dicit difere specie a pane, hō con-
 tent seipsum eadē numero maā.

312. Nota denique hō docentē lib 1 de celo ad
 alig fci alig mag ē necessariq, et ē metafe alig ē mag ex-
 qua fit p̄tita, et alig ex qua fit bilis sō exigere diversita-
 tē dispositōne pro diversitate fci: unde alia ē maā dis-
 p̄tita ex qua fit bilis, et alia ē maā disposita, ex qua fit
 p̄tita.

Sectio utry maā ta celestis
 aut eadē specie cō maā ta
 sublunari n. n.

313 Quæstio celeberrima est non solum inter philosophos et theologos, sed etiam inter philosophos Astrólogos, præmittitur, magis quod celi imperii est speciei diversæ à materiis reliquorum corporum celestium: unde materia imperii habet unitatem solum generis cum reliquis materiis celestibus.

314 Ascendit hoc supponit contra præsertim materiam pondus auctoritatis, quod videtur potius apud Augustinum Senonem in empiriologia exercitatione 5 sectione 1a; et quidem satis congruus fuit maiestati Conditionis solis eius, sed quæ nequæ Santorum ex nobilitate formasse materiam.

315 Nra conclusio omnes materia celestes, præter magis imperii, et omnes sublunares de facto existentes sunt eiusdem speciei, Defendit à celeberrimo per illustrem Episcopum Parisiensem Mro Sentary Pro Lombardo, et à Sto Bonaventura, ab Scoto Scotis quæ omnibus, et In Doctore Ludovico de Molina 1a parte tractatu de opere sex dierum disputare 5, quos plures alii doctores non sequuntur contra eum et Hostary, et nostratium sensu cum Doctoribus angelicis, Ramo et Accussimo. Probat ascendit nra.

316 Materia quæ modo est sub finis celestibus fuit prius sub alia forma non celesti: quod omnes materia celestes, et omnes sublunares sunt eiusdem speciei infimæ. Liquet coa exanti: adversarii enim docent, magis corporum celestium est solum receptivum formam celestium, et in hoc stabilunt diversitatem materia celestis speciei à sublunari materia.

317 Probo igitur ans: materia qua modo est sub
 firmamentis fuit prius sub firma aqua: go. Probo ans: post
 1y die creationis, quo deus replevit orbem caelo limbo, prius,
 terra et aqua creavit ipse Ds. in 1o die firmamentum, quod
 est vix caeli ex eo constat, quod in ipso collocata sunt sidera: et
 materia huius firmamenti fuit prius sub firma aqua: go.

318 Explicat vis acti. Creavit Ds. in 1o die
 caelum empireum, creavit et terram: in principio enim creavit Ds.
 caelum et terram; et ad occupandum ingens illud spatium quod inter
 empireum, et terram intercedit in ipso 1o die creavit aquas, quod
 as empireum inter et terram collocavit.

319 Fundat hoc in sacro textu ea quae turbata
 erant super faciem abyssi, hoc est super aquas; abyssus enim, ut
 testantur Sicut Basilus super genesim, et Augustinus in
 salmum 111, est aqua copiosa, ad huius profundum facile non
 potest penetrari; et super has aquas spiritus ferebat, et
 spiritus Domini ferebat super aquas.

320 Postea vero in 1o die dixit Deus. fiat firmamentum
 in medio aquarum, et dividat aquas ab aquis et fiet
 Deus firmamentum, divisit quae aquas, quae erant sub firmamen-
 tum ab us, quae erant super firmamentum.

321 Modo sic: atque firmamentum firmamentum
 fuit ex materia aquae: go. Ratio motus; quia firmamentum non
 formatum fuit ex aliqua materia; quia deus de nihilo cre-
 avit; hoc siquidem vel penetravit eam materia aquae pro-

existente vel maa aquae destructa fuisset, qd nullo firmamenti dicitur: go.

322 Igitur ex eadē maa aquae creavit Deus firmamentum, qd aquas ab aquis divisit, ita ut manserint aquae infra, et supra firmamentum, id ē, supra stelatq sferiq ut dicitur saepe in sacra pagina 29 in salmo 148 et aquae omnes quae supra celos sē laudent nomen Domini.

323 Ab auctoritate urgetur plurimū Story Darty: in his em̄ Sanctus Cyprianus Alexandrinus citatus a p̄re delrio hic docet Deū ex fluxa aqua naa indigentē colli naq fabricatū fuisse. Itē Sicut Augustinus lib 1 de mirabilibus sacrae scripturae cap 1 expressē aseruit Deū celū et terrā, et hoc omnia corpora ex eadē maa condidisse.

324 Itē Sicut Hieronimus, Clemens romanus, et Iulianus alique plures satis indicant, mag colli ē eadē raeōis cy maa subternari.

325 Argumento nro efficaci rentur Hoste, in allegatis testimoniis genesis intelligendū ē nomine firmamenti n̄ colli etherey, d̄ aerey, sive regionē aeris: naq in sacra pagina colli et firmamenti promiscue usurpantur q̄ pro celo ethereo, et q̄ pro aere, ut certū in illo cantici t̄y puerorū bene dicitur omnes volucres colli Domini.

326 Contra ē manifestū: firmamentum in quo fixa sē sidera n̄ ē colli aerey, d̄ etherey, d̄ in firmamento,

de quo sacer textus fixa s̄ sidera: q̄ ē firmamen-
 ty etherey. Maior ē ebidens, pro minor audiat sacer
 textus: fiant luminaria in firmamenty coli; fecit
 que D̄s duo luminaria magna, et stellas, et posuit eas
in firmamento coli.

327 Item R. Pater Sueder lib 2 deo-
 pere sex dieru cap. 1, firmamenty hanc pte superior, et
 pte inferior: firmamenty ad hanc pte superior ē utiq̄
 cely etherey, et hoc includi nomine coli in operibus
 die creatis, et firmamenty hanc pte inferior ē regione
 aeris. Quid si dicit, Deu posuisse stellas in firma-
 menty, quas in aere n̄ collocavit ad hanc firmamenty nomine
firmamenty intelligi totq̄ extensione corporu Diaphano-
 ry ab octava sfera usque ad terram.

328 Vnde xa librūq̄ lectione h̄ it posuit eas
in firmamento coli, dicit, posuit eas in extensione cely.
 Contra ē: firmamenty qd̄ Deus creavit la die, et per qd̄ di-
 visit aquas ab aquis fuit v̄ cely; et creaty fuit ex moa aqua
 praesistente: qd̄ v̄ cely creaty fuit ex tali moa.

329 Probo mag: firmamenty qd̄ D̄s creavit
la die ē firmamenty, cui Deus nomen cali imposuit, xa illud
 vocavit qd̄ firmamenty cely; et firmamenty cui qd̄ D̄s creavit
 nomen cali imposuit ē v̄ cely: qd̄ hoc firmamenty qd̄ D̄s creavit
 ē v̄ cely. Probat̄ minor: firmamenty cui D̄s nomen cali
 imposuit ē firmamenty sub quo aves volitant; et firmamenty

sub quo aves volitant e' v' caly et n' regio aeris; go
firmamenty, cui nomen cali D' imponit e' v' caly, et n'
regio aeris.

330. Maior e' expressa satis scriptura: dicit etiq' D'
(saluat Sa die) producant aqua... et volabile super terram sub
firmamenty cali. Maior etiq' certa: siquid' aves volitant n' sub
regione, d' in regione aeris.

331. Itaq' si atente legat' capt' et v' genes' cor, in
quibus Spiritus Suis creatione' indicat' describit, quatuor ob-
servanda veniunt. Numy, D' y' crease in t' adu caly, empirie
y' scilicet, qum legat', qd D' nomen cali e' imponit. v' D' y'
crease t' adu firmamenty, illique donase nomen cali.

332. Tertiy, Dey collocase stellas, et luminaria
n' in celo illo, qd absoluto vocabulo cali illic cogit, hoc e', in
empirio; d' in firmamento cali, hoc e', in illo firmamento, qd D'
appellat' nomine cali.

333. Quarty hoc firmamenty cali n' e' aeris regi-
on; nq' ibide' sp'at' et clarissime docet, aves sub illo volitare.

334. Contra e' Mo et eruditissimo P' Cornelio
Marpide in citaty genes' locy, qm nomine firmamenti facti t' adu
debent intelligi caly stelaty, omnesq' orb'es celestes illi
vicini t'q' inferiores, que' superiores usque ad caly empirie,
ut hic Doctor solide' probat.

335. Neq' obstat, qd supra hoc firmamenty cre-
aty t' adu dent' aqua: e' em' cor' sus' Stroy' Partu, qd su-

pra celos omnes usque ad Empyreum sive usque ad nubes aquae, quae per
 utrumque firmamentum superius et inferius dividuntur ab aquis in-
 floribus in mari et fluminibus repositis.

336. Sed Lunas in la die creaty fuisse firma-
 menty, et ex maā aqua praesistente, et ex nova maā, quae D.
 tunc creavit de novo; ex hoc ad n sequi mag novq penetratq fu-
 isse cy maā aqua: nq retro usq ad superficies cali empiri, ut lo-
 cy daret novo calo.

337. Contra: D. in la die non producit ex ni-
 hilo: go in tali die novq mag n producit. Ans constat ex tes-
 timonio Severiani oratione 3a in catena Hieronymi ibi: 1a die
 ex nihilo D. omnia creavit, uliquis ad duabus ex iq existenti-
 bus.

338. Insuper nullo fudo ostendit utroque cali empiri,
 insuper quae explanat neque absque magno absurdo: cy in super-
 ficies illius orbicularis sit n potest retro adire, nisi for-
 mando motu circulari; motus a circulari n potest formari,
 quin adderentur novae ptes maē pibus circuli praesistentis; et
 hoc absurdum ē: qā cali empiri cy aliqua sua ptes est cre-
 aty la die.

339. Probat lo conclusio nra ratione filosofica satis
 efficaci: Non sē multiplicanda species entitaty absque neces-
 sitate, et urgente fudo; et nulla dat necessitas, neque urgens
 fudy ad multiplicandas species maē existētis de facto: go.
 Non constabit ex solutione argumentory.

340 Argues primo qd̄ fra valde notabilis excedunt alias in perfectione, congruus ē ordini nae, ut requirant perfectius subty, quā illa, quas in perfectione valde notabilis excedunt; Si fra celestes notabilis excedunt fra subspares: go congruus ē ordini nae, qd̄ in diversis specie mais recipiant. Maior probat: ars emulat mag; Si ars ad fra illas artificiales, quae alias valde notabilis excedunt nobiliorū requirit mag; go.

341 Maior constat; siquidē ars edificatoria nobiliorū mag requirit. ad fig palacii, quā ad fig vulgaris edificii.

342 Confirmat: ideo rā Scoti fig uentis requirit perfectius subty, quā fra quae et emortua, quā fra uentis excedit in perfectione valde notabilis fra emortuas: go.

343 Argumentū hoc dubile ē: si em qd̄ fra A excedit notabiliter in perfectione fig B, perfectius subty requirit, cui fra empiri n̄ exigit perfectius subty illo, qd̄ exigit corpus lunare, cy hoc valde notabilis in perfectione a fra empiri superat.

344 Insuper cui sensatio hois, quae quidē ē fra longē imperfectior, quā aia ralis n̄ exigit subty perfectius, quā exigit aia ipsa? cy aia in solo corpore, et sensatio in toto hoc recipiat: go ex maiore perfectione fraay, n̄ bene inferat maiorem entitatem perfectionis in ipsay sub-
tis.

345 Sufficit igit, ad fig personarū plus et perfectius

disponat' subit' quq ad fig m'us perfg, vel int' maas
sublunares dabit' specifa distio. Ad id qd addit' de ar-
te edificatoria ut, illud ideo e, quia multoties n' s'ist'
ad fig aliquq maas vulgaris, qua tn multoties capax e re-
cipendi speciosissimas fras, quapp' alia, et meliora qua-
rit' maas ad meliore fig.

346 Ceteru maas sa entitate eade capax e recipien-
di fig perfectissimq qualis e fra solis, et m'us perfg, qu-
alis e fra stelle, cur go n' erit pot' recipere n' so fig coles-
te, d' etiq' sublunare? vel cur maas potens recipere fig ver-
mis pot' recipere fig hois?

347 Ad confirmaone no causalz; raso n'
propter quq fra corporitatis admittit' n' e maior perfec-
tio aie, ut postea videbimus. Hinc ut praecipuy artz sol-
vat'.

sectio 3a utiq' cali sint
nate corruptibiles?

348 Supono controversia n' e, an cali sint simplici-
ter corruptibiles an scilicet possint a Deo destitui, qd
sufficit ad hoc ut aliquid dicat' absolute corruptibile:
hoc em modo h' so cali, d' etiq' aie nate, Angeli et omnia
creata s' corruptibilia. In ho s' d'at Damascenus lib de
Ortho d'ra fide cap. 3: immortalitas angeli e n' nata d'
gratia: nq' omne qd cepit, et desinere sua q' nata po'e.

348 So go. inquit, ane caly sit corruptile v
 agentij natij? penpatetia nant cy suo pmpetite sequen-
 tes S^{tes} Hieronimy, Augustiny, Gregorij Dionysij, et Str
 Jhg; nec n^o Lirimy Vitady Aristaga et Orvedo.

350 Pro affirmava stant innum^{er}. Auctores cy
 ptu Senao exentione M Jellor disputatione No secto ubi So
 pro hac sena s^{er}uat, et sequit; itz pater Eusebius Nirembec
 lib 6 de stellaru vita, et illg defendit Doctissimus Pet Sal-
 meron et Eruditissimus Michael de Binaz lauroa secun-
 da pte 2 lib 1 de corpore inanimato contra veraria ra. Cate-
 ry omnes hi h^{ic} nobilitati pationi sileant, dy ex levia tonat
 olimpus; nq hanc sena defendit p^{ri}ncaps Apostolory Dns
 Pius, et Clemens papa duo SS^{ti}mi protopontifices.

351 Hanc sena sequor et proba Auctori-
 tate multiplici sacra scriptura. Ex salmo 102: opera ma-
 ny tuary sunt cali; ipsi peribunt. Ex Eclesiastico 11: quid
 lucidus sole? et hic deficiet. Ex Luca 11: cali et terram
 sibrunt. Ex apocalypsi 11: vidi cali novy, et terrg novg:
 prius em calij et prima terra ig abut. Ex divo Pro ipis-
 tola 1a cap 3: cali qui nunc ss, et terra eady verbo reposita,
 ss igni resurati in dig iudicii... Cali magno impetu tran-
 sibrunt, elementa v^o calore solvent:.. novos v^o calos, et
 novg terrg by promisa expectamus: go.

352, Hic nota, p^{ri}ncps Apostolory, ne calo-
 ry nomine aery interpretent^{ur} contrariu, calos ab elementis

dicitur. Unde Doctissus Salmeron supra locy citaty
 dicitur Sic dicitur sic invehit in opposita sensu Auctores.
 Certe ut vix fatuar satis patienti animo ferre neque, dy
 vides quosdam adeo superstitiose ac moridius rueri Arit-
 docmata ut malint plus tectus sacra scriptura volentis
 gloze, ac sensibus torquere, quq in uny impingere Arg.

353 Quibus omnibus consonant Sibyllina car-
 mina hb² oraculorum.

Hinc ardens flubius celo manabit ab alto
 Igneus, atque locos confumet funderis omnes,
 Terraque, oceanique ingentis, et calula ponti
 Stagna locos, fluvios fontes, ditentq; severay
 Calentisque poly, cali quoque lumina in uny
 fluxa fluent sua dilata proorsis corij.

Astra cadent; et etenim de celo cuncta nebula.

354 Sicut nihilominus Contrarii colos et as-
 tra so accidentalit fore alteranda, et per intensiorz calo-
 rez, ac luce purganda et renovanda. Contra e: nulla ratio,
 vel necessitas cogit deflectere sy scriptura ad accidentalz
 renovaoniz; go sacra scriptura intelligenda e de renovaone
 essali.

355 Locus em n fatcat, duq e hanc expositionz
 salmi Vol mutabis eos et mutabunt, id e, purgabis
 eos, et renovabis, qd impropietate e.

356 Sicut lo, satis e, eas corruptiones indi-

etiam si sacra scriptura contingere celo aereo: quod non est necessarium
 quod sideres celo adscribantur. Non autem ut patet ex primo nota-
 to. Insuper cometa et stella in sideres celo de novo apparen-
 tes toto que celo aereo maiores convincunt manifeste in celo
 sideres generationes et corruptiones contingere, ut franciscus
 Ruiz Lozano equestris Astrologus in tractatu de talibus spe-
 cialibus et cometis defendit cum pluribus illas quidem in celo
 apparuisse, et non in regione aëris: Aere namque maiores ille
 ss.

353 Et quidem stella quae apparuit in Casiopea per in-
 tegrum biennium in hispania conspecta, fatentur Combricenses habere de
 celo capere quod auctus esse videtur stellam, quod fuisse miraculosam addunt,
 sicut ex aliis de novo productas et corruptas statim.

354 Sed contra est: quia non sunt multiplicanda miracu-
 la sine necessitate, ut fuit coarsissimum Joannis Anthonii. Insuper hi-
 istoria ad assiduum diuina requirunt, quia nullum intelligunt
 scripturas: quod non fuit miraculosa illa stella, sed nova et pen-
 gina.

355 Arguetur: in salmo 118 dicitur statuit eam in
 aeternum, et in seculum seculi. In Iudaeis dicitur: terra autem in aeternum
 stat. Et capite dicitur, quod omnia opera, quae fecit Deus per-
 severant in perpetuum, et haec ad corinthios 2: perire non fi-
 gura huius mundi.

360 Hoc non arguit. Ad hoc dicendum, quod ille
 modus loquendi est familiaris sacris literis pro rebus du-

naturis usque ad consumationem seculi. Ad 2y dicendy ibi:
scripturaq; indicare tempus quiesq; permanere, et n̄ move-
ri. Ad 3y ipsi reant in homine facto a Deo, qui quo-
tidie perit. Ad 4y dicendy, Apertely scire omnia mun-
dana transitoria eē et n̄ permanentia ut accidit in scena.

361 Adde qd in greco ita pauli locus legit:
decipit et fallit figura huius mundi: quid inde.

362 Argues? si caly eet ab inco corruptib; quo-
modo per tota secula incorrupty permansit? et quomo-
do applicaty igni cali n̄ conuertitur? Respondy, caly igni
admoty n̄ conuertit vel qā ignis ibi ē in pprio centro, u-
bi n̄ conuertit, vel qā caly resistit aquā frigidiss-
ima quę hēt supra se, ignis ardentibus, vel qā n̄ dat
ignis elementaris in calo. Quid si dat, interroga quo-
modo aer se defendit ab eodē igne, ā quo unde qua-
que comprehendit?

363 Argues 3: si cali cent corruptiles so-
lis ardore accenderent: qā. No ans: cali humidita-
te, et frigiditate, qā ugent soli resistunt, eiusque te-
perant ardore. Quid si papirus amyantho in medio
igni n̄ conuertit, et pulchrit, ut quidq; ingenio curio-
sus experimento probauit, quid miraris de coelo?

364 Nota primo satis cy pulchritudine uniuersy
seruari, si caly empirey regia Dei Aula, et pra-
tina Beatorum, sit incorruptib; coelū uō siderū et

aeris corruptiles sint. Quod discrimen exprimit ^{nt} ver-
ba Sti Patris disputantis cum Simone mago ^{4^a} relata a Sco
Clemente papa lib 2 de cognitione: unum quidem confite-
ri convenit, Deum qui videtur; coelos ad eum, quia ab eo
facti sunt; quorum unum caelum sit superius, quo conti-
net etiam visibile firmamentum: illud est perpetuum, et aeternum
cum his, qui habitant ibi: istud autem visibile in con-
sumatione saeculi resolvendum est, et transire, ut illud ca-
elum quod est antiquius, excelsiusque post iudicium Sti, et
dignis appareat.

365 Nota 2° Doctus Di. In h^o pte ques-
 tione 33 ad 2° ad 2°: agua quae sunt supra coelos non sunt
fluida, sed quasi glaciali soliditate extra caelum firma-
ta: unde et a quibusdam dicuntur cristallinum caelum: unde
et caelum sit rotundum supra ipsum stabunt aqua.

366 Ultimo nota quod aquae sint graves natura sua non obstat quod sint supra firmamentum, quia et in aqua quae sunt circa terram spicae sunt, et consequenter graves; circa caelum autem tenues sunt, constat hoc ex Do. In loco citato: agua sunt ibi, ut Basiliius dicit homilia 3^a
Hexameron, ad contemperandum calorem caelestium cor-
porum, cuius signum acceperunt aliqui ut dicit Augustinus
lib 2 super genesim cap 5 quod stella saturni pro-
pter vicinitatem aquarum est frigidissima.

Capitulum Sextum de proprietatibus
 materiae. Secta de
 causis et incorruptibilitate
 materiae primo.

361 Rogabis quas causas habeat materia? Respondeo solum Deum; quia cum
 materia sit creata, et de facto nihil crearet aliquid propter Deum hunc
 non potest. Respondeo etiam finalis, seu finis materiae est constituere compositum si-
 militer sicut forma.

362 Respondeo, quod materia nullam causam habet materialem, neque finalem; quia vo-
 catur finalis est ratio constituta in cuius est causa; et sic non est causa constituta
 materiae; quia solum est constituta compositi. Sed rogas quomodo materia
 sit principium generationis, vel corruptionis? Respondeo magis dicitur prin-
 cipium generationis vel corruptionis; sed quia cum materia sit capax reci-
 pendi has qualitates, quae ad invicem opponuntur, et repugnant inter
 se et horum repugnantia sequitur generatio, et destructio compositi,
 et hinc materia dicitur principium, et radix generationis, et corrup-
 tionis: unde proprie loquendo materia dicitur generatio et cor-
 ruptionis principium non finalis, vel effectivum, et receptivum et susten-
 tativum.

363 Rogabis an materia sit nata sua ingenerabilis
 et incorruptibilis? Respondeo affirmative omnibus Doctoribus. Ratio
 est: materia per creationem nihil producit; et ea quae nihil creant
 non possunt generari, nec corrumpi: ergo materia non potest generari
 nec corrumpi.

370

Mora probat: in hoc dicitur generatio a creatore

qd creatio e productio rei ex nullo praesupposito subto; generatio
 vero e productio rei ex praesupposito subto; Imma ta ut pote ty sub-
 ty n pote produci ex aliquo praesupposito; go n pote generari.

331 Rursus prout ab amihatione dicta e desctio rei
 aliquo remanente subto; Imma ta n pote desinere aliquo rema-
 nente subto; go n pote corrumpi, et coent e ingenerabilis et in-
 corruptibilis.

332 Aques: si ma ta sit incorruptibilis est perfectior
 composito corruptibili: qa incorruptibile e perfectius corruptibili? no
 ans: et probatur dictus incorruptibile e perfectius corruptibili si ce-
 tera sint paria; codo; si n sint paria; no. In corruptibile ex conceptu suo
 perfectius e corruptibili ex conceptu suo; ceteru ne aliqua pote e inco-
 ruptibilis et e absolute imperfectior se corruptibili, eo qd hoc superat
 in aliis perfectibus illq habitis a se corruptibili, et n invenit in
 incorruptibili.

333 Aques: qa uno ma et sic constituentibus e
 generabilis et corruptibilis totus ho e generalis et corruptibilis;
 et uniones int ptes mae ss generales et corruptibiles; go ma ab his
 denominabit generabilis et corruptibilis.

334 Codo ma, per muto me, quq nota Petrus Bernal
 disp. 2 de incat. sectione 1a no cog. Disp. e, qd uno ma et sic e de-
 essa compositi; qa illa ablata deficit compositi; unde ab illa denomi-
 ho corruptibilis, et generalis, et uniones continuave maead mag n ss
 essales, et integrales rei ma: unde ablata quocumq hary unioni in colu-
 misperde verat ma ty essq suq; et ideo ab his n dicit generabilis.

315 Argues 3 per nos q̄ uno essentialis h̄is ē gen-
 ta, dicit h̄o genit̄us: q̄o q̄a maā essentialis ē h̄o incorruptilis, h̄o
 dicit incorruptilis. Nō cog q̄a in denominacionibus n̄ valet
 partas ab ana denominacione ad aliq̄. Insuper denominacio inco-
 ruptilis ē negata requirens qd̄ nulla pars essentialis h̄is sit
 corruptilis qd̄ n̄ pot̄ verificari. Et contra denominacio geniti ē po-
 siva, et contra sō requirit qd̄ aliquid essentialis h̄is genera-
 bile sit.

316 Pro complemento doctrinae circa magis proga-
 bis ultimo an materia in ista mundi conditione fuit produc-
 ta per eandem actionem, q̄a producta fuit materia coeli et te-
 rra? responsio praestabit.

Sectio ultima, utrum sit
 sustantia materialis q̄ celestis
 tes quae sublimares fuerit
 producta a Deo in ista mu-
 di conditione per actionem
 generat̄am, vel creat̄am.

317 Ad ultimum sic procedit, videtur qd̄ materia coelestis et
 elementaria fuerit producta per creationem in ista mundi con-
 ditione: dicit enim scriptura cap̄t̄ genesis: in principio crea-
 vit D̄s. coelum et terram. et in 2 Machabeorum 3: coelum et terra
 ex nihilo facta.

318 Proterea: in Clementina oratione de summa tri-
 nitate docemur, Deum utriusq̄ ex nihilo condidisse creaturam, an-

gelicq; ualidat et mundant; Id qd ex nihilo e conditv crea-
aty dicit: go coelvy et terra creaty dici debet. Sy

333 Matera corpus coelste in ta mundi conditi-
one fuit producty per creationy: aut em Dus Mas l pte que.
65 anl 5, et 63 anl 1, et 16 contra gentes cap. 13 fias coelstes
et elementares fuisse per creationy productas, et in super in
compendio Theologia cap 35: manifesty e qd corpora coeles-
tia n poss produci in ee, nisi per caaonem: n em pot dici qd
ex maã aliqua proicente sint facta. Sy

336 Matera: uidet eadg actione Dey produxi-
sse mag et fag tq coeli quq elementory: ng frustra fit per pla-
qd pot fieri per potentia; Id. potuit per unicy actiony
illaz mag, et fag produci: go idq qd prius. Sy

337 Matera: eiusmodi acciones si eent dua
deberent nabit unu int se, actio qui trata ad mag se haret per
mody poa, et actio trata ad fag se haret per mody fia; Factus
nequit ee ynobilia poa: et actio trata ad mag eet creatio:
go magis et creatio actio trata ad fag male. Sy

338 Matera maã nequit praesuponi in ta mundi con-
ditiõne ante ta fag: go hac n potuit generari. Haõ antiz:
ng alit productio fia n fuisse plima productio. Sy

339 Matera actio productiva maã let trata
ad mag sine fia, qd nequit dici: go. Sy

340 Matera in ta mundi conditiõne n fuit ge-
neraty composty: go fuit creaty: Haõ antiz; ng ad gene-

ratione aquarum mutatio fixa subti, et probao fixa. In
ta mundi condicione n data fuit mutatio fixa subti, neq
probao fixa: go in ta mundi condicione n fuit comparatio
generaty.

385 Sed contra e' inq in cap. 1. generis aut scap-
tura: iste s' generaciones coli et terra: go coeli et terra
generata fuerunt. Insuper ipsius libri titulus hanc doc-
trina' indicat: dicit in libro generis sive generacionis.
Proterea dicit S. Augustinus lib. 13. confessionum
cap. 33. mag. de omnino nihilo, mundi a specu di in-
forma ma' facta e'; et lib. 1. in genesi cap. 15. mag. quam-
vis sul tempore creatu cy fia, prius in origine fuisse cre-
atu; go ma' et fia per diversas actiones producta
fuerunt.

386 Proterea contra e' L: inq Dns Ihs h' pte que
So aut in capite ait, qd' aia ralis n pot fieri nisi per creatio-
ne' qd' n' e' v' de aliis fies. Et paulo post reddat ratione' in hunc
modu: qd' n' p' fieri (sua scilicet humana) ex ma' pro rati-
one, neces' e' dicere, qd' n' fiat nisi per creatio-
ne'.

387 Unde idem Dns Ihs aia ralis n pot fieri
per creatio-
ne', qd' n' producta' dependent a ma', s' fia coele-
stes elementares producunt dependent a ma' ut ap' su-
posito subto: go tales fia producunt per generacione', et n' p'
creatio-
ne'. Non certa debet e', quoniam obicit, qd' ma' sul tempo-
re cy fia sit producta: inq naturalis ma' proprii nato debet

intelligi magis ut causa malis et subiectis ipsius: prioritas enim
 quae hinc debet magis ut causa malis et subiectis non est prioritas tempo-
 ris, et originis vel nae, ut aiebat Augustinus.

388 Praeter quod idem fatentur contrarium in casu
 poli, in quo etiam ipsos facta coelestes et elementares in sa mundi-
 di condicione producentur per actionem generantem. Et ergo de fac-
 to etiam Minor Theodorus patet in Angelo qui in eodem instanti re-
 aliter, in quo Deus sustantem angeli producit per creaturam, lo-
 gutus est ei gratiam, illi educendo, et generando de poa nae an-
 gelicae. Id conformiter est Sicut Augustinus de Theodorus Aug-
 ustinus in 12 de civitate Dei loquendo de angelis ait: Sul
incis condens nae, et languens gratia. Angelicus ipse que-
 ritur: ita statim principio scilicet Angeli creati in gra-
tia.

389 Neo dicendum, quod Deus in sa mundi condicione produx-
 it res per suas exgentias; non incredibile est Deum incapisse
 operari ad extra et extendendo iura, leges que coe, quibus etia-
 bilubat universis; atque omnes facta males exquirunt educi
 de poa nae: quod illas Deus in sa mundi condicione eduxit de
 poa nae: quod illas producit per actionem generantem.

390 Major videtur firma, non ubi legitur in principio
 creavit Deus coelum et terram. Hebraeus legitur Deus. Iudex creavit
 ut coelum et terram; quia Deus ut iudex res creavit etiam debet
 uniuscuiusque nae. Minor vero est Angelica Maior, qui ipse
 que dicitur uniliter loquens de suis malibus ait fieri per

generacione, hoc s̄. eius verba.

331 Unde qd per se hot e n̄ pot̄ generari: que v̄
n̄ subsistunt, ut accidentia, et sic males dicunt fieri per
generacione. Ostendit e ad supra qd aia brutorum n̄ s̄ per se
subsistentes, et sic aia humana; at qui qd per se hot e, si
cut aia ralis, n̄ pot̄ generari etc. Dy. Itg: qd qd per se
hot e ut fia malis, qualis e aia bruti et silis qualibet
alia fia malis, que per se n̄ hot e, n̄ pot̄ n̄ generari:
qd fia malis tq celestis, que sublunaris n̄ possunt n̄
per generacione produci.

332 Insuper elementy terre Vn̄ fuit produc-
ty unica indivisi actione et duplici ad minus, dico ad mi-
nus propter unionem, una ex his actionibus tracta ad mag, al-
tera ad terro fig tracta: Haec e, qd actio, qua producta e
fia terre maneat etia nunc, cy maneat ipsa ma; at qui
n̄ manet actio, qua fia terre producta e, qd requirit mane-
re sine fia cy sit illius modus, et fia n̄ manet nunc, ut po-
te que per sustantie transmotaone conversa fuit in horra,
et in alias fias: qd elementy terre n̄ unica indivisi acti-
one.

333 Neque proderit respondere, actione illa n̄ spari
a tuo primario scilicet a toto terreo; et hinc aduc difente toto terreo
actione illa per manere pot̄ v̄se, n̄ inq̄ proderit; qd hoc falsy e:
qualibet em actio speculat̄ a tuo, qui per ipsa forz producat, ac
proinde fia dificiente actio necessario difcedet: implet em mane-

excititry quo res produca in actu 2o, qdo res ipsa n̄ manet,
sicut implat manere excititry unendi, quō res unta in actu
2o, qdo res ipsa unta n̄ manet.

334 Ad h̄y dicendy, qd̄ cras duplicat̄ qd̄ sumi, et
in su filosofico, et in su scriptura. Cras filosofe sumpta ē actio
prout q̄ta eductioni, vel generationi, in su a scriptura ē actio
ā solo Deo defectivē proveniens: et in hoc 2o su, n̄ sō in primo
accipendy ē sacry testimoniy; nq̄ cy solus Deus produxerit
n̄ sō mag, d̄ etiq̄ fig; inde in su explato d̄. cras ut coly et te-
ng.

335 In eod̄y su 2y testimoniy Machabeoy accipendy ē,
et notand̄y, qd̄ ab illa Machabaa viragine oīa quae sub calo
s̄s ex nihilo dicunt̄ creata; d̄ accidentia ex nihilo n̄ fi-
unt in rigore filosofico; qo.

336 Inquentissim̄y atque ē in scripturis uti voce
cabo creatio n̄ in rigore filosofico, d̄ sō ad denstand̄y
Dei sola sua virtute aliquid produxisse. Constat primo ex
salmo 50: cor mundy crea in me Deus, id ē, crea in me mun-
dit̄y, puritat̄y que, et santitat̄y cordis, quocy accidentia
sint n̄ creantur, d̄ generant̄.

337 Secundo ex Ecclesiastico 1: n̄ odexis labori-
osa opera, et iusticiaoy creat̄y ab Altissimo, et cap 13:
creant̄ illis sc̄iq̄ spiritus, id ē, eis infundit̄ cogn̄y inte-
lectual̄y; que et iusticiaoy, que ē sc̄ia colendi agros n̄ proprie-
tasatur, d̄ propriasē general̄.

338 Denique Levi 15: fians lux, et creans
tenebras faciens panem, et creans malum.

339 Ad 2y dicendy, Dey utriusque fecisse
ex nihilo praesistente; et 3y: Dey utriusque fecisse ex ni-
hilo praesupposito subto; et subdituo: ex nihilo praesuppo-
to tempore subto; codo: ex nihilo praesupposito subto origine
et natâ; no. Constat ex dictis distio.

400 Ad 3y Sty Thy loquuty fuisse de creatione in
su cupitudo, n̄ in ugore filosofico; et sicut afirmat mag n̄ pro-
iacere, vel praesistere ad fig prioritate temporis; n̄ vo afir-
mat qd n̄ praesentat prioritate originis. Constat ex cita-
tis Di. The verbis, et vixper ex opusculo M ubi ait Stus
Doctor: corpus caeleste producty eē per eductionē suā sic de
poa mae suae ppria.

401 Cetery quidy Stus Dominicanus ait
hoc opusculy n̄ eē Di. The, et qd Stus Pius Quintus
vixit minoribus imprimi literis. Vnequidy libent̄ que
fidy præsto huic Stro, si ipse fidy etig praestet Sto An-
tonino afirmanti; compendy theologiae contra nos citaty
n̄ eē Di. The, par pari referendy.

402 Ad quarty dicendy qd fustria fit
per pla qd poē connalr̄ fieri per partiora; n̄ vo fustria
fit per pla, qd n̄ poē connalr̄ fieri per partiora. D.
potuit per unicq actionē toty caeleste producere; et id n̄
eēt connalr̄ facty: operatur em D. contra exigentē

fray malū agentū per generatōe produci.

403 Neque potē requiri dicendo, qd fra malis sō exigit generatōe qdō producit ab agente n̄ potente illū creare; qā hoc falsū ē: alit̄ dicendū foret, luce produc-
tū in primo de creatōis quōcūq; sit qualitas, ut aseruit Dns. Ihas ēē conalid creatū sine subto, qd sensuit Ius Basi-
lus, et ē contra divū Ith; qā ut probatū manet ex ipso
accidentia, et fra males n̄ possunt nisi per generatōe
produci.

404 Ad quintū dicendū n̄ dati ratio ad afirmandū
illas duas actiones debent uniri in se, et tū concomitant illas se huc.
Deinde, si unirent n̄ deberent uniri ut actus, et poa: nulla em̄ in
altera recipi debet; et ita totū hoc falsū omittat, nihil prohibet, qd
illud qd se habet per modū subti sit perfectius illo, qd se habet per mo-
dū actus: patet in via radi, quō ē subti frū suā intellectōis,
et ē quid perfectius intellectōis; qd si hoc exemptū n̄ placiat,
omnibus placere debet exemptū ignis: hac em̄ ē frū subti caloris
et calore perfectior.

405 Ad 6y dicendū, qd in prima mundi conditōe
mae n̄ fuit ante hū frū antecedentiā temporis; fuisse in prima
frū antecedentiā originē nae, et radis.

406 Ad 7y dicendū, qd actio productiva mae est
trata ad mag sine fra ly sine sumpto passivē; n̄ vō sumpto ex-
clusivē. Patet in actione productiva solis, quō trat ad solē si-
ne luce ly sine passivē, n̄ vō exclusivē sumpto.

Ad 2 Itaque actio productiva materiae ita tractata fuit ad mag., ut quambis n̄ excluderet fig. a materia n̄ tñ producta fig., neque unione materiae cum fig.

Ad 6 Ad h̄y dicendy, qd̄ ad generationem strictē talis sufficit mutatio logica subtili; n̄ vō facta mutatio, et parvas facta requirunt. Patet in creatione quae est q̄ mutatio, et ad quā sufficit mutatio logica, ut ait Dns Thas h̄p̄te ques. **Ad 7** autē ad h̄y per hoc verbo: creatio n̄ ē mutatio nisi h̄y modo intelligendi h̄y... Sicut si intelligat aliqua res prius n̄ fuisse totalit̄, et postea intelligat ēē

Appendix Magistri Tro-
illano et Matella fit satis.

Ad 3 Illu Troylanus n̄ acquiescit, et insurgit sic: qd̄ facta celestia et elementaria exigant produci per actionem generationis n̄ potest ita fuisse productas in terra mundi conditione: go. Nō ans: alit̄ D. incipere fabricare universum eventendo iura, leges que coeas quibus illud stabilirebat.

Ad 4 Probat tñ ans: h̄o cogit incipere ab infantia, ab omni base mine, et materia per dispositiones ad fig.; In alio modo producti fuerunt in exordio mundi: go.

Ad 5 Hoc autē Troylani suscitare videt illud pueri inima, qd̄ n̄q̄ fuerit prius oby an galina? dicat Troylanus ^{unde} novit qd̄ h̄o ratione sua cogit incipere ab infantia? certe qd̄ h̄o sit formatus in terra mundi conditione in statuta perfecta n̄ n̄ fuit contra exigentia ipsius: qd̄bat

in appetit sui perfecti, motuque perfecti sui convenien-
 ti. Hoc omissio videtur, nobis constare, Deum produxisse
 hos perfecti dico quod (ut in Divisioe Iste quod 31. art. 30.)
 quod Deus instituit corpus humanum in optima dispositione
 convenienti ad eius finem; ceterum nobis non constat Deum pro-
 duxisse per elementa frigus calentes; et hinc debemus dicere
 Deum operatum fuisse connati modo, presentem cum habeamus
 fundum possum ab auctoritate et a ratione ad nihil conclusio-
 nem firmandam.

412 Insuper homo incipit ab infantia, et paulatim cre-
 scit usque ad perfectam suam, non quia homo exigit ita progredi
 in sua forma; hoc eventus propter defectum virtutis
 agentis naturalis, quae non potest quidem suum opus perfectum illi-
 co et statim formare, in tantum omnia agentia hoc appetunt suo
 modo consequi, et desiderium, et appetitum eorum non adimple-
 tur propter debilitatem virtutis.

413 Non dicat Proximus catullus Ossa for-
 mis oriens absque oculis exigit ita a matre sua imper-
 fectus prodire, et postquam Ossa nutritrix lambens illum, ocu-
 los format violentum nam catuli infestus, et ipsa mater
 instinctu suo naturali contra agentem suum operatum dicen-
 da.

414 Deum falsum supponit frigus calentes et elementa-
 res fuisse productas sine dispositionibus ex parte ma-
 teriae.

415 Oportet ultimo Magis Matilla qd ty
a Deo essalit poe e, n poe fieri nisi per creaone, & sic celo
ry et elementary in la sui productione n potuerunt e im-
mediate nisi a solo Deo: go n potuerunt fieri nisi per crea-
one. Probat maior: qd nequit fieri nisi per creaone ne-
quit fieri immediate nisi a solo Deo: go qd nequit fieri im-
mediate nisi a solo Deo nequi fieri nisi per creaone.

416 Ans fuit hic Mu) e acty et coa tenet per
locy simplicis conversionis. Neo quando mag unil d
sumpta, et intelektq de creaone sumpta, filosofice: ga
si nullu sit agens creaty, qd posuit effectus produci, n
poterit produci nisi a Deo; quin ex hoc inferat per
creaone produandy fore.

417 Ad probaone maioris coro. anti, no cogi,
quo n convertit simpliciter: cy ppo. ans, quq. exponit,
ut pote unilr afirmava n nisi per accidens aut per
contrapositione debeat converti xa velq convertit lva
per dicitur Ato per contra si fit conversio tota: spe-
cavit igit laudatus Matilla n so in Adamo, & aliq
in Eva, et qa eius infidelis fiat conversio peng susti-
neat istius adorationis.

418 Quid nequit fieri nisi per voluntate nequit
fieri nisi a solo rali: go qd nequit fieri nisi a solo rali
nequit fieri nisi per voluntate.

Disputatio de forma
sustantiae secundum philosophiam
Sustantialis forma.

¶ In rebus regibus ex forma probare superfluum est; cum
ab omnibus Peripateticis cum suo sine potius supponat. Su-
posita igitur eius essentia ad mentem. Si ita forma sustantialis deficit:
actus physicus ultimo detrahens ad unum per se compositum naturale.

¶ Si est actus physicus convenit forma sustantialis cum
forma accidentali; et utique cum unione sustantialis; hoc enim si actus
utique fieri; differunt tamen ab illis, quia nec forma accidentalis, nec
unio sustantialis si actus ultimo detrahens ad unum per se com-
positum naturale. Non forma accidentalis; quia hoc se detrahit ad
compositum accidentale: non unio sustantialis; namque si actus physicus
detrahens ad unum per se compositum naturale, ac proxime. Si forma
fusa illius, id quod tribuat composito utique et quicquid de nomine
scilicet unum per se; non tamen est actus physicus ultimo detrahens
ad tale compositum.

¶ Deficit etiam per se actus physicus a materia prima
quae non est actus physicus; si forma propria. Deficit insuper a subs-
sistentia per conceptum assignatum; nam quibus subsistentia
sit actus sustantialis physicus, et positivus (quod probabiliter nego-
tium) non tamen est actus ultimo detrahens ad unum per se compositum naturale,
quod supponit constitutum.

¶ Deficit denique a Deo, Angelo sus-
tantibus simplicibus completis, et utique ab ipso composito;

in te dici soleant. actus, ideo unice e, qm ss in actuali-
tate cosa completa; ceteru nullu compositu nate constituit

5 Inferus, conceptus actus fieri e praty ge-
ncy, per qd sua substantia convenit cu accidentali, cu rati-
one, et subra a quibus oibus difex per conceptu ultimo de-
trahi ad unu per se compositu nate.

6 . Hic solet dubitari, an sua substantia
sit tota quidditas compositi? Affirmare vident ex an-
tiquis aliqua custumantes, sola sua e esse adequatq;
compositi, proinde que magis so le vas, sive vehiculu,
in quo sua substantia contenta hinc inde ferbat, cor in
sensu id negat, qm prae sua intellecta sua substantia, n in-
telligit nate compositi: modo em dicitur Di. Lu, et in n
dat Dus Pius: deinde constat ex illo dicitur Athanasia,
sicut aia ralis et caro unus e ho, ita Deus et hominu e.

Xptus.

5) Opones pius e idq numero secy pso cy e se-
nex utq cu erat pius: d de hoc iq satis super que...

Caput h utru plus sua
totales, sive n subordina-
tae, vel ultima possint
sul coniungi in eady
pte materia Secta
super nate ponunt.

Conclusio titulo affixa defendit à Doctoribus
 seu omnibus nrae societatis, pluribus que Scotis, et quibus
 pontius et Alastarius disp. 5. ques. 6. nonnullisque Theologis,
 quos supra eo nomine citat Illustrissimus Salanico ques. 15. nu-
 mero 1. contra eos Theologos, et Scotos sensu, quod ex notitia
 habus tenent. P. Vasque in 3. pt. disputatione 13. cap. 4. et
 Poter. oviedo controversia octava supra punto 2.

¶ Procedit conclusio nra tñ de pluribus suis
 eiusdem speciei quales ss. dua sua ignis, quod de suis specie di-
 versis ut ss. sua ignis, et sua ligni; et etiq. de suis radicalit
 contrariis sive exigentibus contrarias dispositiones, quales
 ss. sua ignis et sua aquae. Probat conclusio.

¶ Non implat contradictionem duas suas tota-
 les in ead. pte materiae contrungi: go supernaturalit. coniungi
 possunt. Coa. implat, et ans. connotabit ex solutione arguto-
 ry.

¶ Argues 1. sua hors et sua equi nec supernaturalit. con-
 iungi possunt in ead. materia. Probat: implat ho. equi; Si
 sua hors et sua equi convergerent in ead. materia, id. ho. est
 et equi: go.

¶ Confirmat 1. ex Jo. lib. 1. metaph. cap. 3. dicente:
 eo. si. uny. numero, quor. materia. est. una; et in casu talis con-
 iunctio. in ead. est materia hors et materia equi: go ho. et equi
 cent. unus. numero: go id. est ho. et equi.

13 Confirmat in tali casu, de eod. subito de quo
 prout ho prout et equus: quod est ho et equus. probat
 ans, idco loquendo de Sachano de eod. subito, de quo
 ad e. dulce, dicitur alby; qm albedo et dulcedo in eod. sub-
 to recipiunt. In eod. subito recipiunt sua hora et sua equi:
 ga de eod. subito, de quo dicitur ho dicitur et equus.

14 No assumptu, et cosa mia probatur no mi;
 qm iditas absolute dicta stat pro adqta iditate; sicut dic-
 tio absolute dicta pro negatione iditatis ad quodam unda;
 sine addito potest equus de hoc negari, et si per se sine addi-
 to affirmari de hoc; qm scilicet factu iditatis maiore ut
 ore maie eius de numero in utroque.

15 Expat a paritate; si maie sit in hoc, et
 equo eius species potest dici absolute, et sine addito hoc, et
 equi species distat; qm numerus species dicitur de hoc qm
 maie sit hoc et aliter ut in casu uno maie ut
 potest dici absolute sine addito hoc in li. egi.

16 Na in confirmatione dicitur quod ablogia de
 individuali dicitur, que dicitur solent maie per hanc qm so-
 lent dicitur compositu species, sine factu in casu pra-
 dicto compositu omni utique compositu sunt diversae di-
 fias numericas, sicut hanc diversae dicitur species. com-
 positi in maie sit et factu equi est diversae species in compo-
 sito ex eod. maie sit et factu hoc.

17 Ad id confirmatio non dicitur; quia hoc et equus
 in concreto quod dicitur absentia in recto tunc subit, quod si quod
 quod propter hoc pro hoc est equus est eadem ac ista materia et fra
 hinc et materia et fra. Et consequenter falsa est, cum hoc et
 equus non tenent in tali casu id est tunc in ad quod ac proinde
 insufficienter, ut tunc de altero absolute et sine addito pro
 dicantur.

18 Ad probandum non magis; ita enim ob quod est nota
 hoc pro albi et dulci, et quia albi et dulci. Et in concreto dicitur ma
 teria, quod si absentia in recto subit concreto, unde pro tunc
 tunc modo equibale hinc subit hinc albedine et subit dulcidi
 ne habens

19 Inquis de argumento, quod est Aristoteles et Aquila
 les; et quod sic proponitur a Salanco. Posita causa et eius
 causalitate in actu et implatur in poni effectus illius; et sic ut
 infans est causa et causalitas in actu et exclusivum alterius
 sic; ergo posita sic ut informante implatur in poni exclusio
 ne alterius sic.

20 Ad id probatur: sic non causet exclusionem alter
 rius sic in genere causa efficientis; et in genere causa finalis in causa
 causalitas causa finalis in causa et informante; ergo sic ut infans

21 Cetero magis, et non minus; quia si sic ut infans est causa
 et causalitas in actu et exclusivum alterius sic ergo repugna
 ret dari sic ut informante magis alia sic a materia expellere;

¶ In repugnat: nō in la mundi condicione data fuit in ma-
teria fia ut infrans, quā alia fia expulsa fuerit: go mōra
illa ē manifestē falsa.

22. Rebis, nō praesenti alia fia, ideo quā nō sub-
sequita expulsiō illius. Contra ē: go igitur informans unius fia
nō ē causalitas in actu lo expulsiōa alterius.

23. Probo cog: implat causus in quo dicit in ac-
tu lo causalitas, quā dicit effectus; dō nō implat, qd dicit infor-
mans unius fia, quā dicit expulsiō alterius, unācūq; id pro-
veniat: go informans unius fia nō ē causalitas in actu lo
expulsiōa alterius fia.

24. Ad mōre probatiōe cōtra magis quād
lq pte, et nō illq quād lq; qā id sō coact fia in gere cae fia-
lis in cae, qd ē effectus finalis primarius fia; dō sō compositū
hō expulsiō alterius fia ē effectus primarius finalis fia;
go sō compositū, nō expulsiō alterius fia coact fia in
gere cae finalis in cae.

25. Roborat: fia nō causat in gere cae finalis in-
cae, nisi dō qd constituit pca ipsa fia; de raone em cae ē in cae cons-
tituere effectū in cae causatū; dō fia adveniens nō constituit ex-
pulsiōe fia praecedentis; go fia adveniens nō coact in ge-
re cae finalis in cae expulsiōe fia praecedentis.

26. Igitur fia ut informans ē cae causalitas
in cae compositi, qd quidē ē effectus finalis primarius fia;
expulsiō a alterius fia, si hoc praecedat in mōra ē effectus

factis secundum; factis, inquit, non quia constituit per se
 quia causalitas facta in genere causa motiva; quatenus facta ad ve-
 niens compatibilitate naturae cum facta procedenti movet. Deum
 Autorem nos, ut esset in conservacione facta procedentis, et hoc
 creatio seu substantio divini concursus, seu factus conserva-
 tiva facta procedentis potest appellari causalitas in actu secun-
 do expulso facta procedentis.

23. Quia dicitur potest non annuere exgentia facta de-
 nuo adveniens, et ex se movens Deum, ut esset in conse-
 rvacione procedentis; inde est, quod ad presentiam facta de novo
 adveniens potest dicitur conservare procedentem.

24. Haec hinc est; quia licet dicitur non potest impedire
 effectum factum primarium facta, nequit in facere, quod potest sub-
 to et facta informari unitis non ponat compatitur, potest in im-
 pedire effectum secundarium facta; quia exgentia facta ad effectum
 secundarium est facta, non vero motiva, seu vincibilis
 atque divinitus.

25. Confirmat primo solutio, urgenti paritate.
 Potest dicitur conservare frigiditatem in subito ad presentiam caloris
 in illa intentione, in qua calor est causa expulso frigiditatis; quod
 similiter potest Deus conservare unguis facta sustantibus ad pre-
 sentiam alterius exgentis expulso illius. Probat coar-
 26. Quia, sicut expulso unius facta sustantibus est
 effectus idem negativus alterius; ita expulso frigiditatis
 est effectus idem negativus caloris in ea intentione.

in qua calor opponit^r cy frigiditate qd idē subty, et n̄ dat^r
 180 ob quq^z fra ignis V3 magis exeat ex pulsione fra a-
 qua, quq^z calor expulsione frigiditatis.

31 *Aut Palanco negando ans:* docet em̄ sequi
 contradictione ex eo qd̄ dua fra accidentales contraria in-
 haerant eidē subto; nq̄ contrarietas imboluit contradic-
 tione idē que repugnat qd̄ dua proprietates contraria
 verificent de eodē subto.

32 *Contra ē:* nq̄ h̄ contrarietas loga
 imboluit contradictione, n̄ tñ contrarietas fisica: qd̄ du-
 e fra accidentales contraria possunt eidē subto inhae-
 re.

33 *Probat ans* nequit stare veritas duarū
 p̄p̄ h̄ contrariarū V3 oīs ho ē currens, nullus ho ē cu-
 rrens, quā illis inferant contradictione ipsarū scilicet
 et aliquis ho n̄ ē currens, aliquis ho ē currens; at stat
 contrarietas fisica, quā inferat contradictione.

34 *Ad hūc;* nq̄ subty n̄ est frigidū
 n̄ ē effectus realis primarius caloris, *Contra* subty n̄ ē
 calidū n̄ ē effectus realis primarius frigiditatis, ac pro-
 inde poterit stare qd̄ subty sit calidū, quā verificet n̄
 ē frigidū, et poterit stare qd̄ sit frigidū quā verifica-
 t̄ n̄ ē calidū.

35 *Insuper* ex eo qd̄ dua fra accidentales
 contraria inhaerant eidē subto n̄ sequit̄ duplex p̄p̄ h̄

contraria nō hōc ppter subty ē summe calidy subty ē
summe frigidy, nō seruant leges logice contrarietatis: qd
ex coniuntione duarū frarū accidentalū sū ē contrari-
ary in eodē subto nō sequit̄ ulla contradictio.

36 Demū, nō minus opponunt̄ sū qd locy due
quantitates, quā due qualitates contrariae quād idē subty; Ex
contrarietate sūa duarū quantitatū dēbita nō sequit̄ ulla con-
trarietas, neque contradictio: qd nec sequit̄ ex contrarietate sūa
duarū quantitatū dēbita.

37 Alii Theōta int̄ quos Mr Matilla vult con-
siderando ans et negando cog, qā cy qualitates contrariae sūnt
sū accidentales nō dant subto ē simpliciter. Vt quid, idē que
nō implat qd idē subty ē in dupli spe accidentali. At cy sūa sus-
tantia dāt subto ē simpliciter necessario afert sēcy p̄ba dōngal-
tenus sūa sustantia, alio quāz moa ē sū sub dupli spe es-
sali; qd implat.

38 Sed contra ē: qd sūa ignis dāt ē simpliciter
vult facere qd dāt ty ignis, vult facere qd dāt ignis p̄p̄e et
complete talis? ty nō posunt dicere aduersari; nō est pete-
re p̄p̄e et ad conclusionē negandī; idē em erat dicere,
sūa ignis ē essentialit̄ ingulibit̄ cy alia sūa sustantia; quia que-
bet dāt ē simpliciter, ac dicere qd quēbet sūa sustantia exigit
essentialit̄ ē solg in subty.

39 Secūdy d̄ nō abest, nō id qd dāt ē simpliciter,
id ē, ē p̄p̄e et complete ignis, sō opponit̄ essentialit̄ id qd vult

essalit eē p̄p̄y et completū ignis; d̄ fr̄a aquae n̄ t̄ol̄t essa-
lit eē p̄p̄y et completū ignis: sicut eē frigidū n̄ t̄ol̄t essalit
q̄d sub̄ty s̄t calidū: q̄o.

40 Materia, distuant Theoria et concor-
dabunt fr̄as: alia em̄ ē negao q̄ad essendū aliud, et alia quoad
essendū cy aliō in eod̄y sub̄to. Prima competit essalit cui-
bet fr̄a, sive sustanti sive accidentali; q̄a quabet entas p̄ se
ipsa n̄ ē aliud ā se xa n̄a p̄cipia de distione reali: Na vō n̄
competit essalit fr̄a sustanti, sicut nec accidentali: n̄ em̄ facile
assignabit̄ xao ob quā negao fr̄a aquae in sub̄to s̄t de essat̄e
ignis in sub̄to eod̄y; negao ā frigiditatis in sub̄to n̄ s̄t essa-
calit̄is in eod̄y sub̄to.

11 Angues 3 in casu conuenit conis fr̄a dupli-
cis in eod̄y maā v̄t̄i eē actus h̄us maā; d̄ hoc implat: q̄o neutra
et casus conuenit conis. probat̄ maior actus h̄us maā debet
ēē prior in̄ omnes actus maā d̄ neutra ex illis fr̄is est pri-
or in alteris: q̄o neutra est actus h̄us.

12 Confr̄a mat̄ ex predicta conuentione duplex
absurdū sequit̄, 1y: neutra ex illis fr̄is fore complementū maā;
siquis quabet imbernet̄ maḡ completū p̄r alq̄ fr̄a. 2y: alte-
rū ex predictis fr̄is s̄t accidens. Suadet̄ n̄ q̄d aduenit en-
t̄i sustanti completo ē accidens; d̄ altera ex illis fr̄is adue-
nit̄ enti sustanti completo: q̄o.

13 Nō maḡ; et distuo maiorū probat̄is: actus
h̄us maā debet eē negati prior in̄ om̄s actus maā; eod̄o: debet

le porve prior: subdistinguo: porve prior in omnes actus
 moa pertinentes ad tale acty ly; modo: etiq n pertinentes; no
 mag. Distuo etiq my: In utra ex illis fit cet porve pri
 or in altera; modo: negavi prior no my et cog.

44 **lypiatus:** actus huius porve talis in alterius sit
 ita ^{qui} presupponit ad alteru, ut s radix illius. Et sic fit sus
 tans e actus huius porve talis in accidenty. Actus ad huius
 negavi primus, e ille, qui n presupponit alij acty do nq
 radice sui.

45 **Modo sic** de essia fit sustans e de acty por
 ve ly in accidenty pertinenty ad illu, et negavi primy in
 alterius actus, qui forte det in moa: so em e de conceptu
 fit sustans n supponit radice sui, et constituit e cy moa
 primy ens nale, huius que radice adiqz ceterorū que in tale
 ente nali dant. Lud sua det spicacil.

46 **Sicut** fit sustans dicit actus huius, sic moa
 ta dicit ly subty; et moa prima dicit ly subty per hoc qd ex
 cludat subty sui: qd fit sustans: qd fit sustans dicit
 actus huius per hoc qd excludat alius actus, in quo pax radice.
 Igitur in casu predicta communitatis quodet et illis fit cet
 actus porve huius in accidenty pertinenty ad ipso, et nega
 ve huius in alterius fit; cy in utra supponit alteru tanq
 radice sui.

47 **Doctrina** solutionis paritate ista elucidat: pe
 netrat (ut n implat) pntu quantitate cy punto altero,

à quo linea quatuor punctis ¶ constans incipiat. Sine
sic: à quobet ex illis punctis incipiat linea et consequen-
ter quodbet ipsorum est positivè prior loco in huius punctorum ta-
ha linea: Ceterum è duobus punctis penetratis rectorum est
positivè prior; et si negare prius loco in alterius.

48 Non est positivè prior; quia alterum non est positivè
us et est negativè prior, quia nempe alterum non est prior illo:
sicut ergo in nostro casu rector ex illis factis est positivè prior
altero, et quodbet est prior negativè. Quia neque est in illa
radicata.

49 Ad confirmationem non assumptam nulli enim ex illis
absurdis sequeretur. Non tamen neque in materia sufficienti et intensi-
ve per quodbet ex illis factis completum, non tamen exclusive, et ex-
tensive: Unde utraque et quodbet est sustantia complementum
in materia. Itaque quodbet facta sustantia est intensiva, et su-
ficiens materia complementum: neque per quodbet constitutum
in specie entis facti sustantia completum, ac quoniam in sta-
tu connati; ceterum non quodbet facta est complementum extensive
materia.

50 Haec est manifesta; quia cum materia sit entitas incom-
pleta in omni specie entis compositi, neque enim est ignis neque
aqua, haec extensiva in completo requirit per unum factum satis-
factum. Habeat igitur factum ignis, utrumne extensive completum?
minime: quia licet per factum ignis completum in specie ignis, non tamen
in specie Leonis ¶: unde quodbet facta imbernet in materia

incompletionem, quae complet.

51 Dicitur: quod non potest recipere duas formas ignis: ratio est; nam per quodlibet completum in specie ignis; non cogit; quia materia non est per se. Si ignis omnis quiesceret, posset. Exphico: materia per se. Si ignis constitueret ignem, non in constitueret ignem, quia cum forma. Si ignis posset constitui: quia propter nullam formam ignis completum posset se sola omnia in completionem extendere, quia est in specie ignis materia habet.

52 Nec est sequens, sed absurdum. Ratio: quia materia ex illis formis adveniret enti completo reduplicato ut tali, sed si specificaret hoc est; adveniret materia, quae per accidens in forma adveniens est completa per aliam formam: calorem in ignis. Quod adveniens materia completa per se aqua neque praesupponeret totam aquam ut radicem adequatam sui, nec totam aquam denominationem ignis tribueret.

53 Ita vero accidentaliter advenit enti sustentanti completo ut tali, illud quod ut completum supponit totamque radicem adequatam sui, et cuius denominationem praestat, ut patet in calore adveniente igni et in quolibet alio accidenti.

54 Arguitur a pro Scotis omne dependens nec divinitus potest dependere nisi ab uno quod totaliter, et adequate tenet eius potestatem, sive dependentiam essentialis; materia quae ante ad informari dependet essentialiter a forma, et per quodlibet totaliter.

..... totalit' et adqte' et nec
 as dependentiā alia' compositū lex mai' et sic totalit' n' est tota
 le & subordinatū et perfectibile; qd' mai' requit' divinitus infra
 nisi ab unica sua totali.

55. Confirmat' ideo unica nos requit' personam
 sul' tribus divos personis, qā omne dependens n' pot' dependere
 ab unica no' ipsa totalit' et adqte' tracta: qd' sul' et propter
 eandē ratio' nec unica mai' potest differre sul' totalibus sul'
 infra.

56. Itaq' utroq' sub eadē mai'; & corpus quantū ad
 ubiq' dependet, ess' alit' à loco, et perquembet locū adqte' corpo-
 ri totalit' et adqte' tract' eius dependentia: qd' idē corpus nec
 divinitus pot' ubiq' sul' in duplici loco adqte', qd' negant Sco-
 te nobiscū aserentes idē le' possibile.

57. Distinctio igit' mag': omne dependens n' nisi
 ab uno, qd' totalit' et adqte' totalitate et adequatione ex clu-
 sione' tract' eius p'og, sive dependentiā ess' alit'; scilicet: qd'
 totalit' adqte' et totalitate et adequatione sufficientia n' no' mag',
 et eadē la' pte' minor' in lo' su' distinctionis negata que in h' no' de-
 nique cog.

58. Itaque ut dependens nequit' dependere nisi ab illo qd'
 totalit' et adqte' adequatione exclusione' eius p'og, sive dependen-
 tiā tract'; nō alit' extra' sup' ext'iq' Equidem, veni' in pōe de-
 pendere à duplici' tra' per quorū quolibet totalit' et adqte' ad-
 quatione sufficientia p'og sive dependētia eius tūc.

59. Ita e; q̄a. p̄t̄ itus aliquis complexio at̄q̄te su-
funt p̄og naly dependentis, et hoc t̄t̄ ob̄durati al̄ capax sul de-
pendendi actualit̄ ab alio, q̄d n̄ est extra erus exferq. Patet
in corp̄e belocato: quibet em̄ locus ad̄q̄tus, complet̄ ad̄q̄te suferit̄
dependit̄ congr̄is a loco; et t̄n̄ corpus e; ob̄durati al̄ capax dependen-
di sul actualit̄ ab alio loco, in quo sul ubi at̄.

60. Modo sic nulla fra sustantis e; extra exferq
mao te: quibet em̄ fra totalis complet̄ totalit̄ suferit̄ mag, et
n̄ totalit̄ exclusivē; q̄a h̄ mao contenta est una fra, et id̄o ne-
queat naly recipere alig sul, p̄t̄ in super naly q̄d con conti-
ad̄t̄ionē op̄at̄ in hoc.

61. P̄t̄ q̄o maō hui sul duplex informari hoc e; uni-
onē dupl̄is et dupl̄is fra ad̄q̄ata; et tunc quia duplex inf̄ari a
dupl̄is fra dependere q̄d n̄ t̄y e; maḡ dependere a du-^{plex fra} que dependere a du-
pli fra duplex illud inf̄ari ~~maḡ~~ sul duplex illud complet̄ in
ad̄q̄te duplex.

62. Ad confirmat̄ionē nō sup̄t̄y ant̄is; nō eadē maō cre-
ata naly personalit̄ p̄t̄ tribus divinis personis, ut fecit cōmissa
Theotary et nō naly sensa. De hoc commissō, dico q̄d si nō eadē ne-
que a tribus divinis personis personalit̄ erit ob̄ alias r̄ones, de
quibus Theologi. Svadit̄ assumpt̄y.

63. Ita Scot̄y Scot̄as eadē divina personalitas po-
t̄ sul trax̄ plus naas. Modo sic: h̄ divina personalitas nequeat
dici dependens p̄p̄t̄e imperfectionē que d̄m̄t̄at. Voc̄ dependeo ut di-
cimus q̄do de cogitatione cao efficientis cu; p̄t̄ib̄ilitate factus

verba faciamus, divina in personalitas n' h'et p'og trandi
humanaq' naq' absque naa humana. Proquidior: per unionem
quibet cy naa huma exerceat adiquate illa p'oa determinandi
qua in personalitate relictet: q'o personalitas n' poterit aliq'
naq' trare. Patet. ans.

64 Itaq' neque resultans ex personalitate et una
naa est adiq'ty, n' p'fecta, nec subordinaty alteri; q'o si unica
naa n' possit tribus d'ivinis personis trari erit ob r'iones al-
as quas Scotus assignare debent.

65 Confirmat solutio alia parte; in illis quib'
cognoscere dependet essentialit' a cognite; d' q'o h'ec sul cog-
nes plus: q'o q'd ma' dependeat essentialit' a fia q'd infra, n'
n' probat n' pote h'ere sul plus fias.

66 Arguit S. Doctor Acutissimus q' p' p' d'is-
putatione Scoti p'oa receptiva fia sustantia ponit in ma' ex
indigentia ipsius ma' ad fia ut complementy sui; d' indige-
ntia ma' ita explet per unq' fia totale, ut n' indigeat h'ere
aliq' sul: q'o ita etiq' expletur p'oa, ut n' possit recipere sul
fia aliq': q'o sicut nec d' pote facere, q'd p'ota una fia ma'
indigeat alia sul ad suy complementy, ita nec pote facere q'd
recipiat aliq' sul.

67 Distus mag: p'oa nalis, n' neutra receptiva
fia sustantia ponit in ma' ex indigentia d' q'o ad: p'oa obe-
dientialis, et neutra; no mag.

64 Hoc ē, p^oa nalis, & exigentia, que uerit^{as}
 in ma^g, sō se extendit ad id, quo ma^g indiget; et consequent^{er}
 sō se extendit ad id qd nali contingere pōt: at ultra hanc p^o-
 q nali h^{ab} ma^g aliq p^oq obediētiale, et que sine implicacōne
 p^ount accidere ad illa se extendit. Explat à paritate: xa
 ipsy paty Masquera contra Scty una naa dy tral ab una
 & diuis personis pōt ab alia tral; qā nempe dy tral
 ab una, n tral omni modo, quo tral pōt.

65 Modo sic, dy naa tral ab una diuina perso-
 na n indiget tral ab alia; & in pōt ab alia tral; qā stare
 poterit, qd ma^g h^{ab}ens unq fia n indigeat alia fia habenda sub
 et qd pōt. supernaturalit illg sul here.

66 Inques ē: ma^g h^{ab}ens unq fia totalg, et ad
 instar entis essentialit completi, V^o angeli; & ens essentialit cog-
 plety neque diuinitus pōt recipere aliq fia; alit em eet ens
 in actu, et n eet ens in actu; qā ut s^oponit eet ens in ac-
 tu, et n eet, qā eet p^oa ad aliy acty; qo.

67 Res^o 1 distinguendo: ma^g h^{ab}ens unq fia tota-
 ly, & duplaxe sumpta, et p^ount cy illa ē ad instar entis essentiali-
 ter completi; codo: ma^g h^{ab}ens unq fia sp^oseuē sumpta, et lyse;
 no mag. Hoc ē, ma^g et fia totalis, habita n constituit sub-
 ty uerit^{as} alterius fia: nq fia adueniens n recipit incommūto
 ex ma^g et fia totali; & in ma^g illg h^{ab}ente: ac p^oinde toty ex ma^g
 et fia aq^{ue} V^o eet impotens recipere aliq fia, sicut ē impo-
 tens ens essentialit completi.

12. Hoc lo. negando maiore: qd ens essalib com-
 plety e incē essalib detraty ad sup detraty complementy haberi-
 dy proqualibet hypotesi: atq mag. incē detrata ad sup detra-
 ty, quq actu het, et insuper mag. detraty mag. sup detraty, retinet su-
 q essalib et entitatq incompositas, atque indistig ad con-
 stituendas plus lineas substantiales.

13. Ad urgentiq. cosa mai, detrudatq; ens
 in actu completo reduplicate sumptu nec dividuali, co-
 do: qd fari sumptu; no mix. Illeq. sequent. implicat ad-
 unctq; nq de subito de quo unctat. e in actu; n. unctat.
 ut e in poa; siquid de maā hntic reduplicate sumpta veri-
 faret e ens in actu, et de maā hntic se considerata verifa-
 ret e in poa.

14. Pro alio solvendo. Nota primo, qd e duo-
 bus fari acty maā unctas n. resultaret uny per se, h. resul-
 taret uny unitate transcendentali cor uny per se, et uny p.
 agregatione atque etiq. uny per accidens.

15. Nota primo; qd tales fari n. unirent na-
 sez; et si unirent, et contra ipsam maā. Nota 2. qd a co-
 lectio ex maā, et duabus illis fari et indivisibilitate in plus
 collectiones ipsius rationis et ipsa illa unitate collectio est
 qd uny per accidens constans et duplici uno per se in-
 adequate disto.

16. Nota 2. qd h. fari integrales componi,
 sicut cogit coly, et pectus n. uniant unitate, d. uny

meate constituenti uny per se, et sicut quibus uno hypotatica by meate tracta fuerit ad nag diuina prout disty virtualit' & personalitate, by ex naz diuina & humana resultat uny per se, nimiru Optus Dominus: n' in resultat uny per se ex duabus fuis totalibus unitis immediate et de mas.

¶ Nam dicitur paritatis e' ng in primis ptes corp' subordinant' ad imbric' ad uny integrale constituendy: uny integrale n' exigit unionem immediate, cuiuslibet ptes cy quabet: fra vo' totales carent' predicta subordinacione, qua' propterea neque uny integrale possunt constitui.

¶ Deinde naz diuina et humana n' ununt' in unitate naz, & in unitate suposti, ut patet ex illo simbolo Athanassi uny o' n' confusione substantia' & unitate persony; ac proinde ut resultet uny suposty, sicut una persona sufficit, qd' utraq' naz un' et e' id' personalitati uniat'. Et contra vo' fra totales cy nec ununt' immediate int' se, nec e' id' supositualitate n' est uny per se supositale.

¶ Nota 3' naz ob quod vo' s' ptes ista D' & ho' s' e' D' h' naz diuina et humana n' id'ficant' int' se, sicut a' f' h' a' ptes ignis & aqua, aqua e' ignis; quambus utro fra in ead' ma' recepta e' qd' salicit' ignis et aqua s' concreta quidditativa asserunt' in recto omnia constitutiva ipsoy; at hi tri D' & ho', accipiunt' personaliter in illis p'p'ibus, ita ut in recto s' asserant' personalitate, et in obliquo nag; quapropter ptes ille sic exponunt' perso-

nalitas terminans naturam Divinam est personalitas terminans natu-
 ram humanam: personalitas terminans naturam humanam, est per-
 sonalitas terminans naturam Divinam.

Nota 4. qd si aia recipiat in maia lapis, lapis
 n̄ dicitur animatus, q̄a ia n̄ univet sua lapidis, et si un-
 vet lapis nec constituetur per aig, neque est pars instru-
 mentalis, et corpus organicy, cuius actus e' aia

Nota quinto qd si in eady maia recipiat
 sua ignis et sua plumbi, maia denominat̄ positivè gravis, et
 positivè levis, n̄ vò negativè gravis, et negativè levis; q̄a ut ma-
 teria dicat̄ positivè gravis; et positivè levis sufficit qd hat suas
 positivè gravitatis, et levitatis, quas quidy heret in casu
 talis conjunctionis; at ut dice ret negativè gravis deberet n̄
 heret levitatis, et ut negativè levis appellaret, deberet gravita-
 ti n̄ harrere.

Nota 6, qd dicendy sit de casu conjunctionis
 duplicis aie talis in eady corpore. Possit ne una mori, et
 deinde altera? real' affirmari, et consequent' uno poterit
 decedere in gratiam, et salvari, et altera decedere in letali
 et condemnari; in carnis a resurrectione. Sed de hoc certum
 ex illis animabus corpus reunendy e' vel forte nulli re-
 univet: siquidy decretis aig de resurrectione, quod de eo qd
 in propriis corporibus e' decretis manus providentia; illa vò con-
 junctio est in providentia alia.

43 Rogatus si ex illis animabus alia ut cur-
re, alia stare, corpus staret an currere? nat, qd si corpus n̄ in-
locaret, operaret ille effectus ad que D. pararet sui concursu.
Vny a in casu inlocationis corpus potest currere in uno loco, et
stare in alio postea videndum

44 Nota, qd h̄ possibilis s̄ maā impotens super-
naturalit̄ recipere duas sp̄as, vel aut duas sp̄as essentialit̄ inconiun-
gibiles, quales videlicet ab aliquibus sp̄a inuens et sp̄a cada-
verica, nec t̄y obstat huic conclusioni. Non t̄y; q̄a possibili-
tas illius maā n̄ ē fieri d̄y a seip̄s ut aserat talis ē mag de-
facto existente.

45 Non t̄y; q̄a n̄ tenemur admittere quāvis
que sp̄as inconiungibilitat̄; suff̄t em̄ ad conclusionē, qd plus
sp̄a eiusd̄, quā diverse sp̄as, et etiā radicalit̄ contra-
ria possunt in ead̄ maā coniungi: ad modū quo defendens
potē vel vult in ead̄ voluntate duos actus voluntatis n̄
tenet defendere concuntionē amoris, et odii efficac̄ eiusd̄
obiecti.

46 Nota denique D̄y Th̄m nunquā docuisse sp̄as plus
totales ē inconiungibiles etiā supernaturalit̄, ut testant̄ plus Th̄a
quod int̄ Th̄o Joannes a Sto Th̄a ques̄t̄a 1̄a 1̄a q̄a 1̄a 1̄a
de naturali inconiungibilitate accipiendū ē. Quid si aliquando
dixerit q̄a h̄c sibi anezq̄ p̄baonē alterius sp̄a, vel debet
accipi de conerione t̄y naturali.

Sectio Na utry nald
possunt coniungi in eady
pte mac. aua fra to
tales? negari net?

83 Ita consensu fieri omnes. Si contra bona spe
disputare 3, et patris Lince lib. 2 tracta 2 cap 2. Inazig
nonda vo raone huius impossibilitatis nalis varias in
nerunt Si semitas. Non a sic.

84 Cons omny. Forz consensus. Ita censet; d'ab
hony autoritate et aringente examine n e ucedendy sine gra
in et urgentissimo fundo, qd quidy n dat ad afirmanduy oppo
sity ut ex argumentory solutione constabit; go n'poi na
lit' Ua.

85 Confirmat' efacit: poa nali ut receptiva dupli
cis fra sul e poa receptiva magis perfecta, quq poa na
lit' receptiva unius ty fra; go absque urgente fundamen
to n e coadenda ma; ga ut concedatur aliqua perfec
tio creatura ugens fundy requirit, ut omnis Doctus
afirmat; d' tale fundamenty n dat ut constabit ex so
lutione argutory; go ma' la ca ut producta poa.

86 Ig celebre insurget obiectio ex fruo
candibenti desupta; in illo dant' sul fra fieri et fra ignis:
go. Probat la pars antus: qa ucedente igne, ferru udu
at ad prestina frui accidentia, et aparet in fra. fra.
Probat la pars: qa ferru acery uuit, et producit altery

ignis si illi applicet stupra VV licet, cetera que huc pprio ignis;
 go huc etig fia ignis.

81 Dicitur ans inferno candenti dat sul fla
 fari et fia ignis, in diversis pibus ma; codo in eis de p
 tibus; no ans. Itaque intra poros ferri latent quodq; terre
 a corpuscula, quibus ubique diffusis, qā facilius recipientis
 fia ignis, adherent, et immiscerent corpuscula ignis subli
 ora, quos effectus enumeratos pstant.

82 Confirmat solutio ab experientia, qā ferru quo
 sepius ignis sit, eo difficilius accendit postea, qd ab eo proce
 nit, qd igne consumant illa corpuscula, quae intra poros
 ferri latebant, quaeque erant magis apta ad recipiendū fia
 ignis.

83 Instat Reansior quidq; ferru ut pote val
 de densu paucos huc poros; V videmus totu ferru accensu
 n sō in extremis, et etig in intimis pibus; go. Res ferru
 quogtumbis densu huc surfontes poros ig in extremis, quā
 in intimis pibus, ut ignis in ipsos introductus totu ferru
 illustret, qd a totu ferru operat nobis ignitū provenit
 ex eo qd color igneus vera dicitur sit, et ex eo qd ptes ferri expo
 satae sint colore pprio ignis activa in.

84 Instat V cur ferru ig cito extinguit nisi qā
 fia fieri perire verans in eadē ma fia ignis ab illa expellere
 conat? Dic provenit ex eo qd fia fieri conit restaura
 re illa frigiditate, quae expoli dicitur ignis; ideo qui sal

te indirecte expulsiore intendit sic ignis; quia ideo accendit quia sua fieri fortior quia ignis contentus in eo quia corpusculis e.

35 Instat B: quambis corpuscula terrea, que in foris poris continentur accendi possunt; n in corpuscula aerea quibus tales poris replentur, videlicet postquam ferri igne peragatur sunt a terreo corpusculis, et horum loco introductus fuit aer.

36 Probat assumptum: quia si ille aer accendi potest, cur non accenderet sicut vel totus, vel maxima pars aeris ipsi ferri contiguat.

37 No assumptum, ad eum probandum dispartit de: namque aer in poris contentus, e in quasi incalceatus, ita ut non potest de una in aliam parte fugere; quapropter ab igne valido facilius accendi potest. Aer a ferri contiguus facile fugi, et unum alteri subiacet; unde se alterat, sive calescit; non solum corrumpitur, aut accenditur.

38 Instat A: ideo fatemur dari fieri ignis non solum in poris carbonis accendit, sed etiam in toto carbone; quia totum carbonem accendit, atque expandente incandescit, et insuper experimur, ipsi quolibet parte, si sibi applicatur comburere, et hec omnia experimur in ferri accendit: go.

39 No magis: quis enim dicat potest sensibus se experiri, quod in qualibet parte carbonis accendi datur.

tus combustiva esse et productiva alterius ignis, qd certe
 negat cadere sub experientia sensuy. Dicimus qd dari
 fig ignis n̄ so in poris, & etiq in toto carbone, ac proinde
 in nulla ipsius pte permanere fig carbonis; q̄ experi-
 mur, qd carbo sibi relictus desinit in cineres cy a contra-
 ry accidat fixo candenti siquid hoc sibi relictus aperit de-
 ty cy fixa fieri, inde cogimur alit de carbone acenso ac de
 fixo candenti discutere. Si iterum instet fixus ignitum et carbo-
 num pone. Si iterum instet ignis ignitum fixus et car-
 bonis pone.

100 Nota fuisse aliquos qui asseruerunt con-
 tineri qm in carbone acenso fig carbonis et fig ignis; q̄ carbo
 ignitus immersus aqua aperit iterum cy fixo carbonis. Dicen-
 dy ē qd si carbonis volumine p̄helia verit ignis ad sup presti-
 ng carbonis fig minime reboabit, & in cineres tandem desinit
 ut experientia confirmat; si a ignis aduc intra omnes
 carbonis poros n̄ sit intrinsecus, in carbone remanent que-
 dy parte carbonifera, sive fig carbonis herentes: unde nil
 mirū qd iterum liberate aqualio aqua ad sup restituant
 carbonis fig.

101 Augues ultimo ex bone spei: aliquando usq̄ ē
 monstruy biceps a caputibus usq̄ ad ventris incorporay, et ab
 intra aditay un incorporay; & in tali monstro dabant duas aia-
 rales: go. No miq̄ nq̄ unica et indivisibilis aia integray illud
 monstruy infraat potest; sicut parz infraat manū sex digitis cons-

tante, et alia silia montana, que multoties apparent & in quibus bona spei n̄ adeo multiplicavit aras.

102 Insuper ponamus duas aig, in illo monstro; ceterum dico illas duas n̄ occupare easde ptes mag, & unq quique disty corpus monstri quā pte incorporey ē; a virtute ad diorsy vel unicy fuisse aig, vel animabus Dey divisise maas; ita ut quibot disty mag occupet.

Sectio 3a utry eady fra
pont de poa dei absoluta
infrai sul duas maas
non continuas?

103 Supono 1, maas n̄ continuas ē illas, int̄ quas unio continuas n̄ intercedit. Supono 2, eandy fra potē sul infrae duas et plus maas divisibiles, dymodo in continuas unitas; nq eady ara ralis sul infrae maas capitis, colli, brachi &c. Supono 3, eandy fra n̄ potē ralis infrae sul duas maas n̄ continuas; quia magny miraculy fuit, qd ara Sti. Diomisi sul infrae corpus trancy et caput abscesy, qd dicitur in manibus eius gestans, per aliquot milia p̄aru.

104 Et quidē iure optimo: nq quo pacto potēt fra eady duas maas n̄ continuas sul infrae, nisi quatenus, vel fra ulocavit, vel extendit, vel maas penetrarent int̄ se? h̄y upugnat ralis, h̄y disty; qā ut fra se extenderet d̄bebat maas continuas unii: requit em̄ una fra actualit̄ constitutae duplex composy, illud ad constitutur, si ad maas n̄ continuas

as se extenderet. Sy denique e impole nabit; sicuti e nabit
impolis duoy corpory penetratio.

105 Ad Hary no affirmare contra cog Hary, et So-
tary sensu cy cor. Not taty. prabat ex non upugnancia et quide
quod maas inadequat, hoc e, insufficientes ad constitutione integrale
totius. Confirmat epical ex casu miraculoso. Sri Domestri: negat
em sine tenentate negati eius arg infase sul corpus tancy, et
caput abscriy; siquide corpus suis gestavit manibus caput abs-
criy per aliquo militia, ipso capite voce clarissima interion
predicante.

106 Opont I. Me Mastrius: si eady fra poiet sul in-
fiane duas maas, poiet etiq infinitas: go eet infite perfectiois.
duphcat prabat cog: fra in tali casu heret infite actus infrandi;
e actus infrandi e perfectio: go. Co: qe fra illa virtute infrati-
og infinitary fraay contineret.

107 Admittit Mastrius eandem fra poie divini-
tus infrare duas maas inadequatas: unde argty sui admittet
retortioy. Reo directe negando in his ans: qe sicut adver-
sarius docet eandem fra poie infrare unq mag adeqta, n vo duas;
ita ex eo qd poiet infrare duas, n inferat poie infinitas.

108 Reo L omisso anti negando cog, quin urgeant
probationes eius. Non sa quia vel actus informandi sumit pro
actu lo ex exteri, vel pro actu l virtutis cy ipsa fra idst, fato? si
ly: si n impleant infite maas, cui uniones infite implicabunt?
si ly: dic, qd in tali fra erunt fraa distinguibiles infite forma-

modus videtur, hoc est, simultanea habitio, ut siq. fia que
 habet, que est bonus magis debitus: magis ergo se repugnat duplici for-
 ma sub, sibi duplici habitio simultanea: ac per consequens
 so exigit, qd sibi auferat duplex habitio n per ablaonq. utrius
 q. fia; d. prope per ablaonq. unius.

Secutio penultima, Vny
 det fia substantialis
 anima subordinata,
 forma scilicet cor-
 poralitatatis?

201. Ut in hac questione satis difficili et celebri cy
 claritate procedamus premittendy est qd nomine fia substan-
 tis subordinata, qd nomine fia substantialis n subordinata,
 intelligat. Fia substantialis subordinata est illa, que recepta in
 materia constituit cy ipsa aliquid toty substance ulterius com-
 plebile per alig fia substantialy, que in ipso toto ^{substanti} receptibilis est.

202. Explicat de paritate difia metapha subalter-
 na. V. sensibilitates, h. in hac metapha recepta in pacto gene-
 rico, scilicet in pacto vivens constituat hoc toty metapha, sci-
 licet al; qd in hoc toty est ulterius perfectibile metapha per di-
 fia ultimq. V. humilitataty, sensibilitas dicit fia metapha
 subalterna, sive alteri subordinata.

203. Fia substantialis n subordinata est illa, que cy
 materia constituit aliquid toty substance n complebile ulterius
 per alig fia substantialy V. fia ignis, et fia ligny, ad huius que

Subiecto ex parte et sic fit methaphisica infima, sive ultima, aut n̄ subordinata; Vnde hinc videtur, quod methaphisica constituit eam aliam totam methaphisicam n̄ completibile ulterius essentialiter methaphisice per aliam quodammodo.

¶ Premittendum est, quod in diversis partibus materiae possunt nasci recipi sine plures substantiales, et sic totales, sive diversae, sive n̄ diversae essentialiter. Patet in ligno palmarum, cuius aliqua pars habet aliquod spiritum ignis, et alia eiusdem ligni pars spiritum ligni conservat.

¶ Patet etiam, quod in materia non integraliter divisibili habentur spiritus ligni: nam in quacumque parte materiae datur pars sine ligno, quae pars habet essentialiter spiritum ligni; et non diversae essentialiter ab alia parte ipsius sine ligno, quae est in alia parte materiae.

¶ Unde sic dubitatur, utrum in eadem parte materiae possint nasci contingi, et de facto coniungantur in aliquibus compositis duae sine, vel plures substantiales ordinatae inter se, cuius interrogatio multiplex est. Prima docet in quocumque composito omnes sine elementorum inveniri; haec sententia superque manet impugnata dum de eadem materia et sine verba fecimus, et ulterius addemus contra illam in libro de elementis.

¶ Secunda sententia pro qua citatur Avicenna ab eodem disputationibus methaphisicis secundae. In numero 16 ponit in composito quodammodo partem spiritum ultimam aliam sine substantiale composita hinc materiae subordinatae propter quod constituit materia in se.

corporis ulterius determinabilis per aliquid figuratum; dicenda est ista sententia, ut potest in utilitate convincta: nam materia est per se ipsa corpus incompletum, et ulterius determinabilis per figuram substantiam, ut cum ipsa corpus naturale constituat: insuper ut sit extensa, et quantitas non requiritur forma illa, cum ad hoc munera quantitas sit sufficiens.

214 Tertia sententia quae est Augustini Joannis Gaudani, ubi Veneti apud Eximium dicitur. In metaphysica secundo libro primo statuitur quod in quolibet composito sunt substantiales, quae sunt praeterea, et essentiales definitiones, quae in illo reperiuntur. Fundat hoc primo in autoritate Philonis in metaphysica capitulo dicentis, quod praeterea definitionis correspondere praeterea rei, et in metaphysica id probantis non dantur infinitae praeterea, quia non dantur in composito infinitae praeterea quiddativa.

215 Sed ad hoc facile ut illud interpretando de praeterea huius per rationem distas; aliter res indivisibilis non potest defini, vel dicendi est Augustinus loqui de definitione fisica per quam totum definit per magis et figuram cuius definitionis praeterea diversas rationes correspondere verum est.

216 Ad id quod dico, ex illa nihil contra nos, nec pro illis inferri. Non contra nos: quia ex hoc antea non habet praeterea quiddativa bene inferri consequens hoc: quod non habet res praeterea praeterea: nam si praeterea praeterea haberet praeterea quiddativa in illo invenirentur. Non ad pro illis: quia ex hoc antea res habet praeterea: quod habet praeterea praeterea; quia si unica forma secundum id significet praeterea gradus, praeterea praeterea ab hac unica forma habet res praeterea gradus,

et pla prata.

217 Denique impugnat sententia ista: quasi pro di-
versitate graduum metaphorum ponenda est physica multiplici-
tas formarum admitti deberet. in aia rali. Vn^{ius} una pars cu^{ius} rione
est substantia, et alia rione cuius est fra, et alia cuius rione
est vivens; et similiter in ead^e albedine ponenda est una pars
rione cuius est accidens, et alia cuius rione est tale accidens;
Hec absurda s^{unt}: go sicut ead^e fra sec^{undum} id^entificat pl^{ures} gra-
dus, et pla prata, sic res h^{ec} poterit ab unica fra pla pra-
ta, et pl^{ures} gradus.

218 Quarta sententia apud Examari^{um} et floponi^{um} ig du-
na, et Pl^{urim} Beneti; multiplicat formas substantiales pro gradibus vite ita
ut in vivente pure vegetativo; Vn^{ius} in arbore dat unica ty aia; in viven-
te sul vegetativo, et sensitivo Vn^{ius} in equo duplex, et denique in vehe-
tativo, sensitivo, et rionali, hoc est in hoc dat triplex anima, qua-
rum una sit pure vegetativa, alia pure sensitiva, et alia pure ralis.

219 Impugnat praedicta sententia: r^{atio} si in viven-
ti ponenda s^{unt} tot frae, quot s^{unt} gradus vite, qu^{os} pot^{est} exercere po-
nenda est in hoc Vn^{ius} praed^{icta} anim^{us} pure vegetativ^{us} alia duplex
anima sensitiva, quarum una p^{otes}t exercere sensaciones, ceteris bra-
tis communes; et per quarum alter^{as} sensaciones si leoni eli-
ciat proprias; Hoc n^{on} est dicend^{um} ab adversariis: go nec illud.

220 Itaque si ead^e anima sensitiva Leonis consti-
tuit s^{ed} in e^o potentis, et sensaciones alius br^{utis} communicans,
et rigit^{ur}, quare per ead^e anim^{us} n^{on} poterit hoc etig^{ere} si aug^{erit}

peritues y pstone, et sentire, et ratiocinari: quare eadē anima
 sensitiva est principij productivū sensuū adō diversarū,
 et eadē anima ralis n̄ est principij productivū illarū opera-
 onū, et sicut quia anima sensitiva equis n̄ est etiā productiva
 actū vite vegetative sicut est productiva multiplicis
 sensuū adō diversa.

221 Impugnat Vb. eadē opinio qd̄ dicitur ad hū
 hoc rō philosophica: experimur em̄ qd̄ ex contentione nimia ad
 actionē unius facultatis V intellectiva impedit operatiōe sensu-
 us, imo et ipsa nutritio, et sicut ex operatiōe unius pōe V ex
 operatiōe fantastica movet cor, et alia facultates rales excitat
 et quo infertur univiam ē in hoc principij ad tot operatiōes,
 quātū ad aliquas operatiōes nimis attendit, tot ab aliis
 extrahit.

222 Impugnat denique opinio ista: qā
 quā se ponit in hoc triplici arḡ ē parvū tūta in fide.
 Audiat Sā synodus generalis, quæ ē Constantinopoli-
 tana. Ad canonē 11 ibi: oportet quosq̄ in tātibz impi-
 etatis venisse ut hoc duas aras hēt domatissent: tales
 igitur impietatis imbutores, et silia sapientes cy vetus
 et novus testamentus omniumq̄ colisio. Pnes q̄nq̄ arḡ
 rale hoc hēt aserent, Ita et univrs synodus anate-
 matizat.

223 Et qā vent adversarij, concilij hūc sō dam-
 nare aserentes in hoc duas rās rales, n̄ vō aserentes

in hoc unq tñ rale, et alias quo rales n̄ sūt. Contra ē:
in lib. de recusatione doctrinarum cap 15 Doctores certy tra-
dit unq in hoc ē alimq. Audiant verba p̄sa.

225 Nō duas vias ē dicimus in uno hoc...
unq animale, quā animet corpus, et immota sūt sāgu-
ni, et alterq spiritalē, quae rone ministrat; dicimus
unq ē, eandē que aīa in hoc, quae et corpus sua societate
vivificet, et semetipsy sua rone disponat.

225 Fundamento pro hac sena desumunt tñ
q̄ rone, tñ ab aīa. A rone, qā in hoc sūt opera-
ones contrariae: siquidē caro concupiscit adversus spiri-
tū, et spiritus adversus carē; atq̄ operaones contrariae
requerunt ab eodē principio prodire: q̄o.

226 Insuper, aīa ī perfectē spiritalis, indi-
te, distansque maxime ab imperfectione carē; et extrema
tñ distantia requerūt imēte coniungi: q̄o unē magis
aīa debet mediane alia fra.

227 Ad tñ dicendy, ab eodē aīa potē provenire
n̄ sō succē, et itiq̄ sul operaones contrarias, quātū sō im-
proprie contrariae dici possunt; qā cy voluntas et p̄tibus
movenit sul affectibus contrariis tendunt in obta sub di-
versis rionibus, et diverso etiq̄ modo: si em affectus unū
us sūt efficac, alterius affectus inefficax erit; ex hoc a po-
tius inferat, affectus istos ab eodē principio provenire,
cy motus unius retardet motū alterius, si hīc aliquo

modo s̄ oportus, et motu alterius agguans.

228 Clarus: q̄o affectus voluntatis ut tendentis in bono honesto ē efficac, inefficax erit affectus appetitus ut tendentis in bono dilectable et n̄ honesto; et e contra q̄o affectus appetitus tendentis in hoc bono s̄t efficac, inefficax erit affectus voluntatis ut tendentis in illo.

229 Et hinc patet sup̄, in quo scriptura q̄ appellat hoc alq̄ sive caro, et q̄ spirituale, sive spiritus. Itaque ho alis, sive caro ē aia prout inclinata ducta appetitū et sensibus malibus in bono sensile; hoc spirituale, sive spiritus ē eadē aia prout inclinata per intellectū in bono honesto, et operans ea regulas rationis.

230 Ad h̄ nō me: Et em̄ aia maxime consistet ā maia, h̄t tñ proport̄ conq̄ ut cy ipsa unial; si quidē ē actus eius. Et insuper, q̄a si aia rationalis distat ab aia sensiva t̄yent purū simpliciter intelligendi; et purū simpliciter intelligendi ē minus aptū ad infrandū purū, cy n̄ est productivū operantis, quo medio corp̄ debet exerceri.

231 Denique q̄a ratione dicit aia fra corp̄, si n̄ s̄t productiva operantis, quō per purū exercant?

232 Tundū ab autoritate (q̄o usus fuisse plerūq̄ Doctes catholicos ad aras duas in hoc aserendas testatur Sicut Jeronimus) desumit ex una epistola scilicet apostoli ad Thesolonicensēs cap̄t ubi sic loquitur plus, Deus

paris sancti fiet vos ut intiget spiritus vester, et aia et pus
sine querela in adventu Domini paris Xpi seruet. In itaq
ab illo cantici tui puerorum venedictio spiritus et aia sus-
torij Domino.

233 Sed ad hoc et silia testimonia tenent unli-
der Sto Hieronimo citato et Sib Suarez qd semper ac
scriptura distinte nominat aia, atque spiritus hanc n endi-
cat distinctione, et tunc dista officia et munera eiusdem die.

234 Ad hec: ipsa scriptura, que in allegatis
et testimoniis spiritus ab aia veluti distat, alibi aia ipsaq prout
absolute sufficiatque pus nomine spiritus clarissime appellat
ut 1 Corinthi cap. 12 et spiritus redit ad Dominum, qui
spiritus est aia immortalis ut patet ex verbis Xpi quod Ma-
tey cap 10: nolite timere eos, qui occidunt corpus, aia vo n
possunt occidere.

235 Quanta sensa in solis corporibus insenti-
bus dantur preter sig insenti alig sig sustantia se videnti subor-
dinatq. Ita Doctor Subtilis in itaq distione Wquez Barla
et cy ipso Scoto omnes et insuper Lincius, Salabela, Vale-
tius, Murtia Dalemandesius Capucinus celebris contem-
p, et ex nostratibus P. Pes Lesius Cominc Dandinus,
Jannerus Propositus, Amicus, Martiniouus, et Caldru-
chius quos citat et sequit Per Muresa azerimus
Patronos huius sententiae disputatione de Luca et sua
sec 6a, quibus denique azerunt ingeniosi Presue pro-

bricio, Akeles, et aliq. alii Doctores omni exceptione ma-
iores profesores, quos maxima Roma plures ab hinc
annis hinc Magistros; horum primus fuit Cardinalis
Solomeus, et acutissimus Illoa, et Eius denique in The-
ologiae meae Aere Per Bernardus de Baugas.

236 Sicut intelligentia huius Scoticæ sensæ
sciendū ē primo, sicut etq. sicut viventes subordinatq. variis
nominibus appellari: dicitur enim sicut mixti, sicut organica-
tionis, et deniq. placibilis Forma Corporalitatē.

237 Appellatur sicut mixti, quia in se continet
ut nō sicut virtualitē in quatuor elementariis sicut, et illo-
rum qualitatē. Dicitur sicut organicationis; quia tribuit
maie denominationē corporis sicut organici, cuius actus ē anima.

238 Principaliter deniq. sicut corporalitatē
nō quia tribuat maie denominationē corporis metaphisice sumpti, et pro-
ut presens distincti ab spiritu maie enim per se ipsa nō ē spi-
ritus, ac consequenter ē corpus sumpti metaphisice, sive res
corporalis; et quia constituit eam maie abstracta speciem corporis se-
cundum nō ultimo completi in linea substantiæ.

239 Sciendū ē hanc sicut substantiæ corpo-
ralitatis quæ in solo composito vivente ponit Scotus nō obstante quo-
minus sicut vivens accipiat immunitatem maie la: sicut enim actu
ut eam maie la constituat subty capax accipiendi sicut viventes unde
ita sicut corporalitatis, quæ ipsa maie la sicut viventes immunitate reci-
piunt.

240 Scundus est 3 ista composita sunt sic integra-
ta diversis partibus que heterogeneis sive specie diversibus cons-
tant, ex quarum partium diversitate aut diversitas species partium quae
in inerte composito experitur.

241 Videmus in hoc 3 sive in eius corpore partes
fissas diversas, quarum una est os, alia nervus, alia caro &c.

242 Si a rogenus Scotus a quo principio proveniat
haec partium diversitas, cum materialis eiusdem species in omnibus partibus
aut, provenire a diversis partibus heterogeneis sine composita,
quarum una repetita in materia constituit os, carnes alia et alia
nervi: quapropter ex tota partibus heterogeneis sine resultat sine inte-
grata et adiecta composita.

243 Scundus est 1, sic eiusmodi, quae corpus substan-
tialiter organicy constituit, tripliciter hunc statum, pro quarum diversitate
ut sine entitate sit eorum, diversa tamen nomina sortitur. Primus
status huius sine est ante animationem, et tunc dicitur sine embryonis
compositum quae ex materia ipsa sine resultans appellatur embryo.

244 Secundus est quod animal, et tunc constituitur cy-
aria compositum vivens. Tertius est quod separatum a materia et tunc consti-
tuitur cadaver: unde eorum sine embryonis et cadaver constituitur,
sortitur quae illos denominationes a circumstantiis diversis; nam de-
nominatione sine embryonis est moralis, et desumitur a procedentia
sine, quae pro substantia organicy dicitur in aera, et denominatio
sine cadaverica moralis est, et desumitur a negatione, et proce-
dentia status animacionis.

245 Insuper idē substantiē ē pus organicū,
 qđ procedit aīg, qđ igitur recipit, et qđ manet post mortē, quōvis
 pro diversitate statū diversimode denominet. Nec doc-
 tor Subtilis contra quō docet la sensa n̄ dari in vivente
 sū corporeitatis, et in morte ipsius vivētis introducit in
 mag h̄, ne maneat sine sū, sū substantiē cadaveris con-
 stituente cy maā compostū speciale qđ cadaver dicit.

Sectio ultima in compostis
 naturalibus vivētibz sal
 fia substantiis corporeita-
 tis animae subordinata.

246 Nus potest citandus hanc sensū expressē docu-
 it. Probo conclusionē argumentō cor et satis efficaci. La
 sū et sū sensū compostū vivens dividit in pus et aīg;
 compostū ad emortuū sū lapideū n̄ in pus et sū lapideū,
 et in mag et sū lapideū dividitur: go per aliq̄ id spe-
 ciale constituit subty fia vivētis, per qđ n̄ constituit
 subty emortuae fia.

247 Ratio cor: n̄ maā la qua recipit sū
 emortuū ē dō silis, et eiusdē speciei cy maā la qua reci-
 pit sū vivētis: cur go subty fia vivētis dicit speciale
 pus, et subty fia emortuae corpus n̄ dicit?

248 Vtique maā ē corpus metaphisā sum-
 ptū, sive prout p̄cē apostū spiritū, quare igitur maā
 receptiva fia vivētis appellat pus, et n̄ ita maā recep-

fia n̄ uventis? modo sic; & pus qd̄ ē p̄s fisa uventis
 nequit ē aliud, quā maa ta cy fia substanti corpore
 itatis: go in compositis n̄alibus uventibus dat V^a

US. Efficacia huius arti ex diuersitate solet
 tiony satis dignoscit. Ret huc Dus thas Ba pte ques.
 SS aulē et cy ipso thate, per nome pus sifari mag
 lq cy aia, n̄ quā anima ē, & quā prese ē fia corpis
 tribuens maa ē corporey predicamentali tale sive
 ē pus ultimo completu.

USo Sic argumentor: pus qd̄ ē p̄s fisa uven
 tis ē substantia composita, de quā absolute et sine ad
 dito pot̄ negari aia; & substantia composita de quā
 absolute et sine addito pot̄ negari aia n̄ constituit
 per animy neq̄ sub raone fia: go pus illud erit subs
 tantia composita nullo modo constituta per aig.

USV. Proquior atque sola maa ta n̄ ē subs
 tantia composita: go tale pus erit maa ta et alia
 substantia: go erit maa cy fia corporeitatis. Discu
 sus iste varias solutiones et sensas preoccupat:
 quapp̄ eius p̄pes uebit probanda ss.

USV. Mox probat Pus (si aliquando)
 clare lib V de aia cap. V ibi: pus n̄ale participat uita
 substantia ē, et ita substantia ut composita; atque
 cy etiq̄ sit pus, idē, hens intq̄, pus profecto n̄ erit
 aia: go pus qd̄ ē pars fisa uventis ē substantia com

posta de quâ pōt aia absolute et sine addito nega-
ti.

253 Inspice uba si et in ea invenies, qd pus
nale carney et oseu de quo loquimur nequit consti-
tu per arg; qā tale pus ē illud de quo absolute et
sine addito aia negat, qd n̄ potest fieri, si aia ēt cons-
titu corpus h̄ sub raone fra: sicut n̄ potē negari ab-
lute et sine addito detoto ignes fra ignis vel sub ra-
one fra per pp̄ absolute, et sine restrictione; qā
fra ignis constituit totū igney: quis em̄ forū dixit
ignis n̄ ē fra ignes?

254 Inoccupata etiq̄ manet opinio illo-
ry, quā affirmant corpus ē maḡ h̄ cy accidentibus orga-
nicis: nega s̄ pus ē sustantia composita, et sustantia
composita n̄ ē accidens, neque qd constitutum ex acciden-
tibus; qā qd constitutum per accidentia compositū acci-
dentale ē: qo corpus n̄ ē materia cy accidentibus: qo
neq̄ ē sola materia; cy pus ea s̄ sustantia cy-
posita.

255 Si dicas, s̄ protulisse illg pp̄ in illo
eodē s̄, in quo de ipsa aia negant pus eodē lib. 1. de
aia cap. 2. ubi: ipsa corpus quid n̄ ē. Contra ē:
h̄ hoc pp̄ fra n̄ ē totū s̄y ablute prolata vā s̄t;
hoc t̄i pp̄ ablute prolata totū s̄y n̄ ē fra: ablute
falsa: qo quavis h̄ hoc pp̄ aia n̄ ē pus ablute prola-

lata va sit; hoc tñ ppo pus n̄ ē aria ablutē prolata
falsa erit, si de corpe constituto per aig loquat, ut co-
nant adversari.

256 Ratio huius doctrine ē: nō quous
idētas in adēqte totius cy pte suffiens sit, ut de pte ab-
lutē et sine addito negat totū; n̄ ē tñ suffiens, ut ablu-
tē et sine addito pars de toto negat: siquidē ratio
idētatis in adēqte ptis cy toto, totū constituit per pte,
pars a n̄ constituit per totū ut tale.

257 Modo sic: atqui de re nulla pot̄ nega-
ri ablutē suū constitutū; et de re quabet pot̄ negari ab-
lutē id, per qd̄ n̄ constituit: go tñ de aia pot̄ nega-
ri pus, nequit aia ablutē, et sine addito negari de
illo corpe qd̄ per ipsaq̄ aig constituit. Sed pus de
quo Ares ē pus de quo negat ablutē aia: go vel
pus de quo fus n̄ ē pus predicamentali s̄
pty, vel loquutus ē parū scolasticē, et quidē in libris
de aia, in quibus Ares rigorosius loquutus fuit.

258 Loquat pro se ipse fus et semet
ipsū interpretet, qui quassi restq̄ sui textus inteli-
gentiq̄ pronōsse sic loquit: id circo n̄ que re
oportet, si uny sit aria atque pus, sicut nec clig et
figuq̄, nec oō matrū curū que, et id curū ma-
terres ē.

258 Duo clarior exemplo potest uti ad de-
monstrandū, se n̄ loqui de corpore constituto per argū, de cor-
pore qđ ē subty aīa, et pars sua totus inventus?

260 Sicut em̄ n̄ ē dubitandū, cerq et fi-
gura in ipsa cera sculpta res ēe distas adeqte, et atq mate-
rie cuiusq̄ fūo, et fūo ipsq̄ ēe distas: sic aut fūo, n̄ oportet
querere utry aīa et pars idē sint, cy eo ipso qđ pars sit
subty aīa, de illis sit discutendū sicut qđ hoc, sicut de
cera et figura.

261 Vaget: fūo loquit de corpore, qđ unice ē sub-
ty aīa; et pars predicabit sumptū, sive pars animatū n̄
ē unice subty aīa: qđ. Minor constat; qđ nec pars prout
animatū ē subty aīa et ē n̄ sō maā et atq aīa.

262 Probat maior ex ipso Ihu in eodē cap.
testat: corpus n̄q̄ n̄ subit raone eorū, quā s̄ in subty,
ut subty potius ē, et materies. quid clarus?

263 Fūo loquit de corpore qđ ita ē subty, et maā,
ut n̄ subeat raone illorū quā in ipso s̄, et coenē loquit de
illo corpore, qđ in ē corpore, de quo loquit n̄ subeat raone
aīa; atqui pars predicabit subty in ēe corpore animati sub-
it raone aīa; per ipsq̄ em̄ arg in ēe talis constituitur
Dy Ihu et Thotā: qđ n̄ loquit fūo de corpore isto prout con-
nand adversarii.

264 Nunc n̄ sine magno dolore, veniā, et
debita reverentia à Do Ihu recedo; quia nescio quomo-

do angelica mens. ex istis verbis si tale interpretatio deducatur. Diligent consulti Dy. Tho. vel plures in locis contrarij inveni; et haec testimonia quae huc in haec parte facile possunt interpretari, quae huc in quibus. unica de anima, et quae contra gentes cap. 81 non facile possunt explari in favorem: Similiter in de ente et essentia cap. 3 et quarto plura huc angelicus, quae clare exprimentur. nam sensus, et quae Corretanus ibi ait, esse explicatu difficilia vel ipsis Theologis.

265. Hec Doctor Lamius in 3a parte dis. 51, et cum ipso Suis Lianado, et Bernal, quos constituit per mag. 19, et 19, substantiae sub conceptu sine dantis esse componere, et praecidentis a sua embryonis a sua vivente, a sua cadaveris.

266. Explat: quae ra. Dicit istos dicit essentia et constituit mag. 19, et 19, aliquam substantiam quae de se capax sit tribuendi materiae esse componere, et quae quodlibet ex his tribus fit, scilicet vel sine substantia embryonis vel sine vivente, vel sine cadaveris capax esse esse componere tribuendi: ideo quae non dicit constituit dicitur nec unquam, nec alteram, sed ex illis tribus aliquam sub distincto.

267. Haec doctrina ex 19 dicitur impugnata. Insuper sic arguuntur: haec conceptus corporis non exigat dicitur sine vivente, quod tamen huc illud constituet in esse corpus per eundem modum sine vivente: sicut si paries ut albus sit solum exigat sine albedinis praecedentis ab hac et illa, est in actualitate albus per albedinem. Itaque, quod albedinem actualiter huc.

264 Infero: go qđo aia ē actualit̄ recepta,
 corpus n̄ ē subty aia: quia tunc pus erit actualit̄ constitutū
 in ē corpis per aig; d̄ pus constitutū per aig in ē corpis n̄
 ē subty aia: ē em̄ totū vivens: go. Atq; pus de fus quō ē
 pus subty aia: go.

268 Ret̄ Pater Pasquez in 3q p̄t̄ ch̄s. 186,
 quz nonnulli R̄tes sequūt, pus p̄m̄ maḡ t̄q̄ dicere essa-
 l̄ter fiḡ substantz, n̄ quidz d̄trah̄t, d̄ subd̄r̄vnto, scilicet
 et vel embr̄ioniq; vel vivente, vel cad̄ver̄iq;. Doctr̄a hac
 atq; ē contra fig; q̄a si etiq; pus ut pus sit, n̄ ex̄gat d̄trah̄t
 aig actualit̄ constitutū per illg in ē corpis, qđo illg actu-
 alit̄ h̄t; go pus actualit̄ pus ab aia n̄ erit actualit̄ sub-
 ty aia; d̄ pus de quo fus ē subty aia: go.

269 Ut igit̄ plenius constet, pus de quo fus
 nat̄ aig ē pus in per ipsa aig constitutū, d̄ qđ ē paraf̄isa to-
 tus vivens ey audite eod̄ cap̄l̄ textu: sic igit̄ cor̄ quā
 de aia sit dicendū, ip̄a perfectio h̄a primū que actus ē cor-
 pis nat̄is, h̄ius p̄tes ē instrumenta.

270 In definit̄ aig p̄ll̄ ē acty h̄y, d̄ fiḡ illi-
 us corpis qđ paulo ante subty aia nuncupaverat.

272 Ret̄ Pater Cardinalis de Lugo d̄c. 8a
 de Eucar̄stia, qđ per nonz corpus s̄fat̄ in recto māta et
 in obliquo organat̄io, sive substantia proveniēs d̄sc̄r̄i-
 vi ā fia subst̄ali vivente, vel cad̄ver̄ica, sive accidental̄is
 proveniēs ab accidentibus organ̄icis.

253 Impugnat hoc doctra: q̄a n̄ intellecta
 in recto organitatio uel detrahe substantiā n̄ intelligit̄ p̄us
 organicy q̄d sit substantia composita; d̄ x̄a s̄y s̄o p̄us organicy,
 q̄d sit substantia composita ē subty aia, et pars fisa uentis:
 q̄o n̄ intellecta in recto organo substantiā n̄ intelligit̄ sub
 ty aia, et pars fisa uentis; q̄d a hoc organitatio substantis
 n̄ potit neḡ sub distinto in aia consistere, probat: q̄a q̄do
 p̄us ēet actualit̄ constitut̄ per arg, n̄ potit ēē subty fisy
 aia; et q̄d minus ē q̄a de se n̄ potit arg negari per
 negat̄q̄ absolut̄q̄, et sine ullo addito, ut ill̄ nat̄ fuis.

254 Hinc etiq̄ impugnat̄ doctra s̄ris An
 tagas et Al̄y n̄i temporis, qui arunt, hoc nomen p̄us
 s̄fate hanc mol̄, et fiḡ arḡ variis accidentibus organ
 cat̄q̄, ita ut p̄us ē mā la cy accidentalibus organica
 tionibus.

255 Hoc inq̄q̄, doctra ē contra s̄y, qui ait p̄us
 p̄aticeps uel substantia ē et ita substantia ut composita; d̄
 p̄us constitut̄ ex mā la et accidentalibus organica
 tionibus, n̄ est substantia composita; d̄ est ab̄t̄ accidens,
 uel tot̄ accidentale: q̄o p̄us constitut̄ ut uel An
 taga et ceteri Al̄y n̄ ē p̄us de quo fuis.

256 Rent, q̄a fuis lib. d̄ methaph̄ cap̄ 11̄ hec h̄t:
 manifest̄ a d̄ ē, q̄d aia quid̄ substantia la, p̄us uō mā;
 ho uō uel al̄, q̄d ex ambobus: d̄ quid̄ q̄o? p̄us uō ē mā;
 si utriq̄: q̄o n̄ aliud̄ p̄ter mā? probate.

255 Locus em dubital, subty qdlibet mag
 appellan? dixit ne sus puz vō maa la? minime.

256 Itaq' sopus illius capitis ē inquire-
 re, quāq' sint ptes speciei? audi oba q' qbus p'edicty cap-
 ut exordit: merito a dubital etiq' quāq' speciei sint
 ptes, que vō n? et paulo post: que igit' pty ut maa ss,
 et que n? Resolvit a nō sō sig, d' etiq' subty ē specie cons-
 trua.

258 Lūgō nomine maa ibi nō intelligat detractē
 mag' h, suadet: siquidē in hac ultimo interrogatōne supōnit,
 qd ex p'ibus speciei alie se hēnt ut mag' alie vō n, ex quo
 clarē colligit' ipse nō loq' detractē de maa la, d' de pte que
 ē ut maa, hoc ē ut subty.

280 In significat' arguit' sūt: hō ē essalid
 caro: qd ē essalid' omne constroy carnis. Alia caro nō ē,
 sola maa la, nec maa accidentalit' organoatq', nec maa in-
 frata aīa: qd ē maa la cy sua substanti corporeitatē: qd
 hōc d'ad in hoc, et q'ant in oī vvente.

281 De la coa nō h dubitatur; sicut m
 hō ē essalid' oc constroy alie, qd ē essalid' al; d' d' d' es-
 salid' omne constroy carnis, si sūt essalid' caro. Probat
 qd ans: hō ē essalid' id, per qd ut interroganti quid sūt
 hō? d' ut per carnis: qd hō ē essalid' caro. Minorē
 probat' Sicut Augustinus sermone 113 de tempore cap.
 A ubi interrogat, qd ē hō? et ut, anima et caro.

282 Probat autem idem ex S^o Athanasio
 in simbolo ubi statuens in X^{pto} Domino unam per-
 sonalitate in duplici natura ut hoc exemplo: nō sicut
 aīa ralis et caro unus ē ho; ita Deus et ho unus ē X^{ptus}.
 atq^{ue} X^{ptus} ita ē Deus et ho ut s^{ed} essal^{it} oīa constitua
 Dei et hois; go ho ita ē aīa ralis et caro, ut s^{ed} essal^{it} oīa
 constitua aīa ralis et carnis.

283 Rerū primo, qd ho ē essal^{it} caro: s^{ed} sub-
 iecti, sive s^{ed} id qd caro dicit in recto, nō vō s^{ed} qd dicit in obliquo;
 hoc ē, ho ē essal^{it} maā ta, nō vō accidentia organica, per qua cons-
 tituit in se carnis.

284 Contra ē, qā ex hac solutione inferat et conce-
 dit oīa ista: go nō intellecta s^{ed} carne intelligit s^{ed} ho; d^{icitur}
 hoc nō ē dicendū: go. Probo m^{ax} sumpt^u: nō intellecta s^{ed}
 carne nō intelligit s^{ed} pars tale, ut eius ptes sint instrumen-
 ta; d^{icitur} nō intellecto s^{ed} corpore tali ut eius ptes instrumenta
 sint nō intelligit s^{ed} ho; go solutio ex qua inferat illa oīa
 sustineri nō debet.

285 Maior ē prioris certā: sda em maā ta
 nō ē pars carnis et oīe, neq^{ue} instrumentū aptū ad functiones
 vite. Insuper: caro qd ē subty aīa ē pars subty aīa, d^{icitur} pars
 subiecty aīa ē substia composita: go caro que ē subty aīa
 ē substia composita: go nō ē maā ta cū accidentibus or-
 ganicis. Silogus fundat in autote s^{ed} supra posita.

286 Deinde caro n̄ ē marta et anima. Iu-
 bal: si caro constitueret per arḡ ineptus usus fuisset. Ius
 Athanasius illo exple ad finem quod intendebat; intendebat arḡ
 ostendere quo pacto dualitas n̄a aperte in X̄pto Domino
 eius unitati n̄ obstaret, et ne iudicaretur h̄retica, X̄p̄ty Do-
 miny ē uny eo qd̄ tales n̄ae fuissent confusa int̄ se, aut
 Ius Doctor: unus d̄ n̄ confusione substantia, Unitate per-
 sone n̄ sicut anima rationalis et caro et v̄.

287 Atque si caro constitueret per arḡ, caro
 ēet confusa cy anima per iditatem in adēq̄ cy ipsa: ergo inepte
 usus fuisset Athanasius eiusmodi exemplo ad predictum
 finem.

288 Item, caro constituitur n̄ dicitur per arḡ, sed vel per
 arḡ, vel per fiḡ cadaveris; hoc ē, qd̄o materia ē animata caro per
 arḡ constituitur; qd̄o v̄ anima recedit, caro constituitur per fiḡ ca-
 daveris, et tunc caro n̄ ē pp̄rie d̄ eiq̄m vocē caro: n̄q̄ v̄a fiḡ
 v̄bi generatione aliy cap̄ t̄ n̄ ē in facies, nisi arḡ hat, ne-
 q̄ caro, d̄ corrupta, equibocique dicitur facies aut caro, pro-
 inde quasi lapidea ignea v̄ facta.

289 ergo qd̄o hi Iudaei manducant exa-
 lentissimq̄ aye carnis n̄ manducant, sed quasi aliquid lig-
 ney lapidey ve edunt, qd̄ n̄ concedent.

290 Responsio supponit, qd̄ qd̄o materia ē actuali-
 ter animata, actualit̄ constituitur per arḡ in ē carnis, ac pro-
 inde carnis n̄ ē v̄ et pp̄rie p̄t̄ fiḡ v̄vantis: siquidē de-

conceptu p[er] se v[er]i & p[ro]p[ri]e talis e[st] adq[ue] distindat altera concept[us];
 & caro cui actualit[er] unit[ur] a[er] e[st] pars sua compositi viventis:

231. *Autoritas* s[ed] loquit[ur] de facie et carne predicamen-
 talit[er] sup[er]ius, et p[ro]bat s[ed] totu[m] vivens. Luce intelligentia p[ro]bat
 efficacit[er] tunc ex eo q[uo]d fuit ibi loqual[is] express[us] de p[ar]tibus animatis;
 tunc etq[ue] ex eo q[uo]d q[ui]s e[st] ex p[ro]fesso de p[ar]tibus suis compositi
 inventis, et de de Subto a[er] illud appellavit p[ar]te[m] organicy ins-
 trumentale v[er]i.

232. *Addendy*, vel ipsis adversariis sic e[st] int[er]
 p[ro]bandy fuit: n[on] p[ar]te[m] Xp[ist]i Dominu[m] q[uo]d mansit in sepulchro
 v[er]i carney & o[ste]i erat; q[uia] sicut certy nobis e[st], mansit v[er]i
 Xp[ist]i fuit sic debet e[st] nobis certy inansit v[er]i q[uo]d carny
 Xp[ist]i: et ideo si in triduo mortis aliquis Ap[osto]lus conse-
 crasset, p[ro]bity fuiset sub speciebus panis v[er]i Xp[ist]i p[ar]te[m],
 et va Xp[ist]i caro, illa videlicet de qua ipse Xp[ist]us dixit, q[ui]s
 manducat meq[ue] carny, q[uo]d t[ame]n ablut[ur] falsy fuit, si caro e-
 mortua s[ed] let equivoce caro.

233. *Impugnatio* ulterius ead[em] responsio: h[ic]
 p[ar]te[m] et caro n[on] exigunt detriate constitutu[m] p[er] a[er]i, t[ame]n p[ar]te[m] ac-
 tualit[er] constitutu[m] p[er] a[er]i e[st] sp[eci]e d[iv]ersy ab p[ar]te[m] actu-
 alit[er] constituto p[er] frig[or]e[m] cadaveris. P[ro]bat hoc p[ro]p[ri]o: quib[us]
 hoc toty subty quale n[on] exigat detriate constitutu[m] p[er] qua-
 litate[m], qua sit calid[us], subty t[ame]n actualit[er] quale p[er] calore[m] e[st]
 sp[eci]e d[iv]ersy a subto actualit[er] quali p[er] frigiditate[m].

233. *¶* Si quis in eugate delicti constituti per aig, puz in ac-
 tualit constituti per aig erit spece diversy in pore ac-
 tualit constituto per sig cadaveris, cy aia et fia cada-
 vera sunt fia diversa species.

234. *¶* Modo sic; Si puz Xpi Domini semper
 fuit, et erit id puz puz: qd in nullo statu fuit ac-
 tualit constituti per aig. Pro hac veritate stant pla-
 storye Patry testimonia ex quibus duo ty affiq: Sicut
 Ambrosius cap. de consecratione ait: id sane puz, qd
 de Virgine conceptus e, qd passus e et sepultus, qd resurrexit
 et in caly adscendit.

235. *¶* Id e ex Scto Augustino de fide ad puz:
 id hie in utero matris et peperit in clivo, et iocuit in
 sepulcro, et resurrexit.

236. *¶* Impugnatur demq: si caro et puz or-
 ganicy constitueventurq subdramato per aig, aut per
 conceptu sua substantie tribuente ee corporey, proceden-
 tis ab aia et fia cadaveris, qd in ubory consecrationis
 ponit fia puz Xpi sub speciebus panis n ponent sub eis
 de speciebus aia Xpi Domini in malis vltus conceptionis
 et concomitantie, qua ptes Xpi Domini qui iq ex mor-
 tuis resurrexit n amplius mortuus est se copulante;
 ¶ ponit sic et n alia ut docet Tridentiny ses. 13 cap.
 2. go.

227 Major probat: n̄ ponit ratione solius concomi-
 tantia et unionis naturalis cy corpore, qd̄ ē v̄ et p̄p̄y constituy p̄s
 xpi, qd̄o profert formula consecrationis d̄ si p̄us constitueret
 per aig aig subordinato, vel ly p̄sery concepty sic substantialis, q̄
 qd̄o modo profert consecrationis formula q̄ aig l̄t v̄, et p̄p̄y
 constituy corpus xpi: q̄o d̄a

228 Itaque quibus ultima talitas specifica aien
 sit constituy corpus, t̄n̄ potest dici aig poni n̄ solius conco-
 mitantia, et unionis naturalis, s̄ ly concepty sic s̄cy ipsa id̄-
 tificaty p̄s constituat; siquid̄ naturalis unio et concomitantia
 n̄ statit n̄ q̄a si int̄ extrema n̄ dista.

229 Roborat contra omnes n̄a conclusio: eo
 tendit ista roboratio ut suadeat sic substantiali embri-
 que ponit antecedent̄ ad aig in maā ut illa disponat, n̄ ex-
 pelli per adventy aie, d̄ cy ipsa p̄t̄ manere, ac p̄o inde-
 dari in compositis in ventibus sic substantiali corporitate.

300 Proxima dispositio ad fr̄az substantiali n̄ expe-
 lit̄ per adventy ipsius sic substantialis; d̄ substantialis sic embri-
 onis ē proxima dispositio ad aig: q̄o n̄ expelli per adven-
 ty aie. Minor et mot̄ probanda s̄s.

301 Probat maior inductione facta per reliqu-
 as disposit̄es proximas, quas agnoscimus. ^{est} It̄ em unguis
 d̄cat calory qū constituit p̄ximā disposit̄ionē ad fr̄az
 n̄ expelli per adventy ipsius sic ignis: cui em naturalis oppo-
 sit̄ sic int̄ et v̄s ultimā disposit̄ionē? qūis

302 Probat qd: materia constituit in se pro-
xime et ultimo dispositio ad fig. ventis per id, per qd cons-
tituit in se corpus veri carnis et ossi; in se per vi. carne-
i et ossi constituit per fig. substantie embryonis; qd hoc e
proxima dispositio ad fig. ventis.

303 Major e certis; siquid, so per vi. carnes et
ossi e subij. proxime dispositio ad recipiendq. arg.

304 Probat qd: materia n. intellecta sit substali
sua embryonis n. intelligit per vi. carnes et ossi; qd materia cons-
tituit in se corpus veri carnis et ossi per fig. substantie embryonis.
An suadet: qd nec sola materia, nec materia accidentalis
organica e illud per organicy, et instrumentale, qd e pars sua
ventis, proporcionataque ut ex ipsa constat in composu
vivens.

305 Probat: eade materia: materia embryonis cons-
tituit in se corpus carnis et ossi per partes substantie substa-
tie heterogeneas. Probat qd: ex pluribus embryonibus una
defert substantie specificab. alia: qd.

306 An probat: ex pluribus embryonibus alia
e caro, alia os, verbus caro, e caro, os, et verbus substantie
specie different int se: qd.

307 Probat: materia diversa collectio accidentum
constat, et communitate habita arguit substantie, et specie
diversitatis: ex quo in materia hoc capite inferimus diver-
sitate specie, que int aurum et argentum intercedit? e aut

os et rebus constant et connaturali constant diversis collectionibus accidentiis, ut vel suis non testantur: 30.

298. Caro igitur embryonis constituitur in carne per magis, et per substantiam sine embryonis diversis speciebus a parte eiusdem sine, per quod os constituitur.

303. Confirmat: nullus datur agens a quo effectus expellat sine embryonis: 30 permanet ex causa. Probat: an: si aliquid datur agens, a quo effectus expellat sine embryonis, illud est agens inductivum, aut sive productivum unione causa ex magis: d. ab hoc non expellat: 30.

310. Probat: minor: tale agens, quod magis disponit magis ad agens, magis perficit embryone; d. implat quod magis perficit embryone, quod magis disponit magis ad agens, et quod expellat effectus sine embryonis: 30.

311. Illud mihi suadet: ad quod in conatu agens magis et magis perficit embryone, ut subitum propa- ut autem proportionat, si intendat denique expellat per sine embryonis? Respondeo: ad adventum sine in ventris necessario expellat sine embryonis; quia duo sine substantiales requirunt naturam coniungi in eodem modo.

312. Contra est: hoc ad summae entium diversis substantiis non subordinatis, non vero de subordinatis, et quarum una sit dispositio ad alteram; et tunc entium diversis incompatibilibus, quales sunt sine totales, non vero de sine, quarum una est dispositio ad alteram.

313 *Rebis 2 ex Salancio*, atq; superueni-
entis se per se sufficientis ad constituendum mag in eē car-
nis et ossis: unde debet expelli fra embryonis ut super
fra nq; aia continet eminent per se conq; fra embryonis: ad
modum quo subra v'abi Divam continens eminent subra cae-
atq; redit nq; humanq; subistentis in Xpto Domino.

314 *Contra ē: pars organicy carney et orey ē*
pars fra v'ie et p'prie talis totus inventis; et pars fra ne-
quit constitui per alig fraq; com'p'te: qd pars organicy
nequit constitui per aig, nec v'iget r'ao: nq; eo ipso qd aia
contineat sō eminent fraq; embryonis, sequit n' p'prie cons-
tituere fra pars carney et orey: sicut aig continet emi-
nent fraq; lapidis, et tū nequit cy maā talapidoz constitu-
ere: et sicut subra Diva h' eminent continens subraq;
humanq; n' detrat in Xpto Domino r'aozq; subistentis hu-
maniq; aut persone humane.

315 *Rebis 3 ex Pie Striaga: idē ag-*
ens, qd introducit aig, fraq; embryonis expelleret, in hoc
ad nullū absurdū reperiri: nq; sicut eadē aia que pro-
ducit sanguine illy destruit, cui s'c'dū destruet em-
bryo ab illo eodē agente, qd illy producit.

316 *Contra: v'ij, eandē aig et sangui-*
ne producere et illy destruere, ut in eius mag fraq; carnis
et ossis introducat; at ē sō falsū, idē agens et produ-
cere et destruere embryonē.

315 Disparitas ē nō accidentia ppria sanguinis opponuntur cy accidentibus carnis et ossis; et cy aīa in elaboratione illius sanguinis nō intendat precipue ipsū sanguine: vique illū elaborat, qā nequit alit sibi propriū sine obtinere scilicet carnis et ossis; ideo sic sanguinis destruit statim ac maā ē proximē disposita ad recipiendas suas carnis et ossis.

316 Ceteray accidentia ppria embryonis nō opponuntur cy accidentibus ppriis carnis animatae, imo potius dī magis perficitur embryo magis ad animationem accedit.

317 Dices, Vinū et acētū nō hēt eadē sūbstantiā; Nō hēt accidentia sēcū eadē; qō qd in carnibus embryonica et animata dēt eadē accidentia nō probat idētate sūe in utraq.

318 Contra ē: nō Vinū nō provenit ab eodē agente ā quo acētū. Insuper: vinū qd plus perficitur, plus distat ab aceto: Embrio aī, dī magis perficitur magis ad aīq accedit.

319 Denique, Vinū et acētū maxime distant int. se in colore, odore, et sapore, tū atq in primis qualitatibus: Vinū em valde calidū ē, et nō parū humidū: acētū aī ē valde frigidū, et sic nō parū: cy tñ in embryone, et in animali eadē sūt accidentales organationibus et temperamenta qualitatū quo

ad illas requirunt?

322. *Primum argumentum* si daretur sic compositio
 tatis compositi vivens in ea unum per se: quia compositio
 a dat. Probat autem si daretur sic compositio vivens hu-
 manum. Quod constaret ex duplici ente in actu substantiali; et ex duo-
 bus entibus in actu substantialibus nequit resultare unum per
 se: ergo probat: quia constaret autem quae est actus substantialis, et tunc
 constaret corpore constituto per magis et sic compositio quae
 tunc est actus substantialis.

323. *Non autem est distinctio magis probatis: si daretur*
 sic compositio vivens humanum constaret duplici ente
 in actu substantiali ultimo completo; non in incompleto; modo magis.
 Distinctio tunc magis est de duobus entibus in actu completo ne-
 quit res ultare unum per se; (cetero) omnino propter Regem Dominum
 in actu incompleto ad magis.

324. *Ex duobus entibus quorum quilibet sit cum ul-*
 timo complemento de linea substantiali nequit unum per se resulta-
 re; neque ipso, quodlibet illorum cum ultimo complemento substa-
 li si non est ultimus substantialis completus; et consequenter casu quo
 alteri enti substantiali amittit et talis unum contra ipsorum magis.

325. *Ceterum de duobus entibus non ultimo comple-*
 tis bene potest unum per se resultare, cum ens non ultimo completus
 est ultimus completus per aliud ad constitutionem totius per se
 completi ultimo: puta ad et tunc si sint duo entia in actu non in
 ultimo completo; siquidem una est pars, et pars organica est ipsius.

compos.

326 Instabis inna sensa qd̄o mouit h̄o destru-
 uam ens per se et remanet aliud ens per se; q̄o in nae sen-
 sa inens n̄ ē uny d̄ duplex ens per se. Dicitur q̄ p̄t̄ ant̄is:
 et remanet aliud ens per se n̄ ultimo completū; cado: ultimo
 completū; nō ens.

327 Sicut n̄ resultat duplex ens per se ex ente per
 se n̄ ultimo et actu completē ultimo illud: q̄a ens per se n̄ ul-
 timū ē eo ipso pars, quae cū actu ultimo completē constituit
 uny totū, et ultimū per se; qd̄ confiat p̄llia p̄ntate desy-
 pta ex Instafens.

328 Essa metapha equū ut p̄posita per cognū
 equū n̄ ē duplex, d̄ uny per se composū metapha, et includit
 al̄ qd̄ ē quies qd̄ metapha n̄ ultimū, d̄ ultimus completū per
 fig ultimū metapha scilicet per h̄nilitatē.

329 Insuper si pro cognū equū substituatur cognū
 al̄ remanet intconalū totū qd̄ metapha per se, destructo alio
 intconalū toto metapha, hoc ē, remanet intconalū al̄ n̄ rema-
 nente intconalū equo: quon̄ in inferat ē hoc ē duplex totū
 metapha per se; q̄a nempe totū metapha al̄ n̄ ē ultimū, d̄
 ultimus subicite tanquā pars metapha et metapha subty fies
 ultime metapha h̄nilitati: sicut qd̄ discurrendū ē in nae
 casu.

330 Tra arporitatis, ē quidā fra fisa, quae cū maas
 constituit uny ens per se, d̄ q̄a hoc ens per se n̄ ē ultimum,

et alterius complete, ideo et fieri subty fia uventis, sicut to-
ty at e subty metaphy ultima fia metthafa.

332. *Instar:* ppay e fia substalis dare ee sim-
plicat: go composity constans duplicifia substali herit du-
plex ee simplicit: go si composity uventis constatur fia con-
porentatibz in ebtany per se.

332. Confirmat ce Sro Augustino lib.
de immortalitate ascende, speciz corporis per arg atibuz: fia e qua dat speciz: go in uventis dat unica fia.

333. *Distus* anzi: ppay e fia substalis
dare ee simplicit prout ee simplicit oporit ee accidentali;
eod: prout ee simplicit, conuertit cy ee ultim: ne anz,
et distus consequens: go composity constans duplicifia
substali quary una n s altera subordinata herit duplex
ee simplicitari: eod: quary una s altera subordinata;
no eod.

334. Ad confirmacione distus mag: fia e qua
dat speciz ultimo vel n ultimo completq; eod: detrat ul-
timo completq; distus: fia ultima; eod: fia n ultima;
no mag et consequentq.

335. Itaqz quz constituty per mag et
fia compositatis e quide in aliqua specie corpus; n al-
timo completa scilicet in specie corpus fieri organici, qua
species detrat utiqz e fia compositatis; at crystalis species
s subordinata ad ultimz complementy, ideo ex tali spe-

cre et completo ultimo n resultat duplex d' unicyens per se.

336 **Argues** U: si in quobet composito inven-
ti daret duplex fra, aia n eet actus substalis; **Magis** e absun-
dy: go in composito invenit n dat duplex fra. **Probat** major:
as actus substalis e actus hui; d' si invenite daret duplex fra,
aia n eet actus primus, d' secundus: **siquid** advenit enti
q' constituto in actu substali: go.

337 **Confirmat**: qd' advenit enti constituto in ac-
tu substali n e actus substalis d' accidentalis; d' aia adve-
niet enti constituto in actu substali: go aia eet actus ac-
cidentalis.

338 **Ad** acty no mag. et distus mag probioris:
as actus substalis e actus hui ordine talis; no mag: et
actus hui constitutivus naq; eido mag.

339 **Itaque** fra hui d' substalis dicitur actus hui,
quia per mody actus constituit aliquid ee, pertinet q' cons-
titui ad essq; ade q'q' compositi, et ade q'q' radice ceterorum, que
ss in composito et ss extra essq; ipsius compositi; n eo dicitur
actus hui, qd' debet advenire h' loco.

340 **Constat** in accidenti, qd' semper dicitur ac-
tus hui, quambis h' loco adveniat. **Atqui** h' presuponal
in maia fra compositatis, aia e actus constitutivus pertinet ad co-
positi, invenit, constitutivus ade q'q' radice ceterorum, que
ss in composito invenit, et ss extra essq; illius: go eet actus
primus constitutivus naq; et hui in sa filosofia, in quo e va hac

ppro. fra. substans e actus hui.

341 Ad confusioe dicitur mag: qd advenit en-
ti constituto in actu ultimo substans, n e actus substans,
accidentalis: eode: qa in ipso qd advenit enti constituto
in actu ultimo substans, n potest ad esse ullius pertinere:
qd advenit enti constituto in actu n ultimo substans; no mag.

342 Solutio ty arguta quq confusioe expta
e p paritate similitudinis, qua e actus hui metaphis specier
equino, et in pparitate generis qd amny constituty per aliy
actuy metaphis.

343 Argues d: substans e ha rade n so effectiva
d etiq finalis operationy et accidentaly composity; d ha composita-
tis n e ha rade finalis: qd n e substans. Solutio mag: qd
fra compositatis e ppter arg. No, qa aliter dicitur potest quan-
titate e substans.

344 Dicitur mag: substans e ha rade n so
effectiva d etiq finalis ultima vel n ultima operationy;
eode: dicitate ultima; no mag. Cuius finis ultimus actus
nae s composity ut tale sequatur qd nec mag ha, nec fra subs-
tans snt. finis ultimus, d ty finis n ultimus, sive made-
gitus nae; adequatus s ptes sine ultimus, sive adequatus, cons-
tituentes: cy quod n stat qd mag et fra substans snt: idgo
de fra compositatis dicitur: constitutim composity no ens,
at proinde sine ultimus nae, unde est finis n ultimus ipsi-
us nae, et coel substans.

345 Ad hanc probationem minoris distinctio p[ro]p[ri]a: sicut
 compositio est propter originem, ut p[ro]p[ri]a sine adiecto n[on] est:
 ut p[ro]p[ri]a sine adiecto; eodem modo p[ro]p[ri]a: sicut compositio est
 p[ro]p[ri]a compositio vivens, hoc enim est finis ultimus, et adiectus,
 p[ro]p[ri]a que sicut compositio intendit a n[on]a; cum a hoc compositio
 requiritur stare sine aia, et hoc cogit ut p[ro]p[ri]a subiecti sui
 compositio sit; ideo sicut hoc est p[ro]p[ri]a dicitur ut p[ro]p[ri]a sine adie-
 cto et ipsius sicut que n[on]a.

346 Ad hanc probationem minoris dicitur, quan-
 titatis est ens adiecte dicitur a supposito. Insuper sicut supponere
 n[on]a sicut dicitur, que p[ro]p[ri]a sui scilicet magis sicut, a qua
 ut p[ro]p[ri]a sicut emanat, que oia conceptus subiecto opponit.

347 Arguetur a n[on]a minoris distinctio in accidenti-
 bus caro et oia h[ab]ere n[on]a, que p[ro]p[ri]a organicy h[ab]ere, et que
 organicy equi; dicitur sicut ex hac prima diversitate argu-
 re diversitas speciei inter p[ro]p[ri]a organicy h[ab]ere, et que orga-
 nicy equi; ergo ex hac secunda diversitate arguitur etiam speciei
 diversitas inter sicut constituentes os, sicut constituentes carne
 h[ab]ere n[on]a. Atque hoc dicitur n[on]a; n[on]a in sensu sicut caro,
 et oia h[ab]ere n[on]a per eadem sicut constituantur: ergo.

348 Confutatur: data sententia sicut h[ab]ere n[on]a
 vers[us] sicut, et debet vocari embryo, et cadaver; h[ab]ere enim eg-
 ad sicut, que antea constituebat embryo, et constituit p[ro]p[ri]a
 teo cadaver. Sequella est absurda: ergo et sententia.

349 Cetero integro syllogismo, n[on]a sicut sicut; n[on]a

in casu et ora hinc unum per eadem interagunt. Sic consti-
tuantur in se hoc constat pluribus de generibus et diversa spe-
cie, ita ut pars sua composita constituta carne & diversa
specie si pars eiusdem sua constitutiva ora.

§ 50. Contra nihil arguitur: vel nominatim, vel
dicitur hoc unum potest vocari Embrio, et cadaver. Et ponitur
quod dicitur Embrio et cadaver; non vero ly negatur, et morale.
Hoc est, hoc eandem figuram, quae habet de Embrio, et habet postea
pro cadaveri: ceterum non potest absolute denominari Embri-
o et cadaveri sortitur: quia se denominat dicitur in animam
or, et procedentiam ad animam; ita in animam et
animam animam procedentem.

§ 51. Aliqua quarto: si pars constituta ex
materia et sua composita est substantia incompleta, sequitur pri-
mo non potest naturaliter existere sine alia parte, ut est pars materiae
vel pars motus hinc in statu materiae. Sequitur, quod eius-
modi pars completa in ratione parte naturalis potest: Unde si com-
posita non est complementum parte naturalis. Sequitur, tale pars
est imperfectius lapide; quod hic est substantia completa absolute.

§ 52. Ad hoc dicendum, quod dicitur omnia magis
non potest naturaliter existere sine parte, vocatur in magna disci-
men in parte organica et magis figuram: nam materia sua composita
non est in statu parte potest, cuius habet figuram absolute substantiam, cuius qua
constituitur composita aliquod substantiale, si non ultimis: exigen-
tia a naturaliter in materiae materiae ad figuram, per quae extra-

habet si statu pure p[er] se n[on] est detrahit ad fin[em] ult[im]um; et si p[er] se
organicy de se ordinat ad fin[em] ult[im]um, n[on] ideo est in statu in-
nasculo q[uo]d illo careat; Ad idem in statu in se conu[er]sit,
eo q[uo]d sit sine illo completo ult[im]o, in q[uo] aliquat[us] inclin[at].

353. Ad id dicitur q[uo]d sequit[ur] q[uo]d eiusm[od]i p[er] se
completur in ratione p[er] se n[on] est p[er] se n[on] est p[er] se n[on] est p[er] se
arg[ue]ndo: in ratione p[er] se n[on] est; q[uo]d est pars f[ra]c[t]a u[er]itatis; n[on] p[er] se.

354. Hoc est p[er] se constitutu[m] ex materia et f[ra]c[t]a corp[or]is n[on]
est p[er] se n[on] est n[on] est; ceteru[m] est p[er] se absolute completu[m] in se
p[er] se n[on] est, q[uo]d tanq[uam] subit[us] f[ra]c[t]a et pars f[ra]c[t]a constitutur in
u[er]itatis.

355. Ad id dicitur q[uo]d sequit[ur] nullu[m] est q[uo]d aia ra-
lis est incompleta, et in perfectione est lapide. P[er] se q[uo]d organicy
dici debet lapide absolute perfectius; q[uo]d ut tale erit arg[ue]ndo rale,
quidam[us] que ad id[em] in quib[us] lapis, et ultimo completu[m].

356. Argues est f[ra]c[t]a corp[or]is superflua est q[uo]d n[on] est
admitenda. Probat[ur] ans: ideo n[on] est superflua quatenus ne-
cessaria fuit ad radicandas organicationes accidentales;
Ad hoc n[on] negant[ur] q[uo]d. probat[ur] mior: aia sufficit ad uer-
modi organicationes radicandas: primo q[uo]d caput aia orga-
nicones accidentales illas conseruat, et dixerit[ur] res-
taurat: q[uo]d illas radicet.

357. Probat[ur] aia est perfectior f[ra]c[t]a corp[or]is; et
hinc tribu[it]ur natus ad radicandas eiusm[od]i organicones: q[uo]d
a forciori debet aia concedi. Tertio probatur.

358

Quia in uno composito substali dari debet una adepta radix activa accidentis compositi; Compositum substale inrens e uny: go in illo debet dari una adepta radix activa suoy accidentis; Sane requit negari conceptus talis radice: go aia e hoc sola, et una radix accidentis compositi inrens.

359

Ad acty no ane, ad cuius approbaone no in primis mag: ga admittimus frq corporitiz ob autoritate fr, et qd requit stare sine illa in pus organicy qd e subry aie, et demiss quia in sensa contraria salvam nequeunt qd fides docet circa sacramenty altaris, et dicta Patry circa idsta ty corpus Xpti.

360

Inques de fo lib 1 de generacone corp3 docent qd generaco unius e corruptio alterius, et alterius occasus alterius e ortus; at qui admissa fra corporitiz general inrens, quin corruptio inrens, et corruptio inrens, quin cadaver generet: go sensa nra cle opponit doctrine fr.

361

Iluc ato dicendy generacone unius e corruptio alterius incompatibilis cy fra generanda; n vo generacone unius e corruptio alterius compatilis cy fra generanda, et multo magis si requirat ut proxima dispositio ad hoc ut aliud generet

362

Addendy, qd frs nec loquutus fuit, nec loqui potuit in su unibi, qd erat ad advens arozy intenty prioris necessary. Probat: ga quotidie dat generaco sine corruptioe, et sine generacone corruptio: in aere

general lux quin corrumpat aliquid et postea lux corrup-
pit quin aliquid de novo generet.

363 Insuper si generatio unius & corruptio alterius,
ideo erit, quia generatio et corruptio inconiungibilia sunt: ergo si ge-
nerans et procedens non sunt inconiungibilia, unus generatio
non erit alterius corruptio: ergo testimonium hoc. Item so intelli-
gitur de illis que inconiungibilia probentur: ergo nisi adversarii
prius probent, si quod imbrationis et si quod vivente, esse inconiungibiles,
nil illis proderit si autoritas.

364 Alqui nos quod a ratione, quod ex mente
si probavimus non esse ingiles: ergo.

365 Instas: quod vivens movetur ab aliquo
agente naturali provenit eius corruptio. Modo sit: agens
natura non intendit per se corruptionem, sed per bonum generatiois
alicuius: ergo quod corrumpit vivens, aliquid generat.

366 Instas: quodlibet agens destruens
ultimam dispositionem ad aliquid ponit dispositionem ultimam ad
aliquid si quod: ergo expulsa aia, inducit in magis nova. Probat
ans: nam accidens destruens ultimam dispositionem ad si quod
constituit cum aliis accidentibus remanentibus collectionem,
que est ultima dispositio ad aliquid si quod.

367 Ad hoc dicitur ans supra: agens natura non
intendit per se corruptionem, sed per bonum generatiois alicuius
vel substantialis vel accidentalis. Omnis: dicitur substantialis;
non ans. Omnis si quod dicitur, quia quod corrumpit hoc, quod in-

aere praesentibus quo nobis generat? Inque omne
 agere destructivum sine substantiali debet producere in materia
 huiusmodi substantiali, cum facta exeat ad sui permanentiam dis-
 potius aliquas in hac vel illa arbitraria collectione consump-
 et illi agenti, quod posset producere in materia aliquid a cuius attri-
 butis praedicta collectio.

368. Inque ut talis collectio immutetur sufficit
 quod agens est productum ab eorum qualitate: anconjugis
 et tali collectione: go ut agens expellat a materia huiusmodi substa-
 le et intendat materiam corruptibilem non esse generis boni
 in rebus quod producat in materia huiusmodi substantiali.

369. Inque ultimo et precipue arguitur quod
 plus cadaveris huiusmodi statuit. Aliqua sine substantiali dat
 in cadavere, quae non erat in corpore vivente: go in vivo vivente
 non dat sine substantiali in ordine sua subordinata. Inobstantia:
 in cadavere non dat propriam substantiam egressam et radicantem quae
 in vivo vivente collectionem accidentium, quae in cadavere apparet,
 et non in vivo vivente, tale proprium est sine substantiali, et haec non
 erat in corpore vivente: go.

370. Non constat quod utrumque proprium quod tale
 proprium non est materia huiusmodi signum indifferens est ad hanc vel illam
 collectionem accidentium.

371. Insuper tale proprium non erat in vivo
 et alio egressum in vivo eodem accidentibus, quae supponunt
 proprium non ipsius viventes et cadaveris.

332 Probat qd motus ex quibz oia pendent: nimirum
 pallor, magna frigiditas, aliaq. circa accidentia consistunt
 collectione accidentiu, que reperit in cadaveri et n in vivo
 ut experientia constat; qd ad incolectas dat p[ri]mip[ri]u sub[st]antia
 eugens et radicans talia accidentia probat ex ea, qd si ab
 aliquo agente vivo eadem accidentia expelluntur cadaveri de
 ny illo restaurat: si in igne calefiat corpus mortu[um] a moto
 igne iteru sup[er] pristinu[m] equat frigiditatis: qd qd in cada-
 vere dat p[ri]mip[ri]u sub[st]antia eugens.

333 Viget a puritate: ex eo qd frigiditas,
 quo in agente vivo expulsa e, iteru restaurat ab aqua recte
 infusa qd in aqua dat sua sub[st]antia eugens et radicans frigi-
 ditatis nulli: qd ex ea qd frigiditas quo in agente vivo ex-
 pulsa e, iteru restaurat a cadaveri nite infusa dicitur in p[ri]mo
 sua sub[st]antia eugens et radicans talis frigiditatis: atq[ue]
 talis sua e cadaveri.

334 Itaq[ue] et confirmat utroq[ue] alicuius sua
 sub[st]antia dat in hoc sene et infirmo, que n itaq[ue] in p[ri]mo hoc
 juvene et valido: qd in sene, et in infirmo dat sua sub[st]antia
 dicta a sua virtute et validi. Probo ans: in
 sene, et in infirmo dat p[ri]mip[ri]u sub[st]antia eugens et radi-
 cans quicq[ue] special[iter] collectione accidentiu, que in sene,
 et in infirmo reperunt, et n in juvene, et sano: nq[ue] in
 senectute frigescit, et esicat: ita ut etq[ue] si in agente vivo
 a ignis calefiat, postea igne amoto in pristinu[m] res-

titur frigiditatis: idcirco Ihesus in lib. de deutorum et
 breuitate vita hanc posuit siludē in senectute et cada-
 uer: quā dicitur senectute frigidus, et sic obire per eadē
 uera que n̄ abū dicitur.

Secundo et quidē satis clarē: quā in-
 firmus, quā in morte proximus, eodē solet pallore suffundi, quo
 postea cadaueris, ut pedes, tibia, curia, et totū scā corpus
 summe per frigescent, ita ut si n̄ alicuius agentis exi-
 caleferet, illo amoto frigiditate persistē recuperat, et
 talis ē quādam omnia sub manus, ut multos dies dicitur
 de uirgine presentia.

Modo sic: quā quod frigiditas, quā
 in agentis exi-caleferet, ita ut si n̄ alicuius agentis exi-
 caleferet, quod in aqua dat frigiditas, quā exiens et radicans
 talis frigiditatis: quā ex eo quod illa frigiditas fere summe per
 ita ut in hoc mortis proximo, ut in fere dicitur in ipso
 frigiditas substantis exiens et radicans frigiditatis eiusdem.

Itaque talis frigiditas n̄ dicitur in hoc
 illo pro statu ualitudinis, alit̄ radicantem et exiens in
 hoc sano frigiditate pugnat in agone acti: quā in hoc mor-
 ti proximo dat frigiditas substantis, quā in ipso hoc sano
 n̄ dicitur: quā uel frigiditas cadauerica inducit prius, quā a
 equidat a corpore, et sic coniungent in eadē materia
 frigiditas totales, uel noua alia frigiditas ut substantis, quā p̄te-
 rit uere optimo appellari substantis frigiditas agone.

338 Directe no an, et maore probaois, qu
 uigeat eius probao. Itaque summus pallor, summaq
 cadaueris frigiditas neque inferunt in cadaueri nobq
 fig substale, neque in ipsa radicant, sicut summus pa-
 llor summaq frigiditas hinc in agone acti, hinc inferunt
 in ipso nobq fig substale, neque in illa radicant: pallor
 go cadaueris so indicat interiq corruptione, et ab illa
 probent: Sicut pallor hinc infirmi so arguit inter-
 na corruptione alicuius umoris.

339 Insuper frigiditas procedit ex defectu
 caloris nativ, qui antea oriens ex corde, tanquq ex eius
 origine reliquis corpis partibus communicabat medio san-
 guine, calor iste, habebat ab aia, qo illo indigebat ad
 suas vite funciones, ut optime Fusch de expiratione,
 unde deficiente aia calor deficit, et proinde moriet cada-
 uer sine resurrectione. agentibus extrinsecis illud frige face-
 ret conantibus.

380 Quapropter falsu e, hoc cadaueri recupe-
 ret illq summa frigiditate, s' ty qd illi n resistat ab u-
 niuerso defectu; qd inde falsu debent aduersari notae uitor-
 stioni.

381 Adde, uersile e, qd ptes corpus continent
 ex se in frigiditate aliquq; ut naturae calor, qui e corde
 egredit, validissimus de uita proportione atemperat, qd mi-
 ni suadet, na quo plus decreuit in senectute hinc natio-

ius calor, id pubes exeat senectutis frigiditas: quod
 go miry, qd tñ senex, quq cadaver. in suq restituant
 frigiditate, si ex se in frigiditate n̄ mediocri inclinant,
 et manent sine tutamine caloris naturæ agentiy extan-
 secory actionibus subiecti.

382 Ad paritatem quæ respondet, ex rela-
 tione frigiditatis rectè inferri in aqua frig substantia frigidit-
 atis eagentis et radicantis; qm̄ indicet si probant, n̄ po-
 tē tribui agentibus excis tan continug restauraone fru-
 giditatis, ut nos probavimus et adversari ipsi faten de-
 bent potē et debere tribui agentibus excis restauraone
 frigiditatis, quq in hoc mortu proximo experimur: unde
 restitutio cadaveris in pars tunc frigiditatis n̄ est sus-
 tens fundy ad astruendq in ipso nobq frig substantia.

383 Confraat solutio: si proprio ad intro-
 ductione sic aqua in mag experimur in maasa eg-
 de restituo in frigiditate, n̄ potet restitutio aqua
 in friditate ee sic sustens fundy ad inferendq in aqua
 frig substantia eris modi frigiditatis radicantis, atq
 proprio ad introductione sic cadaveris experimur
 in hoc mortu proximo restituo in frigiditate, n̄
 alicuius agentis extrinca dependitq: go restitutio cada-
 veris in frigiditate n̄ est sustens fundy ad ponendq in
 cadaveris nobq frig substantia.

384 Dices: ex una sensa infertur dicitur
 - sor. eē in specie hoc hentz oculos, et hoc illos n̄ hentz:
 nō ho henz oculos, hentz p̄tē s̄cō corporis, quā caret ho
 oculos n̄ henz.

385 Viget s̄cō organica hentz oculos n̄ ē
 sp̄cē eadē cū s̄cō organica cecū; Duterque constituitur
 per sūq̄ s̄cō organica; q̄o unus difert ab alio p̄tē

386, Nō ans; quin urgeat eius probatio: q̄a
 ho constituitur per s̄cō corporis n̄ h̄y om̄q̄ sui integri-
 tate; D̄t̄ h̄y quod ē essale inveni, sicut de p̄tibus mac-
 le supra diximus: Quapp̄ h̄ unus hat p̄tē aliquē
 s̄cō corporis, quā alter caret, ac p̄tē integralit̄ sy-
 plus diferat ab alio; n̄ t̄i sumptus essal d̄c; q̄a nem-
 pe aīa n̄bis utriusque ē eiusc̄ speciei, et s̄cō s̄cō or-
 ganica. essal̄ requirita ad hōis constitutiōē.

387, Notandy ultimo ē, arḡ neque im-
 meate, et directe conservare, neque immeate et directe
 restaurare organes, D̄t̄ h̄y meate, et indirecte. qua-
 tenus immeate, et directe conservat, et restaurat p̄tē
 s̄cō corporis, quō uribus et exigentia sua, insuper
 que adiutorio aīe impediētis aut remouētis
 agens fortius s̄cō corporis, huius destruōē inten-
 dentis, accidentia organica immeate conservat
 et s̄cō deperdita restaurat.

Disputatio de unione compo-
 sita. Caput primum tradit na-
 entitatis modales, atq; fisica uni-
 onis. Sectio I. an existat en-
 titas modalis? et quid sit.

¶ Entitas modalis est, ens in se per se, et immoate as-
 sey essentiali alteri disto etiq; in tatio. Est ens, qm modus
 est ut et ipse potens in existere: qm vo dicitur, qd modus
 n est ens, ut a pluribus fit appellatus, d' aliquid entis, ens di-
 minuitur et affectio rei so denotat, modus ex ratione sui est ens
 imperfectius, quq; entitates absolute.

¶ Dicitur etiq; in se assey alteri, quia modus
 dependere ab alia tanquam a suo inco, que per inco
 municatione datur, modificat, et affectat. Et qm ut modus
 adhaereat suo inco n indiget nexu disto, sicut sua
 essentiali dicitur ad essentiam in tuo, et per suq; entitate
 ens adhaerens; ideo addit in ditione per se et immoate

¶ Dicitur etiq; assey essentiali alteri, qm mo-
 dus nec diuinitate pot. existere sine suo. Deniq; dicitur
 disto etiq; in tatio, ut res modi distualia diuinitate per
 sonalitates, que in exendo sunt essentiali inseparabiles,
 neutra in est modus ut alterius.

¶ Notandum est, qd de ratione modi est
 ultimq; dicitur rei ad aliquod minus, ad qd res per se
 ipsa n est ultimo dicitur. Sic actio productiva est

detrao cae ad producendy, et effectus ut producat, et ita
 e methase conexa cy illis, ut n̄ so n̄ possit existere sine illis
 detraatis extremis int̄ qua versat̄. Sedq̄ implicet qd̄ ē ulti-
 ma detrao in alterius cae, et in alterius effectus.

¶ Notandū ē q̄, eandē entate pole se hēre
 ut modū in una linea, et in alia ut x̄ ab h̄utq̄; q̄a scilicet
 pole ē ultima detrao in una linea, et indifferens in alia, ideo
 que indiget alia detraone.

¶ Sic unio int̄ mag et fiḡ ē ultima detrao
 in linea unitiva, n̄ vō in effectiva, q̄a indiget acione et
 dista ut producat̄.

¶ Communis Scolasticorū cogitatus
 affirmat modorū exq̄ contra nominales cy suo Occor-
 qui in n̄ ē abusus negare unionē hypoziaciq̄ ē modū,
 quibus accessunt Sues Valentia, Solomeus, Vlach-
 gnus, Martinonius, Mesque Thosta, et novissime Pethor
 quidq̄ ingeniosus. Comune placitū hac efficaci ratione pro-
 bat̄.

¶ In plurimis rebus creatis dat̄ indifia, et im-
 detrao ad varia munera, sic mac̄ ē indifferens, ut huc vel
 illi sic uniat̄, plus ē indifferens, ut hic vel alibi existat: q̄o
 indigent entate aliqua per quā ultimo fix̄ detinent: atq̄
 hec entas ē modus, ē em̄ ens, in se per se affix̄ versat̄
 ab̄u etq̄ in textu: q̄o existit modus.

3 Opones primo: essa modorum destruit per-
 fectissimam dominum Dei: go n̄ existunt modi, neque s̄ poles.
 Probatur ans: modus adstruit essentiam conexus cy tuo; hoc
 ipso essa modorum destruit perfectissimam dominum Dei: go.
 Probatur mo: stante conexione essentia modi cy tuo D̄. n̄ po-
 terat producere modum, qui producat tuum, si destrueret
 tuum qui etiam destruat modum; hoc est contra perfectissimam
 dei dominum erga creaturas, in cuius potestate producere quic-
 bet creaturam, quibuslibet aliis n̄ productis, et conserva-
 re quibet quibuslibet aliis destructis: go.

4o - No ans, et mo probatio: ad cuius
 probationem cosa mai, no miq, et raone adiuncta, quib̄ pro-
 bat. Itaque ad perfectissimam Dei dominum erga crea-
 turas s̄. atinet potestate in instanti quolibet it̄ ab ipso produ-
 cibile producere, sive destruere prout Deus ipse malu-
 erit: qd̄ utique potestate D̄. h̄ modus essentia conectat cy tuo;
 in quolibet in instanti potestate modum, et tuum producere, sive
 destruere tuum et modum.

5o Et h̄ D̄. n̄ potestate discernere productionem
 modum, qui discernat productionem, sive conservationem tuam,
 nec potestate discernere destructionem tuam, qui modi destructionem
 discernat; nil in hoc videtur diuini Dominum, quia etiam
 hoc stante verificat semper Deus pro suo libito utrumq;
 producere, et destruere utrumq;.

12 Opones 2: implat ens creaty essali-
 & engens durare per die: go implat ens creaty essali-
 afuy alteri. probat oia: ideo hy implat q̄a D. teneret con-
 servare illud per diem, qd̄ repugnat domino et libertate
 Dei; & itiq̄ ad presentiq̄ aientis teneret D. vel produ-
 cere, vel conservare suy txy: go.

13 Omissio anti, no cog. Disparitas ē, q̄a
 D. n̄ potest in quolibet die instanti destruere ens essa-
 lit engens durare per die: pot̄ a in quolibet instanti
 mody et txy producere, sive destruere, et in hoc suffert
 consulti d̄i vno libertati, et domino.

14 Opones 3: implat entas creata essali-
 excludens alias a rexy naa; siquid̄ illa producta n̄ potest
 D. aliq̄ creaturq̄ producere: go et implat entas essa-
 lit engens productione alterius.

15 Omissio anti, no cog. Ergit ex anti so in-
 fert implare mody essali & engente productione omni-
 y producibiliy. Ex eo a, qd̄ sit possibilis entas engens
 essali productione alterius, ad summy inferit, qd̄ sit enta-
 ty, que destructione sive negatione alterius essali engat:
 et hoc entas ē utique possibilis: n̄ uno hipostatice
 essali excludit a rexy naa peccaty hois Dei.

Sectio 2a explat naa

16 In unionis fisica. In istis titulis satis indicat, nos in presentia n

loqui de unione in omni sua latitudine. In qua naturali
 id est quae diversorum nexis: nec de unione intentionali, quae
 in cogno consistit, et per quae intellectus coniungit, et fit velu-
 ti unus ex obto cognito et illud axioma intellectus inte-
 ligendo fit omnia; nec loquimur de unione affectiva, quae
 voluntas per amorem coniungit, et obto opposito ut amabi-
 li et illud amicus est alter ego; nec de unione morali,
 quae scilicet plures cives unam civitatem constituent, nec de
 unione aggregativa quae plures lapides constituent unum acer-
 by, nec de nique de unione metaphysica, quae scilicet plures con-
 ceptus distincti constitunt unum metaphysicum: quod
 omnes istae uniones, sed improprie dicuntur unio.

¶ Loquimur quoque de unione fixa per illa
 per quae plures distinctae copulantur ad unum simpliciter tale
 constituendo. Unionis fixae tres omni plausu supponit:
 est enim certis datis multiplex unum ex pluribus distinctis: ex
 anima enim et corpore resultat unus homo; ex humanitate
 et verbo unus Christus; ex pluribus punctis quantitates
 unum quantum continentur.

¶ Illiusque plures distinctae requirunt constitu-
 ere unum proprie unum nisi sint fixae unita, et inponunt esse fixae
 unita sine fixa unione: quod existit unio fixa.

¶ Unio fixa definitur sic: actualis re-
 alis conunctio plurium independentium fixa praesentia lo-
 cali ad constituendum unum compositum.

20 Dicitur in 1. Realis coniunctio plurium, quod de
 essa unionis fixa est recte ve; et in plu: per quod conceptus deficit
 ab unionibus intentionali, moralis et afectiva: nulla enim ex his est vera
 et realis plurium coniunctio.

21 Insuper que hoc actualis realis coniunctio
 debet esse independens fixa a presentia locali: quod si unio ali-
 qua exagat diversas partes presentias, scilicet unio extensiva
partium impenetrabilium, et reliquas omnes exagat, quod extrema unita
et ipsa unio existant in eodem loco penetrata: coniunctio in
realis plurium que fixa est in presentia locali non est unio fixa.

22 Siquidem hoc deficit a contiguitate et pene-
tratione plurium. Dicitur denique ad constituendum unum ens com-
positum, quod unio fixa eo tendi, quod ex partibus in dictis unum
ens compositum resultet.

23 Unio fixa dividit in intensivam, extensivam,
pure hypostaticam, et informacionis. Unio intensiva est illa,
 qua partes gradus qualitatis copulantur ad constituendum
unum qualitatis abstractum intensivum. Scala ut acto.

24 Extensiva est illa, in cuius partes gradus
qualitatis, aut partes partes subiective, aut partes quantitatis
partes concurunt ad constituendum unum extensivum, integrale
aut continuum.

25 Pure hypostatica est illa, per quam naa com-
pleta copulat personalitatem, non habet rationem fixam, qualis est
unio, qua naa habet unitatem personalitatem Verbi.

26 Uno digne inferiori e illa, quia ptes se
heredes ut ppa et actus sive ut subty et fra contingunt ad
toty essale constituendy.

27 Dubitat, an unio sit quid positiv? ali-
qui iudicant, qd unio nil aliud e, quq negat separatois,
et separao modus quidq positivus incommunicabilitatis.

28 Contra hos sic argutor. Stat negat separa-
onis, quj stat unio: qo haec n e separatois negat. Probo
ans: int extrema pui penetrata dat negat separatois;
et int illa n stat unio: alit d, in quo vivimus mo-
vemur et sumus nobiscy penetratus est nobiscy unitus:
qo.

29 Insuper in morte hois aliquid ppe destruit
et n pus et ara: qo destruit unio. Et qd ppe destruit
quid positiv: qo unio e quid positiv.

30 Dubitat, an supposito qd unio distingu-
at ab extrema s modus? Reso affirmavi, qd unio est ens
inca per se immeate afixy essalit alteri salvat extremis:
qo est modus.

31 Probat ans: qd est actualis realis conun-
tio extremory; et haec nequit nec dicitur existere aliquo
ex illis disente: qo. Insuper e immeate et per se afixa, qd
alit unius indiget alia ratione, et haec alia et sic in
infy.

32 Dices contra: si unio sit entitas modalis

ho constituitur per illg. denominat modalis; Mo n: go.
 Probat maiori: qd unio constiva hois general, ho denominat
 genitus: go si unio sit modus ho denominat modalis.

33 Reddamus disparitatis et acty e de acto.
 Denomao geniti n repugnat hois ut hois; illi vo repugnat
 denomao modalis. Non repugnat hois denomao geniti
 qd de ipso verifat. geniti defio: e quidq va hac ppo ho e ens
 cuius totalis productio n e independens e presupposito
 subto.

34 Repugnat tri hois denomao modalis: nq de
 illo nequit verifari entis modalis defio; hac siquidq ppo
 e falsa ho e ens inca per se et immedate apertu essat
 alteru: go.

35 Dubitat utiq utry unio sit fir substalis,
 illa scilicet qd int extrema substantia dicitur? natioris
 Sicutary sa contra quq apave reo et proba: qd e de essa
 totius substalis e n so denomave, utiq fir substali: d unio
 que dat in composto substali e de essa totius substalis ut
 aiebat Angelicus citatus questione de unione per illa verbi.
 Augusti Sicutary ponit l^a.

36 Argues primo: iuxta sty Dionisi
 y: mois in nobis n e substantie consystru, d unioy separa
 tio: go in mente hois nulla substantia destruit; d sic e qd
 unio destruit: go n e fir substalis.

37. Incipienda e autoritas de n conyptione
 substie spiritualis; qd n mors e unctory separas n curuz
 deficit sra toty substale, sequit qd aliquod substale deficit;
 ac proinde vel ex ipse verbis Ste. Dionisi n loquuty fuis-
 se de n conyptione curuzlibet substantie; sō de aie non
 conyptione.

38. Argues q n minus opponunt int ablutu et mo-
 dale, qug accidens et substia; q h uno sit ens modale potest
 pertinere ad compositu, qd e quid ablutu; qo h uno sit sra
 accidentaliz potest pertinere ad substale compositu.

39. Distus mag: n minus opponunt, qd di-
 versoo genere oppositionis; adco: n minus v: et eode genere op-
 positionis no mag, et concessa minor, no cog.

40. Igitur oppositio int modale et absolutu
 solē oppo quod predicacione de eode subto; quia de subto de
 quo verificat definitio entis absoluti, scilicet ens n aligaty in-
 ce alteri n potest verificari entis modalis definitio scilicet ens
 in ce aligaty alteri: n e oppo quod inclusionis modalis in
 absoluto: nq ens in ce aligaty alteri pot includi in ente, qd
 n sit in ce aligaty alteri, atque adeo e entitas absoluta.

41. At oppo int accidens et substantia e
 oppo quod predicacione de eode subto, ut patet in hoc con-
 ceptu maā a fra locato, qui conceptus e absolute acciden-
 talis, ex eo prociē qd includat aliquod accidens scilicet

est ubique; quod si conceptus est, modo et sic dicitur uno
ne accidentale includit et absolute accidentalis.

42. Observa primo quod in hoc denominatio
mae unita sit accidentalis logice predicamentalis, non
in e accidentalis sive predicamentalis: ne quibus mae
n hat ly se denomatione eiusmodi, et in hoc sensu sit illa ta
lis denomatio accidentalis, illi ty provenit a vera substantia.

43. Observa 2o non omne relatione ad ve
mentem esse accidentalem; quia licet precise positae fun
damento et termino, hoc est materia et forma, non resultat
relatio rationis (in quo iuxta Scoti conceptus relationis
extinsecus adveniens) relatio tamen hoc est constitutive
pertinens ad totum substantiale, ac proinde requirit esse ac
cidentalibus.

~~Nil mihi dicitur in hunc modum~~

44. Dubitat utrum unio informationis
vel quasi informationis exigit, quod ubi est unum extremum sit
etiam aliud? Unio quasi informationis ~~exigit~~
dicit illa que dista est ab unione extensiva, seu integrali,
aut continuata. Non est dicitur unio inferioris, vel quasi
inferioris exigit, quod ubi sit ipsum, sint extrema; dicitur exigit,
quod ubi est unum extremum sit etiam aliud.

45. Dico, quod unio eiusmodi exigit nihil, quod
ubi est unum extremum sit etiam alterum, nisi obstat aliquo unius ad

locy virtualis divisibilitas aut limitatio quad locy.
 Probat ex tudentino sec^o B aserente, arg^o xpti pon^o in eu-
 caristia sub speciebus panis p^o nali^o conexione, et concomi-
 tantia, quia corpori copulat: go unio infraors exigit nali-
 ter qd ubiq^{ue} s^o uny ex^o t^omy s^o d^og altery, nisi vel in casu
 qd altery ex^o extremis s^o loco aligaty; et ideo presentia
 qug^o h^ot in coelo xptus Dominus n^o ponit in eucaristia, ne-
 q^o p^o concomitantia, q^o solet e^o aligata loco, nempe loco,
 vel in casu quo uny ex^o extremis sit virtualit^o divisile, ideo
 que unio a^o cy pelle n^o exigit qd ubiq^{ue} que e^o a^o p^oz d^og s^ot;
 a^o em e^o maliter in capite, in quo n^o e^o p^oz, vel deniq^{ue} in casu
 quo altery ex^o extremis sit illimitaty qd locy, et ideo
 unio hypostatice int^o Verby Divy et humanate n^o exigit qd
 ubiq^{ue} que e^o verby sit d^og humanitas: Verby em p^o immen-
 sitate sup^o e^o in a^o loco.

AC Dubitat quid sit pure trus uniois?
 trus unio e^o illy qui unit^o cy subto, uniois ex^o exigentia
 ipsius uniois, hoc suposto, dico, trus pure uny e^o illy qui
 unit^o cy subto uniois ex^o exigentia ipsius uniois, qui p^o
 ipsq^{ue} uniois p^oferat.

AD Explat hoc p^oad recta e^o, q^o convenit
 Verbo Divino qd nobis constat ~~maxime~~ e^o trus uny uniois
 hypostatice a^o quid^o Verby Divy ita unit^o cy subto unio-
 is hypostatice scilicet cy humanate, ut illy unit^o ex^o exigen-
 tia ipsius uniois et qui p^oferat p^o uniois ipsq^{ue}.

48 Rao ē q̄a Verby Diviny ratione sui perf-
 oris simplit̄ infote n̄ se het melius in statu unionis, quā sine
 illa: nulla in perfectio dat̄ in toto ex Verbo et humanitate
 quā n̄ inveniat̄ vel sui vel eminent̄ in solo Verbo: ac pro-
 inde totū ex Verbo et humanitate n̄ ē perfectius quā sō Ver-
 by.

49 Nunc dicit̄, nullū extremū creatū potē ēē tū
 purē in unione fise, quia implat̄ qd̄ extremū creatū n̄
 perficit̄ per unionē fise: siquidē comunitū ex dupli pte fita
 ē perfectus quābet pte seorsū ab alia.

50 Neque obstat qd̄ comunitū ex substia et qua-
 litate dirona, Vg calor in aqua, deteriorē h̄y se, quia
 nihilominus comunitū ex substia et qualitate dirona perfe-
 ctus ē quā sola substantia

Caput 1y utrius unio quae dat̄ in
 composto substia distinguat̄
 ab extremis? Sectio prima

affari respondetur.

51 Cy Doctore Lamiō dis̄ V methaph̄ sec 3a, Ac-
 cutissimo tomo 1 in 3a p̄y d̄spu 13 numero 23, Posttrati-
 busque seu oribus, cy Doctore subtili Scotis omnibus, quibus
 adherent illustrissimi Dominicus Herrera, Traugo Dodo,
 et magnus Minimus Salanca, contra eos hostiary sensū,
 cui adducunt Justo Valentia, Vazquez, et Martino-

52. Probatur. D. iacta vobis, & efficaci ratione
 Reale separabilitatis est signum evidens talis distinctio; & ma
 et sua substantia possit esse in rebus naq. et in n. int. se unito: go
 mag. et fia. est unitas includit aliquid in dictis ab ipsis ma
 et fia: go. naq. fia. in curis ma. et fia. unum int. se. distat
 in ab extremis; & unum naq. fia. est unito: go. unum distat
 in ab extremis.

53. Illud nam discursus patet quod die et er
 dent in morte huius, post quod manent in rebus naq. p. et aia
 quin manent unito, qd. permanet ho.

54. Sicut prima thesis, conceptus ipsius ma
 et sua unito n. distat in a ma. et fia. sul. sup. p.

55. Contra est: quia si per h. sul. sup. p. intelli
 gat sul. existentibus, post mortem huius manent p. et aia sul.
 existentes simultaneitate ex. et in n. manent unito. Si
 per h. sul. sup. p. intelligat id. ac unito, v. dicunt &
 addimus, hunc conceptus ma. et fia. unito includere aliquid
 in dictis ab ipsis entitatibus ma. et fia.

56. Denique per h. sul. sup. p. si intelligat
 fia. prout in ma. et ma. prout cy fia. ut loquitur Romanus
 et alii h. res negantes modum ex. Contra est:

57. Sicut. Nam ma. et fia. quin. del. ma. prout
 cy fia. nec fia. prout in ma. go. ma. prout cy fia. et pro
 ut in ma. includunt aliquid in dictis ab ipsis ma. et fia. &
 hoc aliquid est unito: go.

58 Et quid Auctores isti hic ut magis regent, vel
 connotatores s; vel ex illis loquunt s; nobis faciunt, nonis quos
 membris fieri que summis arti nri efficacig et vere commant vel
 in hoc ipso de doctra sua falsitate connotri. Sic contra illos ar-
 guimus

59 Uno e n separatis ab utroque extremo: go dicitur
 ab illo. Sicut, n e n separatis ab utroque extremo sul suppo.
 Instamus: Namque extremi sul suppo e aliquid n disty a pro-
 priis entitatibus utriusque extremi: na poss; n existere ultra-
 que extrema, qu; ex at utriusq; extremi sul suppo: quidgo e utriusq;
 extremi sul suppo prial entitates utriusque extremi?

60 Sicut, e mag; prout cy fia, et fia prout in
 ma. Arguimus: quidng e hy prout? poss; em existere ma et
 fia, quin hy prout existat. Sicut, per hy prout s; fia mag; in-
 fia per fia, et fia in fia mag;. Sed quidng e hoc p;ter
 entitates ma et fia? siquid; possunt existere ma et fia ly
 suas entitates adq;te consideratas, qu; ma informat per
 fia, et q; habet a ma.

61 Sicut per easdem voces, vel ad priores hos re-
 quirit, et sic semper in circulo versant ut notat Satez
 Anaga: idco motus iste discurrendi nugatorius e

62 Ad istas reddeamus, quoru; res in-
 pugnat ultimas: si multa veritas qu; dicunt ma et fia
 unpta dicit essat aliquid n disty a ma et fia colere
 suppo: go nulla e solutio.

63 Probo ans: dari potest utraque pars collecti-
 quin det illa simultaneitas: go predictas simultaneitas
 dicitur a quibus dicitur in et illa. Suvadit ans: utraque pars co-
 lectivè est collectio utriusque partis; et hæc potest dari, quin det
 illa simultaneitas: go. Probo my oris factus huius propter maiest
 fra existens est collectio utriusque partis; et dari potest hoc ven-
 factus, quin predicta simultaneitas det: ut patet in morte: go.

64 Sicut aliqui, predictam simultaneitatem addunt
 supra entitates materiae et formae utriusque presentis utriusque lo-
 cali, et approximatione, in cuius materia et forma sunt in eodem loco.
 hæc solutio utitur quomodo ex natura: quod miratur
 Anaxagoras: quod igitur non arguatur fallere ostendit, un-
 onem esse quod dicitur de utroque, et pro hac distione
 explanda requirunt ad presentem localem, et quod mirabili-
 us est quod postea agentes de presentia locali dependunt, illi
 non esse quod dicitur si re locata et loco.

65 Si ab illa petatur, quid addat supra per
 duplex presentia locali casu quo per in duplici loco ubi-
 cat? Sicut, duplici actione Dei, ita ut nisi per du-
 plex actione producat, non repugnat ex se in duplici loco esse:
 si illo surgas interrogare, quid sit actio duplex Dei,
 rent, nil aliud esse nisi Dei, et effectus ipsius; ita ut quin
 det nova aliqua entitas proter Dei, et effectus ipsius inte-
 ligat dupliciter productus effectus illi, qui antea per unicam
 actionem producebat. Neque eos intelligimus, neque ipsi

se intelligunt.

66 Impugnatur 2: presentia localis mutat quodres
ho movet atq; si ara maneat intra puz; & n mutat uno aere cy
capoue: qo. Minor e certis: nq quodres ho movet n e ubi erat
antea, fitque praesens alteri loco. Minor ex eo constat qd ex
praese variatione loci ho n mutat vice et essalit.

67 Impugnatur 3: si puz et plus (ut jõe super
nabit accidere) penetrant in instanti sua exq; ara pli erit in
tunc praesens, et penetrata cy maã puz; & n erit puz unita,
alid reciperent in eadẽ maã dno fue totalis, et miraculy pene
traoris, eẽt inseparabile a miraculo conjunctionis duplicis
puz in eadẽ maã, ac proinde qda puz Dominicy penetraty
fuit cy lapide sepulcra, ara dno recpta fuisset in maã la la
puz: qo uno maã cy fue n consistit fue in penetraonis, et
intima presentia utriusque.

68 Dicitur: maãta pli per unionẽ cy ara puz eẽt
impedita ut ara pli uniret. Contra e: per hoc uno ara puz
cy maã la nil aliud e; quã puz maã et ara atque intima pre
sentia utriusque; & vel hoc n eẽt impedimentu, vel eẽt atq;
impedimentu ut ara puz maneret unita cy maã puz puz:
qo.

69 Ratio minor: nq ara pli eẽt atq; intime pre
sens maã la puz, ac proinde hoc intima utriusque pre
sentia eẽt impedimentu ut ara puz maneret unita cy sua
maã in casu talis penetraonis.

10 Neque proderit recursus ad Divi-
 ny decretis; q̄a vel hoc decretis vult aliquid p̄terita
 tee maā et aīa p̄i ipsarū que penetratōe, vel n̄? si hoc
 ay: q̄o aīa p̄i est atq̄ unita maā p̄i: q̄a s̄ d. volens
 aīa p̄i unita cū sua maā, n̄ aliud vult, q̄ūq̄ aīa, maā, et
 penetratōe ipsarū; cū atq̄ aīa p̄i est intīmē penetrata cū
 maā p̄i est consequent̄ ipsi unita.

11 Si aīa p̄i per tale decretis vult aliquid
 p̄teritātes maā et aīa, ipsarūq̄ penetratōe, p̄teritā quid
 ē hoc? n̄ aliud est, q̄ūq̄ unio utriusque; q̄o hoc ē al-
 quid decretis ā maā et aīa, et utriusque penetratōe!

12 Sicut, Deū velle per eīusm̄ decretis maā et figurā
 uniat̄ rei quāp̄p̄i maā et aīa n̄ uniat̄ per aliquid maā ipsarū supra
 addit̄, et per s̄a divini decretis, et volunt̄s efficac̄: posit̄s eīn maā,
 aīa, et voluntate divina efficac̄, q̄a Deus vult ipsas uniat̄, n̄ ma-
 nent̄ indifferentes ut uniant̄: sicut p̄ta ultima dispositōe ad
 fiḡ ignis maā necessario uniat̄ aīa ignis.

13 Hac responsione ut d̄ atq̄ n̄e eminentissimus
 Salomēs. Impugnāt̄: vel hoc divini decretis ē ipsa unio finalis maā
 cū aīa, vel hoc quo obto volūto ipsarū unione finalis? s̄ ay: q̄o divini decre-
 tis, et coel̄ ipse D. ē constitūq̄ compositi ut talis.

14 Inob̄ cog: id quo p̄terit̄ aīa n̄ intellectu n̄ intelli-
 git̄ aīa res ē constitūq̄ rei; et si divini decretis ē unio finalis maā
 cū aīa p̄terit̄ aīa n̄ intellectu divino decreto, n̄ intelliget̄ aīa compositū
 ut tale: q̄o est constitūq̄ compositi ut talis, et p̄inde compositū ut

tale n̄ distinguetur a dicitur a Deo.

15 Probo magis: si dicitur decretum s̄ factus unum, n̄ intellecto, s̄ decreto, s̄ poterunt intelligi s̄ entitates magis et factus et tunc ipsarum penetracione; Entitates magis et factus et tunc penetracione n̄ s̄ compositus ut tale; siquidem poss̄ existere eadem entitates tunc penetracione, quin existat s̄ compositus: q̄o.

16 Si v̄o tale decretum habet pro obto voluto unum factus sic arguitor: tale decretum habet pro obto voluto factus unum; Si n̄ habet pro obto voluto saltem entitates magis et factus: q̄o in solis eadem entitatibus n̄ consistit factus unum.

17 Non constat, q̄a poss̄ existere eadem entitates quin compositus existat: Dicendum q̄o ē, obto voluto penetracione decretum ē aliquid dicitur ab entitatibus magis et factus, q̄o sit utriusque nexus.

18 Divinus igitur decretum se ipso solo n̄ ē sufficienter volendum indifferens, quia hinc magis et factus ad unum denominationem unitarum. Hoc ē, q̄a indifferens ad denominationem unum n̄ tollit per aliquid prae extrinsecum: nisi dicat, indifferens pariter ad denominationem unum albi potest tolli per divinum decretum, tunc est paries absque albedine, et per solus divinus decretum albus fiat.

19 Sententia Barona et Lullian, unum ē ens denominari dicens in recto unum, et constitutum, magis et factus; et in obliquo ex eadem, et de constituto penetracione, dispositione, negacione impediementi et actione agentis applicantis factus ad magis: unde unum s̄ quod dicitur in recto n̄ distinguetur ab entitatibus magis et factus, et quia existat et tunc post mortem hanc; distinetur in s̄ quod

dicat in obliquo à maâ et fia n̄ existit post hōis mortē, n̄
 q̄a deficiat recty unionis; & quia differunt ipsius connotata;

80. Explat ista doctra à paritate relationis tran-
 accidentalis, quâ creatura V̄ refertur ad Deū, quæ relac-
 dicit in recto, Deū v̄ in obliquo. Creatura

81. Contra ē: entas hōis corrupit fia in
 morte ipsius; q̄o perit fia aliquod constroy ipsius; atq̄
 n̄ perit maâ neque fia, aliunde penetrao, dispositio, actio
 agentis applicantis ut p̄te accidentia constroy aliquod hōis
 n̄ s̄s: q̄o unio n̄ constituit in recto per entates maâ et fia,
 et in obliquo per accidentia prædicta.

82. Sicut alii Theologi, q̄d in morte hōis de-
 ficit fia ut actu denominans, h̄ n̄ deficiat fia ly se et iao;
 q̄a fia ut denominans n̄ s̄o ē extrinsecus, et itaq̄ connotat actionē
 applicatōis iurisd̄ fia ad maâ; q̄d explant à paritate gratiæ
 sanctificantis, in eē potētis denominare suū subty filij adop-
 tivy, connotat extrinsecus personam, et ideo quambis del
 in X̄pto gratia sanctificans n̄ t̄i illi denominat filij adoptivy
 Dei; q̄a s̄lit ē persona diuina, et consequent̄ n̄ extranea
 Deo, cuius adoptiva filiatio ē gratia sanctificans.

83. Contra ē: vel q̄d deficiat fia ut actu deno-
 mans, deficiat aliquod constroy hōis v̄i et p̄p̄e tale vel n̄?
 si ly: q̄o hō constituit per fia ut acty denominantē. Si ly:
 q̄o ex presso defectu actionis applicatōis n̄ deficiat fia hō.

84. Modo sic vel fiat ut actu denominans consti-
tuitur per actionem applicatam, vel n? scilicet: quod cum in actu n
est mera conditio, nec mere connotata, sed constans horis.

85. Contra est. No. hoc est tuus totalis actionis ge-
nerator: quod aliquid constans horis est tuus sui productus per ta-
lem actionem. Patet eo: hoc enim n aliter erit tuus totalis genera-
tor nisi ratione alicuius partis, et constans sui generis. In
generalis sui pars, neque alia: quod utro: quod huc est ut constans
horis distaque si ab entitatibus magis, et sic.

86. Partes, quae fiunt in explanatione n est ad us.
Quis enim ignorat, quod ad quicquid denominationis requiritur
n sibi fiat, et sic subit capax, et debita applicatio fiat. Sicut quod
n implicet, quod potest dari fiat, quin det denominationem, implet
in quod n det denominationem partibus omnibus constans denoma-
tionis. Et in hoc stat arguere n: efficacia: nam aduersus auctorem
post mortem horis manent omnia constans horis, ex quo infer-
mus quod deus post mortem manebit hoc, hoc quidem nil aliud est
quod omnia constans horis.

87. Neque illis procedunt exemplis aliud, quo
utuntur ad explanandum quomodo potest permanere unum quod
ad entitatem, n quod quod denominationem huius permaneat omnia
ipsius constans, scilicet quod modo n dat quod denominationem
voluntas libera dei de conditione alterius mundi, et in modo
dat talis voluntas quod sub entitate.

88 Non inquit illis procedit, quia hic modus
constituendi actus Dei liberi non amittit ab orbibus ob eandem ra-
onem; quia impossibile est, quod non dicitur res, cuiusque denotatio quod
dant omnia constituta rei, et denotationis.

89 Insuper importat videtur exemplum de re
gravissima, difficilissima scilicet Theologia, ut res intelligibilis no-
bis persuadeant. Confirmatur.

90 Na. Notae fatis redas similitudinis quae
prius albus res refert ad plus albi consistit in modo su-
peraddito in dicto ab ipsis plus et plus albis; et prius et
plus albi est proportionati ut unus ad alterum refertur
relatione similitudinis; ergo si maius et minus sint adinvicem propor-
tionate indigebunt relationis unione dicta ut unum
inter se.

91 Curant non latius assignando disparat; quia
denotatio relationis est primaria; siquidem relatio ly super en-
tate est ad aliud: quod si requirit relatio deficere quoad
denotationem, quam deficit quod entitate.

92 Ceterum in unione denotatio prius po-
et actus primi est denotatio primaria, et denotatio occu-
pate unentis est denotatio secundaria: unde ex defectu
secundaria denotationis non sequitur defectus unionis
quoad entitatem.

93 Contra est; non minus est de essa unione actu
unius, quod de essa relationis actu refertur; et quia de essa relationis

è actu referre ponit à hostis relao superaddita in exma ab-
soluta. ¶ in pny et pty albos: go sil d ponenda è unio dicit-
ta in exma absoluta. ¶ in mag et fig.

35 Concludo demque mixus Angelico testimo-
nio, de quo in quæ. de unione, scilicet: Magister sensarij
pouit, qd Christus in triduo mortis fuit ho, qd crediderit,
qd unio in carnis et atq n è de ratione hois qd patet èe fly.

36 Unio per Vos è conuerty ex maà d fia illa-
ry penetraone, negaone impedimenti, et actione applicantis.
fig ad mag. Secernamus certa ab incertis: per Vos hoc con-
uerty ty toty qd dicit n è de essa hois, ¶ ty ty quod dicit
in recto scilicet mag et fig.

37 Modo sic: Na Dy Ang unio constiva hois
deficit in morte hois; atqui maà d fia n deficiunt: go unio
ty recty in morte hois n deficit. Munde reliqua constiva
unionis se habentia in obliquo, scilicet penetrao, dispositio,
negaone impedimenti, et actio applicata fia ad mag nunquq
fuerunt constiva hois: go si unio è constiva hois, siue de ra-
one hois, ut loquit Angelicus, et deficit in morte hois un-
o è aliquod constivy hois, qd re ipsa deficit in morte ipsi-
us hois; et ob curus defectu ho deficit.

Sectio Secunda ar-
gumenta solentur.

38 Argues primo: composity substale n è fia uny per
mody disty ab cemis: go unio compositi substalis n è modus

ab exmis distus. Probat ans: per id compositu substa-
le e' fu uny, per qd e' fu ens; et n e' fu ens per modu dis-
ty ab exmis: go.

§§ Suadet maior: qa unitas e' pao entis.
Probat' d'ig' minor: nq si compositu eet fu ens per modu dis-
ty ab exmis, compositu eet ens modale: go

§§ Distuo ans: compositu substatle n
e' fu uny unitate pposita d'ivisioni in se per modu disty ab-
exmis; no: n e' fu uny unitate pposita d'ivisioni a se; sub-
distuo: n e' fu adegte uny eiusmodi unitate per modu &?
codo: n e' fu inadegte uny eiusmodi unitate per modu &?
no ans.

§§ Explat: alia e' d'ivisio in se, et alia d'ivisio rei
a se. Suma e' d'ivisio rei in ptes, ex quibus constat. Ia eet
d'ivisio rei in ptes, quaru quabet eet tota res d'ivisa. Hinc
le d'ivisioni pponit transcendentalis unitas entis cuiusbet
propria. Suma a pponit unitas, u cuius ptes rei n s' actu-
al' d'ivisa, sepa rata aut n comunita.

§§ Hanc a unita' het compositu per disty mo-
dy ab exmis, qa tali modo fu n intellecto n intelligunt
ptes unita aut comunita ad constituendy uny substatle
compositu. Suma vo unitas scilicet transcendentalis in
omnibus sui p'ibus consistit, ac proinde qd ipsa provenit
inadegte unio.

¶ 3. Modo ad id nostrum: unitas quae est propria compositi substantialiter contradicitur à toto per aggregationem non est unitas transcendentalis; hoc siquidem omnia entia transcendunt, et est unitas in cuius parte compositi sunt actualiter unitates, sive non separatae: et haec unitas consistit agere in unione dicta ab externis.

¶ 4. Instatur: forma est principium quo essendi: quod non indiget unione dicta ad constituendum compositum; quia principium quo non indiget alio principio, quod.

¶ 5. Dicitur autem: forma est principium quo essendi prout principium quo convertitur cum exercitio alicuius virtutis; non prout principium quo ponitur principio tunc radicali: cetero autem, et dicitur tua esse probatio: principium quo non indiget alio principio quo eiusdem generis; cetero: diversi generis; non.

¶ 6. Explatur: forma dicitur principium quo essendi, quia non est principium tunc radicali, et in eo sunt, in quo nascitur à Theotico substantialiter est alterius subiecti productivum: non vero est principium quo prout principium quo convertitur cum exercitio alicuius virtutis; non haec forma est principium quo, sive virtus quae fit in frava; non tamen est principium quo, sive virtus quae informava; et ideo indiget unione dicta tanquam exercitio aut virtus qua.

¶ 7. Hoc confirmatur doctrina Theotarij, in qua haec calor sit apud ipsos principium quo, sive virtus quae productiva indiget nihilominus ut exerceat actionem dictam tanquam exercitio, sive virtute qua.

So 8 Instas: unio e' rae' fialis qua' mae et
 fra constituunt composty; **¶** ista per suas entates tanqug
 per raones fiales constituerunt composty; go. probat' mior;
 per id tanqug per raone fiale constituerunt composty, per qd
 id' fiant cy composto; **¶** per suas entates id' fiant cy com-
 posto: go

So 8 Codo mag, et distuo mig: **¶** ista per suas
 entates tanqug per raone fiale qua' id' fiant cy composto;
 codo: tanqug per raone fiale qua; no mig. Ad eius proba-
 one codo mag intellectq' de id' tate exercita, mior' distuo;
¶ per suas entates ut ad invicem communicas id' fiant cy
 composto; codo: per suas entates precisiva a tali communica-
 one; no mig.

No Itaque id' tate in acta mae et fra cy compo-
 sito, poe' considerari duplicat' scribet ut poens exerceri, et
 ut actu exercita. Id' tate ut poens exerceri e' id' tate mae
 Secy ipsa, et fra secy ipsa, qua' id' tate poe' utique d' tate mae
 et fra actualit' id' fiant cy composto, ac proinde ut cy
 illo actualit' id' fiant, indigent aliquo detram' vo, et exerci-
 cio, ut cuius mae et fra uniant' int' se, et composty actualit'
 constituent.

M Argues? mae et fra immedate uniant'.
¶ n' uniant' immedate, si daret' unio dista; siquid' haec me-
 diaret; go. Cosa mai, no mig, cuius ad invicem probaone
 distuo; siquid' haec mediar' ut quo; codo: ut quod; no

propositionem.

112 Non tollit immediationem ut mediat ut exercitū dicitur causa efficiens immediate producit effectū; quibus indigeat actione directa. Sicut unio non tollit immediationem magis et finis, quia solum mediat ut quod, et ut exercitū unendi.

113 Igitur per hanc magis et finis immediate unio solum denotat ipsas non unio tamen mediantem et mediantem aliqua potentia superaddita: sicut per magis et finis causa efficiens immediate producit, unio denotat, quod causa efficiens per se ipsa, et nulla mediantem potentia, quae est virtus quae productiva effectū producit.

114 Instas: magis per se ipsa recipit finem, et finis per se ipsa informat magis: ergo non indigent unione directa. Distingue ans: magis per se ipsa ut quae recipit finem, et finis per se ipsa informat ut quae magis; cōtra: magis per se ipsa ut quae, et finis per se ipsa ut quae; non unio.

115 Hoc est magis et finis sicut entitates quae unio; ceterum non sicut id quod medio quo unio: sicut causa efficiens producit per se ipsa, quoniam sicut ratio finalis quae produciendi.

116 Argues B: maior distantia dicit inter effectū finale finis, et ipsa finis, quae inter finem et causalitatem eius; effectus finalis finis non distinguitur a finis: ergo neque unio sive causalitas a finis ab illa distinguitur.

117 Non magis; quia effectus finalis finis constituitur per ipsa finis, non ita causalitas: ac proinde magis

Distat forma xxxv ab eius causalitate quia ab effectu
sua suo.

XXV. Argues A id qd e unus ho id est se-
cunq; unione; dicitur rationalis et caro unus e ho; ergo rati-
onalis et caro id est seculi unione.

XXVI. Distat magis id qd e unus ho id est
secunq; in adq; unione; cetero ad q; no magis; siquidem
haec aliquid praeter unum et carum; Distat et q; magis;
dicitur rationalis et caro collecti fieri sumpta s; unus ho;
cetero in anima rationalis et caro distincti sumpta s; unus ho; no.

XXVII. Inetas id est praeter lineam non unum ut
actus et potentia, quia unum per unione distincti; dicitur anima et
sua unum ut actus et potentia; ergo non unum ut media
unione distincti.

XXVIII. No magis utaque praeter lineam non unum
ut actus et potentia, quia s; subiecta completi, quae
unum per unione non unione per unione ipsa phy.

XXIX. Contra videtur anima et sua et subiecta quae bet
praeter, quae per modum potentiae et actus unum s; incomple-
ta, atque copulata unione exigente per unione ipsa

XXX. Inetas: parva actione rati-
cantis magis ad finem, anima per se ipsa unum per sua; ergo non requi-
rit unum distincta anima et sua. No. anet non ad hoc dicitur
sua rati- non alit applicabit magis ad finem quae produciendo

unionem, per quod in se detinet indifferencia, quod hinc magis et sic
 ut inter se uniantur, vel assignent contrarii eiusdem actionis ali-
 quod tunc, qui facile non impugnetur.

MA Argues 5: si non est magis indifferens ut sit
 vel non sit unita, quod ut dicit vel non dicit. hoc magis, et sic per se
 ipsa tanquam per rationem finalem. dat est magis, quod et per se ipsa
 tanquam per rationem finalem. uniet magis. Codo magis de esse comple-
 to, et distinet magis, et sic per se ipsa tanquam per rationem finalem
 quod dat est magis, codo: tanquam per rationem finalem. quod non magis.

MS Instas: in creatis paternitas est indifferens
 ut respiciat filium, vel non; et in creatis ubi paternitas
 trahit ad filium sine modo superaddito: quod hinc si indifferens
 ad hoc ut uniat magis, poterit illi uniri sine modo super-
 addito. Codo magis, non magis: quod indifferens paternitatis creatis
 ut respiciat, vel non filium auferat per actionem generandi
 filium: unde paternitas pro nobis est.

MG Arguit 6. Sacer Solucius: maiore pro-
 portione hinc magis et sic ad constituendum compositum subs-
 tance, quod annulli ad componendum catenam, et vestes ad con-
 stituendum hoc vestitum; et annulli sola ordinatione locali
 componunt catenam, et vestes sola applicatione constituunt
 hoc vestitum: quod magis et sic cum sola penetratione constituunt
 compositum substantie.

MS Codo premissas non cogit. Disparitas est quod
 ordinatio localis, annullorum, et applicatio vestitum est exercitia

proportionata ad componendū catenā, et ad hoc constitu-
 endū vestitū; Catenā penetratō in ē proportionatū exerci-
 cū n̄ cuius māa, et sic constituantur compostū substāle.
 Nam ē nō stare pōt māa, et sic penetratō, quin stet
 compostū. Et insuper q̄ penetratō māa, et sic ē accidenta-
 lis p̄ se, idcirco quē n̄ pōt ad compostū substāle constitū-
 tionē pertinere.

128 Instat: magis proportionantur int̄ se
 māa et sic, quā nāa, et la passio, et magis quā int̄tus
 et aīa ralis; sicut nāa unat cū la passione, et int̄tus cū aīa
 ralis n̄ indigent conditione aliqua, sive dispositione ali-
 qua int̄ media: q̄o.

129 Omissio supposito de dictione int̄tus ab aīa
 celo cog. Itaque nō fatemur nullā conditionē, int̄ disposi-
 tionē int̄ media requiri ultra unat māa: nō unō n̄ ē con-
 ditio, et exercitū, n̄ n̄, et causā abtā.

130 Inques de Lu Lince: si unō ē
 modus dicitur ab extremis, nāa humana ēt spēse dīver-
 sa, ā nāa humana plī. Itaque sicut negat, et actū de ar-
 gumento molestō solvendo etiq̄ ā patre Lince: nō ex illo
 sequit̄ actionē quā ignis et producit ignē B. et dīver-
 sū spēse ab actione sibi, quā ignis C. eiusdē spēse pro-
 ducit ignē B. eiusdē spēse, quod est omnino fal-
 sū.

131. Arguit ultimo autoritate De Ho-
stibus in locis, et precipue octavo metaph. leculuma ubi de
ma. et sic constituitur ubi ita loquitur: n oportet ea un-
n per aliquid accidenti, sed ea que s. per se sunt dicitur.

132. Et la. loquitur 100 al. ad 14: aia e. uita corpus
per modum cae. f. habet; ut fig. et mag. n. cadit aliquid in dicitur;
qa. f. per se ipsa informat mag. go.

133. Dicendum in allegatis testimonio so ne-
gari ab Angelico mag. et fig. un. per aliquid accidenti, et se-
heret ut quod dicitur. Doctor impugnatur quod quod
ignoscere debet arg. intellectus n. pote. un. corp. un. n. f. h. e.
nisi prius disponeat per prius aliud in corruptibile, sive per qua-
m. l. p. u. a. h. t. u. a.

134. Et in longius. et minus uel al. h. a. l. a. n. o.
h. e. ut Godeo. tomo 1. in 89. p. t. e. d. i. s. p. u. t. a. t. i. o. n. e. 11. q. u. e. s. 11.

Sed et ultimo auctoritate

aliquibus f. n. g. u. n. g. u. n. i.

in d. d. e. p. a. t. a. n. t.

135. Dubitatur quod duplex unio. det. in composito
nabi? n. dubitatur compositi. p. t. i. b. u. s. i. n. t. e. g. r. a. l. i. b. u. s. c. o. n. s. t. a. n. s.
h. a. u. i. c. o. s. u. p. e. r. u. n. i. o. n. e. i. n. t. e. g. r. a. l. e. s. p. a. r. t. e. s. q. u. e. i. n. t. e. g. r. a. l. e. s. d. i. c. i. t. u. r.
u. e. l. e. I. n. d. e. s. a. e. d. u. b. i. t. u. r. d. e. u. n. i. o. n. e. c. a. s. a. l. i. t. e. s. u. p. p. o. s. i. t. h. o. c. e. u. t. r. u. m
m. a. t. e. s. i. a. u. n. a. n. t. p. e. r. e. a. n. t. u. n. g. u. a. n. t. d. i. s. p. u. t. a. t. d. u. p. l. e. x.
a. l. i. a. s. e. t. e. n. e. n. s. e. p. t. e. m. a. a. e. t. a. l. i. a. s. e. t. e. n. e. n. s. e. p. t. e. f. a. a.

136 In Vitado dispu. 5^a s^a sectione da
 docet, in composto nali dari unionem duplicem, alteram se tene-
 re ex pte mae, quae appellat mag=licationem, alteram se te-
 nentem ex pte frae, quae appellat infraonem.

137 S^anta tñ contraria cor^o e, quae
 sequor et probor: eadē ut unio ē sub materialiciatio et
 infraatio: go in composto nali n dat duplex unio.
 Probat^r ans: eadē ut unio ē sub comunicatio mae cy frae,
 et comunicatio frae cy mae: go eadē ut unio d^o liquet cor^o:

138 Lura in anti continet materialici-
 ationem, et infraonem defio. Probat^r ans: per eandē
 unionem per quae mae comunicat frae, frae comunicat mae:
 go. Probat^r ans: mag comunicare frae, et mag uniri cy
 frae, et frae comunicari mae ē frae uniri cy mae: et per e-
 dē unionem, per quae mae comunicat frae, frae comunicat mae:
 qā unio ex conceptu unionis ē nexus utriusque ex my rectoris.

139 Colliges h, qd utiq si unio n reciperet,
 et in altero ty, utriusq in denominatū perfectē unitū: qā unio
 recepta in mae et incē trata ad frae n terminatū ad illg
 ut ad purū ty incy: siquidē frae ē trus de se incompletus
 et perfectibilis per unionem, ac proinde frae vè perficeret
 per unionem ty incē trata ad illg.

140 Colliges h, qd in compositis naliibus
 n videntibus dat unica ty unio, quae sub materialiti-
 atio et infrao ē in compositis a naliibus videntibus

dat duplex altera m̄ mag et sup̄ compositis, et altera
int̄ prius et aq̄.

141 Argues t̄ in sa distinguente relatione pro-
dicamentale à fundo et t̄o n̄ sufficit unica relac̄ ut uterque
referat̄ ad inbice; debet poni duplex: q̄o sicut in unione:
q̄a sicut prius et plus siles mutuo referunt̄ denomina-
tionis eisdem rationis, sic mag et fra referunt̄ ad inbice denomina-
tionis eisdem rationis; q̄a prius et plus referunt̄ mutuo denomi-
nationis eisdem rationis scilicet siles ad sile ponit duplex dicta
relac̄: q̄o sicut.

142 Codo anti, no cog. Disparitas ē: n̄g relac̄
predicamentalis de conceptu suo n̄ referat̄ fundū et t̄o, de conceptu
nagque relac̄is s̄o ē referre unū ad aliud, et ideo senza ponens relatione
distiq̄ multiplicat accidentia relac̄a pro diversitate fundū relati.

143 Ad ratione partis no m̄g: autores em̄ explon-
tes relatione predicamentale per modos super addito ideo ponunt du-
plex accidens relac̄i in pro et pro sibus, q̄a reale quo ē in pro
n̄ denomat̄ pl̄y incē relati: at unio ex conceptu suo ē nexus utrius-
que tenui et uterque denomat̄ incē relati et unūq̄ t̄ in uno t̄y re-
cipiatur.

144 Ad modū quo t̄ unio hypostatice n̄ recipiat̄
in verbo, et t̄y in humanitate, Verby t̄n denomat̄ incē unūq̄, et re-
lati incē ad humanitate.

145 Argues t̄: si in composito nati daret̄
unica t̄y unio per p̄sq̄ referunt̄ mag et fra ad t̄y in distiq̄

No: nō sicut per eandē cogit, quā de se ē rēlāo nācen-
 dentalis sur ad obij et pōq pōa refert p̄alē ad obij,
 et obij refertur p̄alē ad pōq, q̄ pōa et obij ad alij
 tū nō dīstij referant, sic per unione māa et fra referunt
 p̄alē adinbīc, quā ad alij tū nō dīstij referant.

146 Argues 3: int̄ pus et arḡ hōis dat
 duplex unio: q̄a si dicitur unica iēt vel corporea vel spiritu-
 alis: unio corporea inepta ē ut per illḡ aīa spiritualis
 uniat; et unio spiritualis inepta ē ut subij corporeū
 uniat.

147 Dicēdy unione hōis ē corporeū, neque
 ex conceptu corporea respūdat et nexy aīa spiritualis, ne-
 que in illa recipit: nō unio hypostatica corporea ē, et per
 illḡ vīdy dīstij spirituale uniat humanitati.

148 Adde qd̄ hī aīa ralis spiritualis ē
 recipit actus vitales suos corporeos.

149 Colligitur, qd̄ per eandē unione exer-
 ant māa et aīa spiritualis, quā ex hoc sequat̄ absurdū:
 nō plus dīstat d. ā creatura, quā aīa spiritualis ā ma-
 teria et tū qd̄o operat̄ cū creatura per eandē actione
 exerant et producant.

150 Dībitat, in quōnq̄ subitō recipiat un-
 io; quā ē in compositō nali? Dicēdy recipi in māa et
 fra sul. Probat: q̄a tū māa quā fra unā perficiunt, et mu-
 tant per unione infraōis; q̄a tū māa quā fra s̄s extrema

inca perfectibilia per unionem, nisi dicas, mag et sig se here
sicut parum tri inu sicut Verby Diviny ru unionis hypostati-
ca, qd e absurdy.

¶ 151 Omnis igitur modus inca afficiens se perfec-
tibile, et incompletq, cui tribuitur sup speciale denominacione re-
cipitur in tali re; d' eo ipso, ut mag et sig perficiantur inca per
unionem, uno inca afficit mag et sig tanquq extrema inca incom-
pleta et perfectibilia: go. Maior constare debet: qd ppter can-
dy ratione actio productiva recipit in tuo, et ppter ratione opposi-
ty uno hypostatica n recipit in Verbo.

¶ 152 Argues 1: per hoc patet qd mag et sig un-
one recipit in fra, aut fra tunc unone recipit in mag utraq
intelligitur unita: go n requirit qd uno in utroque ex mo
recipiat: Distus consequens: go n requirit qd uno ex pro-
ciso conceptu unionis in utroque ex mo recipiat; cado: ex
conceptu unionis infraors; no coq.

¶ 153 Instas: fra per modum actus complet ut
quo per unionem; d' id qd complet per modum actus nil dicit de
poa receptiva: go. Distus mag: fra per modum actus respec-
tive ad mag complet ut quo; cado: per modum actus respec-
tive ad unionem; no mag; alit fra recipitur in unionem; dis-
tinguo mag; d' qd complet ut actus nil dicit de poa receptiva
in ordine ad illu cuius e actus; cado: in ordine ad illud ad
pectu cuius Non e actus; no mag.

154. Inques 2: magis propriè ma
 recipere quàm fra: qd uno recipit in sola ma. No cog sta
 re potè qd recipere è magis propriè ma quàm fra, quatenus
 recipere è minus unicy ma, et qd fra possit etig recipere
 aliquod receptibile: sicut aia nalis recipit actus vitales
 spirituales; et nota qd propriè ad receptione fra debet
 intelligi ma ut proxime disposita ad ipsa fra, ideo que
 propriè debet intelligi eadem dispositio recepta in ipsa
 ma. Ceteru uno infraois possit recipi in utroque
 exmo. sò exigit, qd utruq possit proxime recte per ip
 sa unione: Utrq ad potè proxime recte per hoc præse,
 qd ma è proxime disposita ad fra.

155. Plura addi poterant in libro hoc, et ma
 iora nos vocant: quapropter sine imponimus in per
 gilio S. S. m. Jurissima que Deipare incurus hono
 re cedant omnia die 1a Februarii Anno salutis

1533. **SS. ma Para 429. MARINA**

Septas autoritatis Di. The. p. ques 66 art. 3. qd accidens cu
 sit fra è actus quidq: ma è ly id qd è è ens in poa unde
 magis repugnat ma è in actu qam accidenti sine subto.

Septo autoritatis: ma ly id qd è ens incompletu, et in
 poa ad è ens completu; codo: è ens completu in poa ad è ens
 incompletu no. hanc pte autoritatis et distuo. altiq pte

auctoritate: Unde magis repugnat mae ē in actu completo
 informatio, quā accidenti sine subto; modo ē in actu in com-
 plecto receptivo; no parat hanc auct: hac explao conforma
 et cy licta Di. The ut videtur ē in solutione auctoritatis que
 nobis opponit Thoma circa exq ppg maa quā defendi-
 mus huc maa.

* Argues 1 pro Rensore quodq ingenio
 circa que n dati eaq inq adeqta compositi sic ergo in
 fra procedit arguty. Caa inca ex conceptu tali n debet
 distui a causato: go n implat caa adeqta: Probat ans:
 caa inca inadeqta nullo modo distinet a composito inade-
 qta: go. Probat ans: nq caa inca ē sul caa et caaty: et
 xa Dy. Thg impole ē ty idq gus caa ē sul caa et ca-
 aty. Retorquens pars ex conceptu talis n debet distui
 neque inadeqte a caato: go n implat caa adeqta. Pro-
 bo ans: pars inadeqta n debet distui vel n distuit
 a composito in adeqta: go. Probat ans: nq pars ē sul
 pars, et composity inadeqty.

Duetē no ans, a distuo ans proba-
 onis: caa inadeqta n distuit a composito inadeqta, qd in
 adeqte caat; no supposity sū caare composity inadeqty: nq
 maa n caat composity inadeqty, d composity adeqty
 caat inadeqte; sicut n ē pars composity inadeqty, d ade-
 qte: Quod inadeqte n caat; modo. Igit cy maa la n s
 pars sui, ita nec ē caa inca sui, d compositi: ideo que caat

compositu adiectu, h̄ inadectē; n̄ vo compositu inadectū
qd̄ ē ipsa.

Pōt̄ etiq̄ distri p̄ hoc: mā sa n̄ caet
compositu inadectū qd̄ ē ipsa.

Itaque compositu inadectū duo dicit: s̄i illg, et aliquē-
sentiḡ connotatq̄ et respectū, hoc ā caet mā inadectē per
sū exhibitiōem, h̄ se ipsū n̄ caet, ideo que dicit n̄ caere
illud̄ comūntū ly totū quod dicit, s̄y ly aliquod.

Itē dicitur de p̄rtas ē arguti: in
eo qd̄ caa adiecta caeret compositu adiectu, at caa inad-
ecta n̄ caeret compositu inadectū, ideo que illa deberet dis-
tri ā composito adiecto; hoc ā ā composito inadecto qd̄
ipsa ē, n̄ distriret, h̄ ab adiecto, qd̄ caet inadectē,
inadectē distriret.

Argues ex P̄re Antonio del Puerto
Pronnciali in die Aprilis in h̄nario philoso-
* phico Jesuitico, Burenari et adhuc calificaōne res-
pondit mihi carus Amicus sic go procedebat in fra.
Pars distri adiecti ā composito: go collectio oīy phy-
saltē inadectē debet distri ā composito. Probatur un-
co modo quō unū n̄ ē aliud distri ab illo; s̄ quilibet
pars n̄ ē adiecti compositū: go distriret adiecti ab illo.

Retorqueo: go compositu
 inquit etq; à collectione partiu ory. Directè distuo me
 probans; Qualibet pars n̄ è adēqte; Inadeqte composi-
 ty; cōdo: n̄ è adēqte neque inadeqte compositu; no me. Igit
 cy qualibet pars sit inadeqte compositu; inadeqte n̄ è com-
 positu; et hoc modo distuitur ab illo.

* Argues ex Directorio meo spirituali: id ex
 quo inadeqte constat res è constituy inadeqte rei; go id ex
 quo adēqte constat res è constituy adēqte rei; Incompositu
 constat adēqte ex sua ess a adēqta: go hoc è constituy adē-
 qte. Cōdo anti no suppositu consequentis, si datur, vel pōt
 dari aliquod ex quo adēqte constat res: nq ex ipso qd
 dicamus aliquod constare alio distione et inadeqte
 ex pte constituentis denotamus; ideoque superfluy è di-
 cere constituy inadeqte, sive caa inca inadeqta; ad modu
 quo superfluy è dicere pars partialis. Notaty hoc
 ex Parte Lozada.

* Argues: maō fia et uno collectiē sumpta
 s̄s essa adēqta compositi: go s̄s constituy adēqte com-
 positi. Distuo imo explicito ans: s̄s essa adēqte com-
 posita; cōdo: essa adēqta sive constituy adēqte no.

* Argues etq; si compositu includit caq; inadeqte ex
 cae inadeqta sui inca; et hoc è falsu; go. Retorqueo si co-
 positu includit pte ex ut sui pars. Respondio distuendo ans;
 ex ut inadeqte; cōdo: adēqte no ans.

Quæstio agens de possibili
 litate rei creatæ Sectio
 prima in quorū forma
 litæ consistat.

Cuius creaturæ omnes ita existentes, quæ nō
 existentes possibiliū denominatione sociantur, ut cuius ver-
 fiat p̄p̄ enunciantur de ipsis cui veritate neriā p̄taty
 pole, dicitur in quorū sit consistat possibilitas hæc,
 que tanquā p̄taty neriū de re adeo contingente p̄taty.

Nunc supponit, nos minime loquutu-
 ros in presenti de possibilitate ablata, sive exercita
 per exq̄ reale, et que possibilitas verificat p̄p̄m istā
 p̄taty & polis sumpta copula in a verbi, hunc que sit
 faciente, p̄taty existit polis: hæc nōque possibilitas
 prout exercita & contingens coequetur que nō neriā.

Supponi etiam debet, nec sermone esse de
 mera possibilitate prout tali, sive prout reduplan-
 te negatione exæ; quā ratione alteri mundus dicitur
 mere possibilis: hæc in possibilitate aliquid addit su-
 pra possibilitatis conceptu, et nec convenit crea-
 turæ oibus, siquidem Antixptus & est possibilis,
 nō in mere cuius futurus s̄: et sic de aliis creaturis,
 que h̄ modo nō exant, erant in postea.

Itaque sō loquimur de neriā pon-
 bilite in cuius verificat hoc p̄p̄o neriō va crea

atura è potes sumpta copula in a copula, et que ab
 ea, et nexa, coert que conuertit in creatura existen-
 ti, n̄ existenti, et digni meè potes. Vno ubo, et exem-
 pli gra inquirimus in quomq̄ fia consistat possibi-
 litas p̄i, qua etiq̄ p̄i n̄ existente verificat hanc
 p̄p̄e de presenti reard vq̄ p̄i è potes.

Prima sensa iudicat, possibit̄ n̄ari
 q̄ creatura p̄i p̄i consistere in quodq̄ ee dimi-
 nuto, q̄ditavo, et abluto, per q̄ p̄i constitut-
 tus fuit potes ab aeterno. Huic subscribunt
 D Des aliqui Thoto, et ex nostratibus p̄ies
 Alvertinus, et Hemelman citati à p̄ie Luzzo
 disputatione 108 metafis sectione 1a, et ex Scotis
 Mre Poncius disputatione 63 metafis ques 5
 conclusione quarta numero 52 eiq̄ appellans
 Scotary comung, et de mente sur Doctis Mari-
 ani, in quibz acrit inbehunt D Des aliqui Tho-
 to, et in casu, q̄ nec potio danda è fides
 in hoc puncto, nec D Des illi Scotary bene lege-
 runt.

Consulte Doctis Luzzo, qui dispu-
 34 metafis sectione 1a illo soliditatis, exudici-
 onis ac raony pondere, ipsi quasi ingento
 Scotary iudicat ab opinione ista primo: nq̄ ipse
 Marianus in 14 distione 35 declarat illud ee

creatus qd ab eterno cognoscitur à Deo n' est aliquid
 reale in eis ipsis creaturis, sed qd est sup'ens ad re-
 laonem rationis fundandq.

Secundo; qd idem Scotus in h' dis-
 tione 36 impugnat hancq. vana in locis ab exordio
 citatis asserens, essas rety ex se here quodq. est, essa que
 vocat reale, eterny, improducty, ipsisque devenient in-
 dependenti à Deo. Et quid merito exulabit opinio ista
 à tali Doctis menti, cy sub tris, quibus opponit sit eadq.
 aut saltq. proxima errori Wileph somniantis, cre-
 aturas here ab eterno aliquid esse reale disty ab esse Dei.

Quare à D. D. huius sensa dis-
 crepent (si n' multy tecte Exordio) à sensa et mo-
 do loquendi hincq. atque Wileph, M'ry tñ
 Albertiny adeo penituit eg docuisse sensq. ut
 paulo sup' obty enere postulaberet à patre Fran-
 cisco Amico, ut vel eg à suis openbus deberet, vel
 in suo 3 tomo posthumo nomine eius retracta-
 tionem faceret notam.

Impugnat qd ifica est sensa istaq.
 qd h' à Deo facty n' est, vel D' est, vel n' h' est.
 Pro ista docet expressè à Sanctis Justinis In ex-
 positione fidei, Cirilo libro 1 in Joann. cap 6, et
 Augustino hb. de trinitate cap 6 est que confor-
 mis est pncipis fidei, xa que solus D' est ens re-

azany creatura a omnes qua ss, ab ipso facta ss, qd
 sine ipso facty e nil qd facty e; Modo sic: possibilitas
 pu n sit ab aeterno facta a Deo: go possibilitas pu n
 e illud e diminuty abhty et quidditavy ab aeterno
 existens. Patet ans: e m de fide certy, Deo n fecisse
 ab aeterno essas creatas; qd neque necessitatus fuit
 ab aeterno ad illas producendas; cy D nil agat ne-
 cessario simpliciter, neque ex libera sua voluntate eas
 producit, e m de fide certy capisse in tempore operari.

Viget 4: si possibilitas creatura consis-
 tect in illo e diminuto, et existente, D n potet cre-
 aturq ad nihily redigere; d hoc temerary e: et contra
 fide: go. Maior consistere debet, nq atq destructa cre-
 atura manet eius possibilitas, coent que si hac consis-
 tect in illo e diminuto et existente, D nunquq potet
 creaturas in nihily redigere.

Vigetur 2: ex illa sensa sequetur, De-
 y n creasse oia ex nihilo; d hoc e absurdy: go. Ma-
 ior e acta, suposita in sensa illa Deo creare crea-
 turas, et transmutare illas de uno e ad aliud e,
 scribet, de e diminuto, et existente possibilitate ad
 e abhty exa.

Maior mihi suadet, et expressi tradit-
 tur a Do Ita quez 3 de poa arl 5 ad 1y: ex hoc ipso
 qd quidditate e in brut; (hoc e fca), n so e, d ipse

quod dicitur creati dicitur; quia antequam esset, nihil est nisi
 forte in nihilu creatis, ubi non est creatura, et creature
 essentia: go.

Si dicas ex Capitulo ex aliorum men-
 te, Deum fecisse omnia ex nihilo ex eo, non vero ex essentia ni-
 hilo. Contra est: hoc non nihilum essentia, vel est ablu-
 ti et simplicitate nihilum, vel non est. Si hi nobis ex re-
 ipsa conveniunt, et ut loquor con-
 gant. Si hi: go absolute et simplici non creantur
 omnia ex nihilo; coent que creatura poterunt
 quasi gloriam quod habent ex se aliquid esse inde-
 pendens a Deo, que omnia absurdissima sunt et
 contra fidem.

Restat 2; quod illud esse diminutum non
 est esse actuale, et potentiale; quia non est esse creatura, et
 potest esse creatura. Atqui non est inconveniens, quod
 ab aeterno, et necessario existat aliquid esse potest, quod
 potest esse creatura: go.

Contra est efficaciter: eo ipso quod illud
 esse potest ponat existens, erit aliquid esse actuale
 si non sit esse potest illius creatura, cuius est possibi-
 litas, erit autem esse actuale sui ipsius; insuper ex su-
 pponat improductum a Deo, sequeretur absurdum ill-
 ud videlicet, quod dicitur proprie aliquid actuale dicitur a
 Deo, improductum ab ipso Deo: exulet go a facie

veritatis hoc est diminitu, diuinitatis inimicy, tot per erro-
re calligine involutu.

Secunda sensa tenet, possibilitat creaturae
consistere in diua opposita; ita ut pole sit concretu quod-
dam, cuius subty sit creatura ipsa; fra ad vel quasi fra
a qua denominat pole est ipsa diua opposita. Hanc sen-
tentia auentur Recensiores nostri Siusus, Gon-
zales tomo 1 selectary, Patres Arba de Neua dis-
putaone 6a de scientia, Vitado disputaone 8 me-
tapha sectione 1, et nonnulli alii Doctores. In vobit
fundy huius sensa: hoc ppo. res creata est polis est de
presenti va; go requirit aliquid de presenti exis-
tens, qd sit eius frale verifary; hoc frale verifa-
ry requit est aliud, qq diua opposita: nq ab eterno va
fuit talis ppo, et ab eterno nil existit ppat. Deq: go.

Adde ad impugnandoy sententiay
istay hanc retorcionem: hoc ppo Adamus existit est de
presenti va; ad sui verifary, vel veritatz n
requit aliquid de presenti existens, qd sit eius
frale verifary: go si illa ppo. res creata est polis sit
de presenti va n requit aliquid de presenti
existens, per qd fit verifat.

Coa bona est, maior supont, et mino-
re proba: per hoc precise, qd Adamus existit, et
modo n existat, verifatur talis ppo; in illo con-

ceptu nihil involvat de presenti existens: go ut in us-
 modi ppo s' va n' requirit aliquid de presenti existens.

Hoc om̄ ē, q̄a k' ppos illa, res cre-
 ata ē polis, Adamus existit, sint de presenti,
 tñ n' enunciant aliquid de presenti: faciunt n̄
 hunc sensu, Adamus existit, & modo n' existit:
 si creatura existat nullq' contraone includet. At-
 qui ut ppos nil enunciantes de presenti sint vera,
 n' requirit qd eary verificativy finale sit de presenti
 existens: ergo.

Probo minor subsystiq: q̄a ut ppo
 sit va suffit qd obty ipsius se hat in se sicut enun-
 ciatur per ppos; & ut obty ppos n' enunciantes de
 presenti exq' talis obty se hat in se sicut per
 ppos enunciat, n' requirit qd de presenti existat:
 go ut ppos nil de presenti enunciantes sin vera
 n' requirit, quod eary verificativy formale sit
 de presenti existens.

Colliges hanc ppos: ideo creatura ē
 polis, q̄a pol ē illq' producere, sō ē vq' in su conexione,
 falsq' ad in su finali; nq' quomvis possibilis creatura con-
 nectet divg opog à quo pol' produci, n' tñ consti-
 tuit in ē polis per divg opog, & per ppta inca-
 ipsi creatura: ad mody quo h' cognolitas obty con-
 tet intly à quo pol' cognosci, tñ obty in ē cognoscibilis

n̄ constituit per intellectū, & per cognoscibilitatē ipsi
obiecto intrinsecq.

Acta denique sententia. in D. D. nro
communissima tradita que ab Exmo Disputatore &
metaphysice la numero 6 asserta, possibilitatē crea-
tura consistere in ipsius creaturae predicatis
intrinsecis, n̄ prout exicitē absolute existentibus,
& tū conditionatē, et prout verificant hanc propo-
sitionem si creatura existat nullq̄ contradictione
dicit.

Adhaere hunc sententia, egoque probō: possi-
bilis necessaria creatura nil aliud ē, quā verifi-
cator huius pp̄s creatura est possibilis; & verifi-
cator talis pp̄s sunt predicata intrinseca crea-
turae conditionatē existentia: quia verificator
huius pp̄s creatura est possibilis est unq̄ ve-
rificator pp̄s istius creatura est ens; & ve-
rificator huius pp̄s sunt piata in creatura
conditionatē existentia: ergo sunt verificator
illius creatura est possibilis.

Major est priorus certa:
nam creatura ē ens ē formalissimē ē potentē
realiter existere, sive ē possibilis. Major constare
debet: res enim à nullo extrinseco potest esse for-

maliter id, quod formaliter, et essentialiter est;
sed creatura est formaliter ens: go à nullo ex-
trinseco; sed à suis intrinsecis predicatis.
Nil mihi det.

Hac celeberrima questio, et consequens
quamvis n̄ pertineant ad hunc ly libri tamen hic
ponunt ad intelligentiꝝ plus clarꝝ questionis
utriꝝ maꝝ hat propriꝝ exꝝ, distam ab exa sic.

Constat: possibilitas creature
stat fit in verifavo huius p̄p̄is si creatura existat, sine
contraone existet; V̄ verifavy huiusm̄i p̄p̄is s̄s̄ p̄p̄ta
maꝝ creatura condonate exa: go. Major supponit hoc
nqꝝe conditionalis p̄p̄o exponit p̄p̄s illꝝ creatura ē po-
lis, in eo su in quo ē nexio v̄, et in eo in quo dispu-
tamus gravit: go.

Major eius explonꝝ: casu quo crea-
tura v̄ho existat, ideo existet sine contraone, q̄a
eius p̄p̄ta constiva talia s̄s̄, ut n̄ se ipsa interimit,
nec duplex contratorny verifent; V̄ ipse interimu-
nt ho et quꝝ, duplex que contratorny verifent, si ea-
dꝝ entate convergent.

Sequit hinc, eadꝝ p̄p̄ta h̄ois con-
dicionate existentia verifare p̄p̄s illꝝ conditionalis,
si ho exat, et v̄a: nq̄ sicut p̄p̄ta eiusm̄i absolute
existentia verifant hanc p̄p̄s absolute, ho existat si

ne contraone; ita eadē praeſentia ty conditiona-
te verfabunt illg conditionalg pps, si ho existat sine
contradictione existet.

Oppones 1: pro prima sententia: possibili-
tas pui, nunqug existuri existit nunc, semper, et
absolute; & ipse prius n̄ existit semper absolute, et nunc:
ergo possibilitas pui distat ab ipso pro; & etiq distat
et ab oīa ceteris que dictione p̄fconibus: ergo
talis possibilitas consistit in ē q̄ditivo, et ali
et diminutivo.

Probat maior 1: prius nunqug exi-
turus ē possibilis nunc, semper et absolute. & ē polis ā
possibilitatē suā: ergo eiusmō possibilitas existit ne-
cessario, et 4^a. Probat 2: verfabunt huius pps, sive
hoc veritas obīva: si prius existat sine contra dictio-
ne existet ē possibilitas pui; & illud verfabunt existit
absolute, nunc et semper; nunqug in deficere valet veritas
eiusmodi: ergo.

Solutio in t̄ huius, quē aliorū premi-
tū debet. Doctrina plurimū tūc ā n̄ā. Itaque possibili-
tas rei n̄ producta n̄ ē aliquid aut phyce et in existens,
ut ex r̄onibus nris satis constat. Quid ergo erit? nul-
aliud, quē ipsa rei praeſentia ty logē, et obīvē, conditionatē
existētia, et praeſentia quatenus verfabunt illg conditiona-
le pps si res existat nullg contradictione involvet.

Unde fit, possibilitatis rei n̄ existens n̄
 existere, physica, et absolute, et t̄j logice et oblique et conditiona-
 te; ac proinde, copula illarū p̄p̄ de quibus loquimur de
 re n̄ existente possibilitas n̄ ē sumendū in u' ubi, ita ut siḡet
 aliquid existens physica de presenti, et in u' copula, ita ut faciat
 illi conditionalē sy. Et ratio ē; n̄q̄ possibilitas p̄at̄ n̄ de p̄o
 de quo nulla physica, et absolute exa p̄ō n̄ r̄o, et contingent p̄at̄:
 ergo copula huius p̄p̄ p̄us ē p̄ōis in qualitate n̄ r̄a ueritate enunciat
 de p̄o possibilitas n̄ siḡat aliquid physica de presenti existens gl̄
 p̄o illa n̄ ēet n̄ r̄o, et contingent va. Ergitur quomodo
 copula ē presenti sit, ratio in illius p̄at̄ p̄ōis ita
 alienat, ut admittendo proprietatē ubi ueritatē s̄o siḡ
 nificatōe copula qd̄ quidē p̄obus exemplis constat: in hac
 p̄p̄ n̄ r̄o va, p̄us ē al r̄adnale copula ē alienat
 atq̄ n̄ p̄at̄, ita ut n̄l siḡet existens physica de
 presenti; alias ēet contingent va p̄o huiusmodi,
 q̄ sit contingens p̄ō actu physica et absolute exis-
 tens; itē copula harū p̄p̄ adamas ē p̄at̄entis,
 Antixptus ē peccaturus s̄s atq̄ de presenti, et in
 u' p̄at̄orū ita alienat, ut n̄l siḡent de presenti
 existens; ita sic exponit Adamas existit et modo
 n̄ existit; ita sic Antixptus potea peccabit; ergo h̄
 copula huius p̄p̄ p̄us ē p̄ōis, set de presenti
 va; n̄ ideo debet siḡare aliquid actu, et absolute
 existens.

Hinc no maior, et distio maior la
 probaonis: prius nunquq existurus e potis sumpto
 ty e in in copula: codo: in in Vbi; no maior; qd
 qdo dicimus prius e potis n volumus sifare dari ali
 quid phyca, et actu existens, qd tale ppe venfa, ty
 qd prius talis, ut si existeret, nullg contraone dice
 ut; sicut qdo dicimus Adamus e presentis, nil
 sifamus existens de presentis, per qd talis actus
 occurrat

Ad 1g probaone cosa maior, no me.
 itaque illud verifary, sive veritas illa obtiva, ty exis
 tit loge et condicionate obtive, e in ipse prius, qui an
 tequq producat e prius nil in e rei.

Distio atq probaone aduinctq; nyquq
 deficere valet ab eca loga et condicionata veritas eius
 mi; codo: qd semper vye, qd si prius exat, sine con
 traone existat; nyquq deficere valet ab eca ablutat;
 no ppe: qd veritas illa obtiva e ipse prius qui nil
 e, antequq producat, ac coet n existit ablutat.

Instas: essa creatura priusquq
 exat trat cogne Dei; D ut trat talis cogne requirit
 aliqd ce: go essa creatura priusquq producat
 aliquod ce hut, vel instantia lo gertur de cogne
 Dei, que s scia simplicis intell gentie, qua vde
 licet D cognot res mexi potes, vel de cogne Dei,

qua est scientia visionis, quia videlicet cognit Deus
existentes, et in utroque se nobis redy. ¶

Itaque scia diva simplicis intelligen-
tia quia Deus cognit essas mere potes non supponit,
nec requirit in ipsis esse aliquid actuale ablutu, et
phyccy, et ty logy et conditionaty: ne cy de per scig
simplicis intelligentie non cognat creaturas ut actu
hentes esse aliquid reale; et ut potentes hene tale esse
ideo nec supponit, nec requirit in suo obto esse aliquid
ablutu et reale, imo illud non supponere neqy est ad veri-
tatem eius in scientia, et so capacitaty ad se existen-
dy, que nil aliud est, quig talis conexio pratorum
inter se quod si existant nullq contraong involvat. ¶

Si vero loquat instantia de scia visionis,
dico, quod si scia hac presupponat exq in suo obto, non in
presupponit illq ab eterno; et ty pro illo tempore
pro quo tale obty existere cognit, alit scia visi-
onis quia Deus ab eterno nos uide existentes, et seden-
tes in hac aula nos presupponeret existentes, et seden-
tes in hac aula ab eterno. ¶

Et ratio a priori est, quia infinitas pres-
picacia diva intus non indiget quod obty ab eterno
existat, ut eius exq in tempore clarissime et intu-
itive ab eterno cognat.

Instas: D ab eterno n cognit hoc
 pote e al rationale; D est nemo al rationale: go. ex a lo
 ga et conditionata hois n e suffrens fundy ad talz scig:
 ng illa exa conditionata, et lega so pote e fundy
 ad scig, qd cognuit, hoc pote e al rationale.

Coro anti no cog, et probaone eius; qd
 necessitas illa essendi n e abluta essendi. Sy e ali
 quid reale in actu; D ty conditionata, e que nil ali
 ud, nisi quodq iditas obtiva hois cy ali rationali,
 quq iditate. D simplicissime cognit absque vbo est
 et absque a copula, que in cogne Diva ut pote sim
 plicissima n invenitur: Quod si nos, qui ob impe
 frony nri intus per compoone cognimus utendo
 copula e ad enunciandy de pro n existente proty
 pole; hoc n prode adversarius, cy accipiat eius
 mi copula n in rigore vbi, D pres e in u copula
 ut ex platy manet.

Oppones ? : verifavy huius pps pms
 e polis existit ab eterno; ng hoc pps ab eterno
 va; D verifavy illius e possibilitas pu: go hoc
 existit ab eterno. Atqui nil disty a divinis per
 feombus existit ab eterno: go possibilitas pu
 consistit in aliqua e perfionibus divinis, D in
 aliqua maxime in diva oipoa: go.

Distinctio maior: verificari
 existit logè et obtinè ab eterno; modo: phyce et ab-
 lutè; no maior. Itaque cy ppo nil aliud exigat ad
 sui veritatis nisi obtinè se hère ex se sicut per pps enun-
 ciat, et per hoc pposè qd possibilitas ppi existit logè
 et condicionatè ab eterno se hère ex se sicut enunci-
 at per pps illg; iduo n debet existere phyce ab
 eterno, et condicionatè et logè.

Confratur: creatura anteqq existat
 est intra suas causas: qd pole creaty anteqq exis-
 tat est intra virtutis oipoe; et coent à virtute oipoe cre-
 atura denominat pole.

Distinctio ans: creatura anteqq
 existat est virtualitè intra suas causas; modo: est facta et
 ly sui est obtinè; no ans.

Explatur: aliud est esse facta et obtinè
 effectus; et aliud virtualis; qd est immaterialis
 continentia ipsius in virtute oipoe: siquidè hæc
 continentia est ipsius oipoe virtus, quæ qd pole
 creaturæ producere dicit illg virtualitè præcon-
 tinere.

Esse ad facta et obtinè creaturæ sicut
 ipsa met creaturæ præta, quæ quidè n sicut oipoe,
 et effectus poalis ipsius idetifans secy produc-
 tibilitatis parg; hoc est, capacitatis ut ab oipoe pro-

ducat.

Clariss: la finale et cessale creatura
 e producibile a diva opoa; Thac n e producibilis:
 go la finale obtruy et cessale creatura n consistit
 in diva opoa.

Oppes 3: ex pte Vitado: opoa se
 ipsa e poens et factiva creaturary: go se ipsa
 eas denomat posibles et factiles. probat coa: qa
 poens ut poens aliquid e poens, et factivy ut
 factivy aliquid factilis e factivy.

Constat: per eq raone qua ego
 sy factivus aliquid e factile; et de e per sup
 opog factivus et productivus creaturary: go
 ab opoa creatura ss posibles et factibiles.

Probat maone: qa per eq raone
 per quq sy visivus coloris, color e visibilis a
 me: siquid videre in me e idy ac videri in colo
 re: ty qa factivy e ad aliud ut ad tri: go tri
 bunt tri denomaone parq, sicut omnes raones
 finales eq tribunt suis tri: et denomas per
 activa factiva, et passiva posibles s denomaones sibi
 met respondentes: go.

Arguty hoc ut notat Arragat dis
 putatione 2 metapha sectione 1 aleny e a su ques
 tionis, in qua n inquirat de possibilitate proxima, et

De remota et per quod pole deficit à Camera.

Possibilitas igitur alia est remota, et proxima alia. Remota est verifary huius ppis creatura est possibilis, si creatura existat nullq contra-
ong dicit, qd verifary est probata ipsius met crea-
tura conditionate existentia probaumus.

Possibilitas prima est illa, in cuius res
n includens in suo conceptu probata contradictoria
pole absolute poni extra causas, seu pole absolute pro-
duci. Hæc procedit à diva oipoa, minime
illa.

Prima pars suadet tñ ex ipsa parte,
quæ arguitur utiq, tñ arg à ratione: siquid n intellecta
virtute productiva causæ n intelligit effectus ut absolute et
prime productivis; sicut n intellecta possibilitate usi-
onis color n intelligit absolute et prime veritatis; et si-
cut n intellecta possibilitate amoris boni n intelli-
git ut prime et absolute amabile.

Secunda pars suadet: nq diva oipoa
ut poss se ex eicere producendo creaturq supponit
possibilitatē remotā, sive n repugnantiq ipsius crea-
tura ut producat: n in dicimus: ideo res est po-
sibilis, qd pole à Deo fieri: d dicimus: ideo à Deo
pole fieri qd in se ipsa n repugnat.

Hinc ut facile ad figurati. Dis-
tuo h^o consequens: go se ipsa eas denomat proxime
poles et faciles; codo: remote poles; no cog, quin
urgeat eius probas adiuncta, q^a poens et facti-
vy ut tale connotat, n^o a constituit remoty fac-
tibilit^{is} effectus.

Ad Confraone distuo maior: per
eq raone qu^a ego sy factioes aliquid est proxime fac-
tibile; codo: remote: no maior, et cosa minore, conze-
distuendy silu. Probao maior est silu accipien-
da: dicendy n^o que de denomaone idy, de denoma-
one, inq^{ue} usibile, ac de denomaone pole; Ita
ut posititas usionis tribuat unice obto denoma-
one proxime usilis, n^o a remote usibilis, qu^a
usio debet supponere et supponit in obto, ut ad ip-
sy possit tran: ad mody quo h^{ic} posititas amo-
ris tribuat bono denomaone proxime et absolute
amalis presupponit in denomaone radicalit et re-
motè amalis ipsi bono inq^{ue}, consistenty que in
eius perfeone et bonitate.

Rao a priori ory est; q^a t^{em} remo-
ta amabilitas, qu^a usibilitas remota, et remo-
ta posititas s^{unt} denomaones resultant^{es} ex
ipsa entate t^{em}, et ex raone finali sub qu^a ipsi
no inca: amabilitas in constituit per ipsy

ens, et eius bonitas, invisibilitas per entitatem ob-
 tinet, et per lucem et colorem (lux namque et color sunt ob-
 jectum speciale, sive ratio specialis sub qua potest usumque
 hoc siquidem solum potest exerceri circa obiectum lucidum
 et coloratum.)

Et denique remota possibilitas
 constituitur per praeterita veri, eorumque non repugnancia-
 que ut in existant.

Oppones et directè contra namque
 sententiam: eo modo prius est possibile, quo existit posi-
 bilitas eius; et per nos eius possibilitas non existit ab-
 solutè, et conditionatè: ergo prius non est absolutè possibile, et con-
 ditionatè, quod absurdum est.

Constat: non solum est verum hoc propter prius existit
 possibile, et tunc ista prius est possibile: ergo possibilitas pri-
 dat nunc. probatur contra: non potest prius esse nunc po-
 tibile à possibilitate non existente nunc; et prius est nunc
 possibile: ergo eius possibilitas dat nunc.

Coris praemissis distingo conse-
 quens quod loquitur propter: ergo prius non est absolutè possibile hoc est
 absolutè in rigore ubi sumpto; modo: sumpto pra-
 cise in una copula; non cog.

Igitur recte negat de pro non existente
 esse absolutè possibile sumpto hoc est absolutè in rigore ubi,
 et prout si fiat aliquid de presenti existens

neque prius non existens est potius nihil in esse rei, et recte conceditur de ipso pro esse ablutè pole sumpto ly
 est in n copula, et prout permit à prout pole tale
 copula alienante; et proinde recte dicitur quod prius
 est potius; id in nobis constat sus huius copula
 de presenti, sicut etiam constat sus istorum Anti-
 christus est futurus Adamus est praeteritus, quae
 alienant sicut à prout futurus et praeteritus
 ita ut scilicet copula vicia retineant.

Ad confraonem vero anti accepta co-
 pula in se ex plato, non cog. Haec est; neque dat mag-
 na disparitas inter has prius est potius et prius po-
 sibilis est, sive possibilitas prout dat nunc; ita in e-
 va, falsa à dua sequentes.

Prima est va quae hinc constat copula
 de presenti per prout in pole ita alienatur, ut
 retineat sicut scilicet copula obito suo intonalit
 convenienter, sive conformer, hoc est, conformer pro,
 qui antequam producat nullum esse actuale et phy-
 cy, et hinc conditionatly hinc.

Ceterum cum dua aliae propter constant
 copula de presenti, et aliunde non hant sicut prout à
 quod alienat. Talis copula (scilicet in propter de radia-
 te) ideo scilicet potius falsa; quia retinent signifi-
 caonem vobis pro non existenti intonalit deforme.

Et ob eandem rationem est falsa haec pro-
positio est, si ista propositio est potius vera sit.

Ad probationem illius vero sunt dis-
tinctio de praemissa et dicendum, primum non potest esse
nunc potest, sed est sumptio in rigore ubi, nisi à posi-
bilitate existente nunc, aliter negandum est suppositum,
videlicet primum non existens est potest, sed est ita sumptio.
Constat ex dictis solutio.

Oppones 5: impossibilitas primum non existit
absolute: ergo eiusdem possibilitas existit absolute. pro-
batur vero: eo modo quo deficit unum contrarium ex-
istit; 2. possibilitas et impossibilitas primum sunt contra-
toria: ergo si impossibilitas primum non existit absolute,
existit absolute eius possibilitas.

Ante solutionem huius sophisticæ ar-
gumenti notandum est, quod sit ^{est} possibilitas eve-
ntus obliqua id est in se condicionata, scilicet primum
non implaturus contradictione si existas; dicitur
tamen impossibilitas contraria, sive defectus posibi-
litate debent atque esse veritas obliqua, in se condi-
tionata nempe primum implaturus contradictione, si
existens; unde primum impossibilitas est conceptus
iste obliquus, et condicionatus, primum implatu-
rus contradictione si existens.

Inferat hinc qd siue res dicit
de presenti possibilis, quamvis de presenti n̄ exat,
absolutè possibilis ita dicit de presenti n̄ impossibilis
per hoc præsi, qd n̄ dicitur conditionatè impossibili-
tas, siue va illa veritas obtriva.

Hinc vero anti no cog, et maior
probationis huius falsitas hinc utriusque ostendit
utroq; eo modo, quo deficit unus, contratorum existit
alterum, et impossibilitas p̄i n̄ existit contingent?
go ipsius possibilitas contingent existit.

Secundo sub eadē maiori; et n̄ exis-
tit à pte rei distro falsis p̄i ab equo; go exis-
tit à pte rei idētatē falsis p̄i cy equo.

Rebunt, ne possibilitatē neque
impossibilitatē p̄i sponi in linea existendi coent; ac
proinde allegata exa contingentia de possibilitate n̄
valere ad afirmandū de possibilitate contingent
exa; itq; neque distro falsis, neque falsis idē-
tatē à de linea reali, falsis distro p̄i inter et
eqy n̄ valere ad afirmandū in eadē linea idētatē
falsis inter ipsoo.

Et ratio ē, qd ut defectus unus con-
tratorum à linea A. V. inferat exq; alterius contra-
torum in eadē linea, debet et suponi, utry que contra-
torum ad eadē lineam pertinere.

Relege si placet in nra lega
fol. 126 anm. 133, usq. ad 137: ex quibus oibus patet nra
solutio: dicimus qd sicut, neque possibilitat, nec
impossibilit, e de linea exa ablut, cu consistat
in illis conceptibus obtivis condicionatis, de quo-
que in numero anti: ac proinde ex eo quod in-
possibilitas pri n exat ablut n infat, eius
possibilitat ablut existere.

Instabis: deficiente ablut, si-
ve ablut n existente impossibilitat, existit ablu-
te impossibilitate defectus; & defectus imposibi-
litate e fia possibilitas: qd ablut n existente
impossibilitate existit ablut possibilitas.

Modo sic: atqui antequam prius
exat n existit ablut pri possibilitas: qd ante-
quq prius exat existit ablut possibilitas ipsi-
us. — No magis; per hoc praei, qd defectus
impossibilitatis, sive possibilitas exat condi-
onate, et obtiv, n existit ablut (imo nec con-
dicionate) impossibilitas: siquid eo ipso, qd
dat condicionate verifavy huius ppri, si prius
exat, si contraone existet: n datur neque ablu-
te, nec condicionate verifavy istius, si prius
exat, cy contraone existet.

Et ratio à priori solutionis est: quod licet
possibilitas, et impossibilitas opponantur contrari-
um, non sunt contrariae, et contrariae propter istam
impossibilitas pro absolute dat, absolute dat pro
possibilitas; dat in modum videlicet possibilita-
tis pro dan conditionate: ac proinde poss est
et sic sul falsa, quia prius non existit.

Constat solutio à utronone in-
stantia: sic arguitur: deficiente contingent, sive
contingenter non existente impossibilitate pro ex-
istit contingit defectus possibilitatis; et defec-
tus impossibilitatis est sui possibilitas: ergo non
existente contingent impossibilitate pro, existit
contingent eius possibilitas.

Modo sic at qui antequam prius
erat non existit contingit impossibilitas pro: ergo
antequam prius erat existit contingent possibi-
litas ipsius.

Ad aliorum solutionem hanc praecau-
tio habe. scilicet, quod possibilitas tunc logica et obli-
va duo dicit, et de conditionate, et de logy
et obliu; de conditionate possibilitati non pro-
venit ipse ab intellu, et à prius incis ipsi-
us rei talit int se convenientibus, ut si ex-
tant, nullq contrarietate involvat.

Esse a logy, et obtroy utique de-
pendet ab intlu; nq pole ut existens loge, et ob-
tive e pole prout actualit verifans illy pps
condicionaly, a qua denomat loge existens:
res n potis antequq producatuz, n existit
alut nisi condicionalit a pte rey, et obtive in-
intlu cognoscentis.

Primo e, possibilitat n de-
pendere ab intlu, qa possibilitas existit in illo
e condicionalit, qd quidq ab intlu n dependet.

Secundo, qd quicqz pro n
existente n exat phyca, et ab hite eius cognosci-
bilitas, pole nihilominus prout ab hite cogna.

Ita e; nq sicut modo cognovimus
exq Antix pte ut talis, qum modo sit in rey
naa talis exa, nec cognoscibilitas ipsius ut
talis, ita possumus cognere modo ab hite pty
pole, quicqz prout pole, nec cognoscibilitas
eius sint ab hite in rey naa.

In raone huius doctrine: nam in-
tlu sphaera ut pote latissima res omnes q
existentes, quq non existentes claudit.
Vide aliqua scitu dignissima a f 363 us-
que ad fol 311 =

Nunc de his Theophrasti docentes ex
 e accidens: sic argutor: omnia exa creata per vos e
 accidens; & nullus accidens potest constituere sustantia crea-
 atq; ergo nulla exa creata potest constituere sustantia creatq;
 Ecce syllogus in Camensibus ad Colagunt reducendy
 sic: nullus accidens potest constituere sustantia creatq; &
 omnia exa creata e accidens: ergo nulla exa creata potest
 constituere sustantia creatq;. In maiore certissimq;
 accidens in sustantia destruit. Mor exa Theophrasti inclu-
 ditabilis e: coa ut pote in modo perfecto loge in-
 fert; & hoc non negant Theophrasti.

Subsumo: atqui substancia creata
 constituitur per exa: ergo non dicitur. Probo mihi sub-
 sumptus in sa Theophrasti ipsorum: nam exa Theophrasti eate-
 nus admitti debet exa in dista; quia creatura ut
 potest a Deo contra dista debet e composita; et
 ideo res quae creatura debet e composita ex esca
 et exa. Modo sic: substancia creata et includit esset
 et exa ex ratione substanciae create: ergo includit consti-
 tutivum exa. Nam e: nam includit constitutivum com-
 positum: ergo et omne id quod compositum constituit; & exa
 e constitutum talis rei composita: ergo includit consti-
 tutivum exa: ergo vel quod dicimus sustantia creatq;

accidens significamus, vel sola esset significamus? Secundum dicitur nequit: neque enim esset si dicitur componitur, ita nec res componitur dicitur. Quod destruit probatur hanc Aristoteli. huius adimplat: 90.

Deinde contra oes Aristoteles ab absurdo probatur. 10: pro 19 sequitur Angelus est in compositis: neque constat ex esset in dicta ab esset: 90 constat ex utraque tanquam ex partibus componentibus; hoc est absurdum: 90.

Ita diligenter haec dicitur: Est actus ultimus entis prout discreti, vel discretus entis a non ente; modo: est actus ultimus entis prout sustinetur et recipitur; no. Sicut est (ait D. Thomas 3 de potentia anima in corpore) est omnium effectibus, primus, et intimior omnibus aliis effectibus: unde quod dicitur Doctor est ultimus appellatur de subsistentia loquitur, intendit: quae unica est prima anima est ad huius: ipsa est est actus ultimus, qui participabilis est ab omnibus, ipsa a nihil participat: unde si aliquid quod est ipsa est subsistens sicut de Deo dicimus, nihil participare dicimus.

Sectio singularis. exprimit
 quoniam opuscula Di. The
 sint falsa.?

In his: opusc. 3 dubie fidei, et Opusc. 32, et 38,
 itz ab opusculo 11 inclusive usq; ad opusc. 33 exclusive
 itz ab opusc. 33 inclusive usq; ad 63 exclusive, itz ab opusc.
 11 inclusive usq; ad 33 usq; ad 33 qd e ultimy inclusi-
 ve dubie fidei; ss in oia hac opuscula impressa cy lite-
 ris minoribus, iubente Stro Pio quinto; Sapud Theas opus-
 cula que ss impressa literis minoribus n ss Di. The: 30
 hac opuscula que ss impressa literis minoribus n ss
 Di. The. Et folio 263 pte 2a uidet raeq; Apogra-
 fus inequalitatis talis impressiois: qd xa Cenzurg
 Di. Ansoni opuscula ve Di. The attributa, maio-
 ribus literis ss impressa, falsa vd minoribus literis
 impressa ss. Hac iuxta impressiois antea ipse nre
 editq; apud Joannq; Kebergium. Anno Domini
 Mii Xphi Jesu 1612. Die 24 octobris anni 1533
 uctè alq;ata ss ab amico meo Josepho Gardino Perez
 et Madrigal.

In his oibus opusculis usulat, qd 32 e
 opusculo que n ss Di. The.

Quæstio singularis utrum essa
 creaturary distuat in ab
 eary existentia. Sectio 1.
 aliqua supponunt.

Suppono 1. essq. rei e. illa p[ro]p[ri]a ob[er]va quibus
 remus interroganti quid e. res? idio essa appellat quod
 dicitur rei. Suppono 2. exq. ut sic esse fig. illq. u. cu-
 rus. essa e. in e. actualiter et exercite, et u. curus im-
 meatu et fit excludit sui defectu a rebus, verificat
 que p[ro]p[ri]e de lo. adiacente explant cy modo tendendi
 abluo essq. e. essa existit.

Per hac in exacte ultima actuali-
 tas, quia essa e. ens, et in e. possidet sua p[ro]p[ri]a, dis-
 tuit sument ab eay metaphorica, que dicitur res here
 in alio; nempe in cogne et amore; nq. existere in cog-
 ne et amore e. existere ex e. et intionaliter n. a p[ro]-
 p[ri]e, et in e.

Suppono 3. exq. hanc abluo, de qua mo-
 do, n. idetifan cy duracione essa create: nq. durao
 essa create e. sucesiva et variabilis, exa. vò ablu-
 ta n. e. variabilis et sucesiva, et permanens.

Suppono 4. exq. hanc n. idetifan cy
 actione productiva rei: qd. exa. p[ro]p[ri]a e. fia. qua. p[ro]p[ri]a
 e. in e., et u. curus immeate et fit excludit sui n. e.;
 et productio p[ro]p[ri]a n. e. fia., qua. p[ro]p[ri]a e. in e., et sò ex e.

Illavè, et detravè, quatenus per connexionem quæritur ex
 ea p^{ri} cuius actio infertur exq; insuper talis actio
 n^o est facta à cuius p^{ri}us immediate et facta excludit suam
 t^{er} q^{ia} productio illa dicta ut à p^{ri}o n^o opponit imme-
 diatè, et facta n^o est p^{ri}, et n^o est sui: ergo productio p^{ri} n^o
 est exa p^{ri}.

Dices contra: defectus factus in actione,
 quibus potest p^{ri}us produci est defectus factus p^{ri}: et que-
 ris actio productiva p^{ri} est exclusio factus defectus co-
 llectionis productionis, quibus potest p^{ri}us produci:
 ergo quebis actio productiva p^{ri} est exclusio factus defectus
 factus p^{ri}: et exclusio factus defectus factus
 p^{ri} est exa factus p^{ri}: ergo quebis actio productiva
 p^{ri} est exa factus p^{ri}.

No minore: ne sicut p^{ri} n^o n^o r^{ati}ones
 collectio productionis p^{ri} n^o est exa factus p^{ri}: et illa-
 tiva et determinata de defectus factus productionis n^o
 non est defectus factus p^{ri}, et n^o illativus, q^{ia}
 ex p^{ri} n^o potest existere, nisi producat^{ur} à sua exa, ex
 affectu in productionis p^{ri} rectè arguit deficere p^{ri}.

Dices 1: Angelicus co reddi existens,
 quo reddi creatus; et reddi creatus per suam produc-
 tionem: ergo et existens. Distus maior: co reddi exis-
 tens illavè, quo reddi creatus; co reddi existens
 facta quo reddi creatus; no maior, et coa minor, dis

tuo consequens: reddat per productionem existens
illave; modo: fit; no cog.

Instant: Angelus eo reddit fit existens,
quo est ens; et fit est ens per actionem: ergo et existens. pro-
bat minor: in Angelo id est est ens et est creatus; et
per creationem fit est creatus: ergo per eandem est fit ens.

Non magis instantia. Ad cuius proba-
tionem dico, Angelus reddat fit ens, et existens per id,
quo reddat fit creatus ut quod non videtur per id, quo
reddat fit creatus ut quod; quid autem quo reddat
fit creatus ut quod est entitas in causa angeli, non creatio;
nam entitas angeli ut dicta à creatione est fit id, quod crea-
tur; id autem quo reddat fit creatus ut quod est ex ex-
ercitio finale creando Angelus; scilicet creatio dicta
est ab Angelo: unde Angelus nec reddat fit ens,
neque existens, et sic illave per creationem.

Ista itaque questio inquit, an in crea-
tione esset aliqua forma sive modalis, sive abstr-
cta dicta est ab esset, an potius identificetur cum es-
sentia? Proster omnes, quibus adhaerent ex nris
Pater Molina hanc questio in A Disputacione, et
Alvarentus affirmant eam dictam est ab esset.

Regant cum Scotto Scotista omnes
et eo antiqua plures cum summo nostro. Senza va-
vera est.

Probat: posita actione trita immetate
 ad. essq, essa ut dicta ut a quobis alio superuicente e
 existens: go ut dicta ut ab exa superaddita existit: exi-
 tit que p'inde exa seey id'ifata. Ans probat: vel
 in eo casu essa ut dicta ut a quobis alio superadito,
 e nil, vel e aliquid? si e aliquid? go ut e dicta a
 quobis superaddito e existens: nq aliquid a exa
 tene id' p'iusue ss. 22.

P'ry dici n poe: nq quomodo dicit
 essa e nihil sub illo statu, in quo intelligit posse
 trare suq productione.

Explatur et urget haec rae. essa dy in-
 telligit trare aone cae, etiq p'ocindendo ab exa su-
 peraddita e ens simpliter: go p'ocindendo ab exa
 superaddita e existens. Rae e: nq ens simplit et
 existens nec per raone distruuntur.

Ans probat: nq essa dy intelli-
 git trare actione cae quolibet alio p'ociso, intelli-
 git posse discretu ab eo, qd est ty intra poq cae
 + e aliquid e ens simpliter, quatenus posse dis-
 cretatur ab eo qd e ty intra poq cae, et docet ex p'ie-
 se Dns thas l' p'c que s aut l' ad ty: go dy essa
 intelligit trare actione cae, etiq p'ocindendo ab
 exa superaddita e ens simpliter.

Sent 1, qd essa dy intelligit
 trans actione cae n̄ ē ens simplit̄ et existens, q̄a
 sub illo statu sō intelligit̄ cy actualitate esse n̄
 cy actualitate exē. Contra: hoc ipso qd intelligat̄
 trans actione cae, iq̄ intelligitur h̄is creta ab eo,
 qd ē ty intra p̄og cae, qd m̄ ē ty in p̄oā n̄ dy trat
 actione cae ut ē evidens; N̄ ty hoc, ait Dns Thas
 loco citato, aliquid dicit̄ ens (id ē pp̄ie et simpli-
 cit̄ ē in actu ut dicit̄ ibidē) N̄ qd t̄ discernitur
 ab eo qd ē in p̄oā ty: qd essa dy intelligit̄ trans
 actione cae, p̄er id p̄asē, secturo quobis alio,
 intelligit̄ cy actualitate u cuius pp̄ie ē in actu, et
 ens simplit̄, p̄inde que cy actualitate exē, et n̄
 cy sola actualitate esse.

Hinc constat etiq; staty que h̄t
 essa dy intelligit̄ trans actione cae, et p̄cedit
 ad exē superaddit̄q; thostary, n̄ ē staty uale
 ad exē, staty esse actu pp̄ie et simplit̄ existen-
 te.

Probat 2: erat p̄ius in rebus cy exē
 qd ei superaddit̄, sic argutor: in hoc casu defi-
 cit ā rebus carentia esse, ē certy; alias daret̄
 in rebus essa p̄i conuncta cy sua carentia. N̄
 defectus f̄alis carentia esse n̄ ē exā superaddita:
 qd essa ipsa: qd essa ipsa ut dicit̄ ab exā super

addita ē defectus finalis sui contrationi; coent que
 ē exa finalis sui; q̄a apud omnes evidens ē, Defec-
 ty finalis unius contrationi ē exq̄ finalis alterius.

Thon. I. silog. probatur: q̄a defectus
 finalis cuiusvis conceptus obtinēt ita immediate opponit̄
 cy ipso, ut n̄ opponit̄ immediatius cy alio; at exa dis-
 ta ab essa opponit̄ cy defectu essa ut immediatius opo-
 nit̄ cy suo defectu: n̄ quis dubitet exq̄ immediatius
 excludere per pp̄s sui sui defectu, quq̄ defectu essa
 ā se dista: q̄o defectus finalis caentia essa n̄
 ē exa superaddita.

Explat: sul que occurrunt solutiōni qua
 pari potest. Essa p̄n̄ ut dista ab n̄ super addito im-
 meatē et f̄n̄ excludit n̄ essq̄, hoc ē certū: q̄o essa
 ut dista ab exa superaddita ē defectus finalis n̄
 essa contrationē opposita cy essa: q̄o essa ut dis-
 ta ab exa superaddita ē defectus finalis sui contra-
 tioni; & defectus finalis unius contrationi ē exa
 finalis alterius: q̄o essa ut dista ab exa ē exa
 finalis sui: n̄ q̄o distat exa ab eius essa.

Denique probat̄ raone cy qua
 oribus argutis contrarie sentēe positis respon-
 dere. Exa illa quq̄ superaddita essa ē creata, et identif̄at̄
 cy sua essa: si q̄o stat aliqua essa creata scilicet
 essa exa superaddita identif̄ata cy sua essa, cui n̄ omnis

Argues 1: essa creatura. è indifferens
 ad existendy et n existendy; Vera creatura n è sic
 indifferens: go essa creatura disticta ab ea.

Exa pñ n existentis modo n dy exer-
 cet in rebus, ut patet, alias existeret prius, qui si-
 ne dubio existit, dy erus exa exercet in rebus. De-
 inde exa illa ut pote qua n repugnat pòe exerceri
 in rebus go è indifferens, ut exerceat, et n exerceat.

Sed pca vos dy exercet per se ipsaq exer-
 cet: go h' essa sit indifferens ut exat, vel n exat;
 dy in existit poterit existere per se ipsaq. Attende
 quid veant huic retorno omi interj directè respondeo
 distuendo maone.

Essa creatura è indifferens indi-
 ficialoga ad existendy, et n existendy; modo è indi-
 ferens indifia phycà; no maone. Explat: essa è
 indifferens logè, qà hæc indifia è n repugnantia
 ut exat, et n exat; et tq essa, quq exa nec repug-
 nat existere, neque n existere. Non è indifferens
 phycà; qà hæc indifia èt, ut se coniungant ablu-
 te in rebus tq cy exa, quq ay n exa, sa raone,
 quã pus existens hyennu è indifferens, ut se con-
 iungat cy presentia ut Saonenci ut se coniun-
 gat cy carentia illius presentia; hæc ad indifia
 n convenit esse in exa.

Instat: modo dat in rebus essa
 p̄ n̄ existentis, et n̄ dat eius exa; q̄o essa p̄ se con-
 iungit q̄o carentia esse. Ans̄ probat: q̄a essa p̄ ē
 ab eterno, et semper, q̄d ā ē ab eterno et semper dat
 modo.

Res̄ q̄d essa p̄ nec dat modo neque ē
 eterno; si h̄y dat, et h̄y ē sumit per staty, et ablutē
 ut sumi uident à Thothis. Si uō sumant condi-
 onatē h̄y dat, et h̄y ē, t̄q̄ exa, quę essa dat modo et
 ab eterno: n̄q̄ si dat̄ conditionatē, n̄l̄ aliud ē, quę
 de utraque dici b̄x̄e ab eterno, q̄d si exerceat et ex-
 terat, existeret sine contradictione, ad uerit̄ ad eius
 enuntiationis opus n̄, q̄d siue essa, siue exa dat
 ablutē ab eterno.

Argues 1: essa ē in poa ad existen-
 dy; n̄l̄ ē in poa ad se ipsy; q̄o ē in poa ad exg
 à se disty. Retorque oportune arguty: exa uza
 super ad dita modo n̄ existens u uō pot̄ exerceat
 in rebus; q̄o ē in poa ut exerceat; n̄l̄ ē in poa
 ad se ipsy; q̄o ē in poa ut exerceat per exercit̄
 à se disty, p̄inde que per disty exg. et de hac
 silu fac arguty, et sic in infit̄

Respondeo q̄o: q̄a essa n̄ repugnat
 existere, et exerceat in rebus; sicut neque exa; id̄o
 essa ē in poa loga ad existendy; id̄ ē, n̄ repugnat

essq̄ existere: hoc in n̄ repugnantia ē poa logica
 que etiq̄ dicit poa obliua ad exq̄, que proinde
 dicitur etiq̄ actus logus, et metaphisice res essq̄;
 ceteriq̄ poa loga stat optime eiusq̄ ad se; q̄ qd
 qd n̄ repugnat, h̄t n̄ repugnantia essendi qd ē:
 ideo per p̄p̄ esse necesse veritates dici-
 mus: n̄ repugnat, hoc ē al raonale; ho poē
 ē al raonale.

Argues 3: plus existit n̄rio ex suppe
 qd exat; n̄ existit n̄rio ex suppe qd sit: go q̄a essa et
 exapn̄ distunt. Distus mo: n̄ existit n̄rio ex suppe
 qd sit, si ly, si sumat in su condicōnato; cōdo: si
 sumat in su abltō no mo, et cog.

Instant 1: D̄ poē facere, qd ho n̄ exat;
 et n̄ poē facere, qd ho n̄ ē al raonale: go hoc ē al
raonale, et hoc existere distunt. Dicendy, Deq̄ n̄
 sō poē facere, qd ho n̄ exat ablutē; et etiq̄ qd n̄ ē
 ablutē al raonale: q̄a poē facere, ne unq̄q̄ d̄t in
 rebus exicōtē et phycē al raonale.

Instant 2: loquendo de p̄ri n̄ existen-
 te, hoc ē va p̄p̄o essa p̄ri n̄ existit; qd in p̄raone ne-
 gava va p̄raty distuntur ā subto: go essa p̄ri, que
 sabty ē huius p̄p̄is distunt ab exa, que ē p̄raty.

Cosa maon, no mo; q̄a ut p̄p̄o nega-
 va cy modo tendendū ablutō sit va n̄ requi ut detra-

te praty distru à subto; & vel praty distru à subto
vel praty et subty n̄ existunt absolute tempore impon-
tato per copulq.

Pro essa p̄ n̄ existit, quo n̄ affi-
mat distru esse ab eia, & de essat negat ex
ca, idio è va in casu obiectionis, q̄a neque essa ne-
que eia idetifata cy essa existunt absolute tempore
imponato per copulq. p̄p̄s.

Instat: 3: essa praty de pro n̄ n̄, eia
praty de illo contingent: go eia p̄ n̄ distru è pro, à
quo n̄ distru erit essa.

Distru maore: essa praty de pro ne-
cessario per p̄p̄s in modo tendendi conditional; co-
do: essa praty de pro n̄ n̄ per p̄p̄s in modo tenden-
di absolute; no maore. Distru sicut m̄: eia praty
contingent per p̄p̄s in modo tendendi absolute; eia m̄:
eia praty contingentex per p̄p̄s in modo tendendi con-
ditional; no m̄.

Adversari hanc doctrinam aprobare
tenent in sua eia superaddita: de ipsa in p̄p̄s
conditional; pratur n̄ n̄ p̄p̄s essa, s̄t, quoties-
cyque exercet erit r̄o f̄ialis constituendi r̄ in
actu, et de eade praty contingent per p̄p̄s cy modo
tendendi absolute, exercite constituere r̄ in actu; dy
accidunt contrari, ex q̄ praty accidentalit de essa

rendy, id e' v' si per h' accidentalit' id' intelligant
ac contingenter; n' tñ si id' intelligant ac quid sepa-
rabile ab essa absque defectu essa.

Adde, atq' dici potest, ex p'rii acci-
dentalit' de essa quasi metaphisè: q' ratione nra
distat ab essa, et considerat, t'q' qu' actus adve-
niens essa, ea ratione qu' dicimus rationale adve-
nire ali, et à nobis concipit rationale, quasi actus ali.

Argues t' esse exa creata recipit
n' in essa: q' ab ea distat n'. Probat ans: q' si n'
recipit n' in essa, e' exa ent e' recepty; si e' e' re-
cepty e' infity: q' e' exa recipit n' in essa. Minor pro-
batur t': si e' e' recepty ent pury e', et purus actus
n' admixtus potentialit'ati; s'ò quippe pot' e' poale,
q' pot' recipi in essa: e' d' q' e' purus actus, et
pury e' e' infity, q' e' purus actus et pury e' in-
permixty potentialitate.

N' h' ans, et ad eius probaone no-
mie, et h' probaone. e' t' actus ut sic id' e' ac per-
fectio, et poa id' e' ac perfectibile: unde Dico,
dicit purus actus, et pury e', q' e' ita plenus et
perfione, ut neque ulterius perfectus s', neque ullq'
h'at imperfione; exa d' creata si n' recepta in essa,
hoc ipso q' creata sit, et ab alio active recepta, sive
producta, et imperfionibus scatet, et ulterius e' per-

fectibus tñ per subrg, qua è ultima perfectio in linea
 substaly, tñ per accidentia pla; het go exa creata po-
 tentialitè distuente ipsa à Deo, h talis potestas
 n s in orde ad subty, in quo recipiat.

Instant: exa n dicit limitatone ex concep-
 tu presso exa, alias n recipi ut in Deo, in quo nil
 è limitaty, exa creature ex aliquo prato alio debet
 limitari, nec exadat infita; d nil limitat, nisi qd
 recipit in alio, vel receptivoy è alioy, et exa nequit è
 alicuius receptiva: nq è actus ultimus, et n è in poa
 ad ulterioy acty: go si è exa è unrecepty, est in-
 finitum.

Reso dicendy exa creatq idetifcatq ex essa
 hanc unde limitet independent ab ea, qd recipiat phy-
 è in alio, vel aliud recipiat: limitatur in ex ipsa di-
 ffo exa creata: qd sicut quavis creatura ex concep-
 tu ipso creature, ex quo het è ab alio het fin et in è
 finitudine, ita exa creata ex prato creata het in è
 et fin finitude, et limitatone in perfone.

Argues quinto si exa n distud
 ab essa n dabit in creatura compoo ex essa, et exa; d
 predicta compoo è de essa creatura. No my. probat:
 or creatura è composta aliqua compoone, ut sic recedat
 à summa simplicitate Dei excludentis omny compoo;
 d compoo oris or creatura è compoo ex essa et exa;

ng compoo substalis ex ma & fia in Angelis n re
perit: go compoo ex essa & exa e de essa creatura.

Permitto maore, no mi: ng compooz
alia coes ss oi creatura; scilicet compoo quq facit
cy subtra, et cy actione & production, qua dependet
actualit a Deo; ity compoo, quq facit cy duracione &
presentia, que accidentales ss, et a quibus impole
t, creaturq separare.

Nec e opus, qd creatura in
geny & linea e compoza, patet in exa superaddita
thostica: in sua linea exa & actus ultimi, que e
essalit simplex, et n compoza: Patet etig, qa si
creatura Angelica unxit Vbo Dino, ea naa ut
dista a Vbo in linea nae substalis n dixerit com
poone, d simplicitate.

Necque proderit rez, qd si hoc compoo
n dat creatura erit essalit existens, siquid id
fat cy sua essa acty existendi, et qd creatura hoc
modo erit suy e, sicut e sua essa; hoc a dici n
po e: qa solus Dei propriy e, qd sit essalit exis
tens, et qd s suy e.

Non inq, proderit, qa qd creatu
ra s essalit existens, et s suy e duplici sy facere
po e. Primus essq creatura idenfari cy sua exa et
hic sus us e; necque solus Dei e propriy, qd in

hoc su s̄ sui eē, et essalit exat; n̄ in eod̄ su d̄ig
 h̄oia d̄ia re debent essq̄ exa superaddite essalit
 existere, et eē sui eē.

Secundus, essq̄ creatura d̄a d̄
 faci cy sua exa, et ulterius hat d̄traone ut s̄ sem-
 per abluē in rebus, et hat impog, ut aliquando de-
 ficiat ad existendo abluē: et in hoc su solus d̄
 e sui eē, et essalit, seu per sug essq̄ existit; secus
 creatura.

Instant: si n̄ e de essa creaturae com-
 p̄os ex essa et exa, n̄ apparet caput, cui repugnet
 creatura carens in compoone, t̄y ex naa et subra
 t̄y ex naa et operaone, accidentibus que; d̄ hoc cre-
 atura essent repugnans: go d̄ illa esset repugnans.

Omitto implare creaturq̄ que n̄
 faciat aliquq̄ compoone cy alio a se d̄isto, nempe
 cy subra, presentia, duraoe, et productione, q̄
 aserentes impossibilitate eiusmodi debent assigna-
 re duo contratoria, p̄p̄ que talis creatura impli-
 cabit; ceterq̄ contrari n̄ assignabunt duo contrato-
 ria p̄p̄ que implicet creatura que n̄ faciat com-
 poone ex essa, et exa.

Instas: naa rationalis creata idē
 trifata cy sua intelecione ceneret infata, et ex hoc
 capite talis creatura repugnat: go ex eod̄ capi

te infita consensu debet, et ideo repugnans creatura igitur
fata cy sua exa. Pater Peinado hic disputatione do
sectione omittit ut impole creatura igitur cy
sua intellectione.

Ego od iudico de pole: unde nullus
argutus neque paritas; qd d dicit, qd talis cre-
atura est infita falsy e: siquidem creatura rati-
onalis igitur cy sua intellectione n est intellecti-
vo a se, d est intellectiva ab alio, neque est sum-
me intelligens, eo qd s creatura; et sicut pole ad-
mittit d plures caa igitur cy sua actione, qn
est summe productiva eo limitet pluribus ite-
tis; ita sicut dico de creatura intelligente
intellectione secy igitur cy.

Quid ad censent Dns has postea
dicamus.

Minime e contra Divy
Ang questio present, d
Ante Angelicus nostras

sense clare faveat.

Sotus Iglesia Maior luminariy oiy sol, Scolary
inque, Magister, proceptorq eximus, scio, et eloquen-
tia sapientissimus, eruditissimus melifluus candida-
tus, Magnificentissimusque Pater, qui luce, et candore
q oibus manifestat, ut ex ipsius pelago aquas

uendas assumamus tñ Jesuita, quę Hostę eru-
 ditissimi sapientissimi qđ Magistri, Dns Thas inqđ,
 Aquinas, adeo clarus usus fuit Dominicanę Mris
 pio astra sensa et nullo dempto illi adscribant,
 nec in contrarię sensę minimę deflectere audeant, ex
 notitiabus que Patet Molina rescio alij. Nos tñ
 totis cordis uiribus S. D. si tali sensa uindicare in
 ipsius scriptorū laude conabimur defendentes. Sñy
 Dodeę pro contraria sensa, negaua sñ stare, et sñ-
 sse inqđue Conclusiōny ex ipsius litera conabimur
 defendere.

Dico: *Uta* Creatura *Uditi-*
ficat qđ eius *essa*. Probat Conclusio.

Qua per eadę pmpria constituunt idę
 et *ss*; *U* *essa* et *exa* per eadę pmpria constituunt; qđ
 idę et *ss*. Rectus silogus iste: Maior certissima
 ē, Minor ē *De The* qđ a *metapha* sectione 1a.

Probat 2: hoc nomen ē idę sifac ac
 hoc nomen *essa*; *U* hoc nomen ē sifac *exq*; et hoc no-
 men *essa* *essq* sifant; qđ *essa* et *U*, seu *exa* idę et
ss. Rectus silogus: maior certa ē maxime in sensa *tho-*
tica xa mentę *De The*, Maior uō probat: nomen qđ
 imponit, hoc ē immitit ab *esse* idę sifac ac nomen qđ
 imponit ab *essa*; *U* nomen qđ imponit ab *ē*, ē *ē*
 et qđ ab *essa* *essa*; qđ hoc nomina *esse* *essa* idę et
 sifant. Minor certa ē, Maior ē *De The* loco expressē citato.

Probat eadē conclusio: per sup essg
 dicitur aliquid esse simpliciter, & simpliciter ens est ens
 existens: ergo per sup essg res est existens. Probo
 maior: per sup esse substantie dicitur unumquodque
 esse simpliciter; & de substantie rei est essentia rei: ergo per
 sup essg dicitur unumquodque esse simpliciter. Minor contra
 est: nam exa est esse existentiale & existentiale dis-
 tinctum ut ab esse substantie quod substantia est. Maior est
 Divina Theologia 1^a pte q. 5 art. 1° ad 1°.

Probo quarto: exa theotica est
 actus superadditus; & actus superadditus fit factus
 ens ut quid: ergo exa theotica factus ens ut quid.
 Maior est theotica. Minor ad Divina Theologia loco expresse citato.

In qua per se ipsam loquitur Divina
 Theologia theotica suos refellens. In 1° lib. 4° meta-
 phisice lectione la Sive Doctor Abienensis refellit dican-
 te esse esse quodque accidens superadditum, et postquam sensus
 hanc uteretur ad D. S. in 1° (sicut in libro quo d
 Abienensis dixerat durante) non videtur dixerit recte esse
 in rei quamvis sit aliud (per rationem intelligere) ab
 eius essentia, non in intelligendo quod sit aliquid
 superadditum ad modum accidentis, quasi constitu-
 it per propria esse; et ideo hoc nomen ens quod im-
 ponit ab ipso esse significat idem nomen quod imponit ab
 ipsa essentia. Ecce quicquid est impugnata sensa the-
 ologica.

Unde nota quod dicitur quod dixerit intelligentia
 componi ex essa et esse non loquens fuisse in propria mente
 et ex aliorum ut quibusdam de ente et essa cap. Sed quod
 uba sunt quod dicitur Thoma ut dictum est intelligentia quod dicitur
 tas est ipsa met intelligentia; ideo quod dicitur vel
 essa etus est ipsa quod est ipsa et esse sui receptum a Deo
 est id quod subsistit in unum natura, et pro hoc a quibus
 quod dicunt (nota haec uba) huiusmodi substantia compo-
 ni ex quo est, et quod est, vel ex quo est et essa ut dicit
 Boetius

Secundo loquat pro se Dicitur Thoma p. q. 5
 aut ad hunc: cum ens dicat aliquid proprie esse in actu ens a
 proprie ordo habet ad pro quod hoc aliquid dicit simpliciter ens
 quod dicitur discernit ab eo quod est in potentia hunc: hoc ad est esse
 substantiale rei uniuscuiusque: unde per sui esse substa-
 te (id est esse) dicitur unum quod est ens simpliciter.

*
 illi

Angelicus

Quod ad per ens simpliciter intelligat
 ens existens constat hoc eo quod affirmat ens proprie ta
 dicit pro
 dictas
 voces
 dicima autem in corpore dupliciter dicitur aliquid ens uno
 modo simpliciter; quia scilicet est ens actu; alio modo quod
 quod est ens in potentia. Ideo autem dicitur Thoma in metaphysica cap. 3. hunc
 de principio Alonsy dicitur phisica sec. 3 conclusioe 2a.

Nota etiam hanc autoritatem D. Thoma. Sicut: si esse est
 actus datus ab essa aia in aia sunt duo actus, sicut

actus eius essentia: essa in eius diff^{er}entia per se actus cor 363
p^{ri}ncipii, et actus ex^{tra}, q^{ui} contradicitur D^{omi}n^o Iⁿter opus. 23 de
p^{ri}ncipio individuationis: n^{on} s^{ed} in a^{er}a duo actus, s^{ed}
sua essa, et de sui; s^{ed} sui esse sua actualitas.

Et nota q^{ui}d est Contra D^{omi}n^o Iⁿter q^{ui} essentia esse
ab eterno. 1^a p^{ar}te q^{ui} 61 art^{ic}ulo: Deus ex nihilo creavit
postq^{ui}am nil fuerat. In 2^a p^{ar}te de p^{ri}ncipio art^{ic}ulo 5. ad h^{oc} dicen-
dy q^{ui}d ex hoc ipso q^{ui}d quiddam esse tribuit n^{on} s^{ed} esse, s^{ed}
et q^{ui}d quiddam creati dicit, q^{ui}a anteq^{ui}am esse hat nil
est nisi fonte in int^{er}nu creaturis, ubi n^{on} est creatura,
creatura essa. Deinde p^{ro}bat q^{ui}d affirmat de summo In-
nitate disumpto ex Concilio Lateranensi 2. Deus sua
omnipotenti virtute s^{ed} ab initio temporis utiq^{ue} que de
nihilo condidit creatur^{as} spirituales, et corporales:
Angel^{os} videlicet et mundan^{os}. N^{on} q^{ui}d facit aliud
ex 1^a Genes^{is}: in p^{ri}ncipio creavit Deus Coelum et
terram: Creare d^{icitur} esse de nihilo facere, nec valet soluo:
ex nilo essa, et ex nilo ex^{tra}; n^{on} q^{ui}d absolute n^{on} est
de nihilo fieri.

Unde semper ac D^{omi}n^o Iⁿter affirmat
ex^{tra} esse aliud ab essa, in sua finali intelligendus est,
sicut q^{ui}do dicit, q^{ui}d tale est aliud ab ali. Unde minus
boni nota quidq^{ue} aserunt, q^{ui}d si ex^{tra} n^{on} ingrederet
in diff^{er}entia esse est n^{on} dista ab ipsa essa, s^{ed} in essa
eg^{re}de diff^{er}entia hat ac esse, atamen hoc omissio n^{on} probaret
ess^{entia} n^{on} dista ab ex^{tra}, sicut ex^{tra} D^{omi}n^o Iⁿter quodlibet 2

q. 2. rationale accidit ali ut potè p^{te} def^{tion} eius ens-
 tens, et ipse q. 50 affirmat D^{us} h^{as} rationale est ali-
 ud ab animalⁱ, et t^u n^{on} ident^{ificat}. Et sicut intelligen-
 dus est de actu et pot^{est} in su^o fr^{at}r^e.

Nota etig^o pro nra sensa hoc Di^{ct} h^{ec} uba q^uo^d d^{ic}-
 bito 2 q. 1 d^{ic} contra: intelligentia h^{ab}et ess^{entia}, et est; subsu-
 mo; ita h^{ab}et ess^{entia}, ut se^{cu}nd^{um} id^{em} f^{ic}et; q^uo^d ita h^{ab}et est ut se^{cu}nd^{um}
 id^{em} f^{ic}et. Nota etig^o q^uo^d aliis locis docens est d^{ic}te
 h^{ab}et n^{on} ab eius ess^{entia}, intelligendus est de sub^{stantia}; n^{on} cons-
 tat ex loco, que primario alegant Th^{om}as 2 contra gen-
 tes cap. 52: illud q^uo^d est subsistens n^{on} potè est nisi un^{um} t^{er}mⁱⁿ;
contensy est a^{ut} q^uo^d d^{ic}te est subsistens nil igit^{ur} aliud
 p^{ro}ter ips^{um} potè est s^{ub}st^{antia} est, id est subsistens ut d^{ic}te d^{ic}te
 concludat Angelicus.

Nihilus textus potè referri a p^{ro}terio^{rum},
 qu^oq^{ue} opus est. Ad ubi aut^{em} D^{us} h^{as} ess^{entia} et est d^{ic}te
 n^{on} tanqu^{am} due res diverse. At hac autoritas sicut
 et aliud op^{er}e. est fals^{um}, n^{on} v^{er}o. est D^{ic}te, et vel q^uo^d ip^{si}s^{us} Th^{om}-
 as confes^{us} q^uo^d n^{on} in p^{re}cisioribus ob^{ic}imus ill^{ud}: ra-
 onale d^{ic}te tot^{um} illud q^uo^d d^{ic}te h^{ab}et, n^{on} t^{er}mⁱⁿ explicite d^{ic}te impli-
 cite. Et etig^o confes^{us} debent q^uo^d quide^m in eod^{em} op^{er}e. pa-
 ulo ante uba Contra conclusion^e d^{ic}te quantitat^e, et qu^o-
 alitat^e n^{on} est entia p^{er} accidens, p^{er} se: p^{ro} qu^o etig^o
 in auditu S^{ub}stantia mali accedit.

Et nota q^uo^d in Epistola S^oph^oni ap^{ro}bata et
 lecta in Concilio Calladonense s^o intendi sub^{stantia} d^{ic}te

si ab essa, n̄ vō exq; si a exa dicitur, intelligendus ē 363
de subra: n̄q; ubi Latini dicunt exq;, Graeci dicunt hy-
potasim, qd nomen Budaeus Comentator Linguae graecae
ait s̄faze. Hy potasim, sive subxq.

Nota d̄iq; hoc uba D̄i Augustini
N̄ de cibote D̄i cap 2: Autor esay ory alius dedit ēē
amplius, alius minus atq; ita naas esay gradibus
ordinavit. Ne obhiscaris utrotrons exa superaddita,
quā qd exa n̄ s̄ ultimus actus: n̄q; constat ex Doct̄a que
3 de poa arl. 1. Ipsy ēē ē effectus primus et intimor
ibus alius effectibus: atque in q̄ty effectus ē actus: go
ē primus.

Iniqua contra predicta questione,
et aliqua autoritates D̄i Tho
faventes Thotie, et aliqua scitu
digna inferuntur. ~~xxx~~

* Thota alia autoritatibus D̄i Tho quas in ex-
plicabilibus sentit Trolanus, defendunt exq; rei create
distui n̄ ab eius esse; et quide plurimi ut Filipus à
SS. ma Invitate discalceatus essq; ab exa tanquq; n̄ à se
distruere n̄ ornant. Sic go arguit citatus dis calce-
atus:

Si essa creata n̄ distrueret n̄ ab exa tanquq;
us à se requireret exa creata n̄ separari ab essa.
hoc falsy ē: go. Probat n̄q;: Ex p̄t̄i D̄ni existit n̄ per
sug exq; per exq; Verbi D̄ni, et in h̄t p̄p̄q; essq;

go pot' aliqua esse conservari sine ppria exa. Maiores
 existimat esse doctus Di. The. l. 3 pte q. 13 ar. 2 dicentis:
 in Xpto Domino esse ty uny esse durry.

No mag: et maiores probatores: humitates in Xpto
 Domini existit per exq distq ab exa Dei. Autoritas
 Di. The. fuisse explata e, qdo de maie exa sermone insti-
 tuebamus: ostensu in e Xpto Domini ty here uny esse per-
 sonale, qd intendebat Dus Theas dicens: per humanq. nag
 Xpto Domino n advenire noy esse personale, & noy habi-
 tude esse personalis ut iq Xptus Dominus dicat subre-
 tens n so ty nag divq, & sty ty humq. Quod vy e a deo
 ut fateamur subre esse n distq ab exa, et pot' aliqua
 nag conservari sine subre. Relege vba Di. The. in doctra
 data supra mag. l. 3. fol. 124.

Arguitur autote Di. The. l. 3 pte q. 3 ar. 4 ubi sic
 ait, et hoc autoritas e recte allegata: oportet qd illud
curus esse e aliud ab exa sua hat esse causaty ab alio: go
 cy omnes creature hant esse causaty a Deo habebunt esse
 aliud ab exa sua. Hoc confiat Dus Theas caps de
 ente et exa, et 2 contra gentes cap. 52, et 53. Respon-
 sio ad arty postea danda e.

Argues 3 ex eodq. Philo: quae a diversis
 causis producuntur distunt n; nq idq effectus saltz natu-
 n pot' produci a duplici caa totali; & exa et exa producu-
 nt a duplici caa totali, sive a diversis causis totali-
 bus: exa fra malis n ab agente creato, exa illius ab
 increato: go distunt n. Non qd l. 3 pte constat:

Natura vò probat: eia in orbis rebus produca sò
 à Deo tanquò cò caa pmpali, à creaturis vò in virtute
 Dei et tanquò instrumentis ipsius: go. Ans (art) 6
 expiaz e Di thia pluribus locis. in primis hoc auton-
 tas rectè alegata 1te q. 8 art 1: Cy à Deus s' ipsy
è per sug essg; oportet qd è creaty s' proprius effec-
tus eius, sicut ignis è proprius effectus ipsius ignis:
tunc à effecty caat Deus in rebus sò qdò primis è in-
cipunt, et quomdy è conservant. &c.

Itz nota è hac autoritas Di thia 1te q. 45
 art 5: oportet in universaliores effectus in uni-
versaliores et priores caas reducere: ut omnes à effec-
tus universalisimy è ipsy è: unde oportet qd st
proprius effectus prima et universalissime caa
quæ è Deus: unde etiq dicit in libro de caas
(prosequit Angelicus) qd neque intelligentia,
vel aia nobilis dat è, nisi in qdy operatur opera-
one Divina: go.

Itz 2° contra gentes cap 21 art:
effectus particularis partibus caas, caas va um-
versalibus effectus umberles rent: è à è caaty hy
qd ex raone sua communitatis apparet: caa igit propria
essendi prima simplt è, agens hy et unile qd è Deus.

Itz 3° d. gen. cap 66 per toty, ubi hoc
int alia hot: Itz ordo caary è ordo effectuy: hy à in
orbis effectibus è è: nq oia alia s' detraones ipsius:

igitur est proprius effectus agentis, et omnia alia agunt
 ipsi inquantum agunt in virtute huius agentis. Et paulo in-
 fra dicitur: quod est per essentialem est propria causa eius quod est per
 participationem tale: Dicitur autem solus est ens per essentialem suam
 omnia animalia scilicet entia per participationem: nam in
 solo Deo est sua essentia: est igitur cuiuslibet existen-
 tis est proprius effectus eius; ita quod omne quod produ-
 cit aliquid in se hoc facit inquantum agit in vir-
 tute Dei.

Itaque quod dicitur de potentia arietis dicitur: Dicitur Thomas:
 nulla res dat se nisi inquantum est in ea participatio divi-
 na virtutis. Et arietis dicitur: huius effectus est ipse esse quod
 ab aliis effectibus presupponit; et ideo oportet quod
 quod daret se inquantum huiusmodi sit effectus huiusmodi so-
 lus huiusmodi propriam virtutem, et quocumque alia causa daret se
 hoc haberet inquantum in ea est virtus et operatio huiusmodi: sicut
 instrumentum effectum a se instrumentale, non per virtutem
 propriam nisi per virtutem moventis. Hec quoque est
 (ait Philosophus citatus) Dicitur Thomas causalitatem esse
 sive esse creaturam, soli Deo principale; instru-
 mentale vero causis huiusmodi attribuit.

Pro hoc loquitur huiusmodi dicitur: oportet igitur
 quod ipse esse comparatur ad essentialem quae est aliud ab ipso si-
 cut actus ad potentiam: Et igitur in Deo nihil potest ut
 ostensum est supra quod dicitur sequitur quod non est aliud in eo

essa quæ sui eē.

Cap^s de ente et essa hec hnt: et qd̄ oe
 qd̄ ē per aliud reducit ad id qd̄ ē per se sicut ad
 cog. h̄. idē oportet qd̄ si aliqua res que s̄c̄ca es-
 sēdi oibus rebus, eo qd̄ ipsa ē eē ty: alias nōt
 in infinity in cais, cy ois res que n̄ ē eē ty hat
 cog sui eē, ut dicty ē. . . . et hoc ē la caa que d̄ est.
 Omnia qd̄ recipit aliquid ab alio ē in poa in illius:
 et hoc qd̄ ē recepty in eo ē actus eius. Ergo oportet
 qd̄ ipsa fia, vel qd̄ dicitur que ē intelligentia s̄ in
 poa in eē qd̄ a Deo recipit, et illud ē recepty
 ē per mody actus (nota illa uba) et ita inveniē
 actus et poa in intelligentia s̄: ita Ihas d̄.
 hucusque loco citato.

Non dubita predictas auctoritates recte
 allegatas eē plures in d̄ Dilecto amico meo n̄c̄
 et conspecta fuerunt. Ad quary exposicio consulen-
 di s̄ Monsus et Vinas. Monsus affert auctoritates
 in n̄y favore: n̄c̄ in dubitavit hanc auctoritate la p̄ta
 q. 5 art. 1 ad h̄y Cy ens dicit aliquid pp̄e eē in actu &
 vide fol. 366

Vnde ad oia testimonia rēdy ē l. quip̄
 y affecty Da ē ex q, n̄ qd̄ creatura n̄ producat ex q;
 et qd̄ solus d̄ p̄s absolute dare alteri eē, ita ut crea-
 tura s̄ ens a Deo, creatura a p̄s dare alteri eē
 tanquā a se, d̄ participaty a Deo, et a Deo recepty,
 qd̄ s̄ probat, soly d̄ ey eē ens a se, qd̄ fuit intēdy

334. S. P. P. affirmantur: Deus solus se sui esse, id est soli
Deus est ens à se, Creatura vero à Deo, et hinc à
Deo ex communicat.

In hoc in est defra. De a creatura: quod
ita Deus est ens à se, et sui esse, ut neque distinctio ratio à
Dei essentia distinguatur, creatura vero essentia se habet in
esse tanquam pars logica receptiva sui esse, et ideo dicitur Deus
Thomae quod in intelligentis dat actus et potestatem, et compos esse
essentia et esse, in quibus physica, et finalis: quatenus ex quo con-
cipimus ut actus esse, et esse ut potestatem logicam.

Nec refert instantia quae Philippus
à S. S. intente hinc solutionem applicat, indicat: quod essentia
distincta sit et per ratio ab esse non solum creatura, sed etiam con-
vertit Deo. Propter hanc: nam in Deo nulla datur
potentialitas ut Deus Thomae dicit, ideo essentia Dei ne-
quit comparari ad esse ut potestatem, et esse ut actus, ut
expressit Deus Thomae parte quod. 2. et unde minus con-
vertit aut Philippus propter sui modum à Deo Thomae parte
quod. 2. et dicitur: nobis non patere Deus esse vel non
esse per se notum quod non Deus esse! certe; sed potestatem
tenemus ne cognoscere esse Dei, quin eius esse cognos-
camus? minima: in Deo in in sensu Dei Thomae nulla
potentialitas nec metaphysica datur, ideo si excludit Deus
Thomae à Deo et compos metaphysice proprie talis: hoc in im-
perfectum importat, et debet supere in se aliquod fun-
damentum, quod quidem non datur in Deo: atque creatura sca-
teat partem imperfectum, quod minus quod compos me-

335

tophyca propriè ex essa et exa, sicut ex gere et difra
hat, atq; essa se hat tu exa tanquq; methafa poa
uceptiva, sicut se hat que tu suazy deficientiary?

His addenda è retortio, quæ insu-
perabile theorema pati debent: nq; exa superaddita
prout distat ab essa huiusmodi essq; hanc essa n distat
tuitur ab exa: qd dat aliqua essa creata n distat
ab exa, et quæ n recipiat phyca existentia: cur qd
n omis? Quid ad exa superaddita sit huiusmodi essq; in-
dependent ab essa: nq; independent ab exa è produ-
cibile cognibile diphra & la. Defio è illa quæ ex-
plicat essq; ut ex Do the de ente et essa cap 2. go vide
hac nihilominus n distat n ab exa: go n è sol- 434
us. Dei è identitè cy sua exa: go qd dicit Deus
è sui è intelligendy è de se à se, et independenti
ab alio in exendo.

Inde arguo sic contra theas: per suy
è substale aliquid dicitur, vel uny qd è ens sim phyca per
actus ad superadditos dicitur è ty quid; exa theotica è
actus superadditus: go facit ens ty quid: go nully dat
ens simplitè prout Deus; atq; si ty simplitè sumat in
su actuali prout ens distat à pure poli, ut illud
sumit Dus theas 1 pte q. 5 ar 1 ad hucius maior è.
Philippus à SS. Innotate Diviscalatus Car
melita 3 pte sume phylosophy ca q. 13 ar 2, et 3.

Unde ex doctrina plurimorum Theologorum essentia creata est in-
 producibilis, existitque ab eterno: haec tamen sententia non a se habet à phy-
 lipo cit. cuius est huiusmodi sententia. Igitur instantia haec danda
 est si aliquid Theologiae referens esset ab eterno et antea an-
 quirit. Contra illud est: per se in totum non producit in
 quod eius essentia producit (tamen haec sententia sit expressè contra
 D. Th. q. 3 de potestate aeternae ad huiusmodi: quod quiddam dicitur
 f. 324 (hoc est essentia) esse tribuit (hoc est essentia) non modo esse
 sed etiam quiddam creati dicit. Atque esse quiddam dicitur in-
 tempore tribuit: quod et ipsa quiddam dicitur) modo sic: dant
 aliqua creaturae vi et proprie coarctes effectus; Naturae
 essentia ut potest improducibilis ab eterno quod producere nequit
 quod illi coarctat essentia, et coarctat essentia producit à causa crea-
 ta vi et in virtute propria; non quia illa non acciperit sub-
 iunctam à Deo; sed quia vi et proprie influunt.

Hoc argumentum est contra Theologum qui
 in eo defendat hoc 3o articulo proposito à patre
 Thylipo esse dicitur ab eius essentia si creatura sit. Unde
 manifestè se impugnat non ex latere defendens essentia

* creatura à creatura produci, et esse improducibile essentia
 alio ex capite defendens.

Unde alii
 quae scientia nostra componit ex essentia et exa constat ex Doctore Thoma; quod
 tu dicitur oportet deus et illud esse receptum est per modum actus. Non
 f. 346 dicitur Deus Thoma est actus; per modum quod id est accipit sicut
 est.

ta que p[ro]p[ri]at[ur] composi[ti] igney. Illud constituendo. In pro-
senti t[ame]n n[on] loquimur de p[ro]p[ri]et[at]e quouslibet, s[ed] s[ed] de p[ro]p[ri]et[at]e incie,
et h[ic] corpore n[atu]ralis composi[ti] ex alio composi[ti]; atque adeo ser-
mo s[ed] est de p[ro]p[ri]et[at]e incie et h[ic] composi[ti].

Igitur p[ro]p[ri]et[at]e sic definiunt ab Aristotele phi-
sico cap[itu]lo 5: p[ro]p[ri]et[at]e s[ed] que neque ex alio, nec ex se se d[er]i-
ua ex ipsis fiunt. Hanc def[ini]tionem ita exponunt eod[em] D[omi]n[us] D[omi]n[us].
ut eor[um] importat[ur] sit omnibus regula ad dignoscend[um] quod
sit h[ic] p[ro]p[ri]et[at]e incie composi[ti], que sic se hab[et]; ta p[ro]p[ri]et[at]e s[ed], que
neque ex se se mutuo, nec ex alio in eod[em] genere, s[ed] ex ipsis om-
nia constant.

Hic ita querit[ur] q[uo]d: an ull[us] d[er]i[va]t[ur] h[ic] p[ro]p[ri]et[at]e
incie adq[ui]t[ur], et ca[us]a inca adq[ui]t[ur] composi[ti]? Nomin[e] ca[us]e,
et p[ro]p[ri]et[at]e adq[ui]t[ur] adq[ui]t[ur] exclusiva denotat ea, que ita
dat[ur] e[st] alicui, ut excludat aliud a causando aliud u[bi] d[er]i-
t[ur]. Sic D[omi]n[us] e[st] ca[us]a extrin[se]ca adq[ui]t[ur] a[ut]e ralis, q[uo]d ita ill[us] exce-
dat, ut excludat a ca[us]ando ill[us] extrin[se]c[us] q[uo]d a D[omi]no distin-
guat[ur].

Nunc supponend[um] e[st], ca[us]a et p[ro]p[ri]et[at]e incie e[st] h[ic],
q[uo]d per se ipsis constituit illud cuius e[st] ca[us]a, ac p[ro]inde e[st] id[em]
ca[us]a inca, ac ca[us]a constituent[ur], vel component[ur] aliquid per sui
e[st], aut sui e[st] illi communicando: cu[m] e[st] conuerso ca[us]a u[bi] ca[us]a
fect[us] a se d[er]i[va]t[ur], et cui sui e[st] n[on] communicat.

Supponend[um] e[st] p[re]sente[rum] disputat[i]o[n]e a D[omi]no
seu u[bi] institut[ur] fuisse pro solvendo argumento potissimo

ngo nisi abtendo inis poterit astra dan eaq ineq adqta
n dicente dicitur tu eius caritate.

His da suppositis sit nra conclusio
implat h' pmpy inq; sive caa inca adqta compositi. Ita ut
sequentes d'ca' h'emy d'ca' m' h'ase s'ca' p'ca
partes exceptis, et de thestis plus, quos sequat. Magis-
ter Jordan' & p'p' que' G'ail' & quos etiq' sequant. Ita
Carm. disputaone 6 p'ca' q'ntione 4. Tarent etiq' hu-
ic s'ca' a' An' d' p'p'icory textu B, et Angelicis. Mu-
d' contra gentes cap 84. conclusio e' contra. S'ca' p'ca'
bat in:

Ca' inca compositi e' pars constructiva compositi;
implat pars adqta constructiva compositi; q' implicat caa
inca adqta compositi. Nota constat ex supposito, et ex eo
q' caa inca ex conceptu p'p'us sit. Ita pars n' totiq; cons-
triva et componens; n' constitutiva aut compositi.

Probat minor. pars causalit' annotat, et
respicit aliq' compositi, et si adqta sit excludit illiq; Im-
pl'at q' aliquid constitut, et sul' excludat aliq' compositi; q' o
implat pars adqta constructiva compositi; unde in hi' pars
et adqta intermunt se.

Probat n' conclusio: illud q' d' identitat' cy ca-
usato sul' que ab illo distinguit e' pars causati; d' caa
inca ex conceptu cae insicce distinguit e' composito, q' coact
et sul' identitat' cy composito causato; q' caa inca adqta com-

positi et pars compositi causati. Vtique promissa probanda ē.

Probat maior: sō idēficat cy causato, sūlf ab illo distinguit illud qd ē aliquid causati, et n̄ ē toty causaty; Illud qd ē aliquid causati et n̄ ē toty causaty ē pars causati: qō illud qd idēficat cy causato sūlf ab illo distinguitur ē pars ipsius causati.

Probat minor si silogē in quā poterat ēē difficultas: xa comūssimū Theologorū et forū sū oīs caa actibz distinguit n̄ ā causato. Constat hōc ppo maior ex lāmō Doctore videndo disput M mthafa sec̄da ubi essa caa ex cor̄ doctory sū ita declarat: ē pmpriū per se influens ēē in aliud; modo sic: atqū caa inca participat concepty caa: qō caa inca ex conceptu caa debet distū ā composito causato; atqū atqū debet idēficari cy composito.

Insuper si ad rationē caa inca n̄ requireret distū ā causato; cur maā n̄ poterit dici caa inca adeq̄ta sū ipsius, et ex se ipsa fieri inca adeq̄te ingenerē fieri, cy maā sit adeq̄te maā, et nil aliud p̄t maḡ pot̄t ipsa maḡ adeq̄te constitūere.

Probat minor qad 19 p̄t: caa inca ex conceptu caa inca exhibet sūg entatē causato; exhibere sūg entatē causato, ē idēficari cy illo: qō caa inca compositi ex conceptu caa inca idēficat cy ipso causato. Maior ē notissima d̄fra int̄ coas incā et excq̄, minor ā constat;

q̄a caq̄ inca^x habere suḡerentat̄ causato^z, ē causat̄y constitut̄y fide fo
150
 per caq̄ inca. Texta 28
 (Ca phyl lib 10 phisicor̄y cap 3.)

Probat̄ etiā nra conclusio: n̄ ē assignabile ali-
 q̄d de quo possit verificari conceptus cae inca adq̄ta compositi:
 q̄o hęc implat. Probo ans: conceptus cae inca adq̄ta ē, q̄d ita
 cadit inca et p̄at̄ ipsy nulla alia caa inca requirat; N̄l ē
 assignabile de quo possit verificari p̄dictus conceptus: q̄o
 n̄ ē assignabile aliquid de quo possit verificari conceptus cae
 inca adq̄ta compositi.

Probo miq̄: non maq̄, n̄ fia, n̄ utraq̄ collecti-
 v̄e, n̄ d̄my maq̄ et fia et unio collectiv̄e: q̄o n̄l. Probo ans:
 n̄ maq̄; q̄a alioquin p̄at̄ maq̄ n̄ requireret fia, n̄ fia; q̄a al-
 oquin p̄at̄ fia; n̄ requireret maq̄; n̄ utraq̄e collectiv̄e; q̄a
 alioquin p̄at̄er maq̄ et fia n̄ requireret unio. Non demq̄ue
 maq̄ et fia et unio collectiv̄e sumpt̄e; q̄a si p̄at̄ istas aliud n̄
 requirat, vel alia caa n̄ requirat inca, de his t̄n sic sup̄tis
 n̄ verificat̄ q̄d caent̄, constituant̄, et componant̄ composit̄y,
 s̄s fia ipsy composit̄y, ipsy constitut̄y, et ipsy tot̄y.

Inferat̄ n̄ dari caq̄ inca sup̄tente compo-
 siti. Rao: q̄a caa inca sup̄tens dicit̄ illo p̄at̄ quq̄ alia n̄
 requirat. Et p̄at̄ quq̄libet caq̄ composit̄, alia requirat;
 cy p̄at̄ quq̄libet p̄t̄ pars alia requirat; q̄o nulla ē ca-
 usa inca sup̄tens compositi.

Inferat̄ etiā implicare constroy quq̄ phy-
 sic̄y, quq̄ metaph̄y adq̄ty compositi. Rao ē: q̄a scilicet

cui inca, et proprii inco e sui pars constituens, et componens; ita
 constitutus e sui pars constituens; et consequent n minus im-
 plat constitutus adeq; in co genere in quo constitutus e, quic caa in-
 caa adeq; ita ut Angelicus in e methaphorice latione la per
 hoc verbaliter id quic caa id e caa et causatus e impole: Unde
 dicimus aut ipse Doctor Angelicus de ente et essa cap 3
 hoc e al reale, n vo e ex ali et rationali.

Ius caa notant optime luditissimus
 Montana, constitutus ex conceptu talis aliquo inchoze distio
 e constituto, sive reale, sive distioe rationis notatitate.
 Ipsi audiamus: constitutio actualis (inquit) disputacione 86
 de unitate secta requirit aliquo distioe int duas res cons-
 tituentis scilicet, et constituto: quapropter ubi distio realis
 e, sicut int mag et fig, ibi constitutio realis e videlicet cor-
 poris fieri: Contra vo si res constituens ante operacione in-
 thue sit prius id quod res constituta n pot int eas ante
 intellectu operacione constitutoo int venire: restat go ut cons-
 titutoo sequat postquam intus conceperit n constituentis
 quasi distio e re constituta, et sicut formalitatis conde-
 ita a q; re formalitatibus.

Solunt argumenta, et aliqua
 notiones ad intelligentia hui-
 us celebre difficultatis.

Noto contra que da amici caa inco composte ex
 ratione talis connotare aliquo caa inco: unde omnes ptes colic-

tive suppo n ss. caa inca adeqta compositi: q̄a implat caa inca
adeqta sui: Rad. contris: caa inca ex conceptu talis ē paristo-
tus; De raone ptis totius ē connotare alig compt: q̄o caa
ex raone talis connotat alig caa ineq.

Insuper caa inca ex conceptu talis ē constitutiv;
 Implat consensu adeqty: q̄o implicat caa inca adeqta compositi:
 q̄a distingueret et n distingueret: n distingueret ut suppo-
 nit amicus ā composito: et distingueret ā composito: q̄a caa in-
 ca h̄ inca debet distui ab illo cuius ē caa, (sicut constitutiv h̄
 constitutiv debet distui ā constituto ut notavit Mortoria)

Dices / caa inca ex conceptu talis n̄ debet distui
 ab illo cuius ē caa. Contra ē: si hoc r̄y ē licet affare
 hanc p̄p̄: prius ē caa inca adqta sui. Quod concedit Amicus.
 Melius dicit: prius ē id q̄ d̄nce ē: quā d̄cere ē caa inca
 sui. Quid si d̄ceret ē contra f̄y d̄ceret p̄ncipia ss̄ que
 neque ex se se mutuo neque ex alius & q̄.

Argumentu p̄sequit: maā ē caa inca compo-
 siti, q̄d constituit; n̄ constituit compositu inadqty: (nota
 q̄d videt indicare mag constitutivē compositu inadqty q̄d ē fal-
 su) quatenus compositu inadqty ē fia aut unū: q̄o maā ē caa
 inca compositi q̄d ē maā: q̄o maā ē caa inca sui.

Distuo m̄y: n̄ constituit compositu inadq + con-
 gty, quatenus compositu inadqty ē fia aut unū ut n̄ connotantes maā
 mag; addo m̄y: (n̄ nego suppositu q̄d fia et unū ut ss̄ compos-
 ty inadqty n̄ dicant r̄y ad mag.) n̄ constituit compositu
 postu

inadeq̄ty, quatenus composity inadeq̄ty ē fia aut unio dicentes
relaone, sive xy ad mag; no mi.

Explatur ē inadeq̄ty compositi quocūq̄ ponat
constat, et respicit aliud inadeq̄ty ē compositi, ut ex illis
inadeq̄tis composity adeq̄ty resultat: cy fia et unio prout
s̄ ē inadeq̄ty ē compositi, aliud ē inadeq̄ty compositi respici-
ant, inde fit respicere mag; n̄ m̄ dat aliud ē inadeq̄ty co-
positi prout fia, et unione nisi ma. Haec maior ē: q̄ ē
inadeq̄ty compositi ē pars compositi; et pars compositi ex raone
talis debet constare, et respicere aliq̄ compositi: q̄ ē inadeq̄-
ty compositi debet respicere aliud ē inadeq̄ty.

Hinc fia et unio, vel composity inade-
q̄ty quatenus ē fia et unio dicunt xy ad mag; quatenus
ma ē composity inadeq̄ty. Et ma prout respecta ē fia et
unione, ē ipsa ma prout respiciens, constans, et concor-
tans fia et unione, constituit composity n̄ inadeq̄ty, et
inadeq̄te adeq̄ty; hoc apparet arg; n̄ dicentē
xy ad mag; neq̄ ad unione, n̄ ē inadeq̄ty compositi.

Apparet et ambas coas ē falsas, q̄ vō
flam; Insuper et hoc repugnat ipsis adversariis ase-
rentibus et argumentantibus sic: si n̄ daret coa inca adeq̄ta
neutra ex phibus ē caa compositi; q̄ ma n̄ nec ē caa
sui, nec fia, nec unio: q̄ neutra ex illis ē caa. Videat
Bernado et Vnax, qui sic arguunt pro Scotis.

Apparet 3 Amicy. Re suo argumento
 imponere intem probare n̄ sō coḡ inc̄q̄ adeq̄ta uniq̄, & t̄p̄t̄q̄
 ut colligit̄ ex illa coa maā ē caa inca sū. Quod ita ostenditur:
 maā ē caa inca sū; & n̄ inadēq̄ta: q̄o adēq̄ta. Alit̄: non alit̄
 r̄a Recensioz maā ē caa inca compositi; n̄ r̄a quatenus ē caa
 sū; & ē caa adēq̄ta sū: q̄o ē caa inca adēq̄ta compositi: et si-
 lites fra et uno.

Unde hūc p̄p̄: idē maā ē caa inca compositi q̄
 ē ē inadēq̄ty compositi; Respondeo distinguendo sic: idē
 maā ē caa inca compositi; q̄a ē ē inadēq̄ty compositi. Et om-
 ne q̄d dicit hūc conceptus inadēq̄ty; q̄o: q̄a ē ē inadēq̄ty
 compositi. Et inadēq̄ty q̄d dicit hūc conceptus ē inadēq̄ty co-
 positu; nō p̄p̄.

Explicat hūc conceptus ē inadēq̄ty compositi duo
 dicit: nempe ē, sive essa, et r̄y hūus ē, ē essa ad altery
 ē, et ad essa altery. Si inadēq̄ty compositi considerat̄ pro-
 ut ē ē, et essa precise: q̄m̄ intelligit̄ r̄us ad aliud ē, et
 ad aliq̄ essa tunc intelligit̄ hūc conceptus ē inadēq̄ty compositi
 diminutive, sive inadēq̄te.

Et ad intelligit̄ n̄ sō r̄y essa, & aliq̄ r̄y ad
 aliq̄ essa; tunc intelligit̄ adēq̄te. Si intelligit̄ inadēq̄ty com-
 positu in sū intelligitur n̄ intelligit̄ maā. Ut caa compositi;
 q̄a n̄ intelligit̄ ut pars compositi: n̄q̄ maā precise ablata
 connotatione, et r̄y intelligit̄ ut ē, et essa prescindens ab
 adēq̄atione, vel inadēq̄atione: q̄o ad intelligit̄ ut pars intelligit̄

ut eē, et essa respiciens, connotans, et concomitans aliud eē,
 et aliq. eēsq. Et hoc modo considerata maā ē coā compositi; et
 tunc ē eē inadeq̄ty compositi; s̄y adeq̄ty qd dicit hic conceptus
 eē inadeq̄ty compositi.

Instas: maā ut praesē ē eē inadeq̄ty compositi s̄y adeq̄ty qd dicit hic conceptus ē inadeq̄ty composi-
 nē ē sola maā. Distuo: ē sola maā t̄q̄ in recto quāq̄ in obli-
 quo; no: ē sola maā in recto, et aliud eē in adeq̄ty in obliquo;
 coelo p̄p̄.

Itaque maā n̄n alit caat in eā compositi;
 nisi quatenus idēficat eū composito. Distuo: nisi qua-
 tenus idēficatur adeq̄ty eū composito; no supponit, qd ade-
 q̄ty idēficat eū composito praet̄ maā ē aliud, scilicet fra, et uno
 maā n̄n alit caat in eā compositi, nisi quatenus idēficat
 in adeq̄ty eū composito; subdistinguo: nisi quatenus idēficat
 in adeq̄ty s̄y adeq̄ty qd dicit hic conceptus idēficatur in ade-
 q̄ty eū composito; coelo: s̄y in adeq̄ty qd dicit hic conceptus idē-
 ficat in adeq̄ty eū composito; no.

Instas: n̄n alit idēficat maā eū composito, nisi quatenus idēficat se eū ipsa. No absolute p̄p̄:
 q̄a maā idēficat eū composito respiciens, connotans, et
 concomitans aliud eē in adeq̄ty, qd sub idēficat eū composi-
 to: ipsa vō se eū idēficatur, n̄ respiciens, nec connotans,
 et concomitans aliud qd sub idēficat se eū ipsa.

Adde qd xa doctiq laudati n̄ implicabit
 pars adeqta totius: unde est ablutē falsū illud euidens p̄mp̄-
 y: totū ē maior sua pte: qā pars adeqta est v̄i et p̄p̄e pars;
 n̄ est minor toto: qo totū n̄ est maior ipsa: qo totū n̄ est ma-
 ior sua pte. Pars em illa adeqta p̄a t̄ est pars totius: sicut caa
 inca adeqta est caa totius. Concedit etiq hanc p̄p̄e compositi ca-
 usat compositi; qā caa adeqta inca (si xa sc̄tas distinguit
 à composto) v̄ta ipsū in nullo modo distingueret à composto.
 Concedit etiq qd pars ē caa inca sui. Contra t̄i nos omnes v̄bat
 illas p̄p̄es negare p̄p̄e abussu t̄oꝝ.

Argues 3 pro eodē: compositi ē inca adeqte
 causati; qo à caa adeqta. No qā t̄i inferat: qo ab ea que potest
 dari illi ē adeqte. Ad hoc d̄ s̄o requirit̄ triplex caa inadeg-
 uata: sicut effectus causatus à duplici caa partiali ē unus unita-
 te compositionis physica, et caa n̄ ē una, d̄ multiplex compone phy-
 sica. Hoc clarū fit: si triplex ignis & triplex candela concun-
 gat applicari ad producendū alterū ignis.

Argumentū reuocantibus perit: totū ē ade-
 qte totalit̄ totū: qo à pte tota. Probat̄ totū inadegte supponit pte
 inadegte: qo totū adeqte supponit pte adeqte. Sicut igit̄ ex hoc an-
 tecedenti consequens n̄ inferat: Ita ex hoc antiq̄ qd ipse mot̄ q̄-
 ponit, scilicet compositi inadegte supponit caa incq inadegte. ex
 (inquā) consequens hoc n̄ inferat: qo compositi adeqte supponit
 caa incq adeqte. Quod etiq̄ est hac reuocantibus: compositi in-
 adegte supponit compone t̄s inadegte; qo compositi adeqte suppo-

ut componentis adequati. Quod implat: siquidem totum debet esse
 maius suo componentis; quia componens est pars compositi: et totum
 debet esse maius sua parte: quod est: id est quod sitat eam in ea, quae pars
 componens ut (causa malis, vel saltem ut subteritum fieri.) Vide-
 re est in ipse quibus folio si ergo concedatur causa in ea adequata
 in totum non est maius sua parte; quia pars equalis toto non est mi-
 or toto: ergo ad salvandum illud proprium: totum est maius sua parte
 debet negari causa in ea adequata compositi: sicut et pars in ea ade-
 quata compositi. Nil differunt inter se pars in ea compositi et causa
 in ea compositi: vel si concedatur causa in ea adequata compositi perit
 illud proprium adeo stabilitum.

Si tibi opponat hoc propositum: esse in adequatum supponit
 eam in adequatum illi nega propositum eius unitatis: quia maius est aliquid
 esse in adequatum; imo ad aliud esse in adequatum supponit; ut causa
 malis, vel saltem ut subteritum fieri.

Argumentum productum à contrariis fundat
 in hoc prologo: nemo datur quod non habet: ita argumentantur: tri-
 plex causa in adequata non est una causa adequata: ergo triplex causa in ea in ade-
 quata adaequatione non habet: atque quod non habet adaequatione non datur
 adaequatione: ergo triplex causa in ea in adequata requirit probare suo
 finali effectui adaequatione.

Nota quod triplex causa habet adaequatione compositi:
 et non datur composito; et sic ipsi compositi adequati. Nota etiam quod
 hic trinus sufficiens potest includere, exprimere quae quid positivum,
 et quid negativum. Quod positivum (loquamur de causa in ea) qua-

tenus veri caat: et in hoc su vi è qd omnes distributive caat
vel causent, et ss sufficientes ly posioy. Quid negaty quatenus
excludunt aliud à causando, vel quatenus dicunt negatione al-
terius caa requisite ad causandy; et in hoc su n ss suffien-
tes.

Nota etiq omnis distributive è caa, idq è ac quæbet
caa. Dicere ad quod ppet quilibet n dat alia, è falsy. Ob-
icies: ppet quilibet omne n dat quilibet: go. Respondeo
tales tres è implicantes nq pca ly omne colligit, et pca ly
quæbet distribuit: Unde ex pte illius tri vidit indicare co-
lectione, et pluralitate, et alia pte qd intus prosequit. asserit
frangit eius us intellectiva, et volente revocat, ad quæhen-
dendy n collectione; Unitate; n pluralitate; et singularitate.

Omne ho è unus; et plus et plus ss hoc: go plus
et plus è unus. Omne caa inca è caa composita; et maã fia et
unio ss caa inca composita: go maã fia et unio unio è caa inca
composita.

Uno Verbo: Nemo dat qd aliquomodo n hæ; et
triplex caa inadeqta n dant è adeqta composita: go proloquy
n pcedit contrariis. Simplex caa inadeqta vel sumit collecti-
vè, vel diversivè, vel distributive. Si sumit collectivè n verificat
de illa triplici qd dat è composita; et in de illa verificat quod
sit ipsy composita: scilicet de illa triplici n verificat, qd sit
caa composita; et sit ipsy composita causaty: go proloquy n è

contra nos; q̄a solum loquimur de eo qd̄ dat.

Si uero h̄y triplex caa inadeq̄ta sumat di-
uise; qd̄ id̄ ē ac qualibet ex illis dat composito ē, qd̄ ipsa
ē: scilicet dat essq̄ inadeq̄ta, et hoc ut praestet illa triplex
caa fr̄m se praefeat.

Ita hoc acty uo dicendq̄: nemo dat qd̄ n̄
h̄t; uo: triplex caa inadeq̄ta n̄ h̄t adequatione: qo. Dis-
tinguo me: triplex caa inca inadeq̄ta diuise sumpta n̄ h̄t
adequatione; uo: triplex caa inca inadeq̄ta collective sumpta
n̄ h̄t adequatione subdistuo: n̄ h̄t adequatione pp̄q̄ compositi;
no me: n̄ h̄t adequatione pp̄q̄ cae; no supposity.

Si opponatur hoc p̄po uel alia silis: essa adeq̄-
ta h̄ris ē al et rationale. Distuo p̄p̄: essa adeq̄ta h̄ris ē
al et rationale collective sumpta no p̄p̄: diuise sumpta sub-
distuo tu cae; no supposity: tu causati: uo p̄p̄.

Ita fra et unio s̄s essa adeq̄ta compositi:
p̄o collective: Probat: defio adeq̄ta h̄ris s̄o explat maḡ fra
et unione; defio adeq̄ta explat totq̄ essq̄ uo: qo ma fra et
unio ē tota essa h̄ris. Distinguitur p̄p̄ hoc et silis arguty
illa p̄po: ma fra et unio diuise sumpta s̄s essa adeq̄ta
compositi; no: collective subdistuo: essa adeq̄ta compositi;
id ē essa adeq̄ta composita: uo: ē uo: id ē caa adeq̄ta
compositi; no. Unde ad illq̄ p̄p̄ ut sic: explicatio maone uel
maone uelanz uo: Id̄ dicendy ē ad h̄nc al et rationale collec-
tue explicō ē essa adeq̄ta h̄ris, id ē, ē adeq̄tus h̄o; uo: ē

adeq̄ty construy hois; no. Idē defio recta explat totq̄ rei
essq̄, id ē, totq̄ rei; cōdo: essq̄ adeq̄tē construy rei no.

Nota quod defio hois n̄ explat essq̄ ade-
q̄ty hois; & ipsy hois: dicit m̄ ē defio hois, n̄ vō ē defio
essq̄ hois; atq̄ explat id quibz ē defio: q̄o explat hois: n̄
vō ipsius essq̄ in adeq̄ty. Defio igit̄ ē modus sciendi expla-
tus totius et solius rei. Sic aut̄ dicit qd̄ defio hois ē al-
rationale, ita aut̄ dicit qd̄ ho defio p̄ea al et rationale.

Opōnunt hanc p̄p̄ n̄ ē assignale aliquid ā quibz
composito pōt̄ provenire denotaōne in cā adeq̄tē causati. Dis-
tuo p̄p̄: n̄ ē assignale aliquid ā quo pōt̄ provenire composito
denotaōne in cā adeq̄tē causati; adequaōne cae: cōdo: n̄ ē assign-
nale aliquid ā quo pōt̄ provenire composito denotaōne in cā
adeq̄tē causati; adequaōne compositi; no suppositi, qd̄ prove-
niat.

Non ē assignale aliquid ā quo pōt̄ provenire composi-
to ē adeq̄ty. Explico p̄p̄: n̄ ē assignale aliquid ā quo pōt̄
provenire composito ē adeq̄ty, nequē assignale aliquid qd̄
sit adeq̄ty compositi; no: n̄ ē assignale v̄a; Si assignale ali-
quid qd̄ sit adeq̄ty compositi; cōdo.

Dicere compositi adeq̄ty ab aliquo prove-
nire, ē signifiu dictione, int̄ p̄p̄ a quo, et ipsy composi-
ty provenit; hoc ad̄ immedate contra rāone ā nobis allega-
ty, quā probavimus compositi ē adeq̄ty t̄y adequaōne com-
positi, n̄ vō adequaōne cae. Quod ad̄ ty provenit dictione

designat propriam in a propriam patet: quia verby procedo
 idem sicut ac verby procedo; Verby procedo dicitur dicitur
 propriam in, ut ipsy procedens ut patet ex illis verbis in qui-
 bus significatur dicitur Spiritus Sancti in illis publicis, qui
 a Deo filio que procedunt.

Paulo aliter n. e. assignale ubi q. a quo po-
 sit provenire composto e. ad ept. e. assignale aliquid
 positi provenire ma. e. ad ept. completa; coctio n. e. assignale
 aliquid a quo n. e. requi. e. assignale aliquid a quo positi pro-
 venire ma. e. completa; no. q. a. f. a. substalis e. complemen-
 ty ma. e. et positi f. a. n. ma. intelligit q. f. a. aliquid com-
 plit.

Ceterum ad quae. vel completio composto n. e. que-
 q. f. a. ad ept. dicitur a composto: Unde composto ad ept. ut
 ad ept. n. e. aliquid n. dicitur ad ept. ab omnibus quibus coctio
 ut sumptis. De humanitate ut dicitur a contra gentes
 ap. ad ept. n. e. intelligit q. q. sit quae q. f. a. concurrens
 ex concurrens f. a. ad mag. quae n. sit alia ab utraque
 q. a. q. per arg. fiat ma. hoc aliquid actus, ut dicitur. U. de a. a.
 illa q. f. a. concurrens n. e. substalis, dicitur.

Et nota q. h. a. sit incompleta, ut in ad-
 ept. concurrens, e. in ad ept. et completa abstractivè; illa in-
 plita ut q. n. ut que. Sicut h. ab eo n. sit alia concurrens, e.
 in alba abstractivè, vel ut quo. Et ab hac f. a. provenit q. d. sit
 substalis, sit. Unde tanor dicitur e. ad illa q. n. assignale

aliquid n̄ inclusy in ipso composity; modo: inclusy in ipso com-
posito; no p̄p̄. Patet Distio.

Inque demique arguito qd̄ posuit in medio
Xp̄oforus. P̄t̄o assistentibus cibus patribus huius cole-
gii sic go in fra procedit. Composity ē adēq̄t̄e inc̄, et tota-
lit̄ causaty; go in caa inc̄ adēq̄t̄a et totali. Distio ans:
composity ē inc̄ adēq̄t̄e et totalit̄ causaty adēq̄t̄a et to-
talit̄e composity; modo ans: composity ē inc̄ adēq̄t̄e et tota-
lit̄ causaty adēq̄t̄a et totalit̄e cae; no ans.

Contra sic arguito: composity ē inc̄ adēq̄t̄e
et totalit̄ causaty adēq̄t̄a et totalit̄e cae; go in soluti-
o. Probo ans: inc̄ ē caa inc̄ inadēq̄t̄a composity, et sicut
fra: go utraque collectiva s̄ caa inc̄ adēq̄t̄a composity, et con-
sequent̄ composity ē inc̄ adēq̄t̄e, et totalit̄ causaty adēq̄t̄a
et totalit̄e cae. Probo coq: plus cae c̄ca inadēq̄t̄a conuinc-
to s̄ caa c̄ca adēq̄t̄a effectus; go plus cae inc̄ inadēq̄t̄a
collectiva sup̄ta s̄ caa inc̄ adēq̄t̄a composity. Probo coq: ideo
plus cae c̄ca inadēq̄t̄a conuinc̄to s̄ caa c̄ca adēq̄t̄a effec-
tus; q̄a ununt in raone causaty; et caa inc̄ inadēq̄t̄a un-
unt in raone causaty; go caa inc̄ inadēq̄t̄a collectiva
sup̄ta s̄ caa inc̄ adēq̄t̄a composity.

Distio mag: ideo plus cae c̄ca inadēq̄t̄a
conuinc̄to s̄ caa c̄ca adēq̄t̄a effectus; q̄a ununt in raone ca-
usaty ad constituen̄dy unq̄ cae c̄ca adēq̄t̄a effectus; modo
mag: ideo & q̄a ununt in raone causaty ad constituen̄dy

fecty; no maiore imo et supposito, scilicet qd constituent effecty. Distus estq; mi: Ples cae inca in adqto ununt in raone causary ad constituendy composity; cado mi; ununt in raone causary ad constituendy caq inq; adqto composity; no mi.

Contra sic argutoz: atqui ples cae inca in adqto ununt in raone causary ad constituendy unq; caq inq; adqto composity; go iud. solutio. proba. mi; subsystq; ples cae exca in adqto ununt in raone causary ad constituendy caq exca adqto effecty; go ples cae inca in adqto ununt in raone causary ad constituendy unq; caq inq; adqto composity. Solutio huius arti e in codice in quo scripta e haec questio potissima.

Nota qd n semper caa e nobilior effecty. Patet in caa mali, et formali, quae n e nobilior effecty, scilicet composito, cy caa finalis et malis sunt ptes, et toty e maius sua pte. Patet etq; in caa finali, si quis in se abstinat a vi bo ob vana glorig; habebit po caa finali vana glorig; quae n e nobilior effecty scilicet ieiunio, sive abstinentia.

Contra corruptibilitate cali siderii sic proposit in fra hoc arguty unus ex minoribus Discipulis, * Pater Mti Vincentii Soriano: sic go procedit. Si qd minus perfecty incorruptile e fortiori qd e magis perfecty incorruptile erit. Negat hac ppo quq; sic probat: si ho qui e minus robustus ieiunare poe, a fortiori ho qui e magis

robustus ieiunare potest: quod si ens quod est minus perfectus est incorruptibile; a fortiori ens quod est magis perfectus incorruptibile erit.

Disparitas videtur: nam potest ieiunare sumit a unibus corporibus: unde si homo qui debiles vires habet ieiunare potest, homo robustus a fortiori poterit ieiunare cum fortiores vires habet. Contra vero corruptibilitas, vel incorruptibilitas non procedit a perfectione vel imperfectione entis; habeo quod dicitur agens in illud potens agere. Res ista negamus fundari: nam magis haec ens minus perfectus sua malis, et tamen sua corruptibilis est, magis incorruptibilis est.

Instat: aut in; si sua malis non est magis perfecta: quod nulla est solutio. Probat autem: perfectio vel imperfectio entis sumit a dependentia, vel independentia quae habet; si sua malis dependet a sua: quod.

Dicitur magis: perfectio vel imperfectio sumit a dependentia, vel independentia si cetera sunt paria; modo magis: si non sunt paria non magis: est dicere si unus ens dependet ab alio, sed quae equalia in reliquis, ens dependens erit minus perfectus, si vero non, aliquando poterit esse minus perfectus, aliquando vero non.

Modo ad id negatur: magis haec ens, et sua malis dependet ab illa, in praecisa ratione dependentiae sua malis est minus perfecta magis haec; ceterum in aliquibus contrariis accidit: sua in dat le speculativum, et dicitur in vno composito, et ex istis dat ex magis: quod igitur a sua malis dependet magis haec: Insuper sua malis flo-

floris, & e radice pulcritudinis, Odoris, Coloris, et
 aliorum, quae accidentia non recipiunt tanquam in radice
 in materia. Insuper est causa argumentationis utraque
 utraque, et plura aliorum accidentium, quae quidem a materia sola non
 causantur, cum sit ens imperfectissimum, rusticum, et impo-
 litum. Contra et pro arguto haec sufficiant.

* Contra conclusionem in qua defenditur quod unio
 physica est simpliciter et constitutivum compositi physici sic obviant
 contrarium hoc arguto.

Id est pars totius, in quo totum dividit
 ea secundum metaphysicam capitulo 25; et totum non dividit in unionem:
 ergo unio non est pars compositi, sive ipsius constitutivum.

Interpretatur autoritas de divisione logica,
 id est de divisione physica. Contra sic arguitur: id est pars totius
 quod toto mentaliter diverso, mentaliter remanet; et toto men-
 taliter diverso non remanet mentaliter unio: ergo. Distinctio sic:
 id est pars totius quod remanet toto mentaliter diverso per abla-
 tionem mentalis compositi metaphysicae et logicae: quod remanet
 mentaliter per ablationem mentalis compositi physici: non.

Ita sic arguitur: id est pars totius quod rema-
 net postquam facta fuerit ablatio compositi metaphysicae et logicae
 totius; et facta tali ablatione: hoc est, ablata compositi
 metaphysica totius non remanet mentaliter unio: ergo unio non est
 pars nec constitutivum compositi physici. Probius mihi: com-
 positio metaphysica resoluta mentaliter, mentaliter non remanet

composity ut unity: nō remaneret toty ut divisy, et toty
 ut unity implat. Siā remaneret unio, remaneret com-
 posty ut unity; et alio capite sul remaneret ut divisy,
 cy tunc toty dividat: qd nequit remanere unio compo-
 sione metapha resoluta, sive ablata.

Ad artu infra not; nō in in maā res-
 pondet. Supposita qd responsione usque ad qz in-
 tantiqz nec destruendo me; et compoone metapha resoluta,
 sive ablata nō remanet mentalit unio ut conuncta et uni-
 ta; cōdo: nō remanet mentalit unio ut divisā; nō. Cōdo
 igit, qd compoone illa resoluta toty ut unity nō remanet;
 et nego; qd si remaneret mentaliter unio compoosty unity
 remaneret; qd tunc unio remaneret ut nō unita, et ut loqz
 divisā. Requiebat qd, qd unio remaneret ut unita, ut
 compoosty tunc ut unity remaneret.

In maā ita responsio arguti ē: Ita
 bus patet dat duplex definitio, et definitio physca, et meta-
 pha rei definitio. Ita enī duplex sibi modo dat divisio;
 utraqz a va definitio et divisio ē. Definitio physca ē
 illa, quæ explat essq rei physcæ per mody totius; alia
 ē quæ essq rei metaphæ explat. Unde divisio rei phys-
 ca ē illa quæ essq rei physcæ per partiy mody, et per
 mody distribuoris explicat. Divisio qd metapha ē illa
 quæ essq rei metaphæ per mody distribuoris et phy
 explicat; cy ē contrariū definitio tq physca, quæ meta

phyca, essq; explant per modū compositionis et totius.

Itaque divisio petit destruere compositionē
definis. Siquidem divisio logica phyca nominata destruit
compos, quā fecit definitio logica phyca nuncupata: hoc ad
destructio, cū nō sit destructio phyca, nō destruit compo-
sitionē phyca, et compositionē logicā, quā fecit definitio logica phy-
ca nuncupata: sicut dicitur de metaphis definitione, et di-
visione. Unde definitio phyca explat essq; rei phyca per mo-
dū totius, et sic componit metaphis, et logicē totū. Divisio
ad phyca destruit mentalitē compositionē metaphis et logicā,
quā fecit definitio phyca, et sic dividit mentalitē compositionē.

Quae igitur remaneant mentalitē, tunc menta-
litē divisio, hoc ē, ablata mentalitē compositionē metaphis, quā
fecit definitio phyca, ablata (inquit) per logicā divisionē illā
compositionē, quā fecit definitio logica phyca nuncupata, erunt
constituta phyca rei composita, sive totius.

Quod ad ablata illa compositionē remaneat
mentalitē unio, probat ex eo quod: id remanet mentalitē fac-
ta divisione, quod actualitē intelligit in ipsa met divisione.
Et in hac remanet mentalitē unio: nō ut unius ma-
g; cū sit, intelligit in (sicut ubique partes) à ceteris divisa;
igitur unio ē constituta phyca totius. Minor probat: quia divi-
sio debet explare omne id quod sit de essa rei per modū
phyca inter se separatarū; et unio ē de essa compositi phyca:
igitur divisio debet attingere unionē ut mentalitē divisio à cete-

nis p[ar]tibus; q[uo]d h[ic] unio n[on] remaneat ut unum, debet manere
 diversa (sicut manent ceterae p[ar]tes) à ceteris p[ar]tibus.

Minor probat ex Do[ct]o[ri]na 3a p[ar]te qu[est]o[ri]o ar[ti]c[ul]o.
 A ubi demonstrat à falsu[m] unio[n]e n[on] e[ss]e de essa composi-
 ti humari. Videant[ur] codices in lib[ro] p[ri]mo d[ic]t[is] cap[itu]l[is]
 sectione 3a: ubi afferunt uba falsa Di[ct]i. Haec q[uo]q[ue]
 s[un]t verba expressa In Tho[ma]: Magister sensar[um] posuit
 q[uo]d Xp[istu]s in triduo mortis fuerit homo, alia raone
 q[uam] credidit, q[uo]d uno a[n]i[m]a et carnis n[on] est de raone ho-
 minis, q[uo]d patet e[ss]e falsu[m]. Videant[ur] codices supra cita-
 to loco.

Majora d[icit] probat: n[on]q[ue] definitio debet ex-
 plere totu[m] id q[uo]d explicat divisio; divisio explicat
 omne[m] esse[m] rei; q[uo]d a definitio explere debet omne[m] esse[m]
 rei. Majora huius discursus e[st] certa: n[on]q[ue] definitio, et
 divisio n[on] s[un]t diversi modi sciendi apud p[ar]tes, ut Perna-
 do. At h[ic] ut sit definitio et divisio e[st] diversus mo-
 dus sciendi, d[icit]ur h[ic] s[ed] stat ex p[ar]te actus sive in
 modo, que[re] h[ic] definitio tendit in ob[ject]u[m]; qui[us] modus di-
 versus e[st]: n[on]q[ue] definitio tendit in ob[ject]u[m] modo compositio, et
 ut in componere ob[ject]u[m], et divisio tendit in ob[ject]u[m] modo
 resolutivo sive divisione; n[on]q[ue] dicit[ur] divisio dividere,
 et resolvere ob[ject]u[m]. Minor id eti[am] e[st] certa: n[on]q[ue] definitio de-
 fit per e[ss]e[m] modu[m] sciendi explicat[ur] totu[m], et solius esse[m]
 rei; ergo.

Probat in illa esse propria in corpore
 nalis esse illa, quae emanant toto mentali diuerso, non
 esse illa, quae emanant toto physico, sive realiter diuerso: neque
 inferuntur ex ipsa met. auctoritate, quae contrarium suum arguitur
 confirmant. Siquidem citant Str. Aug. & phys. quae ubi
 ait: Ita in qua res soluitur definitio alicuius rei sicut componen-
 tia est illi. Atque definitio rei requiritur physica diuersi: ergo logica

Nota constructiva metaphysica rei esse illa in
 qua res soluitur definitio logica rei, metaphysica nuncupata
 haec al. rationale. Et physica esse illa, quae remaneant resolu-
 ta logica compositione metaphysica quae fecit definitio logica physice
 nuncupata. Nota doctrina data continet in hac responsi-
 one quae meus Magister in aula dedit praedicto art.

Et obus patet, Logicus dicit mente
 unire, atque mente diuidere obta. Ita unitur cum unio actu
 ita confusè eadem attingit, ut non possit ea discernere co-
 gitatu: Quia a se est absque discrimine ac si esset unum.
 Non cognit hoc, quoniam discriminat Primum à Secundum, aut alium indi-
 uiduum ab aliis indiuiduis: talis igitur cognitio dicitur addu-
 nare horum indiuidua, et representare ea sub una ratione co.

At apprehendit hoc non percipiens da-
 re corpus, et arg. nec unione int. Haec cognitio addunat
 eas partes, quoniam distincte cogitatur altera ab alia. Unde
 quod logicus eiusmodi cognitio habet, attingit obta componente
 cogit, et addunante, et talis cognitio est logica compo.

ptes in totius per modum unius attingit. Aufert go com-
 ppo loga à mente logi per cognoscere separant, et clare cognos-
 centur res ut distas.

Cognitio proprie separans, est cognitio distinctiva-
 ens: go est cognitio diversiva: go diversio loga. Inde toto
 mentalit' diversio logi, n̄ una nec mentalit' pars compo-
 siti ut composita loge; s̄ ut loge diversa. Id est n̄ ut attac-
 ta per compositione logg; s̄ ut actata per diversione logg.
 Unde diversio dicitur oportune conceptus manifestans
 esse obiecti per partes.

Patet amplius haec doctrina et probatur sul-
 defione est modus secundum disty à diversione, quod ex aliis
 notat Patet Vitado: si in definitio al' dicitur proprium sen-
 tendi, si vero illud dicitur, dicitur al' dividit in rationale et
 irrationale: unde potest per defitione explari per modum un-
 us (quoniam separat videlicet unum al' ab alio animali) et per
 diversione per modum multiplicis (apparendo videlicet
 unum al' ab alio separatum.) Aliud: defio illa coniungit lo-
 ge rationale, et irrationale, in conceptu sensu: diversio vero
 illa eadem separat. n̄ phycè, s̄ logè. Hucusque Magis-
 ter harrmus.

*

Argues 2 argoto potissimo: La Dy
 Arg A contra gentiles cap 8 et 9: nullus proprius est salus
 que s̄ in hoc per modum cedit in nihil; s̄ per modum
 cedit in nihil uno inter corpus, et ante hoc: go uno

n̄ ē p̄p̄riū cessale hōis. Cedo maiorem, et no-
m̄ et cog. Hoc arguty si aliquid probaret, probaret
etq̄ fiḡ malū n̄ ē p̄p̄riū cessale equi. N̄ q̄ā aīa equi-
na deficiente unione dō perit, et in nihily n̄ reuert̄
t̄, v̄o illud celebre axioma in nihily n̄ reuert̄t̄.

Revert̄t̄ fiḡ malū n̄ cedere in nihily
per mortē equi; q̄ā annihilatio in stricto rigore ē q̄dō
deficit res, et oīa ut huiusmodi deficiunt; cy aīa
deficit sua equina, eius subty scilicet maa n̄ deficiat:
inde ē qd̄ n̄ annihilari, et corrumpi dicit fiḡ equi,
sicut dicendū ē de unione; subty ipsius in quo unio
recipit, n̄ deficit.

Annihilatio igit̄ ē destructio rei tendens
in purū nihily; et hoc n̄ dat̄ in rety naa: ubi dat̄
maior destructio (in quib; rei, quib; in pane hucaris-
tico. maa panis destruit̄ ibi, ibi destruit̄ sua,
et unio: et nihilominus n̄ vocat̄ illa destructio
annihilatio, et corruptio panis, et conversio illius
in X̄pti pus: q̄ā illa destructio n̄ tendit in pu-
rū nil, et destruit̄ substantia panis, ut po-
nat̄ substantia corpis X̄pti. Sic in nro casu
destruit̄ hō destructo, et corrupta unione; et
corruptio unionis n̄ tendit in purū nil, cy maa perdens
hanc unionē et arg, acquirit̄ aliq̄ unionē, et aliq̄ fig, vel
cadaverūq, vel vermes fiḡ aut fiḡ pulberis, et terrae

ra illud in pulberg uenturis.

Ad confirmandq; q; intelligentiq; quod dedi-
mus s; fias celestes in ra mundi conditione fuisse
* eductas philosophi, et creatas in su scriptura; s; a
actione à solo Deo proveniente. Quid patet ex illis
Vbis Isaia 44: ego su Dominus extendens coelos
solus, stabilis terraq;, et nullus mecy. Dicit ma
potius concreata: n; q; ead; actione a fra producta
fuerit; q; q; sul tempore producta fuit cy fra. Sic
dicit gra concreata cy Angelis et ipsi Thoma afir-
mant, q; q; per eductionem, Angelos vò per creationem pro-
ductos fuisse. Sicut Antoninus 3 pte tit 18 cap 10
sub compendio Theologiae Di. the. Nota qd in credo
dicit creatore caeli et terre uisibilij oij et inuisibilij
cy in n; oia uisibilia creata fuerint.

* Ex Uiso Gracia Carmelitano: si fias
malis postulant educi ab agente creato ex maa dispo-
sita et successiue alterata, n; postulant educi ab inre-
ato agente ex maa disposita, et successiue alterata. No
supposity, qd fias malis exigant educi ex maa, et successi-
ue alterata ab agente nali creato.

* Nota supra illud è è pp operari: mag
è pp recipere: q; unaquaque res è pp id, qd conti-
net in poa; maa vò continet in poa in recipere. Ad
hominis nec ufert, qd n; componat, nisi qd o s; unita: q; a
Disputaone 36 metaphisecone III.

etq; tunc singula componunt, et n̄ aggregaty seu colec-
tio eary.

Argues atq; maã la ita caat composty, ut
n̄ sit caa sui fia aut unonis; go. Retorqueo: albedo
n̄ ita caat composty alby ut n̄ sit caa nec pars sui, nec
subti, nec unonis; go e alcurus disti. Distio ans:
ut n̄ sit caa sui, nec fia, nec unonis, & composty, seu
collectionis hary tiry phy; codo: nec composty, no.
Itaque cy maã n̄ est per iditaty sug entitaty maã fia
aut unonis; & collectioni inde e qd n̄ sit pars nisi
collectionis cui per iditaty sug entitaty dat; & collectio
n̄ e dista apud & cotas; go.

Instant: go in collectione caabit se ip-
sq. Nota qd si per ly caabit intelligat dabit se ipsaq;
collectioni subiecti; v; e; si vò denotat dare se ipsq; sibi
ipsi; falsy e. Instant 2: go maã caabit mag; fia et uni-
on. Distio consequens collectivè sumptas, sive colec-
tionis eary; codo: distributivè sumptas subiectivo: in
actu; codo: in actu 2; no.

Instant 3: qã due Chymere distri-
vive sumpte n̄ caabiles a Deo, D n̄ pot; caare colec-
tionis eary; go si maã la n̄ caat mag; fia et unione distri-
buvive sumptas n̄ caabit illas collectivè. Dispartas e;
qd chymere distriuvive n̄ s̄s capaces ut caent a Deo, at
maã fia, et unio distriuvive sumpte s̄s capaces ad hoc ut

mae. Illas aut collectivè, sive collectione eary.

*

Probat qd caa inca debet distri à caato.
 Sexto cossing Theology et fory sy ois caa actualis parti
 cipans vq raone caa distriitur in à suo effectu. Constat
 hæc ppo maior ex Docte Examio videndo disputaone N
 metafie sectione la ubi essq caa ex comuni oiy Doctory
 sensa ita explat: Est pmpy per se influens e in ali
 ud. Modo sic atqia caa inca ex conceptu talis participat
 vq et ppiq raone cae: go debet in distri à caato. Minor
 constat ex eo qd conceptus cae sit univocus in caa inca
 et ecce ut fca coris sententia.

Sy etiã qd fies l physicoy cop3 textus
 int caas illg enumeravit dicens: Vno utaque modo caa
dicat id ex quo quipq fiat eo pacto, ut insit encaq mal
inca) ut statua... Et quicq ut maæ (inferius multo aut)
 argentu que patere, et horu genera. Alio vò modo fra, at
 que exemplar. (en caq final, et exemplar) Hoc aut sit
 fra) e raõ quidditatis, et huius genera. Præterea id
 unde sy pmpy e mutacone aut quietis qualis e caa, is
 qui consubstiat (en caq inferius) et Patet filii (en efficien
 +
 ficien
 125
) atque do qd efficit eius qd efficit, et qd mutat eius
 qd mutat. Insupet ut finis (en caq finale) hic ad e id
 cuius gratia cetera fiunt, sicut de ambulandi sandas.
 cui in deambulat? in interroganti, quo valeat remus, at
 que si hoc pacto dixerimus reddisse eaq adbitamur:

et quaecumque alio movente int ipso, et sing sunt, ut
 ut Medici sanitatis mater, aut purgatio &c... est qui
 de ut maai; s; proterea que sibi s; mutuo cae ut cetera
 cy bone valetudinis, et haec ex icicu, at n eode modo; d
 haec ut finis (sive ut caa finalis) illud a ut paupry mo
 tas, (sive ut caa efficiens)... Unversa a nunc dicta
 cae in quatuor genera manifestissima cadunt (prose
 quid dicitur) elementa nqque silabary materies conficien
 dory opary arte (en caa materiale) ignis et alia compository
 partes totius (en caas incas) supponis demique conclu
 siones ut id ex quo fit aliquid cae s; (id e incas) Atq
 hory quodq s; ut subty veluti ptes (scilicet mag) que
 d; ut quidditas, toty, compositio, atque fra. (en sig quid
 ditaty denominat): qd a nomine sue intelligat sig rale
 N n v d sig totius, quq volunt Scoti constat ex ea quod
 fra scotica n causet, hanc a sig in genere cae inca ponat,
 et colocat) quodq a ut finis (concludat fue; go fue int
 caas vas numerant incq.

Argues atq si n daret caa inca adeqta
 nil e assignabile a quo composito proveniret e adeqty:
 hoc implat: go. Probo maari: n maai, qd haec n dat ade
 quom; n uno, neque fra; go nil &c. Probo ane qd ultri
 mg pte, et subit qd reliquas ptes: inadqty nequit dore

vel prestare adequatione; *Spia, ma, et unio diversive*
sumpta s's quid in adequaty: go neque ma & a.

Ita ad acty rugando maoy et probaone eius
 qd ultimq pty: supposita in ma, eo ipso qd fia adveniat
 dat composy: nq eo ipso qd ma completa e dat composy;
 et posita fia dat ma completa: go. pro modo stat. Duz
 has qui cap. 1 de ente et esca ad pta fig in qua e actus
 ma ma sicut in actu (completo) et hoc aliquid: et hoc
 aliquid xa Dythg e quid completg; et consequent com-
 posy: go.

Ita ad probaone, qd h fia n adqta conere-
 tive, sive ut qd, et in abstractivè, sive ut quo: sicut h
 albedo n s alba concutivè, sive ut quod, e in abstractivè
 alba, sive ut quo, et posita pte ma, et albedine per
 unione advenienty ponit aby. xa Scotista, cy compos
 ty aby e accidentale, et in quo dat minime distio qua
 propugnat n dan in substali composito cy dig xa Dythg
 et contra gentes cap 64 ad by de humanitate n e intelli-
 gendy qd sit & vide f 333 et f 11. Composy adequaty et
 adequaty n distat a colleione ocy pty quasi ne si fia qua-
 dy dista et ab utraque pte absoluta unio.

Unde ad illg pte dico n e assignabile aliquid a
 quo composito & n inclusy in composito; codo: in dusy; no.

Patet distio: nq. fra è inclusa in composto.

Instas: composty è adeqty à suis caris incis;
 V. cae ince si sint inadegta n. hent adequaong: q. illg. daret
 n. possunt. Cosa maon de caris incis inadegtis distributivè
 sumptis; distuo mion; V. cae ince inadegta n. hent ade-
 quaong cae; codo: V. cae ince inadegta n. hent adequaong
 composty; subdistinguo; V. cae ince inadegta collectivè
 sumpta n. hent adequaong p. p. q. composty; no: sic n.
 s. composty adeqty: distributivè sumpta; subdistuo:
 n. hent adequaong ut quo; no: ut quod; codo: patet
 ex dictis. Paritas totius accidentalis n. absit.

Argues atq. que idtificant cy uno
 Bo. s. id. inter se. Distuo: que inadegte idfiant
 cy uno B. & C. codo; que inadegte B. no. proloqui-
 y. Rao è, q. si B. n. è adegte A. n. aliquid sui
 pot. è B., et per consequens A. n. erit B. nec B.
 A., q. A. n. è toty q. d. è illud B. y C., et B. n. è totalit.
 toty C. Hinc nota hanc soluong: que idtificant cy
 uno Bo. indivisibili n. s. id. int. se; codo: que idtifi-
 cant cy uno Bo. divisibili n. et composto; no. Rao è;
 quia que idtificant cy uno Bo. indivisibili idtificant
 adegte cy illo: nq. B. y indivisibile n. het ptes. v. curus s.
 hoc, et n. curus hoc ipsy n. snt.

Inferunt Contrarii: go qua distinguunt
 et int se n poss idetifari cy uno B. Distuo: qua dis-
 tingunt et n poss idetifari ad epte cy no B; codo: inade-
 quate; sub distuo: n poss idetifari inadepte cy uno B compo-
 sitionis; no: non poss inadepte cy uno B indivisibili;
 codo. Subsumunt Contrarii; et ptes componentes dis-
 tingunt int se; codo: go requerunt idetifari cy uno B.
 Distuo consequens: requerunt ad epte idetifari cy uno B.
 ad epte sumpto; codo: requerunt inadequate cy uno B ideti-
 fari; no. Atque collectio pty n componit: go ncl in nos

Instas: ptes sul sumpta ss idetifari cy toto
 hoc e ipso toto; go ut sic n distunt et inter se. Si
 int se intelligat int quolibet, et alig pty; negat coa:
 si ly int se cadat supra collectione certy e qd int se n
 n distingunt. Si ly int se distribuit, et serungit unq
 pty ab alia, et collectio colligit; unde illi tu ss contrationi

Nota Dy Tho in 3y dist. Va qd Carl B in
 corpore dicent: oportere dicere in xpto Domino n sd
 fuisse corpus et aq, et atq fig totius ex concunione aia
 ad corpus, resultans, qua vocat humanitas. intelligen-
 dy e quod humanitas, sive hoc resultat ex corpore et aia,
 unitas n uduplicari, et specificari, et per hoc intelligi

in Xpto Domino fuisse unione aia ad corpus ut in re-
 liquis homibus. Constat ex eodē arto in resolutione
 ad 3 questurunculg. Sciendū ē (ait Dns Thas)
 qd quidā posuerunt Deū assumpsisse aig et corpus
 n̄ ita qd ex eorū conjunctione aliqua humanitas re-
 sultaret: N̄ hęc opinio sicut veritate humanitatis to-
 lit, et dignitate corporis Xpti: n̄ in Xptus visus ho potuit
 ē, nec corpus eius verē unū nisi anima corpori uni-
 ta fuisset, ut fra eius, ita quod ex eis unū quod fi-
 ceret. constat ex 4 contra gentes.

Argues etiā: apud nos caa inca di-
 vidit in materialē, fiatē, et modalē: go dat ali-
 quis conceptus qui dividat in hoc membra; N̄
 talis conceptus erit caa inca adēpta: go hęc dat.
 Retorqueo: pars compositi dividit in mag, fig,
 et unione: go dat aliquis conceptus ptis ade-
 quatus. Respondeo, qd conceptus cae inca in ade-
 quato precisus precisus ab his tribus, ē qui di-
 vidit sicut in retorcione patet.

Nota qd sicut falsy ē hoc: omnis na ē
 unus; Petrus et paulus s̄ hoēs: go petrus et paulus s̄
 unus. Ita falsy ē: ois caa inca ē caa compositi;

Si ma, fia, et unio ss caa inca: go ss caa composti?
 Rao e; qd in maiori sumit caa pro eo qd caat:
 ma a fia et unio collectivè n caant, d ss ip sy ca-
 usaty.

Obices etq pcat omng. quolibet, n dat
 quolibet. implat in tres ppo: nq per ly omng colli-
 gunt, et per ly quolibet distribuitur. Quolibet a caat,
 id e, ac ma caat, fia caat, unio caat, n vò ma, fia,
 et unio caant.

Argues etq: ma e caa inca composti
 quod constituit; n constituit composty inadegty
 quatenus composty inadegty et fia, aut unio: go
 constituit composty inadegty, quatenus e ma: go
 e caa inca sui ipstus.

Distus maorg: ma e caa inca
 ea qd inadegte constituit; codo: qd adegte constituit;
 no supposity quod adegte constituat. Distus mg; d
 n constituit composty inadegty, d adegty; codo: neque
 adegty; no mg, et cog utiqque. Itaque ma constituit
 inadegte composty adegty n quatenus hoc, vel illud, d
 illi pibendo sug entitat. Hinc nota qd composty ina-
 degty in quocq que ponat conotat, et respicit aliud eel

inadeq[ua]ly: sicut quæbet pars in quocumque ponat
respicit et consistat aliq[ua] comp[ar]at[io] essentialiter; q[ui]a cu[m]
totu[m] constituat n[on] inadeq[ua]ly, Inadeq[ua]te ad equi-
tate[m].

Quod moa[do] s[ed] ca[us]a inca[us]a suu[m] e[st] ab[so]lute
falsu[m] et in contraria sensa ut uide[re] e[st] in Vi-
nas, y. Sane Derrado sic arguentes pro sua
sensa, et in fauore[m] circa hoc punctu[m]: si n[on] daretu[r]
ca[us]a inca[us]a adq[ua]ta comp[os]ite neutra ex ptib[us] e[st]
ca[us]a, n[on] moa[do], n[on] fra[ctio], n[on] unio, q[ui]a moa[do] et sicut fra[ctio]
et unio, n[on] e[st] ca[us]a suu[m], nec fra[ctio, nec unio[n]is: q[ui]o.

Argues pro Scotis: p[ar]tes a p[ar]te rei, et
ante operacione[m] inhius caant totu[m]: q[ui]o a p[ar]te rei s[ed] ca[us]a
totu[m]; n[on] distiuncta, aut diuisa: q[ui]o ut collecta
Responde[re] ergo negando moa[do] si de u[er]a ca[us]a reali
loquat[ur]: n[on] p[ar]tes a p[ar]te rei n[on] s[ed] ca[us]a u[er]a et reales totu[m],
neque a p[ar]te rei caant ab[so]lute inca[us]a totu[m]: quod n[on] ca[us]a
inca[us]a id[em] e[st] ac constitutiu[m]; n[on] a p[ar]te rei ante operacione[m]
inhius inhius n[on] dat u[er]y consti[ru]y, nec aliquod q[ui]d u[er]y
constituat a p[ar]te rei aliquoq[ue] u[er]y; S[ed] y fundat[ur] u[er]y: q[ui]o.
ca[us]a inca[us]a xa n[on]a p[ro]p[ri]a n[on] dat u[er]y a p[ar]te rei; S[ed] y
fundat[ur].

Id[em] uideo q[ui]d dicere poss[et] Scotus, cons-
truy metaphy[si]c u[er]y n[on] dant a p[ar]te rei; bene t[ame]n constitu-
truy p[ar]y cy. Sed hoc responsio aduc[er]e pot[est] instrui:

n minus in e de raone totius phyca constitutoy phyca,
 quig de raone totius metaphi constitutoy metaphy; ideo
 n dat a pte rei constitutoy metaphy; qd constitutoy meta-
 phy e de essa totius metaphi, et idetificat cy illo; hoc
 ipso inuenit in constitutoy phyco: go sicut unus n
 datur a pte rei, ita sicut alter.

Cognosco tn mltz nostitates poe res-
 pondere constitutoy metaphy ideo n dan a pte rei; qd
 constitutoy metaphy a pte rei n so idetificat cy toto metapho
 et cy constitutoy altero; at n id accidit in constitutoy phy-
 sico: siquide hoc a reliquis distat si, so que phyca
 inadegte idetificat cy toto, toty q phyca ee composita
 phyca entate, constitutoy vd metaphy ee irindivibile
 in partes, hac solutoe ommissa dico, et respondeo
 ad acty distuendo minoz; sicut disjuncte loq; sicut
 ut trantes disjuncty loq; Allego: sicut disjuncte phy-
 ca, codo: distuo consequens; go collecte loq; sicut ut
 trantes acty cognente omnes ptes in recto; no cog.
 go collecte phyca; subdistuo: go collecte phyca, cy co-
 llecte sumpto specificare, so que denotante unione ee
 requisitay ad hoc ut ma caet; codo: denotante unione
 caare; subdistuo: denotante unione caare; ita ut qd d
 de ulquis pibus verifat caare, verifat deq de unione
 veniente in recto; no cog: ita ut verifat de unione ve-
 niente in obliquo; codo cog.

Ideo ma^o caat, melius q^odo enunciat
 de ma^o caare compositu per hanc pp^o: ma^o caat co-
 postu, tunc sola ma^o venit in recto, reliqua v^o
 ptes veniunt in obliquo: eo q^o requiratur concomi-
 tantia reliquar^u p^oty; n^o v^o eo q^o requirat^{ur} quod
 reliqua ptes atq^{ue} in recto caent, suo quod q^odo ve-
 rifat, aut enunciat de ma^o caare, debere atq^{ue} veri-
 fari de reliquis p^otibus in recto subvenientibus
 cy ma^o.

Veru quid^o e^o: q^o ante operacione in-
 illis omnes caent, hoc e^o, q^o verificetur de ma^o ca-
 are, de fra caare, et de unione caare, et q^o q^odo
 ma^o caat, caat et fra, et unio atq^{ue} caat, ceteru fal-
 sy e^o, q^o coniunctu, s^ot tres illas coniunctas caare
 aliquid disty ab ipsis; illa caant, q^odo? d^ousq^{ue}
 loge, seu p^out considerate hoc modo: ma^o caat, fra
 caat, unio caat, n^o collectim loge, seu considerate
 hoc modo: ma^o fra et unio collectivè sumpta ca-
 ant aliquid à se ipsis disty.

Circa hoc Linnius Doctor q^odo loquen-
 do de hoc docet singulas à pte rei caare, et n^o con-
 iunctu, seu aggregat^u eary: sic in sumpta, s^ot ipsy
 toty, et ut sic sumpta n^o sumunt ut ptes; ut to-
 ty, n^o ut cae, et ut caaty, n^o ut constitutiva, et ut

constituty, n̄ denique ut componentes, Sicut compos.
ty.

Si a Doctori Caamio obicitur: sū sunt
unita, quomodo singula s̄s? Rebit ēē singulas: au-
di eius uba: nec refert qd̄ caent, nisi qd̄o s̄s unita,
q̄a etiā tunc singula s̄s, singula que componunt, et n̄
collectio, seu agregaty eary componit. Et ratio ē; q̄a qd̄
maa unita sit fia n̄ tollit maḡ ēē maḡ. q̄o n̄ tollit
qd̄ s̄ singula in illary. partiy sit fia et uniois. Hinc
notabis semper etiā ab adversariis ad conceptus inte-
llectuales deveniendy.

Retorqueo insuper contra ipsos
adversarios: maa fia et unio n̄ s̄s in actu l̄ ptes nisi
conuncta physc̄: q̄o ut sic collecta s̄s pars adepta:
nq̄ ut sic collecta vi s̄s ptes, et p̄ut ipsas nulla alia
dat pars compositi: q̄o s̄s pars adepta: q̄o dat pars
adepta: qd̄ sint pars probat: quā ut sic distinguat
ā toto: q̄o s̄s ptes.

Tota doctria confiat: ex doctria ad-
versariory doctriy toty alby n̄ distat ā suis pti-
bus sul sumptis: sicut in maa ē constituty totius subs-
talis, va que caa inca illius, cetery n̄ efficiens; ita sili-
ter subty et accidens s̄s constitua, caa que inca totius al-
bi; qd̄ si negat ab S̄otistis, interroga: dat aliquid
qd̄ ad essq̄ totius albi n̄ pertineat? certi aliquid debet
dari: toty in alby h̄t sup̄ essq̄ n̄ distat ab essa totory ali-

ory; bene; hoc que quid e? certe n. aliud, nisi subty 415
et albedo. Optime sic arguor: hoc qd ad essq totius
albi pertinet e constituy, seu pars totius albi.
utique rebunt: go dat & a.

Modo sic: sicut fra substalis e caa
inca totius substalis, hoc e, pars et constituy, ita
albedo e caa inca, et pars, seu constituy totius
accidentalis albi. Modo sic albedo, et subty a
pte rei caant inca toty alby; n. disuncta aut
separata: go ut phyca collecta: go ut sic caant toty
alby: go ss dista a toto albo.

Si reddant de paritate de toto hoc, rebo
nullq e; nequecyq disparitas n. tollet qd ty caent
composty alby eius ptes n. ut diuisa, et ut collecta,
hoc e, unita: go ex hac proza raone n. probat distio
totius essalis, vel si probat etiq probari debet hic.

Unde sume generalit paritate: quod
ptes composti albi n. caent composty alby nisi qd
ss unita n. probat qd toty alby distuatur, sive qd
omnes collectivè caent: go qd ptes totius substalis
n. caent nisi & a. Et ratio ory e: qa etiq tunc singula
ss. Nota ad aliud arty solvendi id valere cog in-
cq, ac pte constituyente toty; caa igit dicit respec-
ty so ad illud cuius e pars; cy a so sit pars rae,
hoc e, tu totius, n. vo tu caa adeptæ, qa hoc implat:
inde e, qd n. debet dicere ty et relacong ad cog adepty

Ad toty. Sufficit ..

Argues atq: ptes ante og intus
 operaone ss ptes: go ante omne intus operaone caant
 toty; n caant toty in actu & ante omne intus opera-
 one disruntim phyca: go phyca collectim: go ut sic
 ss caa adeqta: sic in caabunt; put ipsas a nil
 caaret: go. Preocupata manet solutio nostraty. Mi-
 noris subsupta frang e uidet. coa ultima infert.

Reo in fia omissio, ante ng a pte
 rei ptes ss potius toty: qd a dicimus ptes intelligi-
 mus disruntione: sic a n ss a pte rei. Distio conse-
 quens: go ante omne intus operaone caant per vyi in-
 fluxy toty; no cog: per sui exhibitione; codo cog. Hanc
 distioe dedi. Dupasquez in vult, qd ptes per vyi in-
 fluxy caant toty, qd negamus. Codo deinde mone
 subsumpta, et distio ultimy consequens: go phyca
 collecte ly collecte expcificue sumpto; codo cog: ly co-
 lecte sumpto reduplicaue; no cog.

Igitur si ly collecte denotet ty qd ty qd
 sint unite caant toty; concedimus; Et tunc atq singu-
 la ss: debent ergo caare toty singule, seu ut tranites,
 vel potentes trare hanc ppey moa unite fia caat, fia
 unite moa caat & k in nullus daret intus creatur, Di-
 vinus aduc illy verite cogneret, scilicet ty caare singulas
 k unitas, n vo colleone eary: collectio in seu aggrega-
 ty eary e ipsy toty: toty in e sua ptes conuente et un-

ta. confiat paritate totius albi **W.**

413

Confrat. nō sicut ptes nō poss. ca-
are nisi unite, ita caa exca requit caare nisi
aproximata, et tñ nō dicitur aproximatio caare, sō
lq caa, sō qd denotat hū aproximata ne nō ē appro-
ximatio, sicut rena ē unio. Dices: atqui approxi-
matio nō caat: qd nec unio. Reso. negando qd: parit-
tas in ma sō venit ad hoc ut sicut caa requirit appro-
ximatio, ita relique ptes ad caandū requirunt uni-
onē. Disparitas ad instans ē, nō de aproximatioe
non verificat definitio caa exca, et de unione verificat
definitio caa inca; sō qd dicimus, qd in reliquāry
pty veniat in obliquo, sicut ad hoc ut ma caat,
venit in obliquo, sive concomitantia fia substantialis.
Hoc idē de toto albo dicendū ē ab **S. A. T. S.**

Distinguenda ē sic hoc ppo: ptes à
pte rei caant totū. ptes à pte rei singula caant
totū; eadē: ptes à pte rei collectivē caant totū,
sive collectio pty caant totū; nō ppo. Quod sint
in unite nō tollit qd singula sint, singulaq̄ com-
ponunt, nō vō componit collectio eary, seu agrega-
ty: agregaty à eary formalissimē composty ē.

Maa fia et unio sō essa adeqta com-
posti collectivē sumptō; d' essa adeqta composti
ē caa inca adeqta composti: qd maa fia et unio

collectivè sumpta s̄s caa inca adepta compositi.
 Nego maore; q̄a maā f̄a et unio collectivè sumpta
 ē essa adepte composita, sive composity adepty; si-
 cut al et rationale collectivè ē ho; n̄ v̄o constitva hois;
 q̄a hoc ēet indicare hos distū.

Composity nil aliud ē quā sua cons-
 tituva; Omnes ptes collectivè sumpta s̄s oia sua
 constituva: q̄o omnes ptes collectivè sumpta s̄s
 constituva compositi. Nego cog; q̄a neque in ma-
 iori neque in minori invenitur trus compositi
 et s̄o in consequenti apparet. Nota haec vba Exam-
 inatione 36 metaf, sectione 3a: nec refert nisi
 q̄do s̄s unita; q̄a tunc singula componunt, et n̄ com-
 ponit agregaty, seu collectio eary.
 N̄ in respondio ad hanc p̄p̄: maā
 n̄ alit componit nisi q̄do unita ē; d̄ca dico talē
 p̄p̄ ēē v̄g si ly nisi q̄do unita ē s̄o denotet condi-
 tionē sine quā n̄, falsq̄ ad si ly nisi q̄do denotet ra-
 onē fals.

Eximius intelligit axoma p̄p̄t q̄ d̄umy
 q̄dque tale et illud magis de medio conducente ad fi-
 nis; si in mediū amat, magis amat finis; q̄a mediū
 n̄ het aliq̄ apperibilitatē nisi p̄p̄t finis; unde si p̄p̄t
 finis amatur, magis amat finis.

Argues ex Scotis: unio e pura relao: No. pro 421
batur: totu e uniois e referre mag et fig; distuo pps:
totum e u? e referre mag et fig constituendo compositu;
codo; non constituendo; no pps. Instas: e relao predi-
camentalis excus adueniens. Distuo pps: excus adue-
niens extrinis; codo: totu; no pps Instas: Aliud e relao
qd n pot e, nisi concipi sine aliquo exco; Sumo nec pot
concupi sine aliquo exco: go unio e relao. Omittio maon;
et no mag; qd pot concipi ut e in ad qtu compositi.

Retorquero sub eadq maon; Sumo ut maon
e n pot concipi sine aliquo exco, si fia: go maon est
relao, qd nemo dixit. Rebut pot e cognosci abs que
fia; ceteru n ut maon; ng maon requit perfectè concipi
nisi cy ru ad ^{alio} extrema; at illa n e relao transcedenda
sui ad extra et ubaone ad fig; ita sicut unio n pot
perfectè concipi nisi cy ru ad extrema; at illa n e relao
predicamentalis sui ad extrema; ity transcendentalis
sui ad extra, et predicamentalis extrinorij ad inbice.

Obicies: qd relatiu predicamentale ne-
quit includi in essa alicuius absolute; Sumo e quid
relatiu: go requit e de esa e. Distuo maon: qd
relatiu predicamentale requit includi in essa alicuius ab-

422
soluti, prout absoluti opponit modalia &c.

Nota unione esse relationem predicamentalem negari potest: nam materia non est predicamentalis relata, et illava infra: si ad unum esset relatio predicamentalis denominaret magis predicamentalem relatum infra. Nota deinde quod quod materia potest esse relata predicamentalem: namque absolute, et relata non opponuntur in se, sed in ratione: sed in ratione distinguuntur predicamenta relationis, et absolute: namque eadem res potest pertinere ad utrumque predicamentum per diversos modos predicandi.

Deinde nota unione potest esse accidens logi in materia, et forma: non est physicum accidens: ratio est: quia materia est logicum indifferens habere hanc vel illam unione, ceterum non est physicum indifferens aliquo habere unione modo naturali loquendo; namque sicut non est indifferens naturale ad habendum aliquo figuram, sed ad hanc vel illam ita non est indifferens ad habendum aliquo unione.

Dicitur illud esse accidens, quod potest deficere subto remanente, aut non deficiente subto, sed unio potest deficere materia, materia non destructa: ergo unio est accidens. Respondetur in fine retorquendo sub eadem materia; et forma equum. Sed potest deficere non deficiente materia; ergo forma equum. In qua apud omnes est substantia existit accidens. Deinde Dicitur materia: est accidens vel logi, vel physici; modo: dicitur physicum; non proprie. Verum ergo est quod unio est

accidens logy maæ: q̄a maæ ē indifferens logē ha 423
bre uniony, cetery n̄ phyca: ablata in una unione alia
productur, et nat̄a semper debet h̄re uniony sicut fig.

Id̄ tenet reu nat̄a utortioni. Instas: illud
ē accidens phyca q̄d pot̄ phyca ab ē, et phyca ad ē: d̄ un
oni ip̄sy id̄ conuenit: q̄o ē adens phyca. Respondeo in
h̄re cy eade utortione, et postea respondeo distinguendo
maæ: unione conuenit cy substantiaq̄ unionis pot̄ nat̄a d̄

ad ego p̄p̄: cy individualis d̄ fig; uo, d̄ quod inde.

Nota has Autoritates Philosophi: In meta
ph̄a cap 14: substantia n̄que cuiusque ē q̄d sel, ut puta
ipsoty sex, n̄ qui bis, uel ter, d̄ qui semel. sex in sel
sex ss. In metaph̄a cap 13 cy uo q̄d ex aliquo composto,
stat ut uny toty s̄, n̄ ē ut cumulus, d̄ ut syllaba Syllaba uo
n̄ ē ipsa elementa B et A: nec caro ignis et terra.

Utiq̄ In metaph̄a cap 6: uny n̄que, qua cyque partes
habet, et n̄ ē toty, quasi coarctatio; d̄ ip̄sy toty ē aliquid
aliud p̄t̄ p̄tes et aliqua caa.

Nota itaq̄ oportune, q̄d p̄t̄ dictas caas n̄
admitenda alia. Constat ex Ph̄o in titulo lib̄i 1i cap. 1
ibi q̄d n̄ sint plures cae, quib̄ dicty fuerit.

Anz lib² physicor² cap³ ubi inquirunt quod,
 et qua sint cae. Textu 26 ait: Ino itaque modo cae dicit
 id ex quo quippiq² fit, eo pacto ut inest ut es status. Cen
 cae malq², sive ex qua) argent² que patere, et hor² genera
 & a. vide f 406. Reliqua que hnt in hoc capite ad
 dicta poss² reduci.

Nota qd eo ipso qd ptes ponant
 unita ponit uny per se; na unitas n e qd facit
 uny, d uno. Constat ex Tho 1° physico. cap⁶ ubi
 inquirunt qdng e qd facit hoc e uny, et ut e uny

Argues etq: quabet cae partialis.
 dicit relaoz n so ad concag partiali; d etq ad cae
 totali. Probat: quabet pars dicit relaoz n so ad
 comparte; d etq ad toty curu e pars; d quabet cae
 partialis e pars ru cae ad epta; go. probat mior:
 ng e pars in linea cae; go debet dicere ru ad cae
 totali, qua e toty in linea cae. Hoc dissolvit notatis
 circa cae, inq. Nunc ad no. qd s pars ru cae; d ru to
 tius. hody modo dicimus cae exca ad epta; n coalescere
 ex triphca 29 cae collecve exca inad epta, Nulq tri
 phca cae e fia cae ad epta; exca.

Circa mentis Scoti de distioe totius sub-
 talis a suis partibus videat lib. 1 phycoy q. quod aliquos
 Sa, q. apud alios 18, et nona apud alios, ubi inquirens,
 an totus distuat a partibus. Et negavit, et artie contrariis
 act: conchuo illius e: totus e sua ptes, ita qd oes ptes sul-
 sumpta sint ipsy toty. Et licet aliqui dicant, se retioctase
 in 3y Sent. dist. 2 q. 2 ubi dicit, quantum ad ty ostendo,
 qd toty e ens aliud a partibus conunitim, et dicit. Id negat,
 put quod hic locus exponendus e xa ipsius mentis: (ne-
 gat, inquit) utriusq, co qd parit lib. Sent. que phyc.
 scripsit ut xa ipsius utq notat Bonaventura, Paris,
 sic q infert contrariu accidisse; Unde illud comentatu-
 ri: qd d. subtilis so asert toty n e sua ptes conunc-
 tas unioe relava: hoc m e excus adveniens; n vo asertit
 qd toty n e sua ptes unioe substalt: hoc go fuit mens Sco-
 ti, qd toty n e sua ptes p se apamata; sic m infacunt uny
 p se; e vo sua ptes substalt p se unioe. Si go ab Scoto to-
 ty vocat Sa entas io e, qd cy maa s' va entas, fra Fla, pu-
 t hac det unio, et compoo, qua e fra tribuens rae compos-
 ti, inde e, qd compooty fra abstrave s in compooe seu in 3a entate
 unioe st, n in 3a entate altata, d mo dali, et relava.

Videat D. Subtilis ad confraos huius
 & meha qd ubi inquirens utry ex ma a fia fiat p se
 uny, hac het uba: qd go argua, in composito e ali
 ud pr ipsa (stⁱ ptes) si intelligat aliquid, id e, ali
 quis ius... n pot negari coa, nec consequens e in con
veniens, si a intelligat aliquid, id e aliqua essa
abluta, vel in composito ut pars cesaris, neutry
sequeret. In Scotis intelligit den 3y eatoty n ablu
 ty. ut patet numero 4 dicens: standy igit e in 1, id
e, vel stⁱ, qd nully addity ablut^y e in composito ptes
ptes essales; stⁱ mag. et fig.

Hec undecaturus Docty subtily insi
 nuant P. Subtilatus et defintor Salabera Obsebian
 cia provincia granatensis S. P. N. Fran de A. S. Videat
 Hugo Cabello in Solo 3 dicto qd paragrafo incipiente
 deficit a ss hoc.

Circa relationes & relativi aliqua scilicet digna
notantur.

Noto 1. relatio transcendentalis transcendere omnia
predicamenta, esseque subiecti in quo est relatio intimè trans-
cendit: unde si relationis
natura sic unio est relatio transcendentialis; quia seque idem
facit ut ad rema. Relatio non semper debet esse accidens
physicum, et in eodem, et potest esse accidens logicum sive in pro-
dicando; quatenus tribuit denominationem contingente,
et videtur accidentaliter supervenire subiecto: talis est de-
nominatio similis aut conveniens in natura humana: prout
in contingente de pro, quia ultra naturam

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in several lines and is difficult to decipher due to fading and the texture of the paper.]

Circa fig substantiale
aliqua digna notanda

Notandum est fig substantiale ut sic n. definitur
Pho per esse acty ly, & per esse hoc st: fra est qual
essa quicquid est rō. Et ab eodem D. S. metaphis
sec. 5 est substantia incompleta que actuando ma-
g. cy ea constituit composity.

Nota sy hucus phyloci axomatis defra su-
mit a fra: defra totius sumit a fra est vy, defra
puz sumit a fra est falsy: illud in axoma outy
fuit ab hoc: Actus est qui destruit. Non obliuiscen-
tis, qd sicut defra sumit a fra, ita quz a maas.
Defra substantiale defra per genus: qd habet q. q. mag.
Hoc intelligentia clara est: n. q. cy maas ut implura
ny eade dō sit in oibus ferē compositis, ut inquit
quod a fra composita distinguant.
Quz stas est metaphisica. Fra rō nominat,
qd ex ipsa sumit ratio speciei.

434 Dus Thas 1° p^o q^o 23 art^o 2 ad 3y: essa pp^o e^o id q^o
sifat per def^o q^o: def^o a complectit pp^oia specier^o.

Nota diligent hanc art^o 2 ad 3y: n^o qualibet substantia particularis e^o
hypostasis, vel persona; q^o het complet^oq^o naq^o spe-
ci^o: unde manus vel pes n^o poss^o dici hypostasis, vel
persona, et sicut nec aria cy s^o par^o specier^o humane.

Dus Thas de ente et essa cap^o 2 art^o:

per fig^o in qua e^o actus ma^o, ma^o eficit ens actu, et
hoc aliquid; unde illud q^o superadvenit n^o dat e^o
actu simpl^o ma^o, et e^o actu tale, sicut accidentia
faciunt. Et eod^o cap^o paulo ante art^o: n^o in fr^o
ty substantia composita essa dicit po^o; qu^o vis
quid^o hoc asere re conent^o. go in illo se in quo nat^o
fr^o ra^o ess^o, nat^o ma^o; fr^o ty nat^o e^o adeq^o
go et ma^o.

Dus Thas 1° p^o q^o 23 art^o 2 ad 3y: sic igit^o n^o
requirit ad hoc quod resurgat ho id^o numero, q^o q^o
fuit ma^o in eo ty tot^o temp^o ut^o sua resumat,
fr^o ty ex eo q^o q^o sufficit ad complement^o debita
quantitates.

De ente et essa cap. 2: Quia ens absolute, 435
et simpliciter dicitur de substantiis - ubi inquit
tuzgo, quod nomen esse in substantiis compo-
sitis significat illud quod est ex materia et forma compositum.
Ubi de: sic in cap. 2 de ente et essa: in substantiis
igitur compositis forma et materia nota sunt.

A methaphora textu 50: 1^a philosophia methaphy-
sica ab Aristotele vocatur.

~~I quibus diebus unum ignoramus scilicet~~
~~quod~~

Rapport de St
au 17

Personne
Romanfant
L. 17

[Faint, illegible handwriting on lined paper]

Circa fia corporeitatis.
aliqua autoritates An
gelici Magistri.

De ente et essa cap. 5 ex aia et corpore resul-
tat uny eē in uno composto: go corpus n̄ consti-
tuit per aig qā Stue d. sufficient̄ indicat distri-
one corpis ab aia: Prosequit Angelicus: quq-
us illud eē prout e aia n̄ dependens à corpe
et ideo potitq fig que e aia inveniunt alie fie
plus de poa hentes, et magis progum quo maē.

Interrogo quales s̄ in hoc alie fie
plus de poa hentes? certe nisi recurrat ad fig
corporeitatis que sul cy maē e poa ad aig, non
inveniunt alie fie plus de poa hentes. Et quidē
cy fia corporeitatis integrat̄ sumpta constat gra-
dibus heterogeneis, consequent̄ fia corporeitatis
e plures fractionales fie in maē recepta ad constituen-
dy poq̄ proportionatq ad aig recipiendq.

Pro nobis e Dns Thomas 1us q. 66 ar-
t. 2 in corpe: per unq ad fig n̄ fit in actu nisi quanty
ad illq fig: remanet go in poa in quanty ad oēs alias

fia) In Angelicus de ente et esso cap. 5 fia dat eē
 maē, et ideo impole eē eē aliquo mag sine fia. Dis-
 tinctio autem: fia dat eē completū maē; cōdo: dat
 eē incompletū: no. Distinctio imo exple impole eē eē aliquo
 mag in actu completo sine fia; cōdo: impole & in actu
 incompleto: sub distinctio: naturalit; cōdo: supernaturalit; no.
 Constat hoc ex plae ex eodē Angelico de poa al' ait:
 qd id qd superaduenit maē n dat eē simplit maē
 eē actu tale pta hors aut equi.

Corporitas a duplici accipi potest: uno
 modo ly qd eē fia substantie corporis pnt in genere
 substantie collocat, et sic corporitas cuiusque corporis
 nil eē aliud quā fia substantie eius, ly quā in gene-
 re et specie collocat, ex quo debet in corporali &
 relege lib. 4 contra gentes cap 81 l'iteria & f 51 ibi
 constat fia sustale ultimū scilicet trivulere maē
 eē n ut cy q; d eē specificavy et sustantialit co-
 plety pta hors aut equi

Iude: dicunt a quidā, qd fia ptis, eadē eē
 et fia totius: d dicit fia ptis ly qd facit mag eē in
 actu, fia vō totius dicit ly qd comp~~let~~ let specieratōz

457

ee

rs-

at

o

ug

tu

o.

vit.

.

✓

✓

✓

✓

✓

✓

✓

✓

✓

✓

✓

✓

✓

✓

✓

✓

✓

✓

✓

✓

✓

✓

✓

✓

5452

455

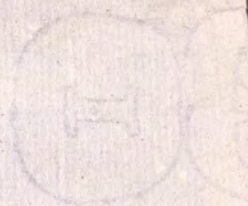

456

L'apurius est au
Coutillon qui me
payera mon salaire

460

467.

462

